

Ч. ДЖ. БОКС

СИНЯТА ЗОНА

Превод от английски: Венера Атанасова, 2011

chitanka.info

*На Ан Ритънбърг...
и както винаги на Лори*

ПЪРВИ ДЕН. ПЕТЪК

В страните, където сдруженията са свободни, тайни общества не съществуват. В Америка има фракции, но не и конспирации.

Алексис дьо Токвил,
„Демокрацията в
Америка“, 1835 г.

*ДОБРЕ ДОШЛИ В ТИХООКЕАНСКИЯ
СЕВЕРОЗАПАД!*

(надпис в залата за
пристигащи на летището в
Спокан)

ПЕТЪК, 16:28 ЧАСА

Ако дванадесетгодишната Ани Тейлър не бе решила да заведе на риболов малкия си брат Уилям в онзи петъчен априлски следобед, потопен във винаги влажната пролет на Северно Айдахо, тя никога нямаше да види екзекуцията, нито щеше да погледне право в очите палачите. Обаче Ани бе ядосана на майка си...

Преди да станат свидетели на убийството, те си проправяха път сред все още мокрите върби близо до Санд Крийк. Бяха нахлузили върху дрехите си найлонови чували за боклук, за да ги опазят сухи. Извитите нагоре елшови листа бяха пълни с вода от сутрешния дъжд, а между клоните висяха паяжини, обсипани с водни капчици. Когато сиво-черните купести буреносни облаци преминаваха пред слънцето, светлината сред дърветата помръкваше, размивайки очертанията на сенките, и гората потъваше в обезсърчителен мрак. Земята под дърветата беше черна и подгизнала, а на пътеката — кална и хлъзгава. Обувките им издаваха шляпащ звук, докато двамата крачеха нагоре по течението на потока.

Ани и Уилям бяха излезли от дома си, който се намираше в края на града. Изминаха няколко километра на автостоп с пощальонката Фиона и вървяха почти два часа в напразно търсене на вир със спокойна вода.

— Това май не беше толкова добра идея — рече десетгодишният Уилям, повишавайки глас, за да надвика бученето на буйните придошли води на потока.

Ани спря, ядосана, и се обърна към брат си, оглеждайки го внимателно. Изпод найлоновия му чувал стърчеше дълга въдица. Уилям няколко пъти бе закачал върха ѝ в клоните и снопче борови иглички се бе втъкнало в един от водачите на кордата.

— Каза, че искаш да отидеш на риболов, затова те водя да ловиш риба.

— Но ти нищо не разбираш от риболов — отвърна момчето. Очите му се разшириха и долната му устна затрепери, което се случваше винаги преди да заплаче.

— Уилям...

— Трябва да се връщаме.

— Не плачи, Уилям.

Той погледна настрани. Тя знаеше, че брат ѝ се опитва да преглътне сълзите — личеше си от начина, по който изкриви уста. Момчето се мразеше, задето се разплаква толкова лесно и често, знаеше, че не може да контролира емоциите си. Ани нямаше този проблем.

— Колко пъти Том ти обещава, че ще те заведе за риба? — попита тя.

Уилям продължаваше да избягва погледа ѝ.

— Много — отвърна той.

— А колко пъти те е водил?

— Знаеш колко — тросна се сърдитият ѝ брат.

— Да, знам.

— Ала той донякъде ми харесва... — призна Уилям.

— А на мен — не — отсече Ани.

— Ти не харесваш никого.

Момичето понечи да отговори, но се възпря, като си помисли: „Може би е прав“.

— Обичам те достатъчно, за да те заведе за риба, макар че не знам как се лови. Освен това едва ли ще е толкова трудно, щом Том може да го прави.

Ъгълчетата на устните му се извиха в дръзка усмивка.

— Предполагам, че е така.

— Виж — каза Ани, като вдигна найлоновия чувал, за да му покаже, че носи рибарската жилетка на Том. Беше я взела, без да пита, от закачалката в дома им. — Това нещо е пълно със стръв и мухи, и всякакви други неща. Просто ще ги завържем на кукичката на въдицата ти и ще ги хвърлим ей там. Рибата не може да е по-умна от Том, така че какво толкова трудно има?

— Да бе, щом Том може да го прави... — допълни момчето с още по-широка усмивка.

Точно тогава чуха бръмченето на някакъв автомобил, заглушено от рева на разпенената вода...

Предателството им се разкри още тази сутрин, когато Том слезе долу и попита:

— Какво има за закуска?

Облечени за училище, Ани и Уилям седяха на масата и ядяха зърнена закуска — сладък попкорн за брат ѝ и захаросан корнфлейкс за нея. Том зададе въпроса си, сякаш това бе най-нормалното нещо на света, но не беше така. Никога преди той не бе присъствал в дома им на закуска, никога не бе оставал през нощта.

Носеше същите смачкани дрехи от предната вечер, когато се бе появил след вечеря, за да види майка им. Наричаше ги рибарските си дрехи — широки, провиснали панталони, които се закопчаваха с цип на бедрото, и свободна риза с много джобове. Това беше нова територия за Ани и тя не искаше да я изследва.

Вместо това тя се загледа втренчено в големите му боси ходила. Те изглеждаха восъчнобледи като краката на труп, но върху палците му имаше снопчета черни косми, които хем привличаха погледа ѝ, хем я отвращаваха.

Том прекоси трапезарията, шляпайки по покрития с линолеум под.

— Майка ви къде държи кафето? — попита.

Уилям бе замръзнал на стола си с широко отворени немигащи очи. Лъжицата бе застинала пред устата му, топчетата попкорн се поклащаха в млякото. Той промълви:

— В онази метална кутия на плота.

Том повтори развеселено: „Онази метална кутия“ — и зареди кафеарката. Ани пронизваше с очи гърба му, оглеждайки рибарската му риза. Той беше едър, мускулест и винаги престорено дружелюбен, помисли си тя.

Том рядко се появяваше в дома им без подарък за тях — обикновено нещо неуместно и взето в последния момент, като парче салам „Слим Джим“ или йо-йо, купени от смесения магазин в края на улицата. Обаче тя никога не го бе виждала такъв — рошав, сънен, раздърпан, говорещ за пръв път на двамата, сякаш бяха зрели хора, които знаят къде е кафето.

— Какво правиш тук? — попита Ани.

Той извърна глава. Погледът му бе мътен и разфокусиран.

— Правя кафе.

— Не. Имам предвид в моята къща.

Уилям най-после излезе от вцепенението си и поднесе лъжицата към устата си. Очите му не се отделяха от гърба на Том. Капка мляко се плъзна от ъгълчето на устните му и се спря на брадичката му като бяло мънисто.

— Твоята къща ли? — възкликна Том. — Мислех, че е на майка ти.

„Ама че е весел!“ — помисли си Ани ядосано.

— *Това* ли закусвате? — попита той, като взе кутиите със зърнени закуски и повдигна вежди.

— И препечени филийки — отвърна Уилям с пълна уста. — Понякога мама приготвя яйца. И палачинки.

Ани го стрелна с убийствен поглед.

— Може да помоля Моника да ми приготви няколко яйца — промърмори Том повече на себе си, отколкото на тях. Той си сипа чаша кафе, преди да се препълни каничката. Няколко капки изпращяха на горещия котлон.

„Значи е *Моника*, а не *майка ви*“ — помисли си Ани.

Шляпайки по пода, Том дойде до масата, дръпна един стол и седна. От него я лъхна парфюмът на майка ѝ, от което ѝ призля.

— Това е столът на мама — каза момичето.

— Тя няма да има нищо против — отвърна той, разтягайки уста във фалшива снизходителна усмивка. За него те отново бяха деца, макар да ѝ се стори, че е леко уплашен от нея. Може би сега осъзнаваше какво е направил. А може би не. Том демонстративно пренебрегна Ани, която го изгледа свирепо, и се обърна към Уилям.

— На училище, а? — подметна той, като посегна и разроши косата на момчето.

Уилям кимна утвърдително, все така ококорен.

— Жалко, че не можеш да си вземеш почивен ден и да дойдеш с мен за риба. Снощи наистина хванах страхотни парчета. Донесох няколко на майка ви, за да ви ги приготви за вечеря.

— Искам да дойда — каза Уилям, като изпъчи гърди. — Никога не съм ходил на риболов, но мисля, че мога да се справя.

— Обзалагам се, че можеш, човече — отвърна Том, като сръбна от горещото кафе. Той махна към претъпканото с вещи задно антре до кухнята, където бе закачил рибарската си жилетка и бе подпрял

въдицата си в единия ъгъл. — В камиона си имам още една въдица, която можеш да използваш.

Уилям внезапно взе да се върти възбудено на стола си.

— Хей, днес свършваме училище по-рано! Може да отидем след това, а?

Том погледна към Ани за разяснение.

— Предсрочно ни пускат — каза тя невъзмутимо. — Свършваме на обяд.

Том сви устни и кимна, като отмести очи от нея, насочвайки вниманието си изцяло към момчето.

— Ами тогава може да те взема след училище и да те заведе. Но трябва да попитам майка ти. Ако разреши, ще те взема пред училището. Искаш ли да дойдеш и ти, Ани?

Тя бързо поклати глава.

— Не.

— Трябва да се успокоиш малко — рече ѝ Том, усмихвайки се снизходително.

— А ти трябва да си вървиш у вас — отвърна момичето.

Той се канеше да отговори, когато майка ѝ слезе по стълбите с извърнатата към входната врата глава. Ани видя как тя забързано прекоси всекидневната, дръпна леко пердетата и погледна навън, за да се увери — както си помисли момичето — че камиона на Том го няма. Като видя, че все още е там, майка ѝ се обърна с ужасено изражение и чак тогава ги забеляза: Том, Ани и Уилям, седнали край кухненската маса. Момичето видя как кръвта се оттече от лицето ѝ и за миг ѝ дожаля за нея. Но само за миг.

— Тооом — изрече провлачено майка ѝ, повишавайки тон, сякаш това само по себе си бе цяло изречение, означаващо много неща, но най-вече: „Защо още си тук?“. — Не трябва ли да ходиш на работа? — добави тя.

Том беше шофьор на камион за доставка на стоки към фирма Ю Пи Ес. Ани бе свикнала да го вижда облечен с кафявата му униформа след работа. Ризата и панталоните му бяха извънредно тесни.

— Мда... — отвърна той, като се изправи толкова бързо, че разля кафе на масата. — По-добре да тръгвам, деца. Ще закъснея.

Ани видя как Том и майка ѝ си размениха погледи, когато той мина припряно край нея и изскочи навън. Тя мислено благодари на

Бога, че не се целунаха за довиждане, иначе щеше да повърне на мига.

— Мамо — обади се Уилям, — Том ще ме заведе за риба след училище.

— Чудесно, скъпи — отвърна разсеяно майка й.

— Иди да си измиеш зъбите — подкани го Ани, приемайки оваконтената роля на възрастен. — Трябва да тръгваме.

Брат й затопурка нагоре по стълбите.

Тя погледна настойчиво майка си.

— Ще се омъжиш ли за него?

Майка й въздъхна, сякаш търсеше подходящите думи. Бавно вдигна ръце, после ги отпусна безсилно до тялото си. И така отговори на въпроса й.

— Ти ми каза... — повиши глас Ани.

— *Знам* — прекъсна я нетърпеливо майка й. — Сега ти е трудно да разбереш. Навярно някой ден ще можеш.

Момичето стана от масата и занесе на мивката двете купички — нейната и на Уилям. Докато ги миеше, майка й продължаваше да стои на мястото си, без да помръдне.

— О, аз разбирам — каза момичето и махна с ръка към стълбите. — Ала Уилям не може. Той мисли, че си има нов татко.

Моника тежко въздъхна, сякаш дъщеря й я бе зашлевила. На момичето обаче не му пукаше.

— Ще говорим по-късно — каза тя, когато Ани я заобиколи и излезе през задната врата да чака Уилям на двора. Знаеше, че майка й ще е съсипана, защото не я бе целунала за довиждане. „Така й се пада — помисли си момичето. — Достатъчно е целувана напоследък“.

На обяд Ани чакаше Том заедно с Уилям пред училището. Двата се оглеждаха за камиона, но така и не го видяха. Когато една товарна кола на Ю Пи ЕС зави в пресечката, Уили стисна ръка в юмрук и изръмжа: „Да!“.

Обаче Том не бе зад волана и изобщо не се появи.

След като взеха въдицата и рибарската му жилетка, Ани и брат й излязоха от града и поеха по мокрия банкет на щатската магистрала. Тя вървеше отпред. Знаеше, че някъде там има поток. Една жена, караща малък жълт пикап, спря до тях.

— Накъде сте се запътили толкова решително? — попита тя с писклив като на малко момиченце глас.

Ани моментално изпита неприязън към нея. Беше от онези жени в напреднала възраст, които си мислят, че са млади и изящни, а не набити и дебели.

— За риба — отговори момичето. — Ей там, по-нагоре, на потока.

Жената се представи като Фиона и поясни, че доставя пощата по фермите в района и тъй като отива в същата посока, ако искат, може да ги откара. Въпреки че Уилям поклати отрицателно глава, Ани прие поканата.

Докато навлизаха все по-навътре в гората и започваха от време на време да зърват потока между дърветата, жената не спираше да говори. Държеше се така, сякаш се интересуваше от тях, но всъщност не й пукаше, помисли си Ани. Фиона бе твърдо решена да ги убеди, че разнасянето на пощата е много важна работа, която не всеки може да върши. Сякаш очакваше момичето да възкликне: „О, вие доставяте пощата!“. От парфюма на жената в малката кабина направо не можеше да се диша. Очите на Ани се насълзиха и тя сръга с лакът Уилям, който си бе запушил носа.

— Може ли да ни оставите тук? — попита момичето на един участък от пътя, който не се отличавахе с нищо друго, освен че оттам се виждаше потокът.

— Сигурни ли сте, че това място ви устройва, приятели? — попита Фиона след доста дълго мълчание.

— Разбира се — излъга момичето.

Те й благодариха и слязоха. Уилям се притесняваше, че рибата ще го надуши, защото сега дрехите му смърдяха на парфюм. Сестра му го убеди, че рибите нямат обоняние. Не че знаеше нещо за тях...

Може би, помисли си Ани, мъжете не ги бяха забелязали, защото тъмнозелените найлонови торби, които носеха върху дрехите си, се сливаха почти напълно с гъстия храсталак. Навярно непознатите се бяха успокоили, след като не бяха видели друга кола в района. Сигурно си мислеха, че около тях няма никого друго, още по-малко пешеходци. Но Ани ги виждаше много добре. Различавахе профилите

на четирима мъже, които седяха в бял джип, паркиран в района на къмпинга.

Под прогизналите дървета беше мокро и тъмно, въздухът бе изпълнен с мириса на бор и глина и с водните пръски на потока. Като се изключи белият джип, къмпингът изглеждаше пуст. Близко до автомобила имаше маса за пикник и ниско черно огнище.

Ани забеляза как шофьорът слезе и хлопна вратата след себе си, огледа района на къмпинга и се върна до джипа. Беше на средна възраст или малко по-стар, жилест, в отлична физическа форма и с атлетична походка. Имаше късо подстригана бяла коса и слабо, загоряло от слънцето лице.

От автомобила слязоха още трима мъже. Бяха облечени с шушлякови якета, а единият носеше бейзболна шапка. Той сложи на масата за пикник стек с шест бири, измъкна от него четири шишета, отви капачките и ги прибра в джоба на якето си.

Мъжете, изглежда, се чувстваха добре в компанията си, помисли си Ани, съдейки по това как си кимаха, усмихваха се и си говореха помежду си. Не можеше да чуе какво казват заради шума от бурните води на потока зад нея. Мъжът с бейзболната шапка раздаде бири на всички и отпи голяма глътка от своята. Те не седнаха около масата — „Много е мокро“, помисли си момичето, — а стояха прави един до друг.

Ани усети през найлоновия чувал, че Уилям я дърпа за ръката. Погледна го, а той посочи назад, към пътеката, по която бяха дошли, правейки ѝ знак, че иска да си ходят. Тя кимна в смисъл „изчакай само минутка“ и отново погледна към къмпинга. Беше вълнуващо да шпионира четиримата мъже. Те едновременно я интригуваха и отблъскваха може би защото майка ѝ привличаше толкова много от тях.

Случилото се след това бе ужасяващо.

Шофьорът заобиколи групичката, сякаш се връщаше към джипа, после внезапно се обърна и опря показалеца си в гърдите на единия от тях — мъж с чуплива коса — като му каза нещо грубо. Явно изненадан, къдрокосият залитна назад. Сякаш по даден сигнал мъжът с бейзболната шапка и един висок мургав мъж леко отстъпиха и застанаха редом с шофьора, обърнати с лице към този с чупливата

коса. Той захвърли настрана бирената си бутилка и вдигна напред ръце с обърнати нагоре длани в жест на недоумение.

— Ани... — прошепна умолително Уилям.

Тя видя как мургавият измъкна пистолет иззад гърба си, насочи го към къдрокосия и стреля три пъти. Чуха се приглушени изстрели. Мъжът с чупливата коса политна назад, направи няколко крачки, спъна се в огнището и падна в калта.

На Ани ѝ секна дъхът, сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото. Имаше чувството, че ще се задуши. Усети остра болка в ръката и за секунда си помисли, че някой заблуден куршум я е улучил, но сетне видя, че Уилям се е вкопчил с две ръце в нея. Той също бе видял ужасяващия разстрел. Не беше като по телевизията или във филмите, където изстрелът изтрещява оглушително, отхвърля жертвата назад, тя пада мъртва, а от разкъсаните ѝ дрехи изригват фонтани кръв. В случая се чу просто „бум-бум-бум“ — като няколко последователни фойерверки. Тя още не можеше да осъзнае това, което се бе случило. Не можеше да повярва, че не е някакъв трик или шега, или игра на въображението ѝ.

— Ани, да се махаме оттук! — проплака Уилям и момичето започна да отстъпва слепешката към потока.

Като стигна до водата, погледна назад, давайки си сметка, че са объркали пътя и не могат да продължат по-нататък.

— Не! — извика на брат си. — Не оттук. Да се върнем на пътеката.

Той се обърна към нея, обзет от паника, с широко отворени очи и преbledняло лице. Ани го хвана за ръката и го помъкна след себе си, като си проправяше път през храстите обратно към пътеката. Когато стигнаха до нея, тя погледна към къмпинга. Тримата мъже стояха край къдрокосия, стреляйки с пистолети в трупа му.

Бум-бум-бум.

Внезапно, сякаш погледът на Ани го бе привлякъл, шофьорът се извърна към нея. Очите им се срещнаха. Момичето почувства как някаква леденостудена вълна заля тялото ѝ, опари върховете на пръстите на ръцете и на краката ѝ и моментално я прикова на място. За миг шофьорът също остана като вкаменен.

Уилям изпищя:

— Той ни видя!

Тя тичаше както никога досега, дърпайки брат си след себе си, като крещеше:

— Не се отделяй от мен!

Бягаха по пътеката, която следваше плавните извивки на Санд Крийк. Отляво беше потокът, отдясно — тъмната гора. Мокрите клони драскаха лицето ѝ и закачаха дрехите ѝ. Ани чуваше собствените си писъци, сякаш ги надаваше някой друг.

Бум-бум-бум... Едно тънко дърво пред тях се разтресе и полуразтворените му цветни пъпки се посипаха като дъжд. Мъжете стреляха по тях.

Уилям плачеше, но не изоставаше. Стискаше толкова силно ръката ѝ, че тя вече не чувстваше пръстите си, но не ѝ пукаше. Някъде по пътя бе загубила едната си обувка в калта, но дори и не си помисли да се върне да я търси, и сега левият ѝ крак направо замръзваше.

Нямаше представа колко далече бяха от пътя. Ако успееха да стигнат до него, можеше да им излезе късметът някой да ги откара у дома.

Брат ѝ се закова на място толкова рязко, че Ани политна назад и падна. Да не би някой от мъжете да го бе сграбчил?

Видя, че всъщност въдицата му се бе заклецила между два дънера. Вместо да я зареже, той се опитваше да я издърпа.

— Пусни я, Уилям! — извика тя. — Просто я пусни!

Той обаче продължи да се мъчи, сякаш изобщо не я чуваше. Лицето му бе изкривено от решимост, по бузите му се стичаха сълзи.

— Пусни я! — изкрещя отново Ани.

Брат ѝ потръпна от гласа ѝ и най-сетне изостави въдицата. Тя скочи на крака и точно тогава забеляза една сянка да преминава сред дърветата, вдясно от тях. Беше мъжът с бейзболната шапка, който очевидно бе намерил успоредна пътека, по която можеше да ги изпревари и да им пресече пътя.

— Почакай, Уилям! — прошепна Ани, вцепенена от страх. — Не бива да продължаваме по тази пътека. Последвай ме.

Тя се запровира през гъстите храсти право към пътеката, където бе видяла да тича мъжът с бейзболната шапка. Когато излезе на нея, се поколеба за миг и като не забеляза никого, я пресече, шмугвайки се

между два храста диви рози. Дърпаше Уилям след себе си. Този път не ѝ се наложи да го подканя да тича.

Сега се отдалечаваха от потока, като вървяха направо през гъстата гора. Ани пусна ръката на брат си. Прескачаха с мъка повалени дънери и се промушваха през гъсталаци от изсъхнали и зелени храсти. Полумракът навътре се сгъстяваше. Нещо ниско и тромаво, може би миеща мечка, пробяга отпред и раздели шубрака пред тях.

Ревящият поток остана далече и в гората стана по-тихо. Внезапно до тях долетя вик, идващ някъде сред дърветата в ниското.

— Къде отидоха, мътните ги взели? — Беше един от мъжете.

— Чу ли това? — попита Уилям.

Ани спря, опря гръб в ствола на голям бор и кимна утвърдително.

— Мислиш ли, че ще ни застрелят, ако ни намерят?

Тя го погледна умолително, правейки му знак да замълчи.

Уилям се отпусна до нея и за няколко минути единствените звуци, които чуваха в гората, бяха непрестанното шумолене на капките вода, стичащи се от листата на дърветата, и собственото си дишане. Дори когато се съвзе от умората, ужасът не я напусна. Всяко дърво ѝ приличаше на някого от мъжете. Всеки храст в първия момент ѝ се привиждаше като човек с пистолет.

Момичето сведе поглед към брат си, който бе облегал глава на един дънер, с леко отворена уста. Дрехите му бяха мокри и разкъсани. На голото му коляно, подаващо се от съдрания му крачол, тя видя дълбока драскотина, от която сълзеше тъмна кръв. Лицето му бе пребледняло.

— Съжалявам, че те доведох тук — зашепна Ани. — Не знаех какво правя...

— Те убиха онзи мъж — простена Уилям. — Застреляха го, а после отново гърмяха в него.

Тя си помисли: „Ще направят същото и с нас“, но на брат си каза:

— Ако продължим да вървим в тази посока, сигурно ще намерим пътя.

— А какво ще стане, ако те вече са там?

Ани сви рамене и въздъхна.

— Не знам.

— Как ще се приберем у дома?

— Нямам представа...

— Те просто продължиха да стрелят в него — повтори ужасено Уилям. — Чудя се какво ли им е направил, та да ги ядоса така?

Не след дълго те съзряха пътя през една пролука в шубрака пред тях. Ани накара брат си да клекне сред мокрите храсти и двамата останаха неподвижни няколко минути, с надеждата да чуят бръмченето на кола или камион.

— Приличаме на зайци — намръщи се Уилям, — просто си стоим тук, разтреперени от страх.

— Шшшт! — Стори й се, че чу шум от мотор. — Стой тук!

Ани залази на четири крака през ниските храсти. Вече не чувстваше босото си ходило, което бе цялото издрано и окървавено. Колкото повече приближаваше пътя, тревата ставаше по-гъста. Тя запълзя по корем към канавката. Изпита прилив на облекчение за първи път откакто бяха прозвучали изстрелите.

Ала точно тогава някой силно дръпна крачола й и момичето едва не извика.

— Аз съм — прошепна Уилям. — Боже, как подскочи!

— Казах ти да стоиш там — изсъска му тя.

— За нищо на света — рече брат й и допълзя до нея. — Какво ще правим?

— Ще чакаме, докато чуем някоя кола — отвърна Ани. — Като наближи, ще изскочим и ще се опитаме да я спрем, за да ни закара до града.

— А ако се окаже белият джип? — попита той.

— Тогава ще продължим да се крием — отговори тя.

— Не спомена ли, че си чула нещо?

— Така ми се стори. Но може и да съм се излъгала.

— Чакай малко... — Уилям вдигна глава над тревата. — Аз също го чувам.

Ани и брат й се спогледаха, когато шумът постепенно се усили — боботене на двигател, примесено с хрущенето на чакъл под гумите. Автомобилът идваше откъм града, обаче Ани си помисли, че ако някой спре за тях, най-вероятно ще бъде така добър да обърне и да ги откара

до дома им. А щом колата се задаваше откъм града, малко вероятно бе това да е белият джип.

Момичето се промъкна малко по-напред и надзърна през тревата. Шумът от приближаващия се автомобил ставаше все по-силен.

Видя върха на антената, после покрива на кабината, след това предното стъкло... Вдигна глава.

Беше нов модел червен пикап само с един пътник.

Надавайки вик, Ани скочи на крака, издърпа Уилям и двамата застанаха на пътя.

Отначало не беше сигурна, че шофьорът я забеляза. Той караше бавно и на нея ѝ се стори, че гледаше към дърветата отстрани, вместо към пътя. Но точно когато Ани размаха ръце, пикапът намали и тя разпозна шофьора — беше господин Суон. Преди време той се бе срещал с майка им и макар да бе много по-възрастен от нея и нещата да не се бяха получили, се бе държал любезно с тях.

Оскар Суон спря, протегна се през седалката и отвори вратата на пикапа. Ани Тейлър заплака от облекчение. Горещите сълзи обляха лицето ѝ.

— Хей — каза мъжът, като ги огледа, — добре ли сте? Загубихте ли се?

— Моля ви, ще ни закарате ли у дома? — попита през сълзи момичето.

— Какво се е случило?

— Моля ви, закарайте ни вкъщи — обади се Уилям. — Видяхме как убиха един човек.

— *Какво?*

Докато брат ѝ се качваше в пикапа, Ани чу бръмченето на друг автомобил. Тя погледна към пътя. Нещо проблесна зад завоите, между стволовете на дърветата.

Беше белият джип.

— Лягай на пода! — изкрещя на брат си. — Това са те!

— Ани, какво става? — попита Суон, като я изгледа недоумяващо.

— Те искат да ни убият — отвърна тя. Скочи бързо в пикапа, тръшна вратата след себе си и се сви на пода заедно с Уилям.

— О, я стига шеги! — смръщи се невярващо Оскар.

— Моля ви, просто карайте — проплака Ани. — Моля ви, тръгвайте.

Суон включи отново двигателя и тя усети, че пикапът потегли, чувайки хрущенето на чакъла под гумите.

— Може би трябва просто да ги спра и да ги попитам какво става — каза Оскар. — Сигурен съм, че има някакво недоразумение.

— *Не!* — извикаха двете деца едновременно.

Ани вдигна поглед към господин Суон и видя объркването, изписано на лицето му. Ами ако мъжете в джипа му махнеха да спре, за да поговорят? По тези междуселски пътища не беше необичайно да се видят спрени една до друга коли, докато шофьорите им си приказваха или се шегуваха.

— Моля ви, не спирайте — повтори тя отново.

— Не знам какво става — отвърна Суон, — но вие двамата несъмнено сте изплашени до смърт.

Той сви устни и се взря напред. Искаше ѝ се да може да види колко близо е белият джип и какво правят мъжете в него. Вместо това Ани прегърна Уилям и се втренчи в Суон.

— Те ми махат да спра — каза той, без да поглежда към децата.

— Недейте. Моля ви.

— По-добре да се разбере с тях...

Ани почувства, че отново ще се разплаче, и се помъчи да преглътне сълзите си.

Пикапът намали. Тя опита да се сниши заедно с брат си още поплътно към пода. С ръката, с която го притискаше, усети как сърцето му бие лудо в гърдите. Затвори очи сякаш като не виждаше мъжете, те нямаше да погледнат в колата и да я забележат.

— Добър ден, господин Сингър — поздрави Суон, като свали стъклото на пикапа.

— Добър ден — отговори Сингър.

Той бе шофьорът, предположи Ани. Господин Суон го познаваше.

— Случайно да сте видели едни деца по пътя? — попита Сингър.

— Вашите ли са? — поинтересува се Оскар.

— Не, не са. Както знаете, моите вече са големи и семейни. Не знам кои са. С тези двама приятели ловяхме риба и се забавлявахме край потока, но явно сме уплашили децата. Стреляхме по мишена, като

не знаехме, че те са там. Сигурно са си въобразили, че са видели нещо нередно...

— Стреляхте по мишена ли?

— Да, опитваме се да излизаме на всеки два месеца, за да запазим формата си. Както и да е, искаме да успокоим бедните дечица, че не сме имали лоши намерения.

Ани отвори очи, за да погледне Оскар. Щеше ѝ се да извика: „Не го правете!“.

— Май доста сте ги уплашили, а? — подхвърли Суон.

— Опасявам се, че е така. Както и да е, но трябва да ги намерим и да им обясним, че всичко е наред.

— А всичко наред ли е?

Сингър не отговори.

— Ще бъде, като намерим онези хлапета — обади се друг мъж с лек мексикански акцент.

Ани предположи, че това е мургавият с мустаците.

— Значи не сте ги видели? — попита отново Сингър.

Суон се поколеба.

Ани стисна очи и се приготви да умре. Не разбра по-голямата част от последвалия разговор, защото той бе заглушен от бученето на кръвта в ушите ѝ. Чу обаче господин Суон да казва, че бърза, понеже имал уговорена среща и ако закъснеел, щели да го търсят.

— Щом е така — отвърна неохотно Сингър, — по-добре заминавайте.

Ани не можеше да повярва на късмета си, когато си даде сметка, че пикапът отново се движи.

— Мисля, че трябва да останете на пода, деца — каза Оскар.

— Къде ни карате? — попита момичето.

— Моята къща е малко по-нагоре по пътя, а и трябва да се обадя по телефона.

— Защо не ни закарате у дома?

— Защото не искам пак да се натъкна на тези типове — отговори той. — Познавам ги от времето, когато бях в силите на реда. Историята, която ми разказаха, не ми се стори много смислена.

— Защото ние ви казахме истината — рече Ани, чувствайки как сълзите напират в очите ѝ.

— Може би — замисли се Суон. — Дръжте главите си наведени.

ПЕТЪК, 16:40 ЧАСА

Джес Ролинс обучаваше новата си кобила Чили в ограденото място, близо до заграждението за добитъка, когато един нов модел „Лексус“ излезе от гората на южния хълм и започна да се спуска по пътя към къщата му. Колата го изненада, защото се бе съсредоточил изцяло върху своята тригодишна дореста кобила. Бе изпаднал в нещо като транс, хипнотизиран от ритмичното движение и тропот на копитата ѝ. Джес бе забравил колко много обича тропота на копита, плътния мек ритъм на ударите им, как можеше да ги усети чрез земята, когато петстотинкилограмовото животно тичаше в тръс, как звукът им го унасяше...

Минути по-рано, когато караше кобилата да завива надясно, той бе чул няколко бързи последователни пукота заедно с тупкането на копитата. Плющящият звук го разтревожи в първия момент, преди да си даде сметка, че идва от далечния край на долината и няма нищо общо с походката на кобилата му. Беше дръпнал поводата внезапно и тя се бе обърнала послушно, спирайки на място, застанала с лице към него, точно както се очакваше. Гледаше го с големите си очи, дишаше тежко и облизваше бърни. Джес се бе ослушал, но не бе чул повече гърмежи в далечината.

Гористата долина, в която живееше, имаше седловидна форма, а неговата къща и стопанските пострройки бяха разположени точно под лъка на седлото. Оттам той можеше да види всеки, който идваше от щатската магистрала към ранчото му. Привечер често наблюдаваше елени да се спускат към дъното на долината, за да пият вода от потока.

Джес изцъка с език, пристъпвайки вдясно, и Чили незабавно реагира правилно, като затича в кръг наляво в края на водещото въже, което той държеше отпуснато с лявата си ръка. С дясната стискаше стегнато навития камшик, който използваше, за да дава знак на кобилата, да упражнява невидим натиск върху нея, така че тя да поддържа постоянен равномерен ход. Понякога, за да привлече вниманието ѝ, той плясваше с него по крачола на каубойските си

панталони. Обаче в повечето случаи трябваше само да го вдигне, за да я накара да тръгне. Никога не беше я удрял с него.

Докато Чили тичаше в кръг, Джес стоеше от лявата ѝ страна и ѝ се любуваше. Беше страхотна кобилка — дребна на ръст, издръжлива и мускулеста, с добродушни очи и бели „чорапки“ на двата крака. Любителите на конни надбягвания, които мислят, че конете трябва да бъдат стройни и лъскави, биха сметнали Чили за грозна. Тя беше типичен представител на ездитната порода „Куортър“.

С периферното си зрение Джес забеляза бавното напредване на колата.

Лексусът пълзеше по пътя, а следобедното слънце хвърляше отблясъци по предното му стъкло и по хромираната му решетка. Автомобилът намали още повече, когато наближи една крава и телето ѝ, които пасяха в ливадата, сякаш шофьорът очакваше говедата да се втурнат пред него. До ранчото на Ролинс се стигаше само по един път, който се отклоняваше от магистралата и свършваше до къщата.

Джес беше висок, корав мъж, с ъгловати черти — имаше дълъг ястребов нос и изразени скули. Единственото нежно нещо в него, както му бе казала веднъж съпругата му Карън, бяха очите и сърцето му, но не в добрия смисъл.

Лексусът паркира между къщата и обора и вратата откъм шофьора се отвори. Ролинс погледна за първи път натам, докато Чили продължаваше да тича в кръг. Мъжът, който слезе, беше слаб, добре сложен, с гъста руса коса и четинести мустаци. Носеше жълто-кафяви панталони и пурпурно поло, което стоеше добре на фигурата му. „Прилича на играч на голф — помисли си Джес. — Не, по-лошо. На агент на недвижими имоти.“

Ролинс рязко свали ръката си с навития камшик и Чили се закова на място. Не беше необходимо дълго да я увещава да спре. Той харесваше начина, по който тя го гледаше, очаквайки следващата команда. Понякога конете могат да гледат презрително. Обаче в очите на кобилката се четеше привързаност. И фермерът беше привързан към нея.

Той изчака мъжът да се приближи до ограденото място. Тогава ги чу отново — два ясни пукота, идващи от далечния край на долината. Пушечни изстрели. Напълно обичайни звуци в Северно Айдахо, където всеки притежаваше оръжие.

Мъжът се казваше Брайън Балард. Джес го позна по снимката му от вестникарските страници за недвижими имоти. Сякаш не беше чул изстрелите, той спря от другата страна на оградата и стъпи с единия си, обут в мокасин крак на долната напречна греда, като провеси ръце на горната. Точно тогава Джес плъзна поглед от него към лексуса и за първи път видя профила на пътника вътре. Беше жена.

— Как върви, господин Ролинс? — попита Балард с престорена веселост. — Виждам, че тренирате кобилата.

— Нарича се базисно обучение — отвърна Джес. — Трябва да отдам дължимото на треньорите на нови породи коне, които наблягат най-вече на базисното обучение. Те си знаят работата и са прави. — Той погледна към Брайън. — Какво обичате?

Балард се усмихна и веждите му се извиха нагоре, а устните му се свиха. Чувстваше се неудобно въпреки усмивката.

— Не знам много за конете. Алергичен съм към тях.

— Жалко.

— Аз съм Брайън Балард, но предполагам, че ме познахте.

— Така е.

— Радвам се най-последно да се запознаем. — Балард кимна към Джес. — Мястото е хубаво. — Фермерът не помръдна. — Тази сутрин се видях в града с Хърбърт Купър. Той се оплака, че се е наложило да го освободите от работа в ранчото.

Хърбърт Купър бе работил тринадесет години за Ролинс. Предишния ден Джес трябваше да каже на дългогодишния си надзирател, че вече не може да плаща надниците му, че приходите не са достатъчни за покриване на банковия кредит и заплатата на един работник. Това бе едно от най-трудните неща, които трябваше да направи, и не бе спал добре. Отгоре на всичко бе сезонът, когато кравите се телеха, и сега трябваше да разчита само на себе си.

Ролинс забеляза, че Балард гледа Чили, и позна какво си мисли за новата му придобивка. Това много го ядоса.

— Получих този кон срещу дадените под аренда 160 акра пасище — поясни той и веднага му се прииска да не го бе казвал. Нямаше нужда да се оправдава, със сигурност не и пред този мъж. Сетне кимна към лексуса. — Виждам там Карън. Тя ли ви каза за това?

Брайън погледна назад, сякаш да се увери, че Карън седи в колата му, макар да го знаеше. Той се позабави, преди да се обърне

отново към Ролинс.

— Да я оставим настрана от това, ако нямате нищо против. Няма причина двамата с вас да не се държим като джентълмени.

— Има куп причини — възрази Джес. — Така че защо не се върнете в колата си и не се разкарате от ранчото ми?

— Това не е необходимо — каза Балард с почти умолителен поглед.

За момент Ролинс изпита съжаление към него. После то отмина.

— Можете да излезете по същия път, по който дойдохте — процеди Джес. — И не забравяйте да затворите портата.

— Вижте — каза Брайън, като вдигна сговорчиво ръце. — Всички знаят какво е положението тук. Това е борба, истински трудна битка. Трябвало е да освободите Хърбърт, а всички останали са си... — Той затърси подходящата дума и избра напълно погрешна: — ... отишли. От месеци ви изпрацам оферти, а репутацията ми ви е известна. Аз съм справедлив човек, а в този случай повече от щедър. Надявах се, че ще можем да поговорим като мъже, оставяйки настрана чувствата.

Ролинс не отговори веднага, усещайки стягане в гърдите. Той сведе поглед към ръката си — пръстите му бяха изтръпнали от силното стискане на водещото въже, което болезнено се бе впило в тях.

— За да се води мъжки разговор — каза най-сетне той, — трябва да има двама мъже. Така че нямаме късмет по отношение на вас. Два пъти ви помолих да се махате. Ако трябва да го кажа трети път, ще бъде с насочен към вас „Уинчестър“.

Балард отвори уста да отговори, но не успя да продума. Джес го изгледа свирепо, все по-ядосан. После направи крачка напред, за да завърже Чили за оградата. При това негово движение Брайън трепна уплашено и свали крака си от гредата.

— Няма нужда да ме заплашвате. Мога да купя това място от вас или да почакам и да го купя от банката.

— Чупката оттук!

Брайън Балард отстъпи, после подхвърли ядосано:

— Правите грешка, Джес. Както ви казах, аз ще бъда повече от справедлив.

Ролинс завърза Чили и се загледа подир отдалечаващия се към своя „Лексус“ Брайън. Видя Карън да се обръща на седалката си към

него, когато той отвори вратата. Можеше да се досети какво казва от начина, по който тя наклони глава. Чу Балард да ѝ отвърща:

— Не. Ако искаш, ти му кажи. — Брайън се вмъкна в колата и потегли с пълна газ, правейки остър завой, при който гумите изскърцаха по чакъла.

Джес остана известно време загледан след автомобила, който пое по черния път нагоре по хълма. Нужни му бяха няколко минути, за да се успокои и ръцете му да спрат да треперят.

— Трябва да те оседлаем — каза той на Чили, като прокара длан по мускулестата ѝ шия.

Джес гледаше над гърба на кобилата как те се отдалечават. Споменът за профила на Карън сякаш увисна в прашната вихрушка, вдигната от лексуса.

Значи това беше Брайън Балард, мъжът, заради когото го бе напуснала. Човекът, за когото се бе омъжила след него.

Джес не беше възразил, когато тя обяви, че си тръгва. Каза му, че го е надраснала и че той не само че не се е развил, но даже е деградирал. Натякна му също, че самият ѝ престой с него в ранчото я кара да изпитва клаустрофобия. Че Джес трябва да преодолее случилото се със сина им. Че той е анахронизъм. Как би могъл да оспори това?

Карън изтегли спестяванията им и откри магазин в града, който бързо продаде. Взе линкълна и коня му. Продаде и тях.

Той задържа ранчото.

Пътеката нагоре по хълма, която минаваше през гората и стигаше до пощенската кутия, му се стори по-дълга от когато и да било. Джес усещаше краката си натезали. Години наред не беше вземал пощата. Правеше го Хърбърт или Марджи, или някой друг работник от ранчото, или жена му Карън. Тя обичаше да прибира пощата. По-късно той разбра защо.

За да станат нещата още по-лоши, при пощенската кутия той започна твърде често да се натъква на Фиона Притцел — жената, която разнасяше пощата в селските райони. Беше злобна клюкарка и именно тя бе разнесла слуха, че съпругата му го е напуснала, както и заради кого. Фиона се преструваше на загрижена за неговото благополучие и

се опитваше да измъкне някакви новини. Постоянно го разпитваше чувал ли се е с бившата си жена. Знае ли, че тя се е преместила отново в града? Истина ли е, че с ранчото има проблеми?

Джес спря сред мокрия листак, щом чу по пътя да приближава някакъв автомобил. Преди време, когато движението беше слабо, той познаваше всеки, който минаваше оттук.

Всъщност някога в окръг Панд Орей всички познаваха Джес Ролинс и той познаваше всички. Това бе, когато дъскорезниците работеха и мините за добив на сребро наемаха работна ръка. Тогава районът бе див, изолиран и много суров за живот. А хората, които го обитаваха, бяха подвластни на планините, климата, гъстите гори, изолацията и примитивните корпорации, които идваха тук, за да измъкнат всичко, което могат, включително доброжелателството и вежливостта на своите служители. Буйната дива необузданост на природата съсипваше хората. Изключение правеха тези като Джес, семейства като Ролинс, които също имаха беден произход, но бяха успели да създадат свой бизнес — ранчото „Ролинс“ — вместо просто да препродават стоки. Те си изградиха собствен имот и по този начин се позамогнаха и спечелиха уважение. За разлика от ръководителите на дърводобивната компания и на мините, които бяха изпратени в тази затънтена северна част на Айдахо от места като Пенсилвания и Западна Вирджиния, за да изтърпят наказанието си. И да награт колкото се може повече по най-безмилостния и експедитивен начин, за да могат да кандидатстват за преместване на друг, по-добър пост. А фамилията Ролинс си бе построила бастион и бе създавала наследствен имот, който бе широко известен.

Джес порасна, чувствайки се като местен герой. Неговият дядо и баща му бяха завещали усещането, че е като всички хора, не по-добър от тях, но притежава нещо специално, защото името му е Ролинс. Изключителността бе резултат от усилен труд, честни, но трудни бизнес сделки и висок морал.

Ранчото на фамилия Ролинс бе още по-достойно за възхищение, защото Северно Айдахо не беше най-добрият район за едро скотовъдство. В него имаше твърде много гори и недостатъчно ливади и пасища. Валежите също бяха много обилни. За разлика от големите ферми на юг или в съседните щати Монтана и Уайоминг, или на изток в Орегон, ранчото на Ролинс трябваше да отвоюва земята си от горите

и да бъде управлявано внимателно като своенравен механизъм. Те не можеха просто да оставят добитъка да се изхранва сам в продължение на месеци, както правеха фермерите в по-обширните равнинни области. Ако го стореха, говедата щяха да се изгубят в гората. Така че местеха стадата си от падина на падина, от едно плато на друго, като внимателно ги брояха.

Дъждовете и тучната растителност предизвикваха загниване на копитата и болести, дължащи се на влагата, така че говедата изискваха повече грижи от обикновено. Дядото на Джес бе установил реда за преброяване, придвижване и надзираване на животните. От щата Вашингтон бе закупил бикове за разплод, чиято порода бе подходяща за места с влажна почва и обилни снеговалежи. Качеството на стадата им бе станало широко известно и ранчото бе процъфтяло благодарение на неговото стопанисване. Високата цена на добитъка също бе допринесла за това.

Също като дядо си и баща си, Джес изпитваше неопишуема привързаност към долината, населението ѝ и ранчото. Той никога не се бе съмнявал, че след като отбие военната си служба, ще се върне. Което и беше сторил.

Но сега Ролинс често се питаше дали е направил правилния избор. Питаше се също дали не е в него причината за нещата, които се случиха, довели до упадъка. Дали искрата на изключителността бе угаснала в него? Той не бе успял да предаде в наследство чувството за величие, което винаги бе изпитвал.

„Може би то просто се е изчерпало“, мислеше си Джес.

Лицето на Фиона Притцел, седяща зад волана на своя малък жълт „Пикап Дасун“, изглеждаше строго и неприветливо, докато не видя Джес. Промяната в настроението ѝ бе моментална. Ала пред очите му си остана намръщеното ѝ самовгълбено изражение дори когато тя спря до неговата пощенска кутия, слезе от колата и се усмихна.

„Откъде знае кога ще бъда тук?“ — зачуди се Ролинс. Самият той нямаше представа за това. Фиона бе ниска и дебела, с тъмна коса и широко сипаничаво лице, прикрито с тежък грим. Въздухът се изпълни с аромата на парфюма ѝ, когато се измъкна от пикапа и разпери като

ветрило пощата върху предния капак, сякаш слагаше на масата печелившата ръка от карти. Усмихна му се, разкривайки хубавите си зъби — най-добрата черта, която притежаваше. Джес естествено бе забелязал, че през последните няколко месеца тя се обличаше по-добре, вдигаше на кок косата си и си слагаше червило. Очевидно сега Фиона изпитваше нужда не само да доставя пощата му, но и да я преглежда.

— Каталози — каза тя. — Днес имаш три. Два за дамско облекло, значи още си в списъка им, въпреки че те не знаят...

Той я изгледа мрачно.

— И пак съобщение за данък сгради — добави с характерния си писклив глас и го изгледа с подозрение. — Знам, че вече ти донесох няколко такива.

Той само кимна утвърдително.

— Джес, видях Хърбърт в града.

— Той се премести там.

— Хърбърт ми махна, но не спря. Нещо не е наред ли?

„По дяволите!“ — изруга наум Джес, но на глас повтори:

— Той се премести в града.

Тя го изгледа с присвити очи, после събра пощата на купчинка и му я подаде.

— Движението по този път взе да става натоварено — подхвърли Фиона. — Едва не се блъснах в една кола, когато излязох от завоя.

Той вдигна вежди, надявайки се, че липсата на отговор от негова страна ще ѝ подсказе да си тръгне. Тя имаше намерения към него, знаеше го. Джес обаче бе приключил с жените.

— „Кадилак Ескалейд“ с трима мъже в него. Те едва пъплеха по пътя и се взираха сред дърветата.

Той сви рамене.

— Чисто нов регистрационен номер от щата Айдахо — поясни тя. — Вероятно са нови преселници.

— Много такива идват тук — вметна Джес.

— Повечето са пенсионирани полицаи от Лос Анджелис — каза Фиона, като заговорнически понижи глас. — Чух, че има общо над двеста такива, като около дузина от тях са по моя маршрут.

— Откъде знаеш?

Тя изпухтя презрително.

— Пускам в пощенските им кутии пенсионните чекове, както и полицейски бюлетини, и други подобни неща. Някои от тях ме посрещат всеки ден, също като теб. Няколко наистина симпатични мъже, истински красавци. Но други се държат настрана като отшелници. Сякаш не искат да имат нищо общо с някого като мен. Ако не е пощата им, не знам дали изобщо ще излизат от къщите си. В Лосанджелиското полицейско управление наричат Северно Айдахо *Синята зона*. Знаеш ли това?

Хърбърт му го беше споменал, но Джес не искаше да обсъжда този въпрос. Той нямаше нищо против бившите полицаи. В действителност, ако трябваше да избира какви хора да се заселват в долината — не че някой го питаше — щеше да предпочете пенсионирани полицейски служители. Струваше му се, че бившите ченгета са като онези първоначални заселници, мъже като дядо му. Те бяха труженици от многолюдни градове с работнически произход. След като години наред се бяха занимавали с тъмната страна на разни пренаселени места и с най-лошата част от цивилизацията, те предпочитаха да се преместят в някой прохладен, богат на зеленина край, където да бъдат оставени на спокойствие. „По-добре бивши полицаи, отколкото актьори или наследници на интернет компании“ — помисли си Джес. Последните бяха от типа хора, които идваха, вземаха надмощие и променяха мястото. Със сигурност тук имаше някои от тях. И те бяха твърде много за неговия вкус.

— Стотици са — каза Фиона. — Изкупуват всичко. Но това някак си те кара да се чувстваш в по-голяма безопасност, нали?

Джес не отговори.

Тя продължи:

— Обаче, знаеш ли, не ми харесва начинът, по който някои от тях се държат настрана. Сякаш си мислят, че са по-добри от всички останали. Защо са се преместили тук, като са искали да живеят затворено? Можели са да отидат навсякъде другаде. Човек очаква, че ще са по-дружелюбни, нали разбираш, щом като много от тях са разведени. Искам да кажа: „Ето ме!“ — Фиона тромаво се завъртя, което го накара да настръхне. — Някой от тях може да ме открадне от теб, Джес Ролинс, ако си извади главата от задника, за да се огледа.

„Достатъчно“ — помисли си той. Гледката на Карън бе изпълнила душата му с мрак. Не желаше да говори с Фиона Притцел,

но не искаше и да бъде груб.

— Аз по-добре да вървя — каза, като посочи пощата си, сякаш нямаше търпение да я прегледа.

— Няма да повярваш колко много пенсионни чекове и бюлетини на Лосанджелиското полицейско управление разнасям тези дни — продължи тя. — Всичките са за къщи нагоре и надолу по този път.

— Тогава най-добре върви да ги доставиш — отвърна той весело. Тя реагира така, сякаш я бе зашлевил.

— Просто съм любезна — рече намусено Фиона. — Предполагам, че съм те уцелила в някое от твоите ужасни настроения, Джес.

Не му харесваше, когато го наричаше на малко име, както и че разглеждаше пощата му, преди да му я даде. „Твърде много фамилиарничи с мен — помисли си той. — Трябва да се държи по-професионално“.

Изпод задните гуми на колата ѝ изхвърчаха камъчета от чакълена настилка, когато тя се отдалечи с рев по пътя. „Дали да не прибирам пощата си през нощта?“ — зачуди се Ролинс.

Вече бе стигнал до отбивката за ранчото си, когато отново чу бръмчене на автомобил. Фиона беше права за трафика. Погледна назад и съзря червен пикап, каран от мъж. Джес не го познаваше. Докато го подминаваше, шофьорът като че ли говореше с някого или с нещо на седалката до него или на пода, но фермерът не видя нито пътници, нито куче. Помаха на водача, но той не отвърна на поздрава му. Новите заселници не бяха особено любезни.

Докато се спускаше по хълма към къщата си, Ролинс се заслуша в тишината и приятното шумолене, предизвикано от лекия ветрец сред дърветата.

Не чу повече изстрели.

ПЕТЪК, 16:45 ЧАСА

Едуардо Виляторо притисна нос в стъклото на прозореца на самолета на компанията „Саутуест Еърлайнс“, летящ от Лос Анджелис за Спокан през Бойзи. Долу се ширеше океан от зеленина, нарушаван единствено от ромбоидни езера, в които се отразяваше небето, и издигащи се в далечината заснежени планини. Върховете им почти се изравниха с нивото на очите му, когато боингът започна да се спуска. Беше виждал толкова зеленина само веднъж в живота си — преди години, когато бе летял до Салвадор, за да доведе майка си. Но онова бе джунгла, а това — не. Зеленината в Салвадор бе прорязана от сребристи пътища и бе заобиколена от океан, а тук не виждаше никакви пътища. От този факт го обзе безпокойство, което започна да се уталожва едва когато долу най-сетне се появиха парцели обработваема земя и стюардесата помоли пътниците да вдигнат съгваемите таблички за хранене и да закопчечат коланите си.

Когато се прехвърли на самолета в Бойзи, Едуардо си даде сметка, че е единственият пътник, облечен с костюм, макар това да беше старата му светлокафява дреха. Още като се качи, свали вратовръзката си, сгъна я внимателно и я прибра в джоба си. Другите пътници — повечето млади семейства и пенсионери — изглежда, не му обръщаха внимание, но по доста преднамерен начин. Виляторо го усети много осезателно, но му отне известно време, докато разбере защо. Той бе единственият човек в самолета, който не беше англосаксонец. Феноменът бе нов за него и Едуардо не можеше да реши как да го възприеме. Голяма част от успеха в кариерата му винаги се бе дължал на факта, че не се откроява. Това му позволяваше да изучава хората около себе си и ситуациите, в които те се намираха, без самият той да е наблюдаван. Последното нещо, което можеше да се каже за него, беше, че е екзотичен или наперен, не и там, откъдето идваше. Ала в това изцяло бяло общество щеше да е малко трудно да се слее с масата.

Той вдигна ръка и дръпна маншета си, за да погледне новия си златен часовник. Беше добре, че не трябва да го пренастройва, защото

Спокан беше също в Тихоокеанската часова зона. Още не бе разучил как работи часовникът. Имаше няколко винчета и бутончета и предполагаше, че ще е необходимо да ги задейства в някаква комбинация, за да промени часа, датата, алармата и другите функции, ако се наложеше. Циферблатът ще свети през нощта, беше отбелязал някой. За съжаление бе оставил инструкциите в опаковката, с която му бе подарен, след като я бе отворил и си бе сложил часовника за явна радост на бившите си колеги, които веднага започнаха да ръкопляскаат. Всички бяха участвали в купуването на подаръка за пенсионирането му и дългогодишната му партньорка Селесте го бе занесла на златар, да гравира на задния му капак надписа: „За 30 години служба“.

Докато чакаше двата си куфара да пристигнат на една от трите багажни ленти на летището, Виляторо продължи да изучава хората наоколо. Семейства се бяха събрали отново и радостно бърбеха. Войник, видимо изтощен от пустинните условия, се бе завърнал от Ирак и бе посрещнат от цялата си фамилия с балони и нарисувани на ръка плакати. Виляторо му кимна и каза:

— Благодаря ви за службата.

Морският пехотинец му отвърна с усмивка.

Ако трябваше най-общо да охарактеризира местните жители, Едуардо би казал, че са прями и открити. А може би и сурови. Забеляза колко много от мъжете бяха с каубойски шапки, големи токи на коланите и ботуши с остри носове — и това, изглежда, бе обичайното им облекло. Жените и децата носеха дрехи в ярки цветове и говореха високо, сякаш не ги интересуваше, че някой може да ги чуе. Когато багажът започна да излиза на лентата, той зърна блясъка на светлосините им очи.

На гишето за наемане на коли един младеж с пригладена с пяна коса и бяла колосана риза и вратовръзка го информира, че компанията може да смени резервацията му от компактна за средно голяма кола само за пет долара повече на ден.

— Не, благодаря.

— Изглежда, ще бъдете тук около седмица — настоя служителят, поглеждайки резервацията му в компютъра си. — Ще ви бъде по-удобно в по-просторна кола. Сигурен съм, че от фирмата ви ще проявят разбиране.

— Не, благодаря — отговори Виляторо. — Няма фирма. От два дни съм пенсионер. Дайте ми компактната, моля.

Младежът изглеждаше засегнат. Едуардо забеляза черната дъска в офиса, зад гишето, на която имаше поименен списък на служителите с отметки, показващи колко промени на резервациите са осъществили. Погледна табелката с името на младежа, видя, че се казва Джейсън, и констатира, че той оглавява листата.

— Аркадия, Калифорния — каза Джейсън, докато въвеждаше в компютъра номера на шофьорската книжка и адреса му. — Никога не съм го чувал.

— Градът е малък — отвърна Виляторо. — С около петдесет хиляди жители.

— Близко ли е до Ел Ей?

Едуардо се усмихна горчиво.

— Беше погълнат от Лос Анджелис на една хапка.

Младежът не знаеше какво да отговори на това и на Виляторо му се прииска да не бе го казвал. Даваше твърде много информация.

Джейсън поясни:

— Няма да повярвате колко много хора от Ел Ей обслужваме.

— Наистина ли? — възкликна Едуардо.

— Купища от тях се преместиха тук — отбеляза младежът, като натисна клавиша за разпечатване на договора. — Друг път идвали ли сте насам?

— В Спокейн ли?

Джейсън го поправи:

— Казва се Спокан, господин Виляторо.

— А моето име се произнася Виляторо — отвърна с усмивка Едуардо.

С ключовете и договора за червен „Форд Фокус“ в ръка, Виляторо понечи да тръгне с куфарите си към изхода за паркинга за коли под наем, но спря, изчаквайки Джейсън да го погледне.

— Може ли да получа карта на Кутни Бей?

— Извинете за пропуската — отвърна младежът, като измъкна една карта от тестето и очерта пътя с маркер. — Лесно е. Като излезете от летището, поемете по десния път и следвайте табелите до Междущатска магистрала 90.

— Благодаря — каза Едуардо.

Джейсън му подаде картата и дебела цветна рекламна брошура за недвижими имоти.

— Предполагам, че търсите имот.

— Не — отговори Виляторо, но все пак взе брошурата. — Тук съм по работа.

— Наистина ли? С какво се занимавате? Не споменахте ли, че сте пенсионер?

— Така е — потвърди Едуардо, който не лъжеше, просто не казваше цялата истина. Според него младежът бе по-нахален, отколкото бе редно.

— О! — възкликна озадачено Джейсън.

Като излезе на огрения от слънцето паркинг, Виляторо си помисли, че и така е обяснил твърде много, и се смъмри.

Едуардо Виляторо насочи малкия си червен форд на изток към планините и се качи на междущатската магистрала по потънал в зеленина надлез. Мина край голяма табела и чешма с надпис: „Добре дошли в Тихоокеанския северозапад!“.

Самият Спокан изглеждаше изненадващо стар и индустриален. Сградите в търговската му част се извисяваха над дърветата сякаш с някаква цел, която вероятно бе забравена, помисли си Виляторо. Видя отбивка за университета „Гонзага“ — беше чувал за него покрай нещо, свързано с баскетбола — и друга, чиято табела указваше, че Кор Дълейн, Айдахо, отстои само на 22 км.

Докато шофираше, включи радиото на колата. Като търсеше станция, чу откъслечни реплики на Ръш Лимбо, Лора Шлезингер, Шон Ханити, Бил О'Райли и Марк Фърман, станали известни от процеса срещу О Джей Симпсън, който очевидно водеше местно токшоу. Това откритие го удиви.

Множество аутлет центрове отбелязаха влизането му в Айдахо, както и минимолове, които изглеждаха точно като тези в Лос Анджелис, със същите заведения за бързо хранене и смесени магазини. Той замести във въображението си палмите с борове, но всичко си оставаше все така познато.

Ала когато зави на север към Кор Дълейн, минимоловете оредяха и гората отново завоюва мястото си край пътя сякаш за да уплаши

шофьорите, помисли си Виляторо. При него определено се получи. След шейсет километра дърветата се отдръпнаха и той се озова на дълъг мост, пресичащ огромно езеро, а слънчевите лъчи, които струяха през предното стъкло, му се сториха необичайно ярки. На отсрещната страна на езерото, проблясващ между борове, се издигаше Кутни Бей, а отвъд него, на петдесет и шест километра път на север, се намираше Канада.

Центърът беше малък — остатък от друга епоха, когато е бил повече железопътна спирка, отколкото това, в което се бе превърнал. Главната улица на Кутни Бей преминаваше през три малки квартала, обгърнати в зеленина, след което завършваше с остър завой наляво. Стари тухлени постройки — нито една ненадвишаваща два етажа — бяха напичани с табели, указващи наличието на магазини за сноубордове, велосипеди, рибарски принадлежности, кафене и агенция за недвижими имоти. Виляторо зави надясно, отдалечавайки се от центъра, мина под една железопътна естакада и излезе на брега на езерото, близо до „Бест Уестърн“, където си бе направил резервация.

Като паркира под една полегатата веранда, Едуардо се измъкна от малката кола, протегна се и чу как костите му изпукаха със звук, напомнящ плясъка при разбъркване на карти. „Младежът в агенцията за коли под наем беше прав“ — помисли си Виляторо. Една по-голяма кола щеше да е по-добра за гърба му. Влизайки в малкото фоайе, инстинктивно натисна копчето на дистанционното, за да заключи колата.

Преди него имаше трима души, които чакаха да се регистрират — двама едри мъже, късо подстригани, и ниска дебела жена с дълга коса и светлозелени шорти. И тримата държаха кутии с бира „Будвайзер“ и говореха високо. Едуардо подразбра, че са дошли в града за някакво събиране. Докато чакаше, той разгледа стелаж с брошури на недвижими имоти, който стоеше до вратата, и си взе няколко, защото съдържаха карти на областта. Когато гостите получиха ключовете си и се отправиха към стаите си, той отиде до регистратурата.

Администраторката бе нервнирана от тримата „делегати“ и като отмахна от лицето си един кичур от прошарената си коса, въздъхна

шумно.

— На човек му се иска някой друг да е дежурен на рецепцията по време на регистрирането — каза тя. — Особено когато в града има среща на корабен екипаж от военноморските сили.

Той сви рамене и се усмихна. Регистрирането на четирима души не му изглеждаше изтощителна работа.

Тя кимна към брошурите, които беше взел. Жената бе около петдесетгодишна, личеше си, че бе имала тежък живот. Бузите ѝ бяха изпъстрени с множество повърхностни капиляри. „Сигурно е от алкохола“, помисли си Едуардо. Независимо от това тя имаше привлекателно открито лице и усмивка.

Администраторката каза:

— Миналата седмица една моя приятелка продаде къщата си за 189 000 долара и човекът, който я купи, я препродаде на следващия ден — *на следващия ден* — за 250 000.

— Мили боже! — възкликна той.

— Точно така — каза жената, като намери резервацията му. — Това ме кара да се питам колко ли струва моят дом. Преди двадесет и пет години го купих за 40 000 долара.

„Тези хора ти говорят, сякаш те познават, откакто се помнят“ — рече си Виляторо.

— Вероятно много — каза той, като си помисли колко познато му звучи. В неговия град бе пълно с истории като тази, тъй като дългогодишни собственици продаваха къщите си на нови жители три-четири пъти по-скъпо, отколкото бяха платили за тях първоначално.

— По работа или за удоволствие? — попита администраторката, като погледна към него. Усети как очите ѝ пробягаха по смачкания му светлокафяв костюм, кремавата риза и мургавата му кожа.

— По работа — отговори Едуардо.

— Каква работа? — поинтересува се тя любезно.

— Недовършена — отвърна той, леко развеселен от начина, по който звучеше.

— Изглежда забавно и тайнствено. — Жената се засмя. — Хайде, признайте си.

Виляторо усети как се изчервява.

— Пенсионер съм — отговори той. Все още му бе трудно да го казва, без да се смуцава. Това му напомни за седмиците след сватбата

му преди тридесет и две години, когато се запъваше, представяйки Дона като „съпругата ми“. То просто не му звучеше естествено по онова време точно както сега — пенсионирането.

— Откога?

— От два дни. Бях полицейски детектив в Аркадия, Калифорния.
— Веднага щом го каза, се зачуди защо го направи, като никой не го питаше.

— Имате ли значка и пистолет? — любопитства администраторката, колкото да поддържа разговора.

— Вече не. — Този факт също го смущаваше. Чувстваше се така, сякаш се разхождаше без панталони. Не че някога бе вадил оръжие, освен на стрелбището.

Тя записа нещо в регистрационната карта.

— Направили сте резервацията с кредитна карта — каза жената.
— Искате ли да удържа сметката от нея?

— Да — потвърди той.

— Имате ли си вече агент за недвижими имоти? Мога да ви препоръчам няколко добри.

— Моля?

Администраторката го погледна.

— Предполагам, че сте дошли да търсите къща или земя. Не е нужно да душите наоколо. Половината от гостите, които отседат при нас, искат да купят нещо и да се установят тук. А повярвайте ми, не всички агенти заслужават доверие. Сред тях има някои истински мошеници, които не ги интересува, че сте полицаи. Или бивш полицаи. Повярвайте ми, те са свикнали с бивши ченгета.

— Нямам желание да се установявам тук — каза Виляторо някак отбранително.

— Хм. — Тя определено не му повярва. — Вие наистина сте много тайнствен господин.

— Никой не ми го е казвал досега.

— Изглеждате ми свестен човек. Какво ще кажете да направим една сделка с вас — предложи жената почти шепнешком. — Няма да ви таксувам по установената тарифа, а ще ви направя отстъпка като на надежден клиент. Това ще ви спести 20 долара на нощ.

Едуардо искаше да откаже, обаче 20 долара на нощ за шест нощувки щеше да му бъде от полза.

— Благодарен съм ви за това — каза той.
— Обзалагам се, че е така, господин Вилаторо.
Жената произнесе името му с „а“, но той не я поправи.

Като влезе в стаята си, която бе на долния от двата етажа, Едуардо дръпна пердетата и погледна навън. За разлика от хотела, който бе амортизиран и старомоден, гледката бе великолепна. През плъзгаща се стъклена врата се излизаше на морава, която стигаше до плажа, и до яхтено пристанище, наполовината пълно с лодки. Езерото бе гладко като тепсия чак до планините отсреща, които бяха побелели от сняг. Следобедните дъждовни облаци постепенно се разпръсваха и снопове слънчева светлина набраздяваха хоризонта. Гледката сякаш предизвикваше очакването всеки момент да засвири оркестър.

Той бръкна в джоба си за мобилния телефон и го включи. Беше забравил да го направи след приземяването на самолета и да провери за съобщения. Надяваше се, че може да има някое от жена му.

Нямаше сигнал. Дори не бе помислил за такава вероятност. Остави телефона на скрина.

Обърна се и огледа стаята. Нищо специално. Телевизор, две двойни легла с протрити кувертюри, телефон на бюрото, а до него телефонен указател, не по-голям от роман с мека подвързия. Шарките на тапетите по стените изобразяваха бледи стъпки от лос, елен и гъска.

Седна на твърде мекото легло и отвори дипломатическото си куфарче. След като постави на нощното шкафче двойната рамка със снимките на съпругата и дъщеря си, Вилаторо извади една картонена папка и я сложи до възглавницата. Папката бе дебела пет сантиметра, с протрити краища и изцапан от собствените му пръсти етикет. Надписът беше по-изличен, но той си спомняше как, седнал зад бюрото си, го бе написал преди осем години.

Хиподрум „Санта Анита“
Дело №90813А

Точно то го бе довело в Кутни Бей. Това бе недовършената му работа. Тя бе предизвикала толкова напрежение в брака и семейството

му, както и в участъка. Папката съдържаше черния облак, който се бе спуснал над него, като закриваше слънцето и му пречеше наистина да се почувства пенсионер и да започне нов живот.

Едуардо Виляторо се изправи, отиде до плъзгащата се стъклена врата и погледна към езерото и планините отвъд него. Колко различен свят в сравнение с този, който бе напуснал тази сутрин. Ала не можеше да си представи, че би могъл да се впише тук. Нито искаше да го направи. *Щеше* му се само още да разполага със значката и пистолета си.

ПЕТЪК, 17:30 ЧАСА

— Вече трябваше да са у дома — каза Моника Тейлър на Том, който току-що бе влязъл в кухнята от всекидневната, където крадешком гледаше баскетболен мач на два отбора от Ен Би Си, чийто резултат бе решаващ за плейофите.

Беше облечен с кафявата си униформена риза, пусната над тъмни къси панталони. Тя забеляза, че мускулестите му крака вече са загорели от слънцето. Искаше ѝ се той да не ги бръсне. Обаче Том ѝ бе обяснил, че културистите трябва да го правят преди състезание и освен това да се мажат с тъмна боя и мазнина.

Той спря и погледна цифровия часовник на печката, който показваше 17:30 ч. Сви рамене и отвори хладилника. Тревогата, която се изписа на лицето му, бе като отражение на нейната, но имаше съвсем различна причина.

— Какво, няма бира? Трябва ли да отида да купя? — възкликна Том.

— След два часа ще се стъмни — каза Моника, като избърса ръцете си с кухненска хартия. — Чудя се дали да не се обадя на някого.

На масата бяха поставени чинии и прибори за трима души. В печката се печеше лазаня — любимото ястие на Ани. В кухнята ухаеше на чесън, риган, доматиен сос и кашкавал. Том бе отбелязал, че има нужда от още една чиния, но тя му отказа.

— Ще чакаме децата — настоя Моника.

Въпреки здравия разум тя го бе пуснала в къщата, когато той се появи след работа и заяви, че е дошъл да се извини, задето не си е отишъл рано тази сутрин. Обясни ѝ, че като станал, не му се искало да си тръгне. Опитваше се да я поласкае.

Беше добър в ласкателствата. Това бе част от проблема — тя обичаше да я ласкаят, макар да знаеше как точно стоят нещата.

За пръв път бе чула за Том, когато започна работа като управител на магазина. Трите касиерки хихикаха като ученички, когато описваха мъжа от фирмата за доставки. Идването му в три и половина било най-хубавата част от следобеда им, казваха те. Моника разбра защо. Той бе

висок, добре сложен, очарователен, словоохотлив и ерген. Докато внасяше стоките през задната врата, Том флиртуваше с всички жени подред, като им правеше комплименти за облеклото и прическата, казвайки им, че изглеждат отслабнали. Моника веднага прозря номерата му, но се възхищаваше на вечното му добро настроение, безспорния чар и очебийната му настойчивост, която той скоро насочи с пълна сила към нея. Въпреки че се опита да отрече пред себе си онова, което правеше, тя откри, че проверява дали косата и червилото ѝ са наред преди три и половина. Не възразяваше, когато той се задържа след доставката, като бърбеше с нея за незначителни неща, предлагаше да помогне за подреждането на кашоните, за преместването на някой стелаж или да изрине снега на тротоара.

Веднъж Том хвана прилеп, който някак бе влетял в магазина, и я впечатли с това, че го пусна навън, без да го нарани. Когато касиерките започнаха да клюкарстват, че много време прекарвал при тях, Моника го помоли да се придържа към професионалните си задължения. Щял да го направи, каза ѝ Том, ако не бил толкова силно привлечен от нея. А когато тя му напомни, че има деца, той заяви, че обича децата и ще се радва да се запознае с нейните, после попита какво ще каже да вечерят някой ден. Това беше преди четири месеца и дузина вечери. Внимаваше през цялото време, до снощи, когато си позволи да легне с него.

Том затвори вратата на хладилника и се обърна към нея със скръстени ръце. Бицепсите му бяха огромни.

— Аз не бих се притеснявал толкова — каза. — Когато бях малък, хората тук не се тревожеха много. Спомням си, че след училище ходех за риба, играех баскетбол или се мотаех наоколо до късна доба. Прибирах се вкъщи, когато реша. А сега го превръщат във федерален случай, ако изпуснат от поглед децата дори за минута.

— Мен ли имаш предвид? — попита тя.

Можеше да се закълне, че Том понечи да каже „да“. Обаче се усети.

— Не, не... Имам предвид хората като цяло. Всички са такива параноици. Сега живеем сякаш в друг щат. Ако някой малчуган закъсне от училище, обявяват тревога „Амбър“^[1]. Тук не беше така. Ние си вярвахме, знаеш ли? Това просто ме изнервя. Може би Ани не

се прибира, за да направи впечатление — вметна той. — А пък и е едно докачливо момиченце.

— Том — каза Моника, мерейки думите си. — Днес Ани и Уилям са свършили по-рано училище. Трябваше да си бъдат вкъщи в два часа, ако не отидат с теб за риба.

На лицето му се изписа чувство за вина.

— Какво? — възкликна тя. — Отишъл си пред училището, нали? Предположих, че те не са били там.

Том си пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Днес две от момчетата бяха болни и ми възложиха допълнителни курсове. Бях страшно зает. Сигурно съм забравил.

Лицето на Моника се изопна.

— Казах им, че може би ще ги взема — рече той извинително. — Нищо не обещах.

— Обаче Уилям го прие на сериозно.

Том сви рамене.

— Случват се такива неща, Моника.

Тя бе прекарала работния ден в някакъв вид вцепенение. През цялото време сърцето ѝ бе свито и се бе извинила с това, за да отиде в задната стая и да поплаче. Мислила си бе да позвъни в училището и да помоли да извикат Ани. Щеше да ѝ обясни какво се е случило с Том, но как щеше да го каже?

Майка ти оплеска нещата.

Майка ти наруши думата си.

Майка ти ни твърде много вино с Том, след като ти и Уилям си легнахте, и го покани да се качи в спалнята ѝ. Той обеща, че ще стане рано сутринта и ще излезе, преди ти и Уили да се събудите.

Той обеща!

Обаче щеше да чуе отговора на Ани, че се е заклела никога да не допуска мъж в семейството, без да е решила, че те наистина имат нужда от баща. Дъщеря ѝ не беше я молила за тази клетва, Моника сама я беше дала. Сега бе предала децата си заради този мъж. Как бе допуснала да се случи? Как щеше да поправи стореното?

Ани бе упорита и умна за годините си. Момичето бе здраво стъпило на земята и накрая щеше да ѝ прости. Ала никога нямаше да забрави. Обаче Уили, бедничкият Уили... Подобно нещо можеше да го изплаши, да го тласне по грешен път. Предаденото доверие бе

сериозно нещо. Излъганите очаквания бяха също толкова стряскащи. Би дала всичко да може някак да изтрие от спомените на Уилям тази сутрин, когато Том се бе присъединил към тях на масата за закуска.

А единственият начин, по който Том реагираше на това, бе да каже: „Случват се такива неща, Моника“.

Той беше незаинтересован и щеше да е лесно да обвини него за случилото се. Обаче тя бе тази, която го бе довела в дома им.

— Искам да остана сама и да чакам децата си — каза Моника. — Навярно те са единственото нещо, което съм създала както трябва.

В отговор на думите ѝ изражението му видимо се смекчи, той приближи до нея и я прегърна през раменете. Тя остана резервирана, отказвайки да се поддаде на физическото му привличане. Ръката му, която минаваше зад тила ѝ, притискаше главата ѝ към твърдото му рамо.

— Съжалявам, скъпа — прошепна Том, заровил уста в косата ѝ. — Те са твои деца, значи са важни и за мен. Разбира се, че ще се тревожиш за тях.

— Аз също съжалявам, Том — отвърна Моника. Съжаляваше, че изобщо го е срещнала.

Докато я прегръщаше, жената отвори очи и видя отражението си в огледалната вратичка на микровълновата фурна. Все още беше стройна, руса, с огромни очи и плътни устни — черти, които повечето мъже харесваха. Знаеше, че не заслужава външността си, не бе направила нищо, за да я придобие. Гените бяха причината да изглежда десет години по-млада, отколкото беше в действителност. Прииска ѝ се да го отблъсне и да избяга някъде. Как можеше той изобщо да не я разбира?

Том побърза да я успокои:

— Ще ми се да мисля, че ме смяташ за едно от нещата, които си свършила правилно.

Тя не отвърна, надявайки се, че той няма да я притиска за отговор. Ала го направи.

— Не се случва често да бъдем тук без децата, скъпа — каза Том. — Бихме могли да използваме това време за нас.

Естествено, Моника знаеше какво има предвид, но не можеше да повярва, че той изобщо го предложи. Почувства възбудата в

притиснатото му към нея тяло. Том движеше ханша си така, че мъжкото му достойнство се търкаше в корема ѝ.

Тя погледна часовника на печката — 17:45.

— Том...

Той не я пусна.

— Том — повтори Моника, като го отблъсна с повече сила от необходимото, разтревожена от отвращението, което изпитваше към същия мъж, който бе в леглото ѝ предната вечер. — Защо не си отидеш вкъщи? Искам да говоря с Ани и Уилям. Ти не трябва да си тук. Направи достатъчно за днес.

По лицето му премина сянка и в очите му се появи безмилостно изражение, каквото никога не бе виждала.

— Добре — рече той безстрастно. — Ще се махна от полезрението ти.

Тя не го спря.

— И всичко това е, задето не заведох Уилям за риба, така ли? — попита Том. — Затова ли е всичко?

Какво ли бе видяла в него, запита се Моника. Как бе могла да позволи на външността му да скрие очевидния факт, че той е един егоцентричен задник.

— Върви си — каза тя.

Том присви изразително очи, понечи да каже нещо, но се въздържа.

— Тогава до по-късно — въздъхна, като се отправи към задната врата. — Знаеш ли, трудно ми е да ходя, когато си ме възбудила така.

— Не се връщай никога повече — отвърна студено Моника. — Всичко свърши. Край.

Той изсумтя и поклати невярващо глава.

— А аз дойдох да се извиня.

Тя се обърна към печката да нагледа лазанята.

— Не, не мисля, че е така. — Кашкавалът вече правеше мехурчета и започваше да се запича. Моника намали фурната, за да запази вечерята топла.

— Хей — извика Том от антрето. — Тази малка кучка ми е взела въдицата и рибарската жилетка! — Тялото му изпълни рамката на вратата, лицето му бе червено, а красивата уста — изкривена.

— Какво?! — недоумяващо го изгледа тя.

— Това е шестстотиндоларова въдица „Сейдж“ — отвърна бавно той. — В жилетката имах изкуствени мухи за стотици долари. А тази малка кучка я е *взела!*

Сякаш светлината на двете крушки на полилея над главата ѝ стана червена. Гледаше го като през пурпурна пелена, мислейки си, че никога не е виждала по-грозен мъж.

— Върви си — каза Моника, а гласът ѝ се извиси до писък. — И никога повече не се връщай в къщата ми!

— О, ще се върна! — изкрещя Том. — Ще се върна за въдицата и за жилетката ми, дявол да го вземе.

— Махай се!

За секунда си помисли, че той ще се втурне към нея. Обаче Том остана на прага с освирепяло от гняв лице. Без да обръща глава, тя погледна косо към комплекта ножове, оставени на плота, до ръката ѝ.

— Моника — рече той, — ти си доста добро парче за чукане. Не изключително, но добро. Имаш хубава уста. Но никога няма да задържиш за дълго някой мъж, докато е тук тази малка кучка. И маминото синче Уили.

Заболя я така, сякаш бе грабнала един от ножовете и го бе забила в гърдите си. Не ѝ достигаше въздух.

— Махай се! — изкрещя яростно.

Том поклати глава, изгледа я продължително и излезе, като затръшна вратата.

Тя захлупи лице в ръцете си и избухна в плач, наричайки го с всички обидни имена, които ѝ дойдоха на ума. Сърцето ѝ бе сломено, бе ужасена от факта, че не знае къде са децата ѝ, а сега бе съвсем сама.

А знаеше, че ги няма по нейна вина.

---

[1] Тревога, която се обявява при данни за отвлечено дете. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК, 18:15 ЧАСА

Първото, което Ани долови, докато пътуваха по пътя към къщата на господин Суон, бе миризмата. Някакъв остър и зловонен мирис се носеше в пропития с боров аромат въздух и се засилваше, колкото повече приближаваха дома му сред гъстите дървета. Той им позволи да се изправят от пода на пикапа още щом зави от пътя в собствената си алея, и Ани видя каква бе причината за тази миризма — свине.

— Те са *моето* семейство — каза с усмивка Суон. — Знаят, че татко се е прибрал.

— Виж прасетата! — възкликна Уилям, като се наведе над Ани към отворения прозорец на пикапа. — Леле колко са развълнувани!

Щом забелязаха приближаващия червен пикап, те заквичаха и затичаха из своето заграждение, като се щураха насам-натам по хлъзгавата земя и шляпаха из локвите. Ани преброи най-малко двадесет прасета, а може би и повече. Едното ѝ се стори огромно, тъмно и четинесто, с размерите на малък камион. Не знаеше, че свинете могат да стават толкова големи.

— Едрото се казва Кинг — каза Суон, като ѝ намигна, сякаш допускаше, че тя знае кой е Кинг, но не беше така. — Кръстих го на един тип, който навремето ни създаде доста проблеми. Това лято Кинг спечели първа награда на панаира на окръг Панд Орей.

— Той е *страхотен* — възкликна въодушевено Уилям. — Обзалагам се, че може да яде много.

Ани бе престанала да трепери, макар че още се чувстваше ужасена. Не можеше да прогони от ума си онова, което бяха видели с Уили в къмпинга. Възможно ли бе мъжът, когото бяха застреляли, още да е жив? „Не, каза си тя, абсурдно е.“ Спомни си как онези мъже стояха надвесени над него и стреляха ли, стреляха... Никога нямаше да забрави тази картина. Очите на шофьора, вперени в нейните, дори и сега я караха да потръпва.

— Добре ли си? — попита Уилям, усетил нейното потреперване.

— Да — отвърна тя, без да споделя интереса му към свинете. Как можеше да се интересува от прасета след онова, което току-що се бе

случило? Добре де, момчетата бяха различни. Дори и брат ѝ.

Суон натисна дистанционното и вратата на тройния гараж се отвори. Като караше бавно, той паркира вътре. Ани понечи да слезе, но той я спря:

— Почакай една минутка.

Тя изчака, докато вратата на гаража се затвори. Наблюдаваше как Оскар отиде до прозорчето и надзърна през него към алеята. Очевидно доволен, че никой не ги е последвал, той заяви:

— Добре, можете да слизате, деца.

Домът на Суон бе чист и светъл, с голяма стая, в която се влизаше през друга, по-малка. Беше напълно различен от този на майка ѝ, помисли си Ани. Той живееше сам със семейството си от прасета и като се изключат кухнята и всекидневната, къщата изглеждаше напълно необитаема. Над камината имаше снимки на господин Суон в полицейска униформа и набор от медали и ордени, поставени в рамка. Освен тях на стените нямаше нищо друго.

Той отвори пакет с бисквити, наля две чаши мляко и ги сложи на масата, като каза:

— Не съм свикнал да имам компания тук.

Ани се запита дали майка ѝ е идвала тук, когато те за кратко бяха заедно.

— Почакайте ме — добави Оскар. — Трябва да отида да проведа няколко телефонни разговора. Хапнете си. В хладилника има още мляко, ако искате.

— Ще се обадите ли на мама? — попита Ани, докато Уилям измъкна три бисквити от пакета.

Лицето на Суон помръкна и стана сериозно.

— Не веднага — отвърна той. — Ако онези мъже разберат кои сте, а те могат да открият това наистина бързо, първото нещо, което ще направят, е да отидат у вас. Ако майка ви знае, че сте тук, вероятно ще им каже или те ще я принудят да го стори. Разбираш ли за какво говоря?

Ани кимна утвърдително, усещайки как студените пръсти на страха отново пропълзяха по тялото ѝ.

— Налага се да проведе няколко разговора — повтори Суон. Той беше от възрастните, които си мислеха, че трябва да обясняват и да повтарят многократно, сякаш тя и Уилям бяха извънземни. — Имам няколко познати, които може да знаят какво става. Не искам да излагам никого от нас на по-голяма опасност, отколкото сме сега, това се отнася и за майка ви.

— Ще се обадите ли на шерифа? — попита Ани. — Може да иска да узнае какво се е случило.

Оскар я гледа няколко секунди, преди да отговори:

— След като се сдобия с малко повече информация, ще позвъня на съответните власти.

— Не разбирам какво имате предвид — каза Ани.

— Просто трябва да ми се довериш — отговори той, като тръгна по коридора към кабинета си, както предположи тя. Ани чу вратата да се затваря и да се превърта ключ. „Защо му е да прави това?“ — запита се тя.

Обърна се към брат си:

— Как можеш да ядеш?

— Гладен съм — отвърна той, пръскайки трохи по масата.

След няколко минути Ани стана от масата и си изми ръцете и лицето на кухненската мивка. Докато се бършеше с кърпата за чинии, тя погледна през прозореца и примижа срещу слънцето, което се показва иззад облаците и проблесна за кратко, преди да потъне зад върховете на дърветата. Скоро щеше да се стъмни. Не ѝ се искаше да остава по тъмно в дома на господин Суон, но не бе сигурна защо е така.

В къщата цареше тишина и спокойствие, каквито нямаше никога в техния дом. Тя чуваше грухтенето на прасетата отвън и чуруликането на птица някъде в полумрака. Вътре ехтеше само ритмичното хрупане на Уилям, който дояждаше поредната бисквита.

— Трябваше и ти да се измиеш — каза му тя, забелязвайки колко мръсни са пръстите му.

В отговор той само сви рамене и продължи да яде.

— Господин Суон е симпатичен човек — рече след малко Уилям. — Радвам се, че ни взе.

Ани кимна към снимките над камината във всекидневната.

— И той е бил полицай.

— Вероятно има някакви оръжия — вметна брат й. — Чудя се дали ще ми ги покаже.

— Защо искаш да ги видиш?

Уилям повдигна учудено вежди.

— Те са страхотни.

Ани го изгледа неодобрително.

— Не видя ли какво направиха оръжията днес на онзи клет човек?

— Точно затова са *ни* нужни. За да не се случи същото и на нас.

— О, Уили... — промълви тя. Не искаше да спори с него по този въпрос.

— Въпреки това съм готов да се прибера вкъщи — каза брат й, като се облегна назад. — Според теб той кога ще ни закара у дома?

Ани погледна към затворената врата надолу по коридора.

— Не знам.

— Може би трябва да почукаме — предложи Уилям.

Тя поклати отрицателно глава. Сетне каза:

— Отивам да намеря тоалетната.

— Побързай — подвикна брат й след нея.

Като тръгна по коридора, Ани спря пред затворената врата на кабинета. Отвътре се чуваше гласът на Суон. Беше дълбок, но тя не можа да долови нито една дума, сякаш той нарочно говореше тихо.

Тоалетната се намираше в края на коридора. Ани включи лампата и затвори вратата. Като останалата част на къщата помещението бе сякаш неизползваемо и без нито едно петънце. Единственото нещо на стената бе стара табелка, на която пишеше: „Банята струва 5 цента, а бръсненето — 10“. Даже хавлиените кърпи бяха акуратно сгънати. Ани си помисли, че разбира защо господин Суон и майка й не можаха да си паснат.

Тя се огледа в огледалото и бе шокирана, като видя колко бледо и разстроено е лицето й. Русата й коса бе рошава и заплетена, с парченца от листа по нея. Очите й бяха хълтнали. Дрехите й бяха покрити с изсъхнала кал. На бузата й имаше драскотина. Не си спомняше кога я е получила, но поне не я болеше до мига, в който я видя. Сега щипеше.

Когато приключи, Ани излезе от тоалетната толкова тихо, колкото бе влязла. Сетне надникна в спалнята на господин Суон — беше голяма и сумрачна. Леглото му бе оправено и нямаше дрехи по пода.

Макар да знаеше, че не трябва, Ани влезе в стаята и се огледа. Стените бяха голи, с изключение на няколко снимки в рамка над скрина. На нощното шкафче до леглото стоеше телефон и тя се загледа в него. Ами ако той говореше с шерифа? Или с майка ѝ?

Телефонът я привлече като магнит и тя сложи ръка върху слушалката. Знаеше, че е лошо, но искаше да разбере с кого говори Суон. Вдигна слушалката, колкото се може по-внимателно, и покри с ръка микрофона.

— Той при вас ли е сега? — попита Оскар някого.

— Здраво овързан — отговори мъжът отсреща. — В херметическа опаковка.

Суон нервно се изсмя.

„Кой ли е този? — зачуди се момичето. — Какво общо има това с каквото и да е?“

— Всички ли са с теб? — попита Оскар.

— Повечето — отговори мъжът. — Очаквам Гонзо да се върне.

— Надявам се да не се забави. Не знам колко дълго ще мога да ги заглавиквам.

Ани ококори очи. *Да ги заглавиквам ли каза?*

— Да, знам. Почакай, мисля, че виждам колата му.

— Добре.

— Да, той е. Готови сме.

— Тогава да приключваме с тази работа — рече Суон. — Това е лошо, знаеш, нали?

— Знам. Нюкърк е разколебан за нас. Изглежда на път да се изпусне в гащите.

— Не го обвинявам.

— Беше добър ход да ги заведеш у вас. Господ знае какво щеше да се случи, ако някой ни бе видял на пътя с тях.

Ани бавно свали слушалката и я остави на мястото ѝ, което бе доста трудно, тъй като ръката ѝ трепереше.

Когато погледна напред, установи, че очите ѝ са привикнали към полумрака в стаята. Видя снимките над скрина и приближи до тях.

Още пози на господин Суон в полицейска униформа, плюс една фотография, на която той бе на рибарско корабче в океана или в голямо езеро, и друга — на група мъже, явно приятели от полицията. Тя внимателно я разгледа и сърцето ѝ се разтуптя.

Господин Суон стоеше в средата на групичката от петима мъже. Бяха се прегърнали през рамо и няколко от тях бяха широко усмихнати. Но не и мургавият, който бе намръщен. Сингър — шофьорът — гледаше във фотоапарата със същия напрегнат поглед, който бе видяла в светлосините му очи. Мъжът с бейзболната шапка бе ухилен, а къркосият, когото бяха убили този следобед, изглежда, се бе смял толкова силно, че лицето му бе размазано на снимката.

Докато тичаше по коридора, чу Суон да отключва вратата на кабинета.

Уилям я видя да идва. За щастие бе станал от масата и стоеше до вратата. Той явно се изненада, като я видя запъхтяна, а и на лицето ѝ сигурно се бе изписала тревога, защото очите му се разшириха и устата му се изкриви, както когато се канеше да заплаче.

— Да вървим — изсъска му тя. — *Бягай!*

Брат ѝ не възрази, а отвори вратата към гаража. Ани я затръшна зад гърба си. Чу господин Суон да вика от дъното на коридора:

— Хей! Къде отивате?

Гаражът бе потънал в мрак, нарушаван единствено от деветте сини квадратчета на прозорчето на вратата. Тя не знаеше къде е бутонът за отварянето ѝ, но видя бледа розова светлинка близо до очертанятията на кухненската врата и я натисна. В гаража нахлу дрезгава светлина и средната врата започна да се отваря.

— Бягай — изкрещя Ани и двамата затичаха към отвора, като се претърколиха под вдигащата се врата.

— Спрете! — Господин Суон нахлу подир тях в гаража и светна лампите на тавана. — Веднага се върнете! — извика.

Отново бе заваляло. Ани хвана Уилям за ръката и двамата хукнаха край заграждението на прасетата. От мрака изникна огромно туловище — Кинг, блъсна се в оградата и изквича, карайки ги да се отклонят от алеята и да се шмугнат в тъмния храсталак.

Докато тичаха, прескачайки паднали дънери и провирайки се сред храсти, които сякаш ги дърпаха назад, тя чуваше как Суон крещи от къщата:

— Не бягайте от мен! Ще се изгубите там! Върнете се веднага! Говорих с майка ви! Всичко е наред, *тя идва да ви побере!*

— Ани... — възкликна Уилям, разколебан.

— Той лъже — отвърна му тя, без да спира. — Суон е приятел с мъжете, които видяхме този следобед.

Брат ѝ каза нещо, което Ани не може да разбере. Звучеше повече като рев на животно. Той плачеше. Тя спря, обърна се и го прегърна.

— Недей — изхлипа Уилям и я отблъсна.

Ани протегна ръце и го сграбчи за раменете, като навря лицето си в неговото.

— Уили, чух го да говори с тях, с мъжете, които срещнахме днес. Господин Суон е техен приятел. Те идват насам за нас, защото ги видяхме да убиват човек. Не можем да се доверим на *никого*, разбираш ли?

Той понечи да възрази, но отмести очи.

— Просто искам да се побера у дома — помоли с разтреперено гласче, от което я заболя сърцето.

— Още не можем да го направим — отвърна Ани. — Те ще ни потърсят първо там. Това е единственото вярно нещо, което ни каза Суон.

— Тогава къде ще отидем?

Тя го придърпа към себе си, прегърна го силно и прошепна до ухото му:

— Колкото се може по-далече от това място.

ПЕТЪК, 22:30 ЧАСА

— Добре — каза бившият лейтенант Ерик Сингър на Денис Гонзалес и Робърт Нюкърк, седнали на задната маса в бара „Санд Крийк“. — Поне знаем кои са.

Те се казваха Ани и Уилям Тейлър. Нюкърк предпочиташе да не знае имената им, защото този факт правеше по-лично онова, което се канеха да направят.

Барът беше тъмно, тясно и занемарено заведение, намиращо се на старата магистрала, точно в края на Кутни Бей, където миньорите от сребърните мини и дървосекачите са се отбивали на път за вкъщи. Той бе видял по-добри времена и беше като останка от една минала епоха. Сега на чакълестия паркинг пред него имаше само два пикапа и един камион на службата за доставка на стоки Ю Пи Ес. Беше хубаво място, където мъжете можеха да се прегрупират. Барът предлагаше три вида наливна бира — „Коорс“, „Бъд“ и „Виндер Хефевайцен“. Всичко друго се считаше за екзотично и се сервираше в прашни бутилки в задната част.

Таванът изглеждаше настръхнал от стотиците ножове, които бяха хвърляни по него през годините и се бяха забивали в потъмнялата дървена облицовка. Имаше седемдесетгодишни джобни ножчета, ловджийски, рибарски и бойни ножове, няколко ръждясали щика и една брадвичка в ъгъла. От време на време някой нож падаше и се забиваше било в маса, било в пода или в бедрото на някой пияница.

Местните бяха казали на Нюкърк, че девизът на „Санд Крийк“ е „Пий здраво и бързо, защото никога не знаеш кога можеш да бъдеш намушкан и да умреш“. Тази максима прилягаше и на общата атмосфера от работническото минало на Северно Айдахо. Той го бе посещавал няколко пъти с отбора си по софтбоул, но Сингър и Гонзалес не бяха идвали тук. Тези двамата не ходеха никъде. Когато беше с тях, Роб им служеше за водач, макар да не бе живял в областта по-дълго от тях.

Бяха прекарвали последните три часа и половина в обикаляне по шосетата и старите горски пътища близо до къщата на Оскар Суон,

търсейки някаква следа от Ани и Уилям Тейлър. Не бяха открили нищо. На места гората беше толкова гъста и тъмна, че не виждаха нищо в нея, даже и с фенерчета. В някои участъци дърветата бяха стари и стволите им растяха така плътно едни до други, че човек трябваше да се обърне на една страна, за да се промуши между тях. Децата можеха да бъдат навсякъде в гората и бяха достатъчно дребни, за да тичат като зайци през нея. Беше невъзможно да ги намерят, освен ако не ги спипат в движение близо до някой път. Суон бе показал следите им край заграждението за свине, но боровите иглички покриваха толкова плътно земята на четиристотин метра от дома му, че по тях не личаха никакви отпечатащи. Малките можеха да бъдат навсякъде.

Сингър имаше полицейски скенер в джипа си и докато обикаляха гората край къщата на Суон, чуваха диспечера на шерифството. Моника Тейлър бе звъняла многократно. Диспечерът уведоми помощник-шерифа за обажданията на майката, която твърдеше, че децата ѝ още не са се върнали от училище. Към съобщението се бяха отнесли като към нещо обичайно, водени от предположението, че децата вероятно ще се приберат по-късно тази вечер. Все още не се долавяше никаква тревога.

Нюкърк се чувстваше вцепенен, сякаш не бе наистина там. Беше уморен, мръсен и гладен. Не беше се прибирал вкъщи цял ден. Първата чаша бира от каната, която Гонзалес бе донесъл на масата, го хвана, тъй като стомахът му бе празен. Той си сипа още една и доля чашите на Сингър и Гонзалес. Бирата имаше свеж и хубав вкус.

— Това е критичен момент — каза тихо лейтенантът, — преди да настъпи ад под небето. Ако тези деца спрат някого на автостоп или се появят у дома си...

— ... и ние отиваме по дяволите — вметна Гонзалес, довършвайки изречението на бившия си шеф.

— Точно така.

— Къде ли може да са? — попита Нюкърк.

Сингър и Гонзалес просто се взряха в него, както правеха всеки път когато той задаваше въпрос, на който трудно можеше да се отговори.

— Вероятно шерифът няма да го вземе на сериозно до утре сутринта — каза лейтенантът. — Той ще изчака известно време.

Очевидно смята, че децата ще се приберат у дома тази вечер.

Точно затова бе наредил на Суон да отиде в града и да наблюдава къщата на семейство Тейлър. Той знаеше къде живеят Ани и Уилям и щеше да се обади на Сингър по мобилния телефон, ако те се появяха. Досега не беше звънял.

— Аз мисля, че са се скрили някъде в гората — рече Гонзалес. — Територията е достатъчно голяма да се изгубиш в нея. Има само гори чак до Канада.

Докато обикаляха, Денис не преставаше да отбелязва липсата на къщи и светлини в гората. Тази забележка се бе сторила странна на Нюкърк, но бе разбираема с оглед на обстоятелствата. Сингър и Гонзалес не общуваха с другите. Те рядко излизаха от домовете си и бяха показали ясно, че не желаят да опознават съседите си. Гъстата гора ги изолираше от хорските взаимоотношения, а заключените им порти държаха настрана минувачите. И двамата живееха в горски крепости, снабдени със сателитна телевизия и Интернет, кладенци за вода и резервни електрически генератори. Отиваха в града единствено по работа — до банката или да купят хранителни стоки — и веднага се прибираха. Общуваха само помежду си и с други бивши полицаи, които бяха дошли тук заедно.

Нюкърк беше различен и се гордееше с това. Той бе най-младият от тях, женен и с деца. Имаше две момчета и едно момиче, които посещаваха училище и активно спортуваха. Роб и Маги се бяха запознали с други родители, с други семейства. Те ходеха да гледат футболни и баскетболни мачове с местните жители и бяха опознали и харесали някои от тях. Нюкърк обичаше да мисли за това като за „полагане на усилия“. В известен смисъл той имаше чувството, че е единственият бивш полицай, който наистина живее тук. Другите бяха чужденци по собствен избор, въпреки че бе известно, че Суон от време на време скита из града. Но не и Сингър или Гонзалес. Ето защо те винаги го питаха къде се намират разни неща, като например барът „Санд Крийк“.

Роб често си мислеше с горчивина, че като странят от хората, Гонзалес и Сингър могат да събудят нежелани подозрения. Изглеждаше така, сякаш се бяха барикадирали в големите си къщи на хълма и гледаха отвисоко на всички под тях. Особено лейтенантът, който рядко излизаше. Сякаш бе изпълнил задълженията си към

човешката раса и вече нямаше нужда от нея. И макар хората тук да не се бъркаха в чуждите работи, те не желяеха да бъдат презирани, а искаха да бъдат харесвани. Нюкърк ги харесваше и ги разбираше. Като се държеше надменно, Сингър можеше да предизвика излишна неприязън. Просто не беше се случило още.

— И така, какво ще правим, по дяволите? — обърна се Гонзалес към лейтенанта.

— Остави ме да помисля! — тросна се той.

След като свали бейзболната си шапка, прокара пръсти през косата си и я нахлупи отново, Роб се загледа в Сингър. Той бе шефът.

Лейтенантът бе най-ефективният командир, при когото Нюкърк бе служил, даже и в армията. Сингър бе човекът, към когото се обръщаха в управлението, когато някой случай се развиваше в грешна посока. Той умееше да урежда нещата, викаха го, когато положението станеше страшно объркано. Сингър излъчваше самообладание, но под спокойната му външност осезаемо се долавяше, сякаш се намираше току под кожата му, нещо здраво навито, като натегната пружина. А тя можеше да се освободи с едно щракване и да се изстреля бързо като нападаща змия. Нюкърк бе виждал два пъти това да се случва и не искаше никога повече да става свидетел. Лейтенантът бе неестествено хладнокръвен, гласът му рядко бе по-висок от шепот. Той беше от хората, които стават по-мълчаливи и невъзмутими, колкото повече се влошават нещата, сякаш самата му концентрация можеше да внесе здрав разум в хаоса и като че ли само той бе в състояние да мисли ясно. А това наистина бе така...

Когато Сингър отговаряше за някоя мисия, както бе в случая, той бе чудо за гледане. Нямаше нито излишни жестове, нито излишни думи. Той отчиташе трудностите на ситуацията, анализираше ги, после издаваше заповеди и очакваше те да се изпълнят. Не пропускаше нищо. Обаче в него имаше някаква дълбоко спотаена горчивина и Нюкърк беше там, в полицейското управление на Лос Анджелис, когато това се случи...

В управлението имаше малък скандал — един от многото. Този се отнасяше за изчезването на конфискувани автомобили. Няколко гласовити градски лидери се бяха оплакали пред жаден за новини телевизионен репортер, че ченгета присвояват или продават автомобили, принадлежащи на хора от расови малцинства, които са

били конфискувани заради нарушение на Правилника за уличното движение. Телевизионният канал ници историята четири последователни вечери и на Сингър бе възложено да направи вътрешно разследване. Той установи, че виновниците не са полицаи, а градски предприемачи, натоварени с извозването на автомобилите. Въпреки това разкритие телевизионният репортер, който преследваше свои цели, бе редактирал изказването му по такъв начин, че лейтенантът излезе не само некомпетентен, но и съучастник. Редактираният материал, допълнен с нови въпроси, вмъкнати от репортера след интервюто, бе излъчван през цялата седмица в Лос Анджелис, а в новинарските рубрики Сингър бе наричан *Заекващият певец*^[1]. Лейтенантът, чиято репутация никога не бе поставяна под съмнение, беше бесен и поиска от управлението да се предприемат действия срещу репортера и телевизионния канал най-малкото за да го защитят публично. Напускащият шеф на полицията, който по-късно се оказа, че е бил нает като експертен коментатор за канала — филиал на местната телевизионна станция, отхвърли искането. Сингър се почувства предаден и самоотвержеността и страстта, с които бе служил на управлението, се обърнаха на сто и осемдесет градуса.

След това той вече не бе същият и мълчаливата му омраза, която някога бе фокусирана върху престъпниците и подлите политици, се насочи към работодателите му. Само тези, които бяха близо до него — преките му подчинени — знаеха за тази огромна промяна. Като всичко друго при Сингър прехвърлянето на лоялността му от управлението към неговия тесен кръг от хора бе бързо, решително и опустошително. Лосанджелиското полицейско управление така и не разбра какво му нанесе този удар.

Въпреки че бившият сержант Гонзалес, който седеше на масата до него, физически го превъзхождаше, Нюкърк се страхуваше най-много от Сингър, който бе с една глава по-нисък от него.

Денис остави лейтенанта да мисли и отпи от бирата си. Както винаги бе избрал стол с гръб към стената, така че да държи под око всичко пред себе си. Той бе едър мъж. Всеки ден тренираше в домашната си фитнес зала и носеше дънки и тесни черни тениски, които привличаха вниманието върху големите му бицепси, широките му гърди и твърдия му корем. Гонзо бе мургав, сприхав и буен. Той се грижеше за себе си и за своя имидж. Сержантът бе от онези полицаи и

изобщо хора, които излъчват стаена злоба дори когато правят нещо съвсем обикновено, като например да отворят вратата за някого или да се засмеят на шега. Хората около него, даже непознатите, винаги изглеждаха облекчени, че той не е решил да ги нарани. Гонзалес си имаше начин да поглежда изпод надвисналите си клепачи, което смразяваше кръвта. Той никога не се измъчваше от съмнения в собствената си преценка и никога не се колебаеше да следва собственото си правосъдие. Беше автор на скандалното лосанджелиско осакатяване, известно като „виновната усмивка“, при което бузите на човек бяха разкъсвани от ъглите на устата чак до ушите. Когато лицето на жертвата най-накрая заздравееше, от нараняването изглеждаше широко, по клоунски усмихнато.

Сингър едва бе докоснал бирата си. Роб и Денис бяха пресушили каната и Гонзо се мъчеше да привлече вниманието на бармана, като я вдигаше всеки път когато решеше, че той гледа към тях.

— Това, което трябва да направим, е да овладеем положението — каза тихо, почти на себе си лейтенантът. — Не можем да чакаме нещата да се случат, а после да реагираме. Налага се да изпреварим събитията, за да насочим ситуацията в наша полза.

— Като да чакаме това копеле да вдигне поглед и да ни донесе друга кана — избоботи Гонзалес.

Нюкърк въздъхна.

— Аз ще я взема.

Той отиде до бара. Там имаше само двама други пиячи — мършав мъж в лежасана канадка, който приличаше на стар миньор, и един по-млад в униформа на фирмата Ю Пи Ес. Роб се мушна между тях и сложи каната на плота.

— Каква беше? „Коорс“ ли? — попита барманът, като се изправи от мястото, където се бе облегал на бара и гледаше „Спортен център“ на телевизора, монтиран под тавана.

— Да — потвърди Нюкърк. Той извърна очи към стария миньор, който му кимна за поздрав и отново се взря в телевизора. Мъжът от Ю Пи Ес сякаш чакаше Роб да каже нещо. „О, не — помисли си той, — бърбивец.“

— Не се приближавай много до мен — изфъфли мъжът. — Аз съм радиоактивен.

— Наистина ли? — попита любезно Боби, но с интонация, която се надяваше, че е прозвучала пренебрежително.

— Аз съм една шибана отрова. Може да те заразя, а ти не искаш това.

Роб се извърна да го огледа. Беше добре сложен, як, с прилепнали към тялото дрехи, с мускулести бедра, но имаше широко дружелюбно лице. Нюкърк предположи, че е висок един и осемдесет и тежи деветдесет килограма. На месингова табелка на униформата му пишеше „Том Бойд“. Беше необичайно да видиш служител от компания за доставка на стоки в униформа толкова късно след края на работния ден. Той си спомни за камиона навън.

— Не трябва ли да върнеш камиона си в гаража за през нощта?

Том изсумтя:

— Май да. Но вместо това, като приключих маршрута си, заседнах на този стол тук. Нали, Марти? — обърна се той към бармана, който бе наклонил празната кана, за да я напълни с бира от кранчето.

— Да, Том — отвърна уморено барманът.

Роб остана с впечатлението, че Том вече е надул главата на Марти с приказките си.

— Аз ще се погрижа за тази кана — каза Бойд, като измъкна от джоба си пачка банкноти и ги шляпна на бара. — И още един двоен „Джак Даниълс“ за мен.

— Сигурен ли си, че имаш нужда от още един? — попита Марти.

— Ти какъв си — барман или моят шибан адвокат? Всеки момент от тавана може да падне някой нож и да се забие в бедния ми жалък задник. Така че наливай.

Марти сви рамене, а Том заклати глава с пиянска патетика.

— Точно така...

Нюкърк и Марти не казаха нищо, за да не го окуражат.

— Аз съм отрова — повтори Бойд. — Аз съм страшно радиоактивен. Всичко, до което се докосна, се разваля.

Нюкърк си помисли, че Том е от хората, които на практика си просят да ги попиташ какво не е наред, и няма да се откаже, докато не му зададат този въпрос.

— Проблеми с жените, а? — подхвърли Боби, без това да го интересува.

— Че има ли други проблеми? Ама наистина?

— Просто ѝ се обади. Остави я да си излее яда и си дръж устата затворена, докато го прави. Това действа при мен. — За да подкрепи думите си, Нюкърк вдигна ръка и завъртя халката на пръста си.

Том отвърна:

— Преди малко пробвах да ѝ звънна, но тя ми затвори. Каза, че чака шерифът да ѝ се обади, така че да освободя линията. Това са глупости. Това дете просто си го връща на Моника, като не се прибира вкъщи. Някога и аз непрекъснато правех такива простотии.

Роб почувства как по гърба му премина тръпка.

— Защо чака да ѝ се обади шерифът?

— Децата ѝ не са се прибрали след училище — отговори Том, като завъртя изразително очи и се усмихна печално. — И някак си това е по моя вина.

— Как каза, че е името ѝ? — попита Нюкърк, знаейки много добре, че Бойд още не го е споменал.

— Моника.

— Моника Требълхорн ли? Познавам я.

— Не, Моника Тейлър.

— Не я знам — каза Боби.

— Считай се за късметлия.

— Какво ще правиш? — попита Нюкърк, колкото да поддържа разговора.

— Ще я зарежа — отвърна Том. — Забравих да заведа на риба малкото ѝ разглежено синче и тя ме изхвърли. Направо ме изрита. Тя и онази малка кучка, дъщеря ѝ, заговорничат срещу мен.

„Момче и момиче — помисли си Боби. — Тейлър.“

— И те са отишли сами? — попита той, осъзнавайки още докато го изричаше, че е трябвало да си мълчи. Бойд не му беше казал, че са тръгнали на своя глава. Но това нямаше значение, защото Том не се усети.

— Взели са и въдицата ми за шестстотин долара.

— Наистина мръсен номер.

— Ще ти дам един малък съвет, друже — рече Бойд, като се протегна и стисна ръката на Нюкърк. — Не излизай с жена, която има деца.

— Аз съм женен — отвърна Боби. — Имам свои...

— Тогава не излизай с нея. — Том се усмихна глупаво. — Всички те ще заговорничат срещу теб. И ще спечелят. Жените, децата и педерастите имат числено превъзходство над пас. Ние, мъжете, сме застрашен вид, точно като оня шибан бухал, заради който спряха цялата сеч в горите.

— Браво! — извика старият миньор от края на бара, като вдигна чашата си.

— Том — каза Марти, като подаде каната на Нюкърк, — тук не се одобряват подобни съвети. — А Роб попита: — Да я пиша ли на сметката?

— Да, и дай едно на моя нов приятел — отвърна Нюкърк.

Като се върна на масата, той заяви:

— Няма да повярвате с кого се запознах току-що. С приятеля на Моника Тейлър. И имаме проблем. Той каза, че тя чака шерифът да ѝ позвъни. Нещата май се развиват по-бързо, отколкото си мислехме. Предполагам, че ще организират отряд, който да търси децата. Какво ще правим, ако ги намерят?

— Исусе Христе — процеди ядно Гонзалес. — Всички ли знаят?

— Като че ли не. Той току-що е говорил с нея — отговори Боби, като поклати глава. — Казва, че тази вечер тя го е изхвърлила от дома си.

Сингър погледна към него с безизразно лице. После напълно неочаквано на устните му се появи бледа усмивка.

— Това не е проблем — каза той. — Това е възможност.

— Какво?

— Виждаш ли как му щрака умът! — възкликна възхитено Денис.

Те изчакаха, докато Марти отказа на Том да му дава повече пиене. Бойд се молеше за едно последно питие, а Гонзалес и Сингър се измъкнаха навън.

Нюкърк оправи сметката на бара, а Том тръгна, залитайки, към вратата, като се блъскаше от маса в маса.

Когато излезе на паркинга, видя лейтенанта и Гонзо да стоят с Бойд под светлината на единствената улична лампа. Том бе облегал гръб на камиона си. Роб чу Денис да пита:

— Сигурен ли сте, че трябва да шофирате, господине?

— Добре съм — изфъфли Бойд. — Освен това няма да си ходя вкъщи. Отивам у Моника. Имаме някои неща за уреждане.

Роб приближи до тях. Видя нещо продълговато да стърчи от задния джоб на дънките на Гонзо. Когато очите му привикнаха към мъждивата светлина, позна какво е то поради работата си в силите на реда. Беше електрошок 650 волта и го наричаха „Стън Монстър“^[2]. Управлението бе забранило употребата му, след като почина един човек, но това никога не бе имало значение за Денис.

Том продължи:

— Хубаво е, че искате да помогнете, приятели, но трябва да вървя. Всъщност откъде сте, момчета?

— Познай — отвърна Сингър.

Бойд се ухили пиански.

— Предполагам, че от Ел Ей. Като половината от новите шибаняци тук.

— Прав си — каза Гонзалес, като пристъпи към него, сякаш да му помогне да се качи в камиона.

Нюкърк видя електрошока в ръката му и в светлината на лампата зърна искрата, която проблесна между металните електроди. Гонзо го заби във врата на Бойд, волтовата дъга изпука като светкавица. Том падна като чувал с картофи — половината му тяло в камиона, другата извън шофьорската врата.

Мускулите му потръпваха силно, докато го набутат целия в камиона и го завлекат между редиците с кашони в задната част. Краката му подритваха конвулсивно и единият му ботуш уцели Роб в пиццала, така че той за малко не го изпусна. Долови в камиона ужасната миризма на изгорена плът, която се носеше от врата на Бойд. Електрошокът бе блокирал невротрансмитерите^[3] и доставчикът на стоки не можеше да контролира мускулите и крайниците си. Нито сфинктера си, защото се изпусна.

— Силно копеле — изруга Гонзо, като обърна тялото на Том и му сложи белезници. — А и миризливо.

— Шофирай ти — каза му Сингър, като му подаде ключовете на камиона. — Следвай ме.

— Супер. Винаги съм искал да покарам едно от тези возила — отвърна Денис.

В белия джип, в чието огледало за задно виждане блестяха фаровете на камиона, лейтенантът каза на Нюкърк:

— Това си бе чист подарък. Сега можем да контролираме положението.

Роб нямаше представа за какво говори. Той пъкна длани под бедрата си, за да не види Сингър, че треперят.

---

[1] На английски сингър означава певец. — Б.пр. ↑

[2] Зашеметяващо чудовище. — Б.пр. ↑

[3] Предаването на сигналите между нервните клетки се осигурява от транспортни агенти, наречени невротрансмитери. — Б.пр. ↑

ВТОРИ ДЕН. СЪБОТА

Демокрацията не само кара хората да забравят предците си, но също така замъглява възгледа им за потомците им и ги изолира от техните съвременници. Всеки човек е обречен да се осланя само на себе си и има опасност да остане затворен в самотата на собствената си душа.

Алексис дьо Токвил,
„Демокрацията в
Америка“, 1835 г.

СЪБОТА, 08:45 ЧАСА

След като изроди две телета през нощта, нахрани добитъка в пет сутринта и закуси обилно с една пържола, яйца и кафе, Джес Ролинс се изкъпа, сложи сако, вратовръзка и най-хубавата си сива каубойска шапка и излезе да запали пикапа си. Небето бе безоблачно, макар че от снощния дъжд над тревата се стелеше лека мъгла и изостряше миризмата на люцерна и кравешки тор, която се носеше от ливадата. „Следобед отново ще се заоблачи“, предположи той. Джес носеше кутия от обувки, пълна с документи, и я сложи на пасажерската седалка.

Облечен в спортен костюм, с вратовръзка и ботуши, Джим Хърн го чакаше в преддверието. Джес още не бе свикнал с новата сграда на банката, въпреки че от построяването ѝ бяха минали пет години.

Сградата бе внушителна, с големи прозорци и модерно обзавеждане, но той предпочиташе старата — елегантната, тясна двуетажна тухлена постройка на главната улица, с мрачен интериор, приглушена светлина и дървени подове. Някога я наричаха „Банката на животновъдите от Северно Айдахо“. Бяха сменили три пъти името ѝ, преди да стане „Първа междущатска банка“, и сега бе отворена и в събота. Фамилията Ролинс държеше парите си в нея още от заселването си тук през 1933 година.

Двамата с Джим се поздравиха.

Джим Хърн беше около петдесетгодишен, нисък и набит, с широко лице, оредяла кестенява коса и искрени сини очи. Едно време той беше специален брокер за земеделски кредити, но задълженията и званията му се бяха умножили. Ездач на неоседлан кон, той се бе класирал два пъти за националните финали и още имаше характерната поклащаща се походка, докато водеше Джес към кабинета си. Като влязоха, Джим затвори вратата зад тях. Когато беше в колежа, ранчото на Ролинс беше негов спонсор по родео.

Джес седна на единия от двата стола срещу бюрото на Хърн и сложи кутията с документи на другия. Свали шапката си и я постави на пода, до себе си. Върху бюрото лежеше дебела папка, защитена с кламери, на чийто етикет пишеше „Ролинс“.

— Напоследък има много влага — каза Хърн, като седна на свой ред. — Това трябва да помогне. — Независимо от факта, че сега бе президент на банката, Джим все още се занимаваше лично с делата на дългогодишните си клиенти и лесно превключваше на старите шеги. Джес го познаваше от тридесет години, беше го гледал как израства и става лидер на общността.

Ролинс кимна утвърдително. И двамата знаеха защо е тук, както и че не го биваше в светските разговори.

— Джес, просто не знам откъде да започна — каза Джим.

Ролинс притежаваше и управляваше ферма с площ три хиляди акра, хиляда и осемстотин от които изцяло, а другите хиляда и двеста акра му бяха прехвърлени от горското стопанство, щатската и федералната служба за управление на земите.

Той отглеждаше 350 крави и телета от породата „Херфорд“, а понякога, когато тревата бе добра като тази година, вземаше под аренда от петдесет до сто говеда за угодяване. Това бе втората по големина частна ферма в областта. Хърн нямаше нужда да отваря папката, защото знаеше наизуст големината на стадото, сключените договори и площта на ранчото.

Джес кимна разбиращо.

— Няма много за казване. Не мога да платя задълженията си и не виждам как това би могло да се промени, Джим. Аз съм разорен. Вчера освободих Хърбърт Купър.

Хърн го погледна безстрастно, но на Ролинс му се стори, че забеляза мекота в очите му, когато заговори отново.

— Отелването върви добре както винаги — обясни Джес. — Люцерната расте страхотно при тази влага. Получих няколко обаждания от хора, които искат да пасат кравите си в моите ливади. Но дори и така...

Хърн сви устни. В стаята се възцари тишина.

— Навсякъде, където погледнеш, хората ядат говеждо месо — каза банкерът. — Всички, които познавам, на практика са на нисковъглексидратна месна диета. Човек би си помислил, че цената ще

се повиши. Тази история с „лудата крава“ от Канада си е чиста диверсия.

Джес бе съгласен. Това бе безкраен разговор, който вече бяха водили. Месопреработвателните картели контролираха цените и имаха дългосрочни опции за доставка. Ролинс се бе съгласил на тези цени години по-рано, преди да се повиши консумацията на месо и разходите да скочат до небето.

— Никой не бе допрям пистолет до главата ми, за да ме накара да подпиша онези фючърсни договори — призна Ролинс. — Не съм дошъл тук, за да хленча.

— Знам, че не идваш за това.

— Нито за да те уверя, че всичко ще бъде наред — продължи Джес. — Може би няма да бъде. Обаче знам, че ръководя хубава ферма и не пиляя твоите или моите пари.

Думите му прозвучаха така, сякаш е дошъл да моли за услуга, и това го накара да се почувства неудобно. Той не би направил подобно изявление, ако не мислеше още за напускането на Хърбърт Купър. Беше накарал и Хърн да се почувства неудобно, сигурен бе в това.

— Никой не е казвал подобно нещо — успокои го Джим. — Още по-малко аз.

Джес кимна в знак на съгласие.

— Може просто дните на чистото животновъдство да са отминали в Северно Айдахо — каза Хърн с все още зачервено лице.

— Вероятно...

— Ти си богат на земя и беден на пари — продължи Джим. — Сигурно си следил цените на недвижимите имоти през последните няколко години.

— Аха, донякъде.

— Имотът ти ще струва милиони, ако се разработи правилно — каза Хърн мрачно, съобщавайки новина, която никой от двамата не искаше да чуе, но се налагаше. — Има начини да се измъкнеш от този дълг, Джес.

Ролинс въздъхна. Гърбът му бе прав като шомпол, но имаше чувството, че го притиска някакъв товар.

— Аз не съм предприемач.

— Не се и налага — отвърна Джим. — В момента вероятно има половин дузина предприемачи, които биха работили с теб. В

действителност вече имах няколко обаждания по този въпрос.

На Джес му стана болно от факта, задето други хора знаеха, че има затруднения и е лесна мишена.

— И аз получих някои обаждания, както и предложения по пощата. Преди просто ги изхвърлях, без да ги отварям. Но брокерите се изхитриха и взеха да ги пращат в необозначени пликове. Вчера Карън дори дойде в ранчото с новия си съпруг.

— Можеш да разнообразиш дейността си — предложи Хърн. — Виж семейство Браун. — Ранчото на Браун беше другата оцеляла ферма в областта. — Единият син ръководи отглеждането на говедата и месопереработвателния цех. Другият — фирмата за добиване на чакъл. Дъщерята се занимава с туристическите посещения в ранчото.

Джес изсумтя.

— Някога и аз имах такива планове — каза той. — Знаеш какво се случи.

Джим се облегна назад и въздъхна. Знаеше.

Настъпилата тишина сякаш закънтя.

— Никой от нас, които сме израснали тук, не иска да изгубиш ранчото си — продължи Хърн. — Аз още по-малко. Смятам, че ако всички стари ферми бъдат заменени с петакрови фермички, каквито виждаме сега, страната вече няма да е същата. Обаче не мога да оставя чувствата да управляват банката ми. Новодошлите построиха тази сграда и те ще изпратят децата ми в колежа.

Ролинс се зачуди защо Джим се чувства задължен да му казва това.

— Джес, има ли някакъв начин да обмислиш възможността да продадеш част от него? Може би половината? Това ще ти осигури известно време, за да измислиш какво да правиш с останалата половина. И така да спасиш част от нея.

Ролинс настръхна. Мисълта той да стане причина за разпадането на имението беше горчив хап за него. Помисли за дядо си, баща си и майка си. Те му бяха оставили наследство, а той го беше съсипал. Ранчото бе всичко, което го определяше като личност, както и името Ролинс. Как би могъл да се раздели с половината?

— Аз съм фермер — каза накрая. — Не умея да правя нищо друго.

Хърн потърка с длани лицето си. Джес забеляза, че ръцете му са меки. А някога не бяха. Той погледна към своите. Те бяха загорели, възлести и груби.

— Трябва да измислим нещо — рече Джим. — Не можем да удължаваме повече кредитите. Имам директори и одитори, които искат да знаят какво ще правя, по дяволите, с тези лоши кредити.

— Съжалявам, Джим.

— Не го казвай — възрази Хърн. — Не мога да понеса да го чуя от теб.

Интеркомът изчурулика, Джим се наведе напред и вдигна слушалката.

— Имам среща, Джоан.

Джес долови приглушения глас на секретарката. Явно това, което каза, бе достатъчно важно, за да задържи Хърн на линията.

— О, неприятно ми е да го чуя — каза той. — Разбира се, че могат да я закачат. Разбира се, че могат. — Джим продължи да слуша, после погледна над рамото на Ролинс към преддверието. — Да, виждам го. Трябва да почака — заяви и затвори.

— Извинявай — обърна се към Джес с побеляло лице.

— Няма проблем. Какво става?

— Познаваш ли семейство Тейлър? Моника Тейлър?

— Чувал съм името — отвърна Ролинс, опитвайки се да си я спомни.

— Тя има две деца, момиче и момче. Явно са изчезнали.

— О, не... — изпъшка Джес.

— Няма ги от вчера — допълни Хърн. — Майката се е обадила на шерифа. Няколко жени искат да закачат в преддверието обява за изчезналите деца.

Джес поклати глава.

— Те вероятно ще се появят.

— Преди никога не са се случвали подобни неща — каза Джим. После, спомняйки си защо са тук, добави: — Джес, дай ми няколко седмици да измисля някакви възможности за теб. Разбира се, не си длъжен да ги приемаш. Обаче и двамата знаем, че си просрочил плащанията. Ако мога да измисля нещо, за да се измъкнем от тази каша, ще го направя.

Ролинс се облегна назад, съкрушен.

— Не си длъжен да правиш това, Джим.

— Знам, че не съм — отвърна Хърн, потискайки емоцията си. — Обаче ние се познаваме отдавна. Не искам да видя как ранчото ти се превръща в още замъци на преселници от Калифорния. Искам в този край да има и няколко ферми.

Джес се изправи, нахлупи шапката си и протегна ръка през бюрото.

— Джим, аз...

— Не го казвай — прекъсна го Хърн. — Добре е за бизнеса, това е всичко. Ще отпуснем много повече кредити на хора, които искат да живеят на място, където има ферми, дето не са напълно разработени.

Ролинс не каза нищо, но му се прииска да прегърне банкера, който го лъжеше.

Като отвори вратата на кабинета, Джес видя Фиона Притцел сред жените, които закачаха обяви в преддверието. Преди да успее да се прокрадне незабелязано, тя го съзря и се втурна към него.

— Джес — извика Фиона и сграбчи двете му ръце, като застана твърде близо, вдигнала очи към него, — чу ли за децата на Тейлър?

— Току-що. Това е ужасно — рече той. Дланите ѝ бяха сухи като пергамент.

— Точно аз ги закарах вчера до Санд Крийк — добави тя със светнали очи. — Отиваха да ловят риба и ги оставих на едно място. Обаче снощи те не са се прибрали вкъщи.

— Може би ще се появят днес — предположи Джес.

— О, при този буен поток може водата да ги е повлякла и да са се удавили!

Ролинс щеше да изпита повече съчувствие към Фиона, но тя се държеше така, сякаш разкриваше факта, че е главният герой в драмата, и се вживяваше напълно в ролята.

— А и знае ли човек дали някой не ги е отвлякъл? — прошепна жената. — Сега тук има много хора, за които нищо не подозираме. Кой знае колко сексуални манааци са се преместили при нас...

Джес трепна.

— Има ли сформирани отряд, който да ги издирва?

— Благодаря на Бога, да — отговори тя. — Шерифът е изпратил своите помощници, а и куп доброволци се редят на опашка, за да отидат да ги търсят.

— Това е добре — каза Ролинс и внимателно се освободи от ръцете ѝ.

Искаше му се да изпитва по-голямо доверие към новия шериф, който му се струваше повече човек за връзки с обществеността или търговската камара, отколкото полицай. Докато си мислеше това, си даде сметка, че е заклешил Хърн в кабинета му, защото Фиона го бе спряла на самата врата.

— Чух — продължи тя, — че няколко от онези пенсионирани ченгета са изразили желание да помогнат на шерифа за провеждане на разследването. Отишли са тази сутрин. Не е ли страхотно?

Ролинс кимна в знак на съгласие.

— Подозирам, че новият шериф ще приеме с радост помощта им.

— Това показва, че много от новите преселници са с добро сърце — вметна Фиона. — Пък и те имат опит в тези ужасни престъпления. В Лос Анджелис непрекъснато са се занимавали с такива неща.

— Извинете — каза Хърн, като се промъкна край Джес.

Той видя как Джим се отправи към другия край на преддверието и поздрави един мъж, който седеше на дивана. Непознатият бе пълен, явно с испанско потекло и облечен със светлокафяв костюм.

— Е — каза Ролинс, като се измъкна на свой ред и кимна към обявата, която Фиона бе закачила на стената, — добре е това, което правиш. И аз ще гледам за тях, тъй като живея край горното течение на Санд Крийк.

Хърн и добре облеченият мъж влязоха в кабинета, но преди да затвори вратата, банкерът каза:

— Не се притеснявай, Джес. Ще ти се обадя.

— Благодаря ти, Джим.

Фиона наблюдаваше размяната на реплики и Ролинс усети, че в ума ѝ веднага се породиха догадки.

— Това означава ли, че ще можеш да задържиш ранчото си? — попита тя нетърпеливо.

На излизане от преддверието Джес се спря да прочете обявата. На нея пишеше:

Изчезнали са Ани и Уилям Тейлър. За последно са видени в 14:30 часа, в петък, край потока близо до къмпинг „Райли Крийк“.

В обявата се казваше, че Ани е била с жълт суитчър, дънки и черни маратонки, а Уилям — с черна тениска, дънки и червени маратонки, като единият от тях вероятно е носел и мъжка рибарска жилетка.

При вида на училищните снимки на децата сърцето му се сви от жал. Помисли си как човек, ако се вгледа по-добре, може да види бъдещите личности, в които ще се превърнат хората, по снимките, направени в детството им. Дори и сега, когато погледнеше у дома фотографиите на сина си и дъщеря си, виждаше какви щяха да станат. Не че го бе знаел по онова време. Но знаците за бъдещето бяха там. Ех, само да го бе знаел тогава...

Уилям бе широко усмихнат, със завъртяна като запетая коса на челото и леко килната на една страна брадичка. Изглеждаше едновременно безгрижен и нещастен. Ани го развълнува повече и той се загледа като хипнотизиран в лика ѝ. Тя беше руса, с открито лице, светли очи и изглеждаше така, сякаш предизвикваше фотографа. Обаче имаше и нещо друго в очите и в позата на брадичката ѝ. Ролинс веднага я хареса и почувства някаква връзка с нея, която не можеше да си обясни. Беше ли я срещал преди? Порови из паметта си, но не откри нищо.

А вероятно я хареса, защото снимката ѝ го накара да осъзнае колко много е искал да има внуци. Мисълта го смути. Не беше нещо, което го глождеше или за което тъгуваше. В действителност това му дойде наум за първи път, и то с такава сила. Искаше му се да може по някакъв начин да започне отначало, може би щеше да постъпи по различно този път, може би щеше да постъпи *правилно*. Така че вместо празна къща и разпадащо се ранчо, около него да има деца като тези, с които да прекарва времето си, да им предаде част от знанията си, да им каже, че могат да бъдат изключителни...

Той отстъпи назад и поклати глава при тази мисъл, но продължи да гледа обявата.

Под снимките бяха дадени телефонните номера на шерифството.

Докато излизаше навън, Джес неволно забеляза как добре облеченият мъж отваря дипломатическото си куфарче и поставя съдържанието му на бюрото на Джим Хърн.

СЪБОТА, 09:14 ЧАСА

Моника Тейлър не беше на себе си от тревога. Ани и Уилям ги нямаше от деветнадесет часа. Не беше спала и яла, нито се беше къпала, нито сменяла дрехите си, откакто Том бе излязъл от дома ѝ предната вечер. Нощта беше дълга и ужасна. Беше станала още по-мъчителна, когато от фурната започна да излиза дим — бе забравила за лазанята — и алармата се включи. Моника стоеше на предната морава, плачейки неудържимо, утешавана от един пожарникар доброволец, докато останалата част от отряда нахлу в дома ѝ с пожарогасители и маркучи, оставяйки кални стъпки по килима и балатума. Появиха се отново няколко минути по-късно, носейки опушена, димяща тава, пълна с черна слуз. Съседите, излезли по халати или анцузи, се прибраха по домовете си.

Преди да изгори лазанята, помощник-шерифите бяха идвали два пъти: за да чуят нейните първоначални опасения и отново към полунощ, за да вземат снимки на децата и описание на дрехите, с които са били облечени, когато ги е видяла за последен път. Разликата в държането им от първото посещение, когато единият от тях се бе опитал да я сваля, и второто, при което даже флиртаджията извърщаше очи и говореше с печален тон, внесе в дома ѝ атмосферата на нарастващата тревога от изчезването.

В крайна сметка шерифът се умори от ежечасните ѝ обаждания през нощта и изпрати лекар, който ѝ предписа валиум. Лекарството притъпи болката ѝ, но не я прогони. Стигаше ѝ само да погледне училищните снимки на Ани и Уилям, чиито рамки и стъкла сега бяха покрити с фин слой лепкави сажди, за да си припомни отново всичко.

Беше си изработила своеобразна система, за да оцелее от напрежението. Тя се състоеше в това, да мине през дома си, да излезе през задната врата в двора, да тръгне наляво, да обиколи къщата, а после да влезе отново през главния вход. През цялото време стискаше безжичния телефон, сякаш искаше да изстиска сок от него. Като минаваше по коридора, Моника се поглеждаше в огледалото и виждаше някаква друга, почти напълно непозната личност. Жената,

която гледаше отсреща, беше със зачервени очи, подпухнали клепачи, хлътнали бузи, сплъстена и разрошена коса. Имаше изнемощяла и съсухрена фигура. Сега Моника знаеше как ще изглежда, когато остарее.

Щом телефонът звъннаше, а той звъннаше често, тя ахваше, молеше Бог това да е едно от децата ѝ и натискаше бутона за включване. Обаждането нито веднъж не беше от Ани или Уилям, а от шерифството, от някой загрижен съсед, от местния вестник или от пощальонката Фиона Притцел, която ѝ каза, че била „последният човек на земята, видял децата живи“. От думите ѝ краката на Моника се подкосиха и тя се подпря на стената, за да не падне.

Отново и отново възпроизвеждаше предишната сутрин, като всеки път променяше ситуацията, така че Том напускаше къщата преди закуска или — още по-добре — изобщо не идваше в дома ѝ. Мразеше се заради случилото се и многократно молеше господ да ѝ даде втори шанс, за да оправи нещата. Мислеше си, че и той като шерифа по всяка вероятност се е уморил да я слуша напоследък, особено след всички тези години, в които даже не се бе сещала за него. Обаче оттук нататък Том нямаше да бъде част от живота ѝ, закле се тя. Не искаше повече такива като него.

Моника никога не бе имала ориентир в живота. Собствените ѝ родители не ѝ бяха давали напътствия, особено за ситуация като тази. Тя винаги бе завиждала на хора, които сякаш разполагаха с предварителен план, с посока, с нещо в себе си, което им осигуряваше някаква основа. В мигове на объркване и отчаяние Моника нямаше на какво да се опира, на кого да се обади за съвет или подкрепа. Със сигурност не и на майка си. А кой знае къде беше баща ѝ?

Беше ѝ трудно да отглежда сама две деца. Мъжете, с които се срещаше, или бяха разведени и самите те обременени, или женени и търсеци флирт и лесна свалка, или незрели като Том. Нито един не притежаваше потенциала или поне желанието да стане добър баща на децата ѝ, за което тя жадуваше. Ани имаше нужда от мъж в живота си, а Уилям дори още повече. Ала със сигурност тези, които срещаше, се интересуваха само от нея, но не и от децата ѝ. Всъщност Моника не можеше да ги вини за това, но го правеше. Беше пропиляла твърде много години в надежди, в апатия и бездействие, в тъпчене на едно място, надявайки се някой мъж да ѝ хвърли спасителен пояс.

Тя беше напълно наясно с факта, че не е единствената самотна майка на света. Собствената ѝ майка бе имала същата съдба, след като баща ѝ — който наричаше Моника „моята принцеса“, „моето ангелче“, „моята цветна пъпчица“ — ги бе напуснал, без да каже довиждане. Но с това свършваше приликата, защото Моника *обичаше* силно децата си.

Обаче беше проявила слабост. Влечението, което бе изпитвала към Том, сега ѝ се струваше нещо, което се е случило през друг живот. То беше толкова безсмислено, повърхностно, егоистично...

Разбира се, беше искала да прави секс с него. След първия път — и още. Но тя не беше животно. Беше се научила да се контролира, да не се поддава на най-низките си инстинкти. В живота ѝ бе имало и други мъже, по-добри, които бяха искали да останат по-дълго. Последният бе Оскар Суон. Ала Моника му бе отказала, а на децата си бе обяснила, че те — тяхното семейство — са на първо място. Ани и Уилям се нуждаеха от баща, не просто от мъж, и със сигурност не от поредица мъже. Моника знаеше какво причиняват те на малките, защото го бе изпитала на собствения си гръб.

Телефонът в ръката ѝ иззвъня, стряскайки я за пореден път. Като го вдигна до ухото си, чу писукащ звук и той се изключи. Беше забравила да го зареди.

Тя го пхна със замах в гнездото за зареждане, като ѝ се искаше той да звънне пак, но това не се случи.

За първи път откакто се помнеше, животът ѝ бе напълно целенасочен: искаше да се върнат децата ѝ.

Моника седеше до кухненската маса, взряна отново в дигиталния часовник на микровълновата фурна — вече бяха изтекли двадесет и шест часа — когато шериф Ед Кери почука на мрежестата задна врата.

— Може ли да вляза, госпожо Тейлър?

Тя вдигна очи към него и кимна утвърдително, нямайки сили да говори.

Докато влизаше, Моника огледа изпитателно лицето му с надеждата, че то ще ѝ разкрие защо е дошъл. Закле се, че ако очите му избягват нейните, ако новините, които ѝ носеше, бяха лоши, ще умре на място. Обаче лицето му бе безизразно и може би малко шеговито, сякаш се преструваше на загрижен, но си личеше, че не е така.

Шериф Кери беше висок и носеше наперено униформата си, но нямаше как да прикрие шкембето, което стърчеше от едрото му тяло и опъваше силно копчетата на жълтеникавокафявата му риза с къс ръкав. Като влезе, той свали сламеножълтата си каубойска шапка и повдигна колана на панталоните си, които още при първата крачка отново се смъкнаха под корема му.

— Опитвах да ви се обадя по-рано — каза Ед Кери, като кимна към телефона, а във въздуха увисна незададеният му въпрос: „Защо не вдигна?“.

— Батерията беше изтощена — отвърна тя с глух глас, сякаш проговаряше за първи път. — Значи сте били вие?

Той кимна утвърдително и махна с ръка към един от столовете.

— Имате ли нещо да ми казвате?

Шерифът седна и се огледа за чисто от сажди място, където да сложи шапката си. Най-накрая я постави на коляното си.

— Трябва да ви задам няколко въпроса — започна Кери и този път очите му избягнаха да срещнат нейните.

— О, не...

— Не, не е това — каза бързо той, давайки си сметка какво я бе накарало да подскочи.

— Намерихте ли ги?

Шерифът поклати отрицателно глава.

— Ще ми се да имам по-добри новини, но не е така. Единственото, което мога да ви кажа, е, че един от моите заместници е открил някои неща при Санд Крийк. Въдица и обувка, затънала в калта. Надявах се да дойдете до шерифството, за да видим дали ще можете да ги познаете.

Моника трескаво мислеше. Разбира се, че щеше да познае обувката, ако беше на Ани или на Уилям. Но каква марка беше въдицата, която Том каза, че липсва?

— Мога да го направя — отвърна тя. — Но ще трябва да се обадя на един човек за въдицата.

— На Том Бойд, предполагам.

— Да.

Кери кимна в знак на съгласие и посегна към джобчето на ризата си.

— Имате ли нищо против да си вода бележки?

— Не, защо...

Ед се размърда неловко на стола си. Той беше новият шериф, избран на този пост едва преди няколко месеца с минимална преднина пред другите кандидати. Идваше от сферата на недвижимите имоти. Тя се запита колко ли разбира от работата си. Четиридесет и девет процента от жителите на областта се питаха същото.

— Помощник-шерифите мислят, че това може да е повече от... нали разбирате... обикновено загубване на деца.

Моника почувства, че в нея се надига някаква сила, която не знаеше, че притежава. Искаше ѝ се действието на валиума да се е разнесло, за да може да се концентрира по-добре.

— Какво намеквате?

— Ами, госпожо Тейлър, решихме да разглеждаме този случай като криминално престъпление, а не като ситуация с изчезнали лица. Въдицата е намерена, заплетена в хрусталаците, на сто метра от потока. Обувката е открита в калта на пътеката малко по-нататък и ясно се е виждала. Това кара заместниците ми да смятат, че който я е изгубил — а ние мислим, че може да е била Ани — лесно е можел да се върне и да я измъкне. Обаче тя не го е направила. Това показва, че може би е бързала. Нали разбирате, сякаш е бягала от нещо или от някого.

Момина усети как очите ѝ се разширяват и въздухът не ѝ достига.

Кери извади един средно голям найлонов плик и го вдигна към светлината. Вътре имаше кална обувка. Гледката я попари като вряла вода и я прикова за стола.

— На Ани е — каза тя почти шепнешком. — От кого са бягали?

Шерифът сложи обувката на масата и вдигна безпомощно ръце.

— Не знаем това. Моите хора са открили следи в калта на онова място, но те били неясни. Снощният дъжд е заличил почти всичко. Огледът продължава, всички щателно претърсват района на сектори, сантиметър по сантиметър.

Светът сякаш внезапно се преобърна и потъмня. През цялата безсънна нощ Моника си бе представяла децата си, изгубени някъде в гората, сгущени заедно под дъжда. Надяваше се, че са намерили някакъв заслон и са били достатъчно умни да останат там. Дори ѝ бе минала мисълта, че са паднали в потока и са били отнесени от водата.

Това бе ужасно. Обаче изобщо не се досети за това, което ѝ казваше сега шерифът — че някой е преследвал децата ѝ.

— О, не...

Моника се взря в обувката, в петната от кал от вътрешната страна и скъсаните връзки. Сякаш насилието бе опаковано в чиста кутия.

Кери присви очи и я погледна изучаващо.

— Госпожо Тейлър, добре ли сте?

Тя бавно поклати глава.

— Не, не съм. Казвате ми, че някой е преследвал моите деца?

— Още не знаем със сигурност — отговори той. — Това е предположение, основаващо се на много малко доказателства. Обаче няма как да го изключим и трябва да разгледаме всички възможности. Например палавниците може да пристигнат всеки момент. Кой знае, вероятно са останали у приятели...

Тя продължи да клати глава. Сърцето ѝ бе свито. Трудно ѝ бе да си поеме дъх. Беше дала на помощник-шерифа имената и телефонните номера на всички приятели на Ани и Уилям, а и лично се бе обадила на родителите им. Никой от тях не беше виждал децата ѝ.

— Госпожо Тейлър, налага се да ви попитам дали познавате някого, който може да има нещо срещу вас или вашите деца.

— Какво?

— Някой да ви е заплашвал? Да ви е преследвал? Знаете ли дали децата ви са имали проблем с някого, който би могъл да се опита да ги сплаши или нарани? Двете имат различни бащи, нали?

— Да — кимна Моника, потръпвайки от това как звучеше признанието ѝ. — Но както знаете, нито един от тях не е наблизно.

Били, бащата на Уилям, беше убит при бунт в щатския затвор на Айдахо в Бойзи. Тя се бе развела с него три години преди това, когато го осъдиха за притежаване и ръководене на четири лаборатории за производство на метамфетамин. Те очевидно осигуряваха на Били много повече приходи от мизерния му строителен бизнес. Бракът им бе мъртъв осем месеца след сватбата, но продължи още две години. Били се гордееше с факта, че има син, но не харесваше особено Уилям и също като Том го наричаше „мамино синче“. Уили едва познаваше и почти не си спомняше баща си, но понякога говореше за него като за митично същество — смел и легендарен разбойник от Дивия запад.

Моника не насърчаваше измислиците на сина си, но и не очерняше Били пред него, защото не смяташе, че това ще послужи за нещо добро. Ани познаваше Били такъв, какъвто беше, и въртеше красноречиво очи, когато брат ѝ говореше за своя баща разбойник. Обаче Били никога не би заплашил сина си или Моника, защото накрая просто не го бе грижа за никого от тях.

Допреди година Ани също бе смятала Били за свой баща. После се бе добрала до истината. Денят, в който тя попита, бе ужасен за Моника. Тогава тя просто отвърна: „Той се разболя тежко“. Дъщеря ѝ не прие отговора. Беше ясно, че той не я удовлетворява. Моника знаеше, че с течение на времето ще има още въпроси, и се страхуваше от тях. Сега се надяваше Ани да се върне, за да може да ѝ отговори.

— Той мъртъв ли е? — попита шерифът.

— Нещо такова. И той е в затвора.

Ед Кери я изгледа строго, въздържайки се да изкаже гласно преценка.

„Да — помисли си тя, — свикнала съм с такива погледи...“

— Трябва да проучим всяка възможност, за да можем да я отхвърлим с основание — каза Кери, прекъсвайки мислите ѝ. — Извинете, че ще бъда груб, но предполагам, че семейството ви има сравнително ниски доходи. Така ли е?

Моника кимна утвърдително. То беше очевидно.

— Да се сецате за някого от работата ви? Недоволни служители?

— Не. Нищо необичайно.

Той погледна бележките си.

— Вие сте управителка на фирмен магазин за дамска конфекция, нали?

Тя кимна утвърдително.

— Това ми осигурява постоянен доход и прилична здравна осигуровка за децата. Сама по себе си работата е безсмислена.

— Някакви проблеми със съседите?

Моника поклати отрицателно глава. Тя се държеше настрана от тях, освен неизбежната размяна на любезности за времето или свързани с училището теми. Единственото, за което се сети, бе оплакването на един пенсиониран ерген от квартала, че Ани и Уилям минават през двора му, като отиват на училище, и тя го съобщи на шерифа. Той си го записа.

— А какво ще кажете за фамилията си? Имате ли богати роднини? Може ли някой похитител да държи децата ви за откуп?

— Майка ми чисти чужди къщи и обслужва бар в Спокан — отговори спокойно Моника. — Баща ми почина преди години. Не притежаваме нищо.

— А други роднини?

Тя си помисли за Сенди в Кор Дълейн — единствената братовчедка, която познаваше. Тя бе омъжена за градски съветник и имаше четири будни деца. Известно време бе канила Моника на пикници и семейни тържества и често се бе обаждала да я вика да отидат на църква. Сенди дори бе казала, че може да ѝ помогне да „се запознае с някой добър мъж“. Тя, както и всички останали, знаеше какво се е случило с Били. Това бяха благородни жестове от една святна жена, но Моника не можа да се реши да ги приеме. Не искаше да бъде проект на Сенди, обект на нейните усилия за вършене на добри дела. Моника бе много горда, за да приеме помощ. Напоследък братовчедка ѝ рядко се обаждаше.

Толкова много хора — Севди, банкерът Джим Хърн, съседите от нейната улица, които винаги я канеха на църква или да поиграят бинго — се бяха опитали да ѝ помогнат след развода, но по онова време тя не го бе възприела като загриженост. Особено Хърн, който бдеше над нея и винаги бе на разположение да ѝ помогне по своя тих и незабележим начин. Ала тя често бе възприемала опитите им като намеса в живота ѝ или като съжаление. Сега си даде сметка, че това е било грешка. Може би ако се бе доверявала повече, щеше да има някого, който да заведе Уилям на риболов.

Шерифът вдигна ръка.

— Както казах, трябва да разгледам всяка възможност. Това сигурно е неприятно за вас.

Моника отново кимна, но добави:

— Не толкова неприятно, колкото факта, че децата ми ги няма.

Той я погледна съчувствено, после очите му станаха сурови.

— А този Том Бойд? Една съседка събщи, че снощи го е видяла да излиза от дома ви. Тя каза, че видимо е бил ядосан и го е чула да крещи и да затръшва вратата. Чула е и вас да крещите. Имахте ли някакви разногласия?

„Не — помисли си тя. — Шерифът не трябва да отива в тази посока“. А на глас каза:

— Скарахме се.

— За какво?

Тя преглътна мъчително.

— Том откри, че въдицата и рибарската му жилетка ги няма. Помисли си, че Ани ги е взела. Той не се разбираше добре с нея и аз му казах да си върви. — Знаеше как прозвуча това и добави: — Обаче съм сигурна, че Том няма нищо общо. Децата отдавна ги нямаше, когато се случи това.

Шерифът я попита за часа на спречкването.

— Беше около шест часа вечерта — отговори Моника. — Изчаках още два часа, преди да ви се обадя.

Видя как Кери пресмята наум. Том би имал достатъчно време преди мръкване, за да проследи и да хване Ани и Уилям.

— Той ми се обади снощи — добави тя. — Беше след десет. Може би в десет и половина. Попита дали децата са се прибрали.

— Как звучеше?

Моника преглътна.

— Беше пиан. Беше в някакъв бар.

Шерифът кимна, сякаш тя бе потвърдила нещо.

— За последно е видян снощи в бара „Санд Крийк“. Барманът каза, че е бил много пиан. Все още носел униформата си и бил много объркан и разстроен. Отказал да му даде повече пиене и Том се ядосал и си тръгнал към единадесет часа.

Моника се хвана за думите *объркан и разстроен*.

— Един познат на Бойд спомена, че той има буен характер — вметна Кери. — Той е културист, нали? Може би използва стероиди? Бихте ли потвърдили буйния му нрав, госпожо Тейлър?

Шерифът задава въпроси още половин час. Моника отговори честно на тях и видя как Ед Кери започна да трупа улики срещу Том. Тя не знаеше, че Бойд е бил арестуван два пъти за нападение. Нямаше представа, че бившата му съпруга е повдигнала обвинение срещу него за побой над едно от децата им. „Как не съм разбрала това?“ — питаше се Моника. Почувства се глупава и измамена. Отново.

— Не мисля, че е Том — каза тя накрая, след като шерифът се изправи и мушна тефтерчето в джоба си. — Ако беше той, нямаше ли да прибере въдицата си? Не е ли това причината, заради която според вас той би се опитал да намери децата ми?

— Помислих и за това — отговори Кери, като нахлупи шапката си. — Обаче може малките да са я загубили, преди той да стигне там. Или не е могъл да я намери в тъмното. Ще трябва да го попитаме за това — допълни зловещо.

— Просто не мога да повярвам — едва отрони Моника.

Шерифът постоя мълчаливо, сякаш имаше още нещо за казване, преди да си тръгне.

Тя вдигна очи.

— Том не е отишъл на работа тази сутрин — заяви Кери. — Неговият началник каза, че не се е обадил и по телефона. Бойд го няма в дома му и никой не го е виждал да се прибира снощи. Камионът му също липсва. Трябвало е да го върне снощи, но не го е направил.

— Служебният му камион ли? — попита Моника невярващо.

За първи път шерифът се поусмихна.

— Помислихте си, че лесно ще открием толкова отличително превозно средство, нали?

— Аз просто не мога... — Тя не довърши изречението, давайки си сметка, че вече го е казала.

— Мисля, че ще приключим с това доста бързо — заяви Кери. — Моля се то да свърши добре, но просто не се знае. Силно се надяваме, че ще успеем да го намерим и да ви върнем децата невредими.

Моника го изгледа напрегнато, очаквайки да извади и другата обувка.

— Искан ми се да имам повече хора, които да работят по случая, госпожо Тейлър. Но разполагам само с четирима помощници за целия окръг. Трима от тях сега са при Санд Крийк и претърсват с екип от щатски криминалисти, които пристигнаха тази сутрин. Започнаха да ми се обаждат отвсякъде. Разни журналисти, дори продуцент от „Фокс Нюз“ в Спокан. Както знаете, изчезналите деца са голяма новина. Ако успеем да свържем Том Бойд с вашите деца, ще можем да обявим тревога „Амбър“, но случаят още не отговаря на стандартите за това. Направих справка. Първият критерий е полицията да потвърди, че е

извършено отвличане. Обаче не знаем дали е истина. Не можем просто да всеем паника у всички толкова рано.

— Толкова рано? — попита тя учудено.

— Госпожо Тейлър, още не са изминали двадесет и четири часа. Дотогава дори не считаме човек за изчезнал. Не че вестникарите се интересуват от това. Засега ги удържам, но те ме заангажират. За щастие имам скрити козове.

— Какво искате да кажете?

Сега той се усмихна широко.

— Четирима дългогодишни опитни полицаи ми предложиха доброволно помощта си. Те дойдоха тази сутрин и попитаха какво могат да направят. След като разговарях с тях, им дадох правомощия да се заемат с това и нещата вече се случват. Имаме страхотен късмет.

Тя беше объркана.

— Кои са те?

— Най-добрите от Лосанджелиското полицейско управление — отговори шерифът. — Пенсионирани ченгета, които са работили по десетки случаи като този. Казаха ми, че искат да служат на новата общност, сред която живеят. В рамките на няколко часа ми помогнаха да създам команден център и точно те разбраха за Том Бойд. Ние сме страшно доволни, че са тук, госпожо Тейлър.

Тя кимна в знак на съгласие. За първи път от четиринадесет часа се почувства леко обнадеждана.

— Знам, че искате да стоите до телефона — каза Кери, като огледа кухнята. — Аз също мисля, че е необходимо. Обаче се нуждаете от малко помощ. От известна подкрепа. Има ли някого, когото можем да повикаме да бъде с вас?

Моника нямаше роднини, които да живеят наблизо, а и приятелите ѝ не бяха много. Сенди беше на морски круиз със съпруга и децата си. Помисли си за Джим Хърн — банкера, който винаги се бе държал добре с нея — но знаеше колко неуместно би изглеждало това.

— Онази жена, Фиона Притцел, постоянно ми предлага да дойде да стои при мен — отговори тя. — Обаче аз не искам помощта ѝ.

Шерифът се съгласи.

— Ако нямате нищо против, ще помоля да дойде един от полицаите доброволци. Нужно е да обхванем всички позиции. Ако някой се свърже с вас с информация за децата ви, трябва да го узнаем

веднага. Искаме да подслушваме обажданията. И ако някой държи децата ви...

— Нямам нищо против.

— Името му е Суон. Бивш сержант от полицията.

— Познавам го — каза глухо Моника.

— Да, той ми предложи. Помоли да ви попитам дали сте съгласна...

Моника си помисли за приятното му лице и маниери, за плътния му глас. Обаче той бе някак прикрит и затова се бе разделила с него. Имаше чувството, че Суон винаги я наблюдава, както полицаи гледа заподозрян, а не както мъж гледа жена.

— Няма проблем. Той е голям чистофайник. Много организиран човек. Вероятно ще ми помогне да се справя с всичко това.

Шерифът изпъшка и протегна ръка.

— Ще направим всичко възможно да намерим децата ви, госпожо Тейлър. Ще помоля господин Суон да ви донесе нещо за ядене. Ще се обадя и на лекаря да мине отново.

СЪБОТА, 10:14 ЧАСА

— Извинете, че ви накарах да чакате — каза Джим Хърн на Едуардо Виляторо, като се настани отново зад бюрото си. — Това беше местен фермер. Мой приятел. Добър човек.

Виляторо седна на стола, който фермерът току-що бе освободил, като сложи куфарчето върху коленете си. Той видя как Хърн взе от бюрото една дебела папка, на чийто етикет пишеше „Ролинс“, и я постави върху шкафа зад него. Като извади от вътрешния джоб на сакото си визитка, Едуардо се наведе напред и я подаде на банкера.

Хърн я прочете и по трепването на светлосините му очи си пролича, че се е сетил.

— Детектив Виляторо от полицейското управление в Аркадия, Калифорния... Сега си спомням. Преди няколко седмици вие се обадихте и поискахте среща. И дойдохте тук чак от Южна Калифорния.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим. След онзи разговор се пенсионирах.

— Поздравления — каза банкерът и по изражението му си пролича какво си помисли: че в края на краищата срещата не е официална, а от личен характер. И може би е загуба на времето му. След това попита: — Друг път били ли сте в нашия край? Впрочем ние казваме *Северен Айдахо*, а не *Северно Айдахо*.

— Разбирам.

— Е, идвали ли сте някога тук?

— Не.

— Харесва ли ви?

— Има много зеленина — отговори Виляторо, като си помисли: „И много бели хора“.

— Да, той е нашето кътче от рая — каза Хърн.

Едуардо се усмихна.

— Мястото е чудесно. И много спокойно, както изглежда.

— Обикновено е така — отвърна банкерът. — Макар че тази сутрин имаме проблем. Вероятно сте видели обявата отвън. Изчезнали

са две деца.

Виляторо бе видял всичко: жените, които пристигнаха с обявата, и онази, шумната, с пискливия като на малко момиченце глас, която разказа на всички в банката какво се е случило, както и разговора между нея и фермера, който бе излязъл от кабинета на Хърн.

— Надявам се, че децата са добре — каза той. — Бях поразен от факта колко задушевно е всичко. Сякаш хората от града смятат, че *собствените* им деца са изчезнали. Стана ми приятно да бъда свидетел на такова поведение.

Банкерът се вгледа в него. „Търси признаци на неискреност“, предположи Виляторо.

— Имаме склонност да се грижим за своите — поясни Хърн. — Може би в Ел Ей не е така.

— Лос Анджелис е твърде голям град — въздъхна Едуардо. — Впрочем там не е толкова лошо, колкото се говори. Има някои квартали, където хората се грижат едни за други. Но и е много лесно човек да бъде погълнат.

Банкерът сякаш обмисли за момент думите му, после отново се взря във визитката.

— Е, след като вече не работите за полицейското управление, какво мога да направя за вас? Да не би да искате да се оттеглите тук след пенсионирането?

Едуардо го погледна безизразно. За момент не разбра какво бе казал Хърн, нито защо го е изрекъл.

— Не — отговори той разтревожено, като вдигна отбранително ръка. — Не, не. Идвам по друг въпрос.

— О, тогава извинете. Просто предположих.

— Искам да завърша едно разследване, по което работих години наред. То ме доведе тук.

Джим Хърн се облегна назад.

— Какво разследвате още?

Като отвори куфарчето си, Виляторо измъкна от папката си пет листа и ги подаде на банкера. Те представляваха ксерокопия на двете страни на стодоларови банкноти. На всяка от тях се виждаше серийният номер, последван от поредица банков идентификационни номера, подчертани с жълт маркер. Хърн позна идентификационните номера.

— Тези са минали през моята банка — каза той. — Фалшиви ли са?

— Не, редовни са.

Банкерът повдигна въпросително вежди.

Виляторо поясни:

— Както знаете, има служби, които извършват електронно сканиране на парите, които преминават през търговската мрежа, за да проверяват за маркирани или фалшиви банкноти. Системата не е съвършена, но когато регистрира находка, от службите увеличават честотата на сканиране, за да определят източника. Когато има няколко находки от една и съща банка, това може да е нещо важно.

— В смисъл?

— Ще започна от самото начало. Преди осем години бе извършен въоръжен обир на хиподрума край моя град, който е... беше в околностите на Лос Анджелис. Бяха откраднати милиони долари в брой и по време на обира загина един от охранителите. Както се досещате, беше вътрешна работа и служителите бяха изправени пред съда и изпратени в затвора. Случаят бе възложен на мен и аз служех за свръзка между моя малък участък и полицейското управление в Лос Анджелис, което разполага с много повече детективи и по-големи ресурси. Прехвърлихме разследването на тях, въпреки че тогава аз бях против. Решението бе взето от моя началник, който много си пада по външни експерти.

— Почакайте — прекъсна го Хърн. — Това да не е онзи обир в „Санта Анита“? Четох за него.

— Да, на хиподрума „Санта Анита“ — отвърна Едуардо. — Една от най-големите фирми в Аркадия. По онова време съпругата ми работеше в него и познаваше много от служителите, както ги знаеха и всички в града. Да, бяха откраднати 13,5 милиона долара в брой.

— Там не се ли е състезавал Сийбискит^[1]?

— Да — отговори Виляторо. — На хиподрума има негова статуя.

— Жена ми ме накара да прочета книгата и тя много ми хареса. Гледахме и филма. Той не ми допадна особено. Предполагам, че просто не могат да направят хубав филм за кон. Конете са доста деликатни същества.

— Познавате ли ги? — поинтересува се Едуардо.

— Някога се състезавах в родео — отговори Хърн. — Обичам конете. Липсва ми това, че не съм около тях.

Виляторо вметна:

— Да се върнем към обира.

— Извинете. Моля, продължавайте.

Едуардо се покашля и поднови разказа си:

— Разбира се, всички служители, които бяха осъдени, твърдяха, че са невинни, но доказателствата бяха твърде убедителни. Четох съдебните протоколи и ако бях съдебен заседател, също щях да ги осъдя. Един от служителите издаде останалите и свидетелства срещу тях. Обаче има един голям проблем. Нито една от откраднатите банкноти не бе намерена и нито един от осъдените не изяви желание да каже нещо, въпреки че вероятно можеше да сключи сделка и да избегне затвора. И цели седем години тези хора мълчат.

— Да му се не види — възкликна банкерът. — Това е дълго време. Сигурно са доста жилави.

Виляторо махна с ръка.

— Не толкова... Моята съпруга каза, че хвърлените в затвора просто не са от хората, които ще извършат подобно престъпление за нищо на света. За мен това бе добра информация, така че се срещнах и говорих с тях. Те отчаяно искаха да излязат и се кълняха, че нямат какво да ни кажат.

Хърн се намръщи.

— Ние продължихме да чакаме — продължи Едуардо. — Разпитвах ги през няколко месеца, като се надявах, че някой от тях ще признае къде са парите. Дълго време смятахме, че са ги заровили някъде. Ще излязат вероятно след пет-шест години, а дори и да са повече, предполагам, че за подобно възнаграждение могат да почакаат. Обаче не изглежда да знаят. Дълбоко в себе си чувствам, че ако знаеха къде са парите, щяха да ми кажат. Досега някой от тях щеше да се пречупи или да се обърне към Бог, или просто да поиска да излезе от затвора.

— А какво стана с човека, който е свидетелствал срещу тях?

— А! — въздъхна Виляторо. — Той вече не е между нас. По-малко от година след делото стана жертва при грабеж в един супермаркет в Лос Анджелис. Купувал си мляко и попаднал под

кръстосан огън при престрелката между собственика на магазина и престъпника, който се опитал да го ограби.

— И този, който го е застрелял, не е бил заловен?

— Не, за съжаление.

— Интересно — каза Хърн. — И какво общо има всичко това с мен и моята банка?

Едуардо посочи към ксерокопията на стодоларовите банкноти.

— По времето, когато стана обирът, касиерите и счетоводителите на хиподрума имаха доста ефикасна процедура за броене и осчетоводяване на парите. И съвсем добър метод за опис на парите в брой. Хиподрумът нямаше маркирани банкноти, каквито сигурно има вашата банка, нито боядисващи пачки^[2]. Можете да си представите морето от пари, което постъпва в ден на големи надбягвания на всеки двадесет и няколко минути, когато залагащите отидат на гишетата. Обирът бе направен след едно от най-големите състезания за годината — „Брийдърс Къп“-„Южна Калифорния“. Навсякъде има компютри, разбира се, но в края на деня парите в брой трябва да отговарят на регистрираните в компютрите, така че все още се броят на ръка отзад. Това отнема време. Щом се установи, че парите в брой са точно, бронираны коли ги извозват до банката. При това бързана да се натоварят парите няма начин да се маркират или опишат всички банкноти. Най-доброто, което можели да направят по онова време, било да запишат серийните номера на произволно избрани банкноти. В този случай касиерите записвали серийните номера на всяка петдесета стодоларова банкнота. Сега се използват скенери, но тогава това се правело на ръка.

Хърн слушаше внимателно и подкани Виляторо да продължи.

— В крайна сметка разполагаме със серийните номера на 1377 стодоларови банкноти. Останалите били банкноти с друга номинална стойност или постъпления от кредитни карти. Но повечето приходи били в брой и под формата на дребни банкноти в обращение. Почти напълно непроедими.

Джим Хърн погледна към ксерокопията на банкнотите върху бюрото си.

— В продължение на три години не бе докладвано за нито една стодоларова банкнота със записан серийен номер. Нито една — повтори Едуардо. — После се появи една, която бе минала през четири

различни банки. Но първоначалната банка беше вашата. Не направихме нищо, защото една банкнота не означава нищо. През това време тя можеше да е минала през дузина частни лица или търговци. Все пак ѝ направих ксерокопие и я запазих в досието на случая. Нейното копие е точно пред вас. През годините се появиха още две — една в Калифорния и една в Невада, после и в Небраска. Изглеждаше, че няма връзка между тях. Обаче преди два месеца изскочиха още четири. И четирите идваха от вашата банка. Те са на четирите листа отгоре. Щом се случи това, усетих, че има нещо. Предадох тази информация на колегите от полицейското управление на Лос Анджелис, с които бях работил, но що се отнася до тях, случаят бе приключен. Моят участък е много малък, разполага само с четирима детективи. Нямаше достатъчно бюджет да ме командирова да обикалям из страната, за да проследя нещата, пък и приближаваше времето да се пенсионирам. Никой от другите детективи не пожела да поеме случая след моето напускане. Но тези банкноти ме тревожеха и продължават да ме тревожат. Те са единствената ми връзка с откраднатите пари, а следователно и с престъпниците. Разбирате ли, господин Хърн, Аркадия е спокойно място, или поне беше такова. Там не се случват повече от четири убийства годишно. За тридесетте ми години служба в участъка средният брой беше две убийства. Само две. И те не бяха ужасни, мистериозни престъпления, а лесно разрешими случаи. Убийството на банковия охранител е единственото неразкрито убийство в нашите архиви и случаят бе възложен на мен. Просто не мога да напусна, без да се опитам да го разреша, дори и това да стане в личното ми време.

Банкерът разглеждаше банкнотите, очаквайки да чуе още нещо.

— Мисля, че някой, който има достъп поне до част от парите от „Санта Анита“, живее в този район и работи с вашата банка — добави Едуардо. — Бих искал да се опитам да открия кой е той.

— И как предлагате да стане това?

Виляторо се усмихна.

— Бих искал да погледна вашите сметки. Главно тези, които са били открити преди четири години и все още са действащи. Смятам, че мога да попадна на име, което да ми се стори познато. Особено ако мога да проследя това име до Калифорния. После ще стесня кръга.

Хърн направи гримаса.

— Знаете, че не можем ей така да ви дадем списък на нашите клиенти. Това е незаконно.

Едуардо кимна утвърдително.

— Да, знам това. Но ако успея да накарам съответните власти да поискат достъп, надявам се, че вие ще проявите отзивчивост. Това е единственото, за което ви моля. И, разбира се, ако имате някаква идея от самото начало кой би могъл да е този човек...

Поклащайки отрицателно глава, банкерът подаде ксерокопията на Виляторо.

— Нямам никаква представа. Имаме стотици нови клиенти и съм готов да се обзаложа, че една четвърт от тях са дошли от Калифорния. Наистина нямам представа, а и да имах, не съм сигурен, че имам право да ви кажа.

— При обира загина човек, господин Хърн. Човек със съпруга и две деца.

Банкерът погледна настрана.

— Това няма нищо общо със случая и вие го знаете.

Едуардо се облегна назад.

— Извинете. Разбирам ви.

— Идете да говорите с шерифа — каза Хърн. — Той се казва Кери. Ако успеете да го убедите, той може да ви придружи до някой съдия, който да подаде искане за разглеждане на сметките. В противен случай не мога да направя нищо повече.

За момент в кабинета настъпи неловко мълчание, нарушено най-накрая от Виляторо:

— Аз определено ще се видя с шерифа. Такъв беше и моят план. Но от опит знам, че повечето пъти най-проницателният човек в една общност, когато става дума за оценка на характера на другите, е директорът на най-известната банка. Научих, че често в този род ситуации директорът или заместник-директорът на банката знае какъв е произходът на някои странни депозити в брой, както и ако има нещо необичайно в банковите навици на даден клиент. Големите, регулярни парични постъпления — да кажем, точно под лимита от десет хиляди долара, изискващ уведомление до КФН^[3] — обикновено привличат вниманието. Особено ако има... елементи... в рамките на общността, където подобни суми в брой са малко вероятни.

Едуардо почувства втренчения поглед на банкера и зачака неговия отговор. Когато заговори, гласът на Хърн прозвуча глухо:

— Знам за какво намеквате, господин Виляторо. Чули сте, както всички останали, историите за присъствието тук на привърженици на расистката теория за превъзходството на бялата раса. Истории за арийската раса и нацистите. Много хора в страната мислят, че ние не сме по-добри от „червените вратове“^[4] или расистите. Питате се дали тези хора не са наши клиенти.

— Е, да.

Хърн махна рязко с ръка.

— Ние ги прогонихме оттук преди години, господин Виляторо. Не ги харесвахме повече и от вас. Спипахме ги по същия начин, както федералните — Ал Капоне. Те не плащаха данъците си. Отидоха си преди много години, макар че репутацията, която имаме, като че ли никога няма да ни напусне.

Едуардо остана за момент мълчалив. Той вярваше в искреността на разпаленото му обяснение, в неподправеното му негодувание. Чувстваше, че Хърн ще му помогне. Редица банкови служители бяха открито враждебни и можеха да отклонят едно разследване. Джим Хърн не му изглеждаше от хората, които биха направили това.

— Благодаря ви, господине — каза Виляторо, като затвори дипломатическото си куфарче и се изправи. — Простете, ако съм обидил вас или вашата общност.

— Прощавам ви — отвърна банкерът, като се ръкува с него. — Само не забравяйте да кажете на вашите приятели в Лос Анджелис, че сме прогонили оттук тези копелета. А и нашият край е последното място, където подобни хора биха искали да живеят в днешно време. Имате ли представа колко много пенсионирани полицаи са се преместили тук? Те представляват най-големия дял сред нашите пенсионери.

Едуардо кимна утвърдително.

— Чух за това. Един от най-добрите ми приятели в Лосанджелиското полицейско управление нарича това място *Синята зона*. Любопитно е, че толкова много пенсионирани полицаи се преместват тук. Каква е причината според вас?

Хърн посочи към прозореца.

— Нашият край е прекрасен, както сигурно сте забелязали. Планини, езера, много възможности за излети. Плюс страшно евтина земя в сравнение с цените, на които сте свикнали. А и според мен атмосферата тук е приятна. Хората са корави и независими. Те не задават много въпроси, вярват в максимата „живей и остави другите да живеят“. Не обичат никаква форма на управление или власт, но се придържат към закона и реда. Всеки притежава оръжие и се гордеем с това. Докато си добър съсед, не ги интересува откъде идваш, нито какво си извършил ти самият или баща ти. Освен това са от работническо потекло. Повечето са били дървосекачи, миньори или каубои. Мисля, че се чувстват доста комфортно с бившите ченгета, които дълбоко в себе си също са хора на труда, тоест техни братя — каза банкерът, като се изчерви. — Това май прозвуча като реклама на търговската камара.

— Всичко е наред — побърза да го увери Виляторо. — Явно сте мислили много по този въпрос.

— Искам да познавам клиентите си — отговори Хърн, като се приведе на стола и подпря ръцете си със сплетени пръсти на бюрото — жест, който подсказва, че срещата е към края си.

Едуардо се обърна към вратата, но гласът на банкера го спря.

— Господин Виляторо, преди да си тръгнете, имам един въпрос към вас.

— Да, питайте...

— Обирът в „Санта Анита“ истинската причина ли е да сте тук?

Едуардо се поколеба, преди да отговори.

— Да — изрече той меко.

Хърн помълча замислено, после каза:

— Желая ви късмет тогава. И добре дошли в Кутни Бей.

— Благодаря. Тук всички изглеждат дружелюбни.

— Такива сме — отвърна банкерът. — Въпреки че човекът със стодоларовите банкноти може да не е съгласен с това.

— Вярвам, че всичко, което обсъждахме, ще остане поверително, нали?

— Разбира се — отговори Джим Хърн, като го изпрати до вратата. — Разбира се, че ще е така.

Докато Виляторо пресичаше преддверието, банкерът извика след него:

— Шерифът може да е малко зает сега. — Той посочи към обявата за Ани и Уилям Тейлър.

Едуардо я погледна, после се обърна към Хърн.

— Не разполагам с толкова много време.

След като детективът си тръгна, Джим Хърн се върна в кабинета си, затвори вратата и се облегна на нея. Това бе единственото място в кабинета му, където не можеха да го видят през прозорците.

Той стисна очи и пое дълбоко дъх. Ала усети, че в него се надига желанието да изкрещи. Дланите му бяха студени и той ги вдигна и разтърка лицето си.

Виляторо го бе сварил неподготвен. Имаше време, преди няколко години, когато мислеше за това, което бе направил, или по-точно за това, което *не* бе направил, и тази мисъл го държеше буден през нощта. Но както всичко друго, тя постепенно го бе напуснала. Смяташе, че му се е разминало, тъй като нямаше последствия. Обаче дълбоко в себе си се съмняваше.

Трябваше да знае, че този ден ще настъпи.

---

[1] Състезателен кон, който става „Кон на годината“ през 1938 г. Той е герой и на американския филм „Воля за победа“. — Б.пр. ↑

[2] Устройство с дистанционно управление, което се поставя в пачка с банкноти и като се взриви, трайно боядисва банкнотите с червена боя. — Б.пр. ↑

[3] Комисия за финансов надзор. — Б.пр. ↑

[4] Белите бедняци от Южните щати. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 10:45 ЧАСА

Оскар Суон паркира пикапа си пред къщата на Моника Тейлър и бързо слезе от него. Колата му бе по-близо от необходимото до бял новинарски ван, обозначен отстрани с надписа „Фокс Нюз Куя Спокан“. Той виждаше ясно какво се случва и бе там да го спре.

Моника стоеше на моравата и изглеждаше объркана и измъчена. Млад мъж в развлечени дрехи монтираше видеокамера на статив пред нея, с къщата на заден план. Близко до вана стройна блондинка, която приличаше на току-що закършила колежанка, като се изключи вълчийт поглед на изгарящата я амбиция, държеше с едната си ръка огледало пред лицето си, а с другата енергично рошеше косата си, за да изглежда, че е тичала към мястото на събитието. Устата ѝ, очертана с яркочервено червило, изглеждаше като рана от нож на гримираното ѝ лице, помисли си Суон.

Едва не бе закъснял. Не трябваше да губи време да взема душ, да се бръсне и да се преоблича, преди да тръгне от къщи. Сингър щеше да го разкъса на парчета, ако знаеше това. Ала бе изпитал желание да изглежда прилично след дългата нощ, прекарана в обикаляне с пикапа по пътищата близо до дома му и оглеждане на периметъра, което бе изцедило силите му.

Освен това още изпитваше нещо към Моника. Спомняше си първия път, когато я видя зад щанда на магазина. Тя беше най-красивата жена, на която се натъкваше, откакто се бе преместил тук. След кратък непринуден разговор научи, че е неомъжена. Инстинктът на ченге му подсказа, че ще бъде негова, ако действа правилно. За разлика от Сингър и Гонзалес, Суон не можеше да стои безкрайни часове в дома си, в единствената компания на прасетата си. Той имаше нужда да излиза и обичаше да скита из града, като говореше малко, но наблюдаваше всичко. Обаче не и колкото Нюкърк. Суон смяташе Роб за наивен и неразумен, задето се преструваше, че се е приспособил.

Оскар бе по-умен и се стараяше да не пришпорва нещата. Разбира се, той изглеждаше подходящо. Беше добър наблюдател и само година след пристигането си се бе научил как да се облича, за да

прилича на местен жител: тениска, разкопчана памучна риза, грейка без ръкави, сини дънки, бейзболна шапка. Може би и двудневна брада.

Беше стигнал до заключението, че макар да бе възможно хора от провинцията да се преместят в големия град и в крайна сметка да се приспособят, това не действаше в обратната посока. Той не можа да свикне да живее без огромния избор на ресторанти, хранителни магазини, бутици, приятната анонимност на големия шумен град. Тук те забелязваха, заговаряха те без колебание, питаха те откъде си. За да се справи с това, Суон си бе измислил самоличност и си я „носеше“, както бе свикнал да носи синьо.

Местните го познаваха като вежливия Оскар Суон, пенсиониран полицаи, който се стреми към простичкия живот, отглежда няколко прасета, дъвче тютюн и се възхищава на непокварената доброта на местните жители. Те никога нямаше да узнаят, че дълбоко в себе си той ги смяташе за такива, каквито преситените европейци смятаха американците: непринудени, експанзивни, шумни, доста ограничени, за да ценят това, което имат, твърде простодушни, за да осъзнаят колко лесно им е било. Въпреки това те като че ли го приемаха, макар да бе разбрал твърде късно, че отглеждането на прасета не е нещо много обичайно. Но дотогава вече бе взело да му харесва.

Щом се запозна с Моника, усети, че тя е прозряла същността му, интуитивно е разбрала, че това е поза. Той се бе отдръпнал, преди тя да се конфронтира с него и да затвърди подозренията си, но това не му пречеше още да я желае и да се възползва с готовност от тази възможност. В крайна сметка той имаше потребности.

— Не, не — каза Суон на репортерката, която спря да роши косата си, когато той тръгна решително към нея. — Няма да има интервю.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Какво искате да кажете с това, че няма да има интервю? Аз я попитах и тя се съгласи. Жената иска да отпрати апел за своите деца.

— Съжалявам, това няма да стане.

Репортерката реагира така, сякаш я бе зашлевил, и се приготви да отвърне на удара.

— И кой, по дяволите, сте вие?

— Оскар Суон — отвърна той, като протегна ръка, но погледна към другия край на моравата, за да се увери, че камерата не работи.

Блондинката не подаде ръката си.

— Името ви не ми говори нищо — присви очи тя.

— Аз съм от специалния отряд към шерифството — каза Суон, като ѝ показва висящата на шнур пластмасова значка, от онези, които си бяха направили тази сутрин. — Упълномощени сме да помогнем за разследването. Ако искате интервю, трябва да получите разрешение от шериф Кери. Всъщност той ще проведе пресконференция след няколко часа. Обаче искаме засега да оставите на мира госпожа Тейлър.

Репортерката се поколеба, погледна пластмасовата му значка, после лицето му. Оскар знаеше, че изглежда бащински загрижен и доброжелателен. Благонадежден. Винаги изглеждала така.

— Ченге ли сте? Никога не съм ви виждала наоколо.

— Пенсионер съм — отговори Суон по начин, който смяташе за стегнат и официален, както Сингър говореше пред медиите. — Двадесет години служба в полицейското управление на Лос Анджелис.

— Не знам... — поколеба се блондинката. — Жената вече се съгласи да говори с нас.

— Считайте разрешението за отменено — заяви Оскар. — Нека да поговоря с нея.

— Хей — извика репортерката след него, но той вече се бе отдалечил.

Суон застана между камерата и Моника, която бе наблюдавала цялата сцена.

— Оскар — обърна се тя към него, — какво става?

Той отговори тихо:

— Моника, трябва да те помоля да не говориш пред камера. Това не е добра идея. — Обясни ѝ за сформирания към шерифството специален отряд, как са се събрали и са решили всички искания за интервюта да минават през шерифа, за да се упражнява известен контрол над информацията.

— Но защо? — попита тя, ококорила неразбиращо очи.

Той я изгледа мълчаливо. Беше уморена, бледа, съсипана. Под очите ѝ имаше черни кръгове и не носеше грим. Въпреки това мислеше, че е прекрасна.

— Не искаме нещата да се превърнат в циркова атракция — отговори Суон. — Виждали сме го милион пъти. Тези хора живеят от слухове и спекулации — всичко, с което могат да запълнят ефирното

време. Те ще анализират всяка казана от теб дума и ще я изопачат, така че да я използват срещу теб. Ако искаме да постъпим правилно, трябва да държим под контрол информацията, която даваме, и да се убедим, че тя е точна и вярна. Може случайно да кажеш нещо, което да даде основание на всички гостуващи в телевизионното студио експерти да заподозрат теб. Виждал съм това да се случва.

Тя очевидно не разбра какво ѝ каза, защото сви рамене и попита:

— Мен ли? Защо биха си помислили това?

— Още нещо... Човекът, който държи децата ти, може да гледа новините. Всъщност *най-вероятно* ще ги гледа. Не искаме той да разбере какво знаем или по каква следа вървим. Може по невнимание да изречеш нещо, което да ни попречи да го намерим. Решихме, че само шерифът трябва да говори пред медиите, че те трябва да фокусират вниманието си върху него. Това ще задържи репортерите на едно място — сградата на Градския съвет — и ще им попречи да киснат пред дома ти. Ако знаят, че ти няма да даваш интервюта, а само шерифът, те ще се съсредоточат върху него, а не върху теб.

— Не съм сигурна, че разбирам. Просто искам да намеря децата си.

— Моника, ти си в ръцете на професионалисти. Ние вече сме се занимавали с подобни неща.

— Това не ми говори нищо.

Суон се опита да остане спокоен, да запази властния си тон и държание. Усети как операторът зад него придвижи камерата, за да снима Моника. За да му попречи, Оскар се премести вдясно, така че да остане между тях.

— Още не знаем къде са Ани и Уилям — каза той. — Ако лицето, което ги държи, реши да ги върне или да се свърже с теб, не искаме да го изплашат телевизионните бусове и репортерите. Трябва също да помислим как изглеждат нещата за престъпника. Искаме лицето на разследването да е шерифът, а не жертвата. Това звучи ли ти смислено?

Тя го разгледа изучаващо, после поклати отрицателно глава.

— Не, не съвсем.

Оскар посочи към репортерката, която бе престанала да разрошва косата си и стоеше с ръце на кръста, гледайки злобно.

— Виж я. Единственото, което иска, е някаква история. Изобщо не я е грижа за теб или за децата ти.

Това сякаш подейства. „Сега Моника преценява репортерката в друга светлина“, помисли си той.

— Трябва да ми се довериш, да се довериш на нас — каза Суон. — Тук съм, за да ти помогна и да те защитя. Повярвай ми, вече съм преживявал подобни ситуации, всички сме минавали през това. Има начини те да се разрешат правилно и един от тях е да не се превръщат в медийна истерия. Моника, ние мислим само за твоите интереси и благо на децата ти.

Тя го погледна, сякаш не беше сигурна във високопарните му думи, но извика на репортерката, че може би по-късно ще разговарят, и тръгна към къщата си. Суон я последва, влезе заедно с нея през входната врата ѝ я затвори и заключи. През предния прозорец Моника видя репортерката и операторът да говорят разпалено, блондинката размахваше ръце. Оскар пусна пердето, скривайки ги от погледа ѝ.

И си помисли за онова, което беше премълчал пред нея: „Не искаме децата ти да видят по телевизията, че плачеш за тях“.

СЪБОТА, 12:20 ЧАСА

На път за вкъщи Джес Ролинс се отби да обядва в „Мечешкият капан“, който се намираще на половината път между града и ранчото му, където се събираха стари горски пътища, които се спускаха от планината. Заведението бе своеобразна местна легенда: несиметрична, изградена от трупи постройка, която никога не е била по-елегантна от предвиденото, а сега се разпадаше от старост. Бивша танцова зала, пансион, ресторант и мерило за стандарта на дървосекачите и миньорите — с проститутки на горния етаж, сградата, някога издигаща се дръзко, сега сякаш се бе смалила. Изглеждаше крехка и паянтова, готова да се срути при едно случайно кихане. Тя имаше просторна покрита веранда, пълна с разнородни, очукани люлеещи се столове, и коневръз, който бе блъскан толкова пъти от паркиращи камиони, че се бе наклонил почти до земята.

Навремето бащата на Джес беше редовен посетител на обяд, но обяви бойкот на заведението, когато някакви хора от Спокан го купиха и се опитаха да повишат категорията му. Те модернизираха кухнята, обновиха стаите на горния етаж, закриха кредитните сметки, които бяха просрочени с над тридесет дни, изключиха от менюто пилешките пържоли и като цяло го съсипаха, поне според него. „Мечешкият капан“ промени характера си от местна кръчма на туристическа спирка. Дребни украшения замениха патроните и рибарските кукички по рафтовете на магазина му. Неотдавна обаче собствениците от Спокан бяха вдигнали ръце и отказаха да инвестират още във все по-западащата постройка. Тя бе купена от пенсиониран бригадир на дървосекачите и съпругата му, които се опитваха да разработят заведението. Джес се отбиваше толкова често, колкото можеше, повече за подкрепа, отколкото от желание, като всеки път се надяваше, че храната може да е станала по-добра.

Като спря на паркинга, видя, че единственият друг автомобил бе нашарен джип с вашингтонски регистрационни номера. Имаше багажник за ски на покрива, скоба за велосипед на задната броня, ваденка на Вашингтонския университет на задния прозорец, както и

стикери с надписи „Свободен Тибет“ и „Ние също гласуваме“ на бронята. Хората от Вашингтон отдавна считаха Айдахо за страна от Третия свят, нещо като Северозападна Апалачия^[1]. Независимо от промените в долината и наплива на нови жители, старите схващания все още бяха дълбоко вкоренени.

Вътре беше сумрачно и задръстено с мебели, миришеше на разливана от десетилетия бира „Хам“, както и на мазнина, която се нуждаеше от смяна. Джес мина между масите и отиде до бара, за да изчака съдържателката, която бе заета да изпълнява поръчката на четирима рошави колежани, заемащи една голяма маса в средата на помещението. Той се завъртя на високия си стол и ги погледна: двама младежи и две девойки. Бяха много шумни. Очевидно групата минаваше оттук. Младежите бяха облечени с широки дрехи и имаха наболи едnodневни бради, а косите висяха пред очите им. Единият имаше гъста рижа грива, светли лунички и груба квадратна челюст. Другият бе тъмнокос, кокалест, а лицето му бе сънено, сякаш току-що се бе събудил. Девойките бяха хубави — едната блондинка, а другата брюнетка, с прави коси, разделени на път по средата. Русокосата носеше бял потник и дънки, а тъмнокосата — черна тениска, която бе толкова къса, че се виждаше коремът ѝ. На пъпа ѝ проблясваше златен пиърсинг.

Докато сервираше блюдата им на масата и раздигаше празните бирени чаши, сервитьорката погледна към Джес с раздражено изражение.

— Дайте по още една бира за моите коне! — извика единият младеж и девойките се разкискаха, въпреки че едната от тях се пресегна през масата и го удари по ръката.

— Ние не сме ти някакви шибани коне — изписка тя.

Джес трепна. Разбира се, беше чувал думата многократно и преди и самият той я използваше при случай. Но тя беше толкова млада, а я каза, сякаш бе нещо привично.

Помисли за собствения си син, когато се върна след първата година в колежа. И той беше като тези момчета. Буен, шумен, груб, самовлюбен. Почти година Джес-младши бе най-умният човек на планетата, а хората, с които бе израснал, бяха най-невежите. Беше посвоему харизматичен, привлекателен по начина, по който един червен „Кабриолет Турбо“ привлича някои момичета. Ролинс бе

разтревожен от промяната в него, но съпругата му го увери, че това е нормално. Каза му, че синът им е бил потискан през всичките тези години и сега просто е живнал. Намекът ѝ бе, че Джес е отговорен за потискането му. Но независимо как наричаше тя промяната, той не можеше да каже честно, че харесва това, в което се бе превърнал синът му. И още не можеше. Това, което не знаеше по онова време, бе, че никога повече няма да види Джес-младши така.

Съдържателката дойде зад бара с изваден тефтер и го погледна умолително за разбиране и съчувствие.

— Шумни са — каза Ролинс.

— Не е само това — прошепна тя в отговор. — Чуй им приказките. Боже, макар да съм свикнала с езика на дървосекачите, тези момченца шокираха даже и мен. Казаха, че пътуват за Мисула, за да посетят свои приятели в Монтана, но като ги гледам, не се движат много бързо. Може би вече съм твърде стара за това.

Джес си поръча сандвич с печено говеждо и буркан леден чай. В „Мечият капан“ сервираха безалкохолните напитки в буркани.

Докато чакаше готвачът да нареди предварително нарязаните лъскави резени говеждо върху бялото хлебче, Ролинс се замисли за срещата си с Джим Хърн. Банкерът без съмнение бе добър човек. Правеше всичко възможно да отклони неизбежното и да смекчи сгромолясването на Джес. Дори можеше да измисли нещо, което временно да отсрочи съдбата на ранчото. Впрочем Ролинс нямаше избор. Беше невъзможно да се измъкне сам от дупката, в която се бе озовал, освен да продаде фермата. Той обаче още избягваше да разсъждава за това, не можеше да обмисли възможността като законов вариант.

Зад него врявата нарасна. Бирена чаша се разби на пода и едната девойка аплодира шумно. Някой пусна джубокса. Колежанчетата се чувстваха като у дома си.

— Барманке, още една бира! — извика един от младежите.

— След секунда — отвърна жената, като плъзна чинията към Джес с думите: — Гореща е.

Той разсеяно докосна ръба. „Не, не е“ — каза си наум.

Докато съдържателката наливаше нова бира, Ролинс чу един от младежите да казва:

— Резни от бялото месо на постера. Може да хапна малко от него. — А другото момче се засмя.

— Престани — каза една от девойките с престорено възмутен глас.

Джес се извърна да види за какво говорят и забеляза постера за изчезналите деца на Моника Тейлър, който неотдавна бе залепен на таблото за обяви, редом с висящи от години листовки и бележки. „Не — каза си той. — Не може да имат предвид *този* постер. Сигурно е нещо друго.“ Обърна се отново към чинията си, но като наблюдаваше масата в огледалото, гневът му се засили. Тъмнокосият младеж бе споменал за бяло месо.

— Продават се — добави рижият с подчертан селски акцент — две жалки бели... гаменчета от Северно Айдахо.

— Гаменчета — повтори със смях другият младеж, доволен от намерения термин.

— Нямаме грам полза от тях, откак ни спряха социалните помощи — продължи рижавият с южняшки акцент. — Откакто Били Боб го уволниха от дъскорезницата, ядем катерици и пием бира. Катериците вече не са като едно време.

Сега девойките избухнаха в смях. Бяха пияни и се кикотеха. Харесваше им начина, по който рижавият младеж имитираше говора на работниците, въпреки че русокосата продължаваше да повтаря:

— Престани, престани, някой ще те чуе.

— Погледнете момичето — каза тъмнокосият младеж, като посочи постера. — Ще получим доста пари за него, ако го продадем като бяла робиня, не мислите ли? По дяволите, можем да го шитнем на някое студентско братство.

Девойките прихнаха, като брюнетката покри с ръце устата си.

За момент Джес спря да диша, сякаш някой го беше ударил с тояга. Не можеше да повярва, че се шегуват с децата на Тейлър, особено с Ани, чието лице преди час бе сломило сърцето му. Как можеха да си правят майтап с тези неща? Как бе възможно това? В какъв свят живееха? Откъде идваха тези деца, та подобна трагедия да им бъде повод за шеги? Разбира се, момчетата бяха пияни. Но как можеше момчетата да се смеят на това?

Ролинс вдигна очи и видя съдържателката да гледа към масата им, замръзнала на място пред кранчето за бира. Течността преливаше

от чашата и шуртеше в мивката. Жената не можеше да повярва на чутото и изобщо не забелязваше, че чашата е пълна и бирата прелива. Имаше и нещо друго, в погледа ѝ се четеше обида. Джес знаеше защо. Колежанчетата бяха изпълнени със старото пренебрежение на Вашингтон към Айдахо. Случилото се тук не заслужаваше тяхното внимание.

Почувства как нещо запари очите му и той се смъкна от стола. Ботушите му затропаха по дървения под, докато приближаваше към младежите. Те го забелязаха чак когато се изправи до тях. Като се наведе напред и сложи длани на масата, Джес кимна към всяко от момчетата.

— Вие двамата — каза. — Трябва да си поговорим с вас отвън.

Без да изчака за отговор или да се обръща назад, Ролинс прекоси ресторанта и излезе през люлеещите се врати. Чу рижавия младеж да казва: „Какво му става на този задник?“, а другия да отвръща: „Не сме длъжни да ходим никъде, където не искаме“. Една от девойките заяви: „Ами да, ние имаме права“.

„Какви права?“ — запита се Джес. Спомни си, когато синът му се върна от колежа. Джес-младши също си мислеше, че има всякакви права.

Ролинс чакаше на верандата със скръстени ръце. Не му се щеше да се връща вътре и да ги измъква, ако те не излязат. Чуваше ги как го обсъждат — едната девойка каза на момчетата да не мърдат от местата си, защото някакъв си стар каубой няма право да им казва какво да правят.

Най-накрая люлеещите се врати се отвориха навън и рижавият младеж излезе през тях, като държеше наполовина изпитата си бира. След него се появи и тъмнокосият, чието лице бе неразгадаемо под рошавата му коса.

— Какъв ти е проблемът, пич? — попита рижавият. — Ние просто искаме да се насладим на нашия обяд и да поемем малко от местната атмосфера.

Джес не знаеше откъде да започне. Докато ги гледаше, усети как в него се надига ненавист, почувства, че е на ръба да ги ошамари. Обаче се сдържа и каза глухо:

— Подигравахте се на онези изчезнали деца. Това не е уместно при дадените обстоятелства. Трябва да ви помоля да напуснете.

Рижавият понечи да спори, после погледна към тъмнокосия си спътник и му заговори, сякаш Джес не можеше да го чуе.

— Какво му става на този дъртак, човече? Той няма право да ни нарежда, сякаш заведението е негово. Ние сме клиенти, които си плащат, мъжки.

Брюнетът кимна в знак на съгласие, без да отделя очи от Ролинс. В тях се прокрадваше несигурност — нещо, което рижавият не показваше.

Джес каза:

— Явно когато в училище са ви информирали колко много права имате, са забравили да ви научат на каквото и да е уважение и благоприличие. Онова, което казахте вътре за изчезналите деца, не е нито умно, нито смешно и много ме ядоса, защото аз съм оттук.

Рижавият младеж погледна отново към него с обидено изражение.

— Човече...

— Аз съм на шейсет и три години — каза Джеф с присвити очи и натезжал от заплахата глас. — Повече от три пъти съм по-стар от вас. Но ако веднага не влезете вътре, не вземете онези момичета и не потеглите по пътя си, ще ви смажа от бой.

Младежите го изгледаха стреснато. Ролинс не се съмняваше, че ако се нахвърлят върху него, всичко ще приключи много бързо, и то по-зле за него. Обаче в настроението, в което се намираше, му се искаше те да се пробват.

— Не сме искали да... — започна рижавият.

— Веднага! — изсъска Джес през зъби.

Пръв се пречупи тъмнокосият младеж.

— О, на кого му пука — каза примирено и като се обърна към вратата, сграбчи рижавия за ръката. — Да вървим, Джаред.

— Можем да се справим с този стар глупак — отвърна рижавият. — Той няма право да ни изхвърли оттук. Това е обществено място.

— Забрави, човече — каза примирено брюнетът. — Не си заслужава труда.

Фермерът се направи, че не го е чул. Можеше да им остави малко фалшиво достойнство в тяхното малодушие. Беше доволен, че русата девойка поне изглеждаше засрамена от себе си и от спътниците си. Лицето на брюнетката обаче изразяваше искрено възмущение. Ролинс

дочу думите „бял боклук“, докато се качваха в колата и изпод гумите ѝ се разхвърча чакъл, когато потеглиха с мръсна газ от паркинга. Рижавият младеж извика нещо, когато излязоха на шосето, и протегна ръка през прозореца, показвайки му среден пръст.

Джес довърши сандвича си, който вече бе изстинал, докато съдържателката почистваше освободената маса. От джубокса прозвучаха последните акорди на пуснатата песен. Сетне единственият звук, който се чуваше в „Мечешкият капан“, бе тиктакането на стенния часовник и звънтенето на празните чаши, които тя събираше от масата.

Той посочи към постера.

— В днешно време подобни неща присъстват толкова често в новините, че вероятно даже не им изглеждат истински.

— Те дори не ми оставиха бакшиш — каза съдържателката, като постави мръсните чинии и чаши на плота зад бара.

Като отби от пътя близо до пощенската си кутия, Джес взе кореспонденцията си и я хвърли на седалката до себе си. Фиона бе лепнала едно листче върху плика от данъчната служба, върху което бе написала: „По-добре отвори това!!!“.

След като облече работните си дрехи и смени новия „Стетсън“ със старата си, лежасана от пот шапка, Ролинс мушна чифт клещи в задния си джоб и оседла Чили. Усещаше непонятна студенина, докато се изкачваше по шистовия хребет, който се извисяваше над хълма на ранчото, от северната страна на близката ливада.

Докато растеше, Джес бе изследвал всяко кътче от фермата, докъдето можеше да се стигне с едnodневна езда, а по-късно и останалата част чрез по-дълги преходи с кон или със своя мотоциклет. Беше прекарал повечето време сам и познаваше гънките на терена, кориите, надвисналата над потока скална тераса, откъдето можеше да докосне водата и ако беше достатъчно внимателен, да усети потрепването на хрилете на трикилограмовите пъстърви, които живееха в нея.

Шистовият хребет се намираще на 150 метра от къщата. Очертанията на зъберите му на хоризонта се виждаха от верандата и от пътя, но склонът зад него бе скрит от погледа. Беше идеалното място, откъдето човек можеше да наблюдава, без да бъде забелязан.

Като момче Джес си бе измислял сценарии, в които той бе главният герой и спасяваше семейството си от външни заплахи. Когато беше много малък, си представяше, че ги нападат индианци. По-късно — избягали престъпници или комунисти. Прицелвайки се с дългата дръжка на някоя метла или с воден пистолет, той се криеше на върха на хребета от оголени шистови скали и застрелваше една след друга своите мишени долу, когато те излизаха от прикритието на дърветата в открития двор на фермата. От хребета се виждаше целият главен път на ранчото, който се показваше иззад гората и се виеше зигзагообразно по склона на хълма, преди да се изпъне като лента към къщата. От своето скривалище зад скалата той наблюдаваше майка си зад прозореца на кухнята, но тя не можеше да го съзре. Майка му нямаше представа, че е там горе и я спасява — и нея, и ранчото.

Спомняше си, че понякога положението ставаше толкова отчайващо, та се налагаше да предприема контраатака. Той скачаше на крака, надаваше боен вик и се втурваше надолу по склона, като се привеждаше и тичаше на зигзаг, докато враговете му стреляха по него. Понякога те го уцелваха и за да стане сцената реална, Джес плисваше вода от манерката си на мястото, където бе прострелян, за да усети влагата на течащата „кръв“. Докато се добере до къщата, практически бе подгизнал, но пращаше на оня свят последния бандит, независимо от многобройните си и смъртоносни рани.

На вечеря майка му го питаше защо е мокър, а той отвърщаше невинно: „Мокър ли съм?“.

Години по-късно бе показал това място на сина си и дори го бе накарал да клекне зад шистовите плочи, които стърчаха като тридесетинасантиметрови щитове над тревата, с която бе обрасъл хребетът. Не че искаше момчето да си измисля сценарии като него, но се надяваше, че Джес-младши просто ще оцени гледката, която се откриваше оттам към ранчото, орната земя, пасищата и алеята, обградена с тъмни дървета. Но тогава синът му се огледа отегчено, после се обърна към Джес, свивайки рамене, и го попита колко време остава до вечеря.

Той започна да се спуска от скалистия хребет. Гледаше кравите и новородените телета, включително и отелилите се през нощта, които

тичаха, мучейки, в оградената ливада и се усмиряваха само когато спяха или бозаеха от майките си. Джес харесваше новородените теленца. Това бе единственият път в живота им, когато бяха чисти и окраската им в червеникавокафяво и бяло бе ярка. Тогава миришеха на свежо.

Той мина с коня си между тях, прехвърли се в съседната на заграждението ливада и пое край оградата към върха на хълма. Бодливата тел бе провиснала между два от дървените стълбове, образувайки пролука — достатъчно голяма, за да могат телетата да се измъкнат, ако решат. Но дори и да го направеха, те нямаше да се отдалечат много от майките си, а пък и кравите, и малките им щяха да вдигнат ужасна врява в опита си да се съберат. Отчаяните майки можеха да се издерат на телта, мъчейки се да стигнат до рожбите си.

Джес слезе от коня, изпъна телта и заби нови скоби в стълбовете. Като приключи, се зае с това, което правеше обичайно — тръгна покрай оградата, като удряше всеки стълб, за да се увери, че е стабилен и основата му не е изгнила.

Точно тогава забеляза цветната ивичка плат, която висеше от един шип на втория тел от горе надолу.

Той се наведе и я огледа. Жълтата ивичка бе дълга около три сантиметра и бе широка не повече от сантиметър. Не беше оръфана или избеляла от слънцето и дъжда, което означаваше, че е нова. Помисли си, че може би някой от екипа за издирване се е закачил в оградата му. После си спомни описанието на момичето на госпожа Тейлър, дадено в обявата — че за последно е видно с жълт суитчър.

След това забеляза два отпечатъка от стъпки в калта, току до ботушите си. Единият беше от малка маратонка. Другият бе по-голям и бе оставен от бос крак.

Джес се изправи и огледа ливадите на ранчото си в посоката, накъдето водеха следите. Те отиваха към обора му.

---

[1] Название на културния район в източната част на САЩ, който се простира от южния край на щата Ню Йорк до Северна Алабама, Мисисипи и Джорджия. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 14:50 ЧАСА

— Някой идва — каза Ани, като се наведе напред и залепи длан върху устата на Уилям, слагайки край на дългата му тирада колко е гладен. Той се загърчи в знак на протест и посегна да махне дланта ѝ, но в този миг също чу хрущенето на чакъла пред обора под тежестта на нечий стъпки.

Предната вечер на Ани ѝ бе хрумвало да се скрият в обора, след като бяха прескочили отпуснатата бодлива тел на оградата. Бяха видели покрива му да блести под приглушената от облаците синкава лунна светлина. Той се издигаше на един открит участък в подножието на склона — сечище, което граничеше с черната стена на дърветата. Долу имаше и къща, всъщност две къщи, но те бяха тъмни, а тя не искаше да чука на ничия врата. След случилото се в дома на господин Суон момичето нямаше вяра на никого.

Хванати за ръце, те бяха прекосили двора на ранчото, като стъпваха колкото се може по-тихо върху чакъла, очаквайки да ги нападнат с лай и ръмжене пастирски кучета, но такива така и не се появиха. Вместо това до тях приближи набит стар лабрадор, като махаше с опашка, и близна ръката на Уили.

За щастие оборът беше празен. Имаше само една охранена крава, която стоеше тихо и кротко в бокса си. Половината обор бе пълен с бали слама, наредени едни върху други чак до гредите. Ани и Уилям се изкатериха по тях до върха, като използваха стъпаловидната им подредба. Ани реши, че там ще останат да си починат. От върха можеше да вижда пода на обора, както и всички врати.

— Трябва да си направим гнездо — каза тя на брат си.

— Да го наречем укрепление — предложи той. — Така звучи по-добре.

— Добре, нека да е укрепление.

— Аз ще пазя — заяви Уилям. — Във вените ми тече разбойническа кръв.

— Били ли имаш предвид? Престани с това.

— Татко беше разбойник.

Ани го изгледа гневно.

— Уилям, баща ти беше престъпник.

— Той беше и твой баща.

— Съмнявам се.

Очите на момчето се замъглиха, горната му устна затрепери и Ани се почувства зле заради това, което бе казала.

— Много съжалявам. Това няма значение — рече тя. — Хайде да изградим нашето укрепление.

— Мога да го направя, наистина... — Уили дишаше пресекливо.

— Знам, че можеш — съгласи се Ани.

Балите бяха тежки, но не толкова, че двамата да не могат да измъкнат шест от най-горния ред. Хванаха ги за канапа, с който бяха овързани, и ги наредиха около дупката, която се оформи. Стените на укреплението им бяха с височината на две бали.

Въпреки че Уили буквално заспиваше прав, Ани го убеди да слязат долу, където намериха помещение, пълно със седла и конски амуниции. Те занесоха няколко кечета за под, седло и брезентово платнище в укреплението си и застлаха пода му с тях. Уилям заспа, преди тя да успее да го завие с края на брезента.

Момчето слезе още веднъж до стаята за конски амуниции и намери извита като сърп кука за сено и вила, които занесе в укреплението им. Сега вилата лежеше върху балите, близо до нея. Куката за сено с дълга дръжка и извито острие, което приличаше на остра метална въпросителна, бе забита в сламата на нивото на очите ѝ.

Ани бе спала на пресекулки. Всеки звук я стряскаше и ѝ пречеше да задреме. Дочу птица, писукаща между гредите, охранената крава, която пристъпяше от крак на крак или уринираше, издавайки шум като от изливащо се ведро. Събитията от предния ден и нощта непрекъснато изникваха пред очите ѝ: споменът бе дори по-жив и ярък от онова, което действително бе преживяла. Яркочервената кръв, която течеше от гърдите и лицето на застреляния къдрокос мъж. Миризмата на свински тор от ботушите на господин Суон, докато се свиваха на пода на пикапа му. Острите борови иглички, които ги драскаха, докато тичаха в тъмнината, отдалечавайки се на няколко часа път от къщата на Суон. Брат ѝ обаче бе спал като заклан. Когато започваше да хърка, тя го смушкваше с лакът, за да спре.

Последното нещо, което си спомняше, бе приглушената кремава светлина на изгряващото слънце, която се процеждаше през пролуките на източната стена на обора.

Някой идваше.

Сега в обора бе доста по-топло, като топлината струеше върху тях от покрива, който бе само на метър и половина над тяхната стена от слама. Ани предположи, че е обед или ранен следобед. Тя отметна брезентовото платнище и откри, че е подгизнала от пот. Беше жадна, устата ѝ бе толкова пресъхнала, че устните ѝ залепваха, когато се опитваше да говори.

— Те идват тук — каза тя с пресипнал глас.

Голямата плъзгаща се врата се отвори, изпълвайки обора със светлина. Звукът, който издаде, приличаше на тътен от далечна гръмотевица. Очите на Уилям се разшириха и момичето махна ръка от устата му.

— Кой е? — попита той беззвучно.

В отговор тя само вдигна рамене. Не смееше да надникне над балите слама, за да види кой е.

— Хей — извика мъжки глас. — Има ли някой тук?

Ани се опита да прецени гласа. Не звучеше заплашително. Но същото беше и с господин Суон.

— Видях следи навън — каза мъжът. — Водеха в тази посока. Ако сте тук, обадете се.

Ани и Уилям се спогледаха. Тя присви очи и посочи към куката за сено и вилата и Уили ги видя за първи път. Той погледна сестра си с възхищение.

Тя го дръпна към себе си и прошепна в ухото му:

— Ако се качи тук, трябва да се защитаваме.

Брат ѝ кимна разбиращо.

За момент долу не се чу никакъв шум. Какво ли правеше той, зачуди се момичето. Беше ли си тръгнал? Ами ако бе решил да отиде в къщата си и да се обади на шерифа? Или на съседа си господин Суон?

— Ани и Уили, тук ли сте? — попита меко мъжът.

Сърцето ѝ се разтуптя. *Той знаеше имената им!*

Тя погледна към Уилям, който се бе смръщил. Брат ѝ не обичаше да го наричат Уили. Той протегна ръка, измъкна от балата куката за сено и прокара пръст по острия ѝ връх.

Мъжът долу бе влязъл в обора и тя чу, че вратата на стаята с конски амуниции се отвори, а после и тропота на ботушите му по дъсчения под. Сетне портата се затвори и мъжът извика с по-мек глас и отпреди:

— Ани и Уили, ако сте тук, можете да излезете. Вероятно сте много гладни и жадни, а предполагам, че имате и семейство, което се притеснява за вас. Виждам, че липсват няколко кечета и едно брезентово платнище, и предполагам, че сте имали нужда от тях за през нощта. Добре сте се сетили. Но се обзалагам, че сега един душ и нещо студено за пиене ще ви дойдат добре.

Уилям погледна към сестра си и направи красноречива физиономия: „Разбира се, че е така“.

Ани го изгледа укоризнено.

— Предполагам, че двамата сте уплашени — продължи мъжът. — Разбирам ви. Но аз няма да ви нараня. Казвам се Джес Ролинс. Това ранчо е мое.

Ани внезапно бе обзета от съмнение. Гласът на мъжа звучеше сърдечно и загрижено. Тембърът му ѝ харесваше. Но откъде можеше да е сигурна, че казва истината? А и даже да беше собственикът на фермата, дали не беше близък с хора като господин Суон или убийците?

— Ще се кача върху балите със слама — каза Ролинс, — защото ако бях на вашата възраст, точно там щях да се скрия. Освен това днес купът ми изглежда с един ред по-висок, отколкото беше снощи, когато си тръгнах.

Уилям стисна с две ръце дръжката на куката за сено. Ани придърпа вилата в укреплението от мястото, където я бе сложила предната вечер. Тя сграбчи грубата дървена дръжка и насочи ръждясалите ѝ извити зъбци към горния ръб на балата слама.

Чуваха го как диша тежко, докато се катери по купа, и усетиха слабото разклащане на близките бали от тежестта му.

— Не се плашете — каза Ролинс. — Всичко ще бъде наред.

Когато голямата му загоряла ръка се вкопчи в най-горната бала, Уили се втурна, замахна и стовари куката върху нея. Мъжът рязко си пое дъх. Върхът се заби в плътта между палеца и показалеца. От раната бликна кръв.

Ани инстинктивно изпита отвращение. Прииска ѝ се да избяга, но нямаше къде. Така че преглътна мъчително, застана в готовност с вилата и се наведе напред. Погледът ѝ се плъзна от сгърчената от болка ръка надолу към рамото, а след това към избелялата каубойска шапка и слабото обветрено лице, застинало в безмълвен вик. Тя насочи зъбците към това лице и се опита да се намръщи.

Ролинс погледна към нея, очевидно измъчван от болка, но в очите му нямаше закана.

— По дяволите — ядоса се той. — Защо направихте това? Наистина боли.

Момичето не знаеше как да постъпи. Тя погледна назад към Уилям и видя, че се е свил в ъгъла на укреплението, вторачен в ръката на фермера, която бе забодена с куката към балата слама. Тънка струйка тъмна кръв се стичаше надолу по ръката на Ролинс и капеше върху брезента. Половин сантиметър кожа задържаше дланта, прикована към сламата. Фермерът можеше да се дръпне, да откъсне кожата и да продължи да се катери. Уилям погледна към нея за указания и тя видя в очите му ужаса от това, което бе сторил.

Ани се обърна отново към Ролинс. Сега и другата му ръка бе върху балата.

— Трябва да посегна и да издърпам куката — каза той. — Обаче не искам да ме намушкаш с тази вила.

Тя знаеше, че може да го направи, а навярно и той го знаеше. Тогава защо се чувстваше така ужасно?

— Ти си Ани, нали?

Момичето кимна утвърдително.

— А това е брат ти Уили?

— Уилям — поправи го малкият.

— Добре, Ани и Уилям, радвам се, че сте живи и здрави. Цялата област ви търси.

Момичето поклати глава, сякаш в отрицание на това, което току-що бе чула. Ако всички ги търсеха, навярно беше безопасно да излязат в края на краищата.

— Имаш ли нещо против да измъкна тази кука от ръката си? — попита Ролинс.

— Гладни сме — отвърна тя, съжалявайки, че гласът ѝ не прозвуча по-твърдо. — Можете да я измъкнете, ако ни заведете у вас и

ни дадете нещо за ядене и пиене.

Джес Ролинс я погледна, леко развеселен. После кимна към Уилям.

— Щях да ви го предлага така или иначе — каза той. — За щастие никога не съм харесвал много тази ръка.

СЪБОТА, 17:34 ЧАСА

Джим Хърн си проправи път през тълпата от мъже със сака и вратовръзки и жени в официални рокли и си поръча още едно уиски и вода на импровизирания бар.

Това беше вечерният прием по случай откриването на Спортно-развлекателен център „Кутни Бей“, финансиран от неговата банка. Той беше ръководител на проекта и член на Борда на директорите.

Спортно-развлекателният център разполагаше с голям гимнастически салон, плувен басейн с олимпийски размери, кортове за рокетбол, зала за аеробика и фитнес зала, стена за катерене, сауни и джакузи. Макар че първоначално бе финансиран съвместно от банката, града и окръга, бяха продадени достатъчно членски карти — най-вече на нови заселници в долината — така че финансовите прогнози за първата година щяха да бъдат надминати. Беше първото съоръжение от този вид, построено в общината, и над двеста души обикаляха из него с напитка в ръка, като говореха възбудено и потупваха Джим по гърба.

Два от баровете бяха разположени в гимнастическия салон — по един под всеки от баскетболните кошове в двата противоположни края на игрището. За да прикрие намерението си да остане колкото се може по-незабелязан, Джим редуваше баровете всеки път когато си поръчваше питие, така че барманите и гостите да не забележат колко много пие. Като управител на банката той винаги бе следен, наблюдаван и одумван. Това произтичаше от поста му и той го приемаше. Но тази вечер умът му бе зает с твърде много проблеми, и то сериозни, които трябваше да запази изцяло за себе си.

Хърн обикаляше из сградата, разменяше любезности и поздравяваше стари приятели. Приветстваше с добре дошли новите жители, повечето от които бяха клиенти на банката. Стараеше се да запомни имената им, защото те сигурно го познаваха. Ако не знаеше имената им и не можеше да ги прочете на баджовете им, просто казваше: „Радвам се да ви видя, благодаря ви, че дойдохте“. И продължаваше нататък. Опитваше се да не бъде въввлечен в каквито и

да било разговори, повечето от които бяха или за новото съоръжение, или за изчезналите деца на госпожа Тейлър.

Следобед шерифът бе провел пресконференция, която бе излъчена по местните канали, а откъси от нея — и в националния ефир. Хърн я бе гледал нервно, загрижен как ще бъде представена неговата община. Беше приятно изненадан колко добре се представи новият шериф особено след като не бе подкрепил Кери на изборите, смятайки го за надут и неквалифициран. Шерифът подчерта пред медиите, че е твърде рано да се правят някакви заключения, както и че на този етап това е разследване за изчезнали лица, а не за отвличане или нещо по-лошо. Кери изглеждаше компетентен, отговорен. На екрана бяха показани снимки на децата заедно с номера на горещата линия. Шерифът обясни, че в помощ на разследването използва ресурсите на екип от пенсионирани полицейски служители от големия град. Изпълнението беше безупречно. Хърн се запита кой ли го е подготвил.

Разнородната тълпа в Спортно-развлекателния център му беше интересна. Три четвърти от гостите бяха нови жители на областта, заселили се в нея през последните пет години. Останалата четвърт бяха местни хора, главно професионалисти. Забелязваше се как новодошлите се събираха заедно, а и местните правеха същото. Само в няколко случая ги видя да се смесват.

Реакцията към новото съоръжение също бе различна, отбеляза си той. Местните хора бяха неизразимо горди с него, коментарите им бяха смесица от страхопочитание и благоговение, сякаш казваха: „Не мога да повярвам какво сме направили!“. Преселниците също се радваха на новия център, но по друг начин, сякаш най-сетне бяха получили нещо, което отдавна са заслужили, нещо, с което са свикнали. Все едно бяха направили още една стъпка към въвеждането на тесногръдите кореняци в двадесет и първи век. Но на Хърн му бе трудно да се смеси с тълпата, да прекара дълго време в която и да е от групите. В качеството си на банкер той беше нещо като домакин, така че постоянно се възползваше от това, за да ги напусне, сякаш неотложни дела в другата част на центъра го принуждаваха да си тръгне. Неговият пост в банката и фактът, че бе дългогодишен жител на долината, му осигуряваха задълбочени познания.

Осведомеността му за местните жители и за клиентите му беше голям актив за банката и една от причините той да продължава да бъде подкрепян всеки път когато институцията сменяше собственика си. Джим често се чувстваше като жив мост между старото и новото. Животът му представляваше постоянно балансиране между дълбоко вкоренената лоялност и новооткритото богатство, власт и положение. Но понякога, както сега, имаше чувството, че знае твърде много.

Истината бе, че Хърн не можеше да мисли за нищо друго освен за изчезналите деца и за срещите, които бе имал същата сутрин, с Джес Ролинс и Едуардо Виляторо. Всички те го смуцаваха, но по различен начин. Мислите за тях бяха къртиците в душевната му игра *Удари къртицата*^[1]: като потиснеш някоя, другата автоматично изскачаше, сякаш бяха взаимносвързани по начин, който той не можеше да разгадае.

Джим приближи до бара, разположен в нишата до плувния басейн, и си поръча петото уиски. Докато отпиваше от него, той се загледа в басейна. Стори му се, че черните линии, начертани на дъното му, се къдреха във водата повече отколкото трябваше. Налагаше се да намали темпото. Обаче не искаше.

— Какво не е наред?

Беше съпругата му Лора.

— Какво имаш предвид?

— Наблюдавах те — отвърна тя. — Обикаляш като муха без глава. Единствените места, където спиращ, са баровете. Не си мисли, че не съм забелязала.

Усети, че се изчервява. Хвана го.

Лора бе пряма, красива жена със силен характер и всевиждащи очи. Кожата ѝ бе загоряла поради многото време, което прекарваше на открито, докато яздеше конете си и работеше в конюшните. Тя беше ездачка, бивша състезателка по *баръл рейсинг*^[2], трето поколение жителка на Айдахо. Въпреки повишения им статус в обществото, Лора предпочиташе да се облича в удобни за нея дрехи: спортни ризи, дънки, понякога дълга, силно набрана пола и ботуши, както бе направила и тази вечер. Местните я считаха за жизнена коренячка и Джим още я възприемаше по същия начин. Само когато жена му бе сред голяма група преселнички с техните модни прически, си даваше сметка колко различно изглежда тя. Въпреки това ценеше високо

придържането ѝ към традициите и се възхищаваше на факта колко удобно се чувстваше тя с всеки, с когото общуваше. Макар че в някои случаи — като тази вечер — му се искаше Лора да се наканти малко повече. Нима тя не се досещаше за това? Мисълта веднага го накара да се засрами.

— Добре ли си? — попита Лора. — Просто ми изглеждаш малко разконцентриран — добави тя закачливо. — Баща ми би казал, че подскачаш наоколо като бълха в гащи.

Хърн едва не се изгърва да ѝ каже за своята аналогия с *Удари къртицата*, но се сдържа. Споменаването ѝ щеше да отвори много врати, които той искаше да останат затворени.

— Не преставам да мисля за изчезналите деца — каза Джим, което бе вярно, но бе само една от причините. — Такива неща не се случват тук.

— Може би не са се случвали досега — отвърна тя, после посочи към тълпата. — Преди имиграцията и всичките ти нови приятели.

Той се усмихна кисело. Това беше повод за спорове между тях. Лора щеше да се чувства чудесно, ако долината бе останала такава, каквато беше в детството ѝ — малка, уютна, провинциална и чудата.

— Моите „нови приятели“, както ги наричаш, ни помогнаха да купим последните ти три коня и новия обор — заяви Джим.

— Знаем. Боже, колко си раздразнителен тази вечер.

Той погледна настрана — искаше му се да не бе казвал това.

— По-добре намали темпото — посъветва го Лора, кимвайки към чашата му. — Не искам да паднеш в басейна пред всички твои... клиенти.

— Добре.

— И, господин Хърн, не ми се прави на потаен — добави тя, като се наведе към него и се взря в очите му. — Познавам те. Пиеш, когато си разтревожен или нещо те терзае. Пиенето никога не помага, но точно това правиш.

— Казах ти...

— Да, децата — подхвърли тя пренебрежително.

— Наистина.

— За кого от семейство Тейлър си по-загрижен? — попита Лора. — За децата или за Моника?

Джим почувства, че вратът му пламва. Съпругата му никога не бе харесвала Моника Тейлър, която я навеждаше на доста съмнения. Той винаги трябваше да се оправдава, когато станеше дума за нея, макар че неведнъж бе обяснявал положението на Лора. Беше й казал, че Моника гледа на него като на закрилник заради приятелството му с баща й. Жена му бе повдигнала вежди и бе попитала: „Това ли е всичко?“. Той бе отвърнал, заеквайки: „Естествено. Знаеш какво се случи“.

Когато Джим бе състезател по езда на полудиви коне без седло към отбора по родео на колежа, а по-късно и самостоятелно, когато бе спонсориран от ранчото „Ролинс“, най-близкият му приятел и спътник бе Тай Тейлър, бащата на Моника. Тай бе красив и загадъчен, родео звезда, мъж, който привличаше като магнит жените, независимо от факта, че беше женен и имаше малка дъщеря. Една от причините Хърн да си партнира с Тай в началото бе именно това — където отидеше Тай, веднага се появяваха жени. Когато Джим си нарани коляното, напусна за една година състезанията и се прибра у дома, спорадичното му ухажване на Лора стана по-сериозно и двамата се ожениха. Тай постъпи страхотно, като долетя у дома между родеото в Салинас и Шайен, за да присъства на сватбата.

Докато се възстановяваше, Хърн завърши финанси, но родеото бе в кръвта му. На Лора не й хареса, когато той се върна към състезателната си дейност, а още по-малко когато поднови приятелството си с Тай. Въпреки че й беше верен и опита всичко възможно да обуздае Тейлър, Джим не постигна никакъв успех. Тай обичаше жените — като цяло, а не някоя конкретно — и жените го обичаха. Когато двамата каубои се връщаха заедно у дома, Хърн виждаше как малката Моника гледеше баща си с безгранично обожание, сякаш е герой. Това сломяваше сърцето на Джим, но явно не вълнуваше Тай. „Очевидно е свикнал с такива погледи“ — мислеше си тогава Хърн.

Тейлър бе тежко ранен на родео фестивала в Калгари, когато ботушът му остана закачен в стремето и той падна, изкълчвайки си врата. Джим стоеше до леглото му в болницата, докато чакаха Моника и майка й да дойдат, когато Тай стисна ръката му и го помоли да се грижи за момичето. На него не му пукаше много за жена му, но каза, че е предал дъщеря си, а тя не заслужавала да има такъв баща. Явно се канеше да умре, преди те да пристигнат.

Но не умря. През следващите няколко години Тай си стоя вкъщи, напълно оздравял, но не можа да получи разрешително отново да участва в родео. Така че пак започна да сваля жени из цяло Северно Айдахо и Източен Вашингтон. Един топъл майски ден той напусна семейството си, без да каже и дума, и никога не се върна. През годините Хърн напълно загуби следите му, макар че веднъж Тейлър му се обади в банката, за да помоли за заем заради „старите времена“. Джим му затвори.

Той не беше психолог, но за него не беше трудно да види как липсата на Тай повлия на Моника и на майка ѝ. Майката се пропи и се премести в Спокан уж да търси постоянна работа, преди да изпрати да доведат дъщеря ѝ. Момичето остана в долината, като се местеше от място на място, ставайки по-буйно и по-красиво с всяка изминала година. Момчетата бяха привлечени от нея така, както жените от баща ѝ. Тя изобщо не отблъскваше вниманието им. Най-важният мъж в живота ѝ си бе тръгнал. Други се редяха на опашка да го заместят. Според Хърн целта на Моника бе да докаже на себе си, че все пак е привлекателна и желана и че баща ѝ е допуснал огромна грешка. Както и че търсеше мъже, които са очарователни, опасни и харизматични, какъвто бе баща ѝ. А това, че тя, изглежда, не си даваше сметка какво прави въпреки своята интелигентност, бе една от мистериите за Джим.

Така че той направи това, което можеше да стори от разстояние. Одобри жилищен кредит за нея, след като кредитната комисия отхвърли молбата ѝ поради липса на достатъчно средства. Тихомълком премахна лихвата по овърдрафта на разплащателната ѝ сметка. Когато Моника сериозно надвишаваше кредита си, той ѝ се обаждаше и я съветваше да внесе малко пари по сметката, а в случаите, когато бе закъсала, ѝ даваше назаем по неколкостотин долара. Тя винаги му благодареше много искрено за помощта и никога не се държеше така, сякаш я заслужаваше.

Хърн я харесваше независимо от репутацията ѝ и лошия избор, който бе направила. Тя бе отишла при него, когато за първи път бе изпаднала в беда, и той се бе опитал да ѝ помогне. Ала да помогнеш на Моника в онези дни, бе като да се опиташ да спреш товарен влак, заставайки на релсите с вдигната длан.

Джим не се изненада, когато съпругът ѝ бе изпратен в затвора. Но дори и сега не можеше да я срещне на улицата, без пред погледа му

да изникне изражението ѝ като дете, когато гледаше баща си с безгранично обожание. Беше ли привлечен от нея? Разбира се. Всеки мъж бе привлечен. Но не беше само това. Той знаеше, че тя беше жертва. Макар да смяташе, че тогава не можеше да направи нищо, за да го предотврати, все пак бе там, когато това се случи.

Поглеждайки назад, Хърн се чувстваше отговорен за начина, по който се бяха развили нещата със семейство Тейлър. Трябваше да повали Тай на земята, да седне върху него и да му каже да се поправи. Може би това щеше да проникне в дебалата му глава. Но дори и да не се бе получило, Джим поне щеше да му е показал, че не одобрява начина му на живот. Вместо това Хърн стоеше отстрани, като наблюдаваше, поклащайки глава, как Тай разбива собственото си семейство, а после заминаваше с него на поредното родео. Лора мислеше, че е глупаво от негова страна да смята, че е можел да направи нещо, за да предотврати случилото се.

— Ще намерят тези деца — каза тя сега, откъсвайки го от мислите му. — Сигурна съм, че те ще се появят в нечия къща.

— Надявам се да стане така — отвърна Джим. Не можеше да си представи какво би било децата ти да изчезнат. С Лора имаха син и дъщеря, които бяха женени и живееха отделно. Докато децата им растяха, животът им се въртеше около тях. Мисълта да ги няма, когато бяха малки, бе непонятна за него.

Но, разбира се, не само това го тревожеше. Мислеше си също за Джес Ролинс и как не виждаше начин да го спаси. Докато растеше, в съзнанието на Хърн Джес бе съвестта на долината. Той бе взел Джим под крилото си, сякаш бе негов собствен син, и никога не бе поискал нещо в замяна на спонсорството си, освен „да ни накараш да се гордеем“. Имаше предвид долината.

Ролинс беше упорит, независим, но изключително честен. Разпадането на семейството му по този начин бе истинска трагедия, помисли си Хърн, обвинявайки за това Карън, бившата съпруга на Джес. Джим знаеше много неща за нея, за личната ѝ банкова сметка и за нарастващия ѝ баланс, докато сметките на ранчото пресъхваха, за нейните многобройни вечери с други мъже, за тайния ѝ живот. Карън бе източила парите на фермата, без съпругът ѝ да узнае. Хърн бе длъжен да мълчи за това години наред. Един банкер няма право да разкрива никаква информация без разрешението на титуляря на

сметката. Когато Карън най-накрая напусна Ролинс и той бе опустошен, Джим веднага се почувства виновен, задето не бе смекчил удара. Трябваше да покани Джес или Карън да изпият по едно кафе и да говори с тях за онова, което знаеше. Щеше да бъде нарушение на етичния кодекс, но щеше да е правилна постъпка, мислеше сега, поглеждайки назад. Ролинс не беше се възстановил от финансовата и емоционалната загуба, а сега фермата му бе буквално пред продажба на търг.

Ала не и това, че не беше застрахован от етични нарушения, смущаваше най-много Хърн. Срещата с господин Виляторо бе изкарала наяве собствената му измама, въпреки че детективът още не го знаеше. Джим обаче беше наясно, че неговите действия — или по-скоро липсата на такива — бяха довели Едуардо Виляторо в Северно Айдахо.

Той си спомни първата си среща с Ерик Сингър, който бе долетял от Лос Анджелис, за да се срещне с него и да му направи предложение. Времето на посещението беше подходящо — само дни след събранието на Борда на директорите, на което председателят бе решил, че единственият начин да се поддържа банката жизнеспособна и просперираща е да се промени политиката ѝ от ниска възвръщаемост и скъпо обслужване на земеделски кредити към търговско финансиране. Банката имаше нужда да се разраства, да увеличи експоненциално паричните си депозити и агресивно да изпревари бурното развитие, което бе започнало по онова време. Тъй като отговаряше за земеделските кредити, Хърн видя предзнаменованието. Така че когато Сингър влезе в кабинета му, го прие едва ли не като пратеник на съдбата.

Първото му впечатление от посетителя не беше добро. Не му хареса високомерното държане на мъжа и си помисли, че отношението му към местната общност е снизходително. Той обясни на Джим, че търси уединение, евтина земя и отношение по правилото „живей и остави другите да живеят“. Вместо да бъде отблъснат от репутацията на Кутни Бей, че е убежище на бели расисти, Сингър изглеждаше привлечен от това, заявявайки, че му е писнало от „шибаната политическа коректност“. Хърн си спомняше, че се бе въздържал да защити дома си от приказките му заради перспективата за нови доходни сметки.

Сингър не беше първият пенсиониран служител от Лосанджелиското полицейско управление, който идваше в Северно Айдахо, нито щеше да е последният. Но за разлика от другите, с които Джим се бе срещал, той обеща да доведе със себе си малка, но заможна група от свои колеги, ако банкерът е готов да предложи добри условия.

Хърн го направи. Сингър осигури хората. Джим бе повишен лично от председателя на Борда на директорите, но този случай още не му даваше покой.

Като банкер той знаеше твърде много. Искаше му се да не е така. Обаче беше твърде късно за подобни мисли.

Въпреки неодобрителния поглед на Лора, той сложи празната чаша на бара и си поръча още една.

---

[1] Игра, при която от дупки произволно изскачат къртици, които играчът трябва да принуди да се скрият отново в дупките си, като ги удря по главите. — Б.пр. ↑

[2] Конно състезание, при което ездачът трябва да обикаля около варели, описвайки трасе с формата на детелина. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 18:18 ЧАСА

Командният център за издирването на изчезналите деца бе разположен в модерна конферентна зала, встрани от заседателната зала на Градския съвет на Кутни Бей, която се намираше надолу по коридора, след кабинета на шериф Ед Кери. Свободните от дежурство диспечери бяха повикани да помагат за оборудването му с телефони, компютри, факс апарат, кафемашина и минибар. Столовете с прави облегалки около дългата маса бяха заменени с по-удобни, използвани от общинските съветници при техните заседания. Бившият лейтенант Ерик Сингър — доброволецът, отговарящ за акцията, отдавна бе избърсал с ръкава си от бялата дъска информацията за миналите дела на Съвета. Той стоеше пред дъската, като държеше шепа разноцветни маркери.

Бившият полицай Роб Нюкърк седеше отпуснато в долния край на масата, като бе извърнал поглед от бялата дъска и гледаше разсеяно през прозореца към заседателната зала на градския съвет, към табелките с имената на всички отсъстващи съветници. Чувстваше се зле, а кожата си — посипана с пясъчинки. Повдигаше му се и въпреки че не бе закусвал и обядвал, не му се ядеше, макар че пред него имаше поднос със студени мезета. Сценарият, който се разиграваше пред очите му, бе последното нещо на света, в което искаше да бъде замесен. Това бе нещото, което го държеше буден през нощта години наред. Точно то бе причината да има язва.

— Готови ли сте? — попита Сингър, като махна капачето на зеления маркер.

— Да — отговори Гонзалес, намествайки един изпълнен с драсканици бележник пред себе си. Той започна да чете, а лейтенантът — да записва на дъската. Маркерът заскърца, изпълвайки стаята с миризмата на водоразтворимо лепило за самолетни модели.

— Когато приключим тук, искам да отидеш да доведеш шерифа — каза Сингър. Сетне замълча и погледна назад. — Нюкърк?

Тъй като Роб не реагира, Гонзо се наведе напред и го шибна по ръката с опакото на дланта си:

— Събуди се, по дяволите!

Стреснат, Роб се завъртя на стола си.

— Какво?

— Лейтенантът говори на теб.

— Попитах дали ще отидеш да доведеш шерифа, когато свърша тук — каза тихо Сингър, като натъртваше на всяка дума. — Имаме нужда от неговото одобрение, за да действаме.

— Да.

— Добре ли си, Нюкърк? — попита лейтенантът, гледайки го, без да мига, с леденостудените си сини очи. — С нас ли си?

Роб кимна утвърдително, после погледна Гонзалес и отново кимна.

— По-добре е да си — процеди Гонзо.

Сингър вдигна маркера до носа си.

— Тук мирише на стая за брифинги, нали?

Държеше ги в ръцете си.

Когато влезе в кабинета на шерифа на окръг Панд Орей, Нюкърк забеляза пълен мъж в кафяв костюм, който чакаше в приемната. Роб му кимна за поздрав, после каза на секретарката, че Сингър е готов в командния център.

— В командния център ли, полицаи Нюкърк?

— В конферентната зала — поправи се Боби, като в гласа му прозвуча острога. — Сега я наричаме команден център, докато не върнем онези деца.

Секретарката се изчерви, стана от стола си и тръгна към кабинета на шерифа.

— Хубаво е това, което правите — обърна се мъжът в кафявия костюм към Нюкърк. — Съвсем в духа на общностното мислене.

— Какво? — Роб се извърна, намести бейзболната си шапка и се взря изучаващо в непознатия. Костюмиран мъж при шерифа в събота... Изглеждаше толкова не намясто, че Нюкърк веднага застана нащрек.

— Чух името ви. Вие сте от доброволците, които са откликнали. Работили сте за полицейското управление в Лос Анджелис — каза любезно Виляторо повече като констатация, отколкото като въпрос.

— Това не е тайна. Адвокат ли сте?

— Не.

— Имате ли някакъв интерес към този случай?

Мъжът поклати отрицателно глава.

— Тук съм по друг въпрос. — Той се изправи и подаде ръка. — Казвам се Едуардо Виляторо.

Роб не протегна своята веднага. Дразнеше се, когато хората с латиноамерикански произход изричаха имената си с испански акцент, като завалваха *r*-то и изговаряха меко някои съгласни. Членовете на уличните банди го правеха, въпреки че повечето от тях бяха второ или трето поколение американци. Усети как в очите му се появи изпитателният поглед на улично ченге. Обикновено когато гледаше така, човекът отсреща се разкриваше, като говореше твърде много.

— Аз също съм дошъл да се видя с шерифа — обясни Виляторо. — Но вече е почти пет часът. Чудех се колко време ще му отнемете, преди да мога да говоря с него.

— За какво?

— По друг въпрос.

Нюкърк продължи да го гледа изпитателно.

— Добре, не ми казвайте. Но се съмнявам, че е толкова важно, колкото това.

— О, със сигурност е така — отвърна Едуардо, като вдигна примирително ръце и ококори очи в опит да разведри атмосферата. Това допадна на Боби.

— Какъв е този друг въпрос? — попита той с лек сарказъм.

Виляторо се усмихна.

— Прав сте. Не е толкова важен, колкото обществената работа, която вършите тук. Просто се чудех дали трябва да чакам шерифа тази вечер, или да дойда утре сутринта. Затова и попитах.

Този мургав тип караше Нюкърк да се чувства неудобно, без да знае защо.

— Елате утре — каза той накрая.

Виляторо кимна и като че ли изглеждаше малко уплашен.

„Добре — помисли си Боби. — Имаше нужда да бъде поставен на мястото си.“

Секретарката излезе от кабинета на шерифа и се обърна към Нюкърк:

— Той довършва един телефонен разговор и скоро ще бъде при вас.

— Ще почакам.

Роб видя как Виляторо бръкна за портфейла си и приближи до секретарката.

— Бих искал да ви оставя визитката си — каза той. — Ще дойда утре, рано сутринта, за да се видя с шерифа.

Жената взе визитката, без да я погледне, и я сложи на бюрото си. Забеляза, че лампичката на телефонната централа угасна.

— Той приключи — каза тя.

Минута по-късно шериф Кери излезе от кабинета си. Изглеждаше изтощен, очите му бяха хлътнали, а косата — разрошена. „Разтревожен е“, осъзна Нюкърк. Знаеше, че ченгетата реагират различно. Хората като Сингър поемаха такъв случай и се зареждаха от него, сякаш във вените им потичаше нова, свежа кръв. Но при тези, като Кери и самия Нюкърк, беше точно обратното. Подобни ситуации ги сломяваха.

— Бяха от службата на ФБР в Бойзи — каза шерифът. — Искаха да разберат дали сме готови да ги извикаме. Казах им да ни дадат ден-два, тъй като дотогава би трябвало всичко да приключи успешно. Надявам се да е така.

Роб кимна в знак на съгласие. Лейтенантът щеше да се заинтересува от това, защото още в началото бе посъветвал Кери да държи настрана федералните.

— Е, готови ли сте за мен?

— Да, ние сме в командния център.

Нюкърк забеляза, че Виляторо се бе измъкнал по време на разговора им.

— Добре тогава — отрони Ед Кери, като изпусна тежка въздишка.

— Шерифе — извика секретарката след него.

— Да, сега можеш да си отиваш вкъщи, Марлийн.

Роб изчака за момент, докато тя взе да разчиства бюрото си, а шерифът се отправи по коридора към конференнтната зала. Когато Марлийн се обърна, той грабна визитката от бюрото ѝ и я мушна в задния си джоб.

На бялата дъска Сингър бе написал със зелен маркер: „Хронология“. Под заглавието бяха изредени един под друг всички факти по случая заедно с времето, когато са се случили.

Децата бяха излезли от училище предния ден, петък, по обяд. Между дванадесет и петнадесет часа и тридесет и пет минути, когато пощальонката Фиона Притцел ги бе качила на автостоп и ги бе свалила близо до Санд Крийк, те вероятно се бяха прибрали вкъщи, за да вземат въдицата и жилетката, и бяха тръгнали пеша оттам. Моника Тейлър се бе разтревожила от отсъствието им в пет и половина следобед. Спорът ѝ с Том Бойд се бе провел в осемнадесет часа. Тя бе позвънила в шерифството в седем вечерта, след като се бе обаждала на приятели и съседи. Бойд бе напуснал бара „Санд Крийк“ в двадесет и три и тридесет и оттогава никой не го бе виждал.

Сингър прокара пръст надолу по списъка, отбелязвайки часа, когато въдицата и обувката бяха открити близо до потока.

Нюкърк наблюдаваше шерифа, докато той слушаше лейтенанта. Кери се бе облегал на заседателната маса между него и Гонзалес. Суон, другият доброволец, бе тръгнал преди два часа за дома на Моника Тейлър.

— Последните данни, включени в хронологията, са от осем часа и десет минути тази сутрин — каза Сингър с огорчено изражение. — Оттогава нямаме нищо. — Той посочи към една цифра, която бе подчертал. — Тези деца ги няма от двадесет и осем часа.

Думите му сякаш зашлевиха Кери.

— Според нашия опит — добави лейтенантът, като кимна към другите бивши полицаи от ЛАПУ^[1] в стаята, — щом минат двадесет и четири часа, вече имаме проблем.

— *Знам*, че имаме проблем — изсумтя шерифът.

— Вече се разчу — продължи Сингър. — Всички са наясно за изчезналите деца. Всички ги търсят. Обаче нямаме никакви солидни следи или наблюдения, откакто намерихме обувката и въдицата.

Кери преглътна мъчително.

— Имаме куп доброволци, които искат да се присъединят към издирващите екипи — каза лейтенантът, посочвайки Гонзалес. — Гонзо води списък с имената, адресите и телефонните им номера. В момента навън има три екипа от по десет души, които претърсват

основно гората, където е намерена тази обувка. Това е бавно, но щателно търсене. До момента обаче нямаме нищо.

— Знам.

— Шерифе, изхождайки от вашия опит, колко време ще отнеме на едно тяло да изплува на повърхността на Санд Крийк? Ако приемем, че човекът се е удавил.

Кери поклати глава.

— Потокът не е много дълбок, но е бърз. Той става съвсем плитък, преди да се влее в езерото, така че няма вероятност някакво тяло да бъде носено от водата по целия този път. При устието дълбочината му е само четири метра и половина. Така че говорим всичко на всичко за шесткилометров участък от течението на потока, преди той да се влее в езерото.

Сингър погледна загрижено.

— Възможно ли е телата да са затънали в наноса? Или да са погълнати от... знам ли, някакъв дълбок водовъртеж?

— Възможно е, но е малко вероятно — отговори тъжно шерифът. — Никъде не е толкова дълбоко.

Лицето на лейтенанта стана замислено. Той потърка с ръка брадичката си, после каза:

— Да продължаваме нататък.

Сингър бе написал с червен маркер „Заподозрени“, а с черен — „Задачи“.

Под „Заподозрени“ бяха изредени Том Бойд, Моника Тейлър, Фиона Притцел, неизвестен приходящ и „някой педофил“.

— Сещате ли се за друг? — попита той.

— Аз бих зачеркнал от списъка майката и пощальонката — отговори Кери. — Майката е твърде разстроена, а Фиона Притцел беше тази, която ни се обади. Ако имаше нещо общо с това, щеше просто да си мълчи и никой нямаше даже да знае, че децата са отишли до Санд Крийк.

Лейтенантът посочи Гонзалес.

— Гонзо?

Мъжът се прокашля и каза:

— Веднъж един тип дойде в участъка и съобщи, че е видял в Източен Лос Анджелис някакъв човек — млад бял мъж, да подмамва дете да се качи в колата му. По-късно получихме обаждане за

изчезнало дете, което отговаряше на описанието. Обърнахме града наопаки, за да търсим автомобила, описан от очевидеца. Той дори ни беше дал част от регистрационния номер. Но така и не го открихме. След две години едно голо дете бе избягало от една къща и бе хукнало по улицата, крещейки, че някакъв мъж го изнасилвал и измъчвал. Оказа се, че извършителят е същият мъж, който бе свидетел по другия случай, и че той е измъчвал и убил половин дузина момчета. Беше съобщил за първото просто заради тръпката и за да види как работим.

Шерифът видимо потрепери. Нюкърк почти долови мислите му: „Значи ето какви са хората от висшата лига“.

— Все пак не мога да си представя Фиона Притцел...

— Хайде още да не я задраскваме от списъка — предложи Сингър. Той посочи „неизвестен приходящ“. — Този пункт е най-трудният. Може да е човек, който само минава отгук, или търговски пътник. Кой знае? Аз бих пратил хората ви да разпитат по мотелите, пансионите и квартирите, предлагащи нощувка и закуска, като попитат собствениците дали са имали — или имат — някой подозрителен гост, отседнал при тях. Трябва да предположим, че въпросният гост си е тръгнал днес, може би още в ранна сутрин, така че бих искал да получа списък на такива лица. Не мога да си представя, че този тип би се навъртал още наоколо.

Кери извади бележник от джоба си и започна да си записва. Нюкърк забеляза, че той се опитва да овладее треперенето на ръката си, но почеркът му бе неравен. Когато приключи, шерифът мушна ръце в джобовете си, за да ги скрие.

— „Някой педофил“ — каза Сингър. — Това е малко по-лесно. Сигурен съм, че те са регистрирани при вас, нали?

Кери кимна утвърдително. Роб си спомни, че една от политическите му платформи бе да води списък на известните на властта педофили.

— Последния път, когато го видях, съдържаше две имена — отговори шерифът. — Обаче мисля, че единият може да се е преместил. Уведомихме всичките му съседни, което наистина го подразни.

— Тогава ще се фокусирам върху другото име — рече лейтенантът небрежно. Кери си записа. — След това стигаме до Том Бойд — продължи Сингър, като нарисова звездичка до името. — Той

има предимство. Вероятно взема стероиди. Скарал се е с майката и е бил ядосан на децата. Снощи не е върнал камиона си и е изчезнал безследно. Когато е напуснал къщата на семейство Тейлър, вероятно е имал представа къде две деца могат да отидат на риболов. М. М. В.

Шерифът вдигна поглед. Нюкърк можеше да се закълне, че той се опитва да прикрие факта, че не знае какво означава този акроним.

— Мотив, метод, възможност.

Кери кимна, видимо признателен, че Сингър го е измъкнал толкова лесно от затруднението.

В съседство на списъка със заподозрените бяха „задачите“.

Моника Тейлър — Суон

Командване — Сингър, Нюкърк

Претърсване на терена — полицейският участък

Неизвестен приходящ — полицейският участък

Някой педофил — полицейският участък

Том Бойд — Гонзалес

Фиона Притцел — Нюкърк

Взаимодействие с щатските и федералните служби —
шерифът, Сингър

— Това са само препоръки — заговори меко лейтенантът, — основаващи се на общия седемдесет и шест годишен опит на събраните в тази стая. Обаче вие сте шерифът, а ние сме само доброволци, опитващи се да помогнат. Вие трябва да решите.

Кери не се поколеба.

— На мен ми изглежда добре.

Сингър не се усмихна, нито го потупа по рамото.

— Тогава да се залавяме за работа — каза той.

След като шерифът излезе от залата, лейтенантът погледна към Гонзалес.

— Прие го, без да се замисли — отчете Гонзо. — Той ми напомня, че демокрацията все пак функционира. Окръг, пълен с идиоти, си избира идиот за началник на окръжната полиция. Шибан наивник.

Нюкърк забеляза как в ъгълчетата на сините очи на Сингър се образуваха бръчици от смях, макар че не се усмихна. Нямаше нужда той или някой друг да казва нещо повече в момента. Роб се обърна и отново се загледа към залата на общинските съветници, като си помисли: „Ще повърна“.

Лейтенантът каза:

— Не се притеснявайте за шерифа. Идеален е. Той ще е нашата медийна стратегия. Само го погледнете — Кери ще изглежда страхотно пред камера. Искреността просто струи от него. Не изглеждаше ли, че всеки момент ще се разплаче? Хората харесват това по телевизията. Имам предвид, ако се стигне дотам. Точно сега искаме да приключим нещата бързо, така че да не се налага да се притесняваме.

— Той мисли в перспектива — рече Денис на Нюкърк, като кимна към Сингър. — Това прави, мисли в перспектива.

Лейтенантът отвори капачето на мобилния си телефон и натисна бутона за бързо набиране.

— Суони? Имаше ли някакво обаждане от децата?

Настъпи кратко мълчание, докато Сингър слушаше, после той изруга:

— Мамка му. Вече губя търпение. Но поне при нас нещата вървят добре. Шерифът прие нашия план за действие.

Роб си помисли, че ако външно лице чуе този телефонен разговор, нищо няма да разбере. Лейтенантът и Суон бяха предпазливи. Години наред бяха практикували да изричат неща, които имаха скрит смисъл за тях, но не можеха да бъдат сметнати за уличаващи. Изглеждаше така, сякаш Сингър се тревожеше за децата и бе ядосан, че няма напредък в тяхното издирване, за което всъщност се предполагаше, че той и другите бивши полицаи са там.

— Да — каза лейтенантът. — Гонзо оглавява разследването на Том Бойд. Точно както говорихме. Нюкърк?

Роб вдигна очи и видя, че Сингър го гледа втренчено.

— Той ми помага в командния център. Натоварен е и със следенето на Фиона Притцел.

Лейтенантът слуша известно време, отмествайки поглед от Нюкърк. Роб се запита какво ли му казва Оскар.

— Не, той е наред — отговори Сингър, понижавайки глас.

„Не, не съм“ — помисли си Нюкърк.

— Не изглеждаш много добре, полицай Нюкърк.

— Ами, добре съм — излъга Боби, като си помисли: „Това е то кошмарът“. Този, в който се случва нещо, което може да се превърне в заплаха за тях, да ги разкрие или да доведе до друго престъпление. Даже Сингър, експерт в контролирането на този род неща, можеше да бъде погълнат от мащабността на случая. И единственият начин да се изпревари ситуацията, да се осуети разкриването им, бе да мисли и да стане наистина зъл. Да стане антипод на всичко, в което вярваше, на всичко, към което бе прибягвал, за да оправдае действията си, на единствената причина да бъде ченге. Полицай: едно от добрите момчета, ценен елемент от *тънката синя линия*^[2], която държи настрана боклуците.

— Нюкърк, какво става с теб, по дяволите? — попита Гонзалес. — Хванеш ли се на хорото, ще играеш. Такава бе сделката.

Такава бе сделката. Но...

— Каква е вероятността две деца да се окажат там? — попита Боби. — Точно там, където могат да видят всичко? Десет минути преди или след това, или километър по-нататък по пътя, и нямаше да сме тук сега. — Ако собствените му деца бяха изчезнали... Даже не успяваше да си представи как щеше да се чувства.

Сингър сви рамене.

— Не можем да променим положението. Можем само да се справим с това, което имаме. Забрави странните работи, полицай. Все едно да се опитваш да разбереш защо изобщо се случва нещо. Не можеш да го направиш. Ако копелето на ъгъла на онази улица не бе носило камера, никой нямаше да е чувал за Родни Кинг и нямаше да има бунтове, убийства и побоища. Не можем да сме господари на положението.

— Шибано положение — изруга Гонзалес.

— Просто ми се иска да не бяха деца — вметна Нюкърк.

— О, боже — изпъшка Денис и красноречиво завъртя очи.

— На всички ни се иска това — каза лейтенантът, снишил гласа си до шепот. — На никого не му харесва. На нито един от нас.

„Но ти видя лицето й“ — искаше да каже Боби. Тя имаше красиво, открито лице. А големите й очи станаха още по-големи, когато ги погледна и застина за няколко секунди. Беше видяла нещо, което нито едно дете, нито едно момиченце не трябваше да вижда.

Завинаги щеше да бъде белязана. Бяха я отровили. Също и момченцето. Бяха ги съсипали.

— Колко деца си спасил? — внезапно го попита Сингър.

— Какво?

— Като ченге. Когато работеше на улицата. Всички онези обаждания за домашно насилие. Работил си по стотици такива случаи. Изчислявал ли си някога броя на децата, които си спасил, когато си арестувал някой скапан баща или гадже на майката? Или си откарвал някоя надрусана курва, за да може децата ѝ да бъдат взети от социалните служби? Колко смяташ, че са?

Нюкърк се замисли и връщайки се назад, не можа да ги преброи.

— Много — отговори накрая.

— Много — повтори тържествено лейтенантът. После наклони леко глава и впери очи в Боби. — Не се притеснявай. Няма дори да ти внушавам, че щом си спасил толкова много деца, тези двете не означават нищо. Но ако те се появят, ние затъваме. Просто и ясно. Ти, аз, Гонзо и Суон сме спасили и защитили хиляди граждани. Същите хора, които плюеха по нас и се държаха като животни без грам извинение. Ние бяхме единствените зрели хора там. Политиците и медиите се огъваха пред тези животни, даваха им това, което искаха, говореха почти нежно за проблемите им. Само ние, полицаите, можехме да държим нещата под контрол. Ние правехме добро. Ние газехме в блатото с лайна и спасявахме живота на хората, така че те сетне да могат да смажат с тухла главата на някой шофьор на камион посред бял ден на улицата и да плеснат доволно с ръце за това. И накрая медиите заявиха, че размириците са били предизвикани не от размирниците, а заради ситуацията, която ние сме създали. Сякаш онези хора нямаха друг избор, освен да се държат като животни. Сякаш те не носеха отговорност за собствените си действия. Това беше благодарността им към нас, друже. *Ние* бяхме тези, които обрисоваха като престъпници.

Роб не отговори нищо.

— И каква беше нашата награда? — продължи Сингър. Федералните дойдоха да разследват отдела ни, сякаш *ние* бяхме проблемът. Не, ние си заслужихме това, което притежаваме сега — прошепна лейтенантът. — Не можем да позволим на никого, даже на деца, да ни го отнеме.

— Такава беше сделката — вметна Гонзалес.

Нюкърк кимна леко.

Гонзо внезапно се наведе напред, сложи огромната си ръка върху коляното на Роб и го стисна с изненадваща сила. Черните му очи пламтяха.

— Недей да ме прецакваш — каза той тихо, но с неподправена заплаха. — Нека ти обясня за какво става дума. През целия си живот като зрял човек моят дядо всеки ден е пресичал границата с Тексас, за да бере боб. Той не говореше английски и не можеше да чете на испански. Единственото, което знаеше, бе да работи здраво и да си държи устата затворена, за да може онова, което прави, да бъде от полза за децата и внуците му. Всеки ден, когато отивал на работа, на пропускателния пункт го карали да се съблича гол, за да го пръскат с ДДТ, та да не носи мръсните си мексикански въшки в чистичката им бяла страна. Той няколко пъти води баща ми да види какво прави, за да издържа семейството си, но баща ми видя само унижението на един добър човек. Това го изгаряше и когато разказваше как се отнасят с дядо ми, плачеше. Моят старец и майка ми работеха в полята на долината Сан Хоакин и ме издържаха, за да мога да уча в академията. Те също не говореха английски, но се погрижиха аз да го науча. Виж ме сега, Нюкърк. *Погледни ме.*

Роб не смееше да отклони поглед, нито да мигне.

— Виж къде живея, какво съм придобил. Притежавам повече отколкото цялото родно село на дядо ми. Мога да се грижа за хората, които се грижеха за мен. Това е проклетата американска мечта и ти няма да ми я прецакаш, разбра ли? Няма да се върна назад от положението, до което съм стигнал. Разбра ли?

— Да.

— Дано да е така. Знаеш какво се случи на Родейл, когато забрави споразумението, което сключихме.

Нюкърк кимна утвърдително.

— С нас ли си? — попита Сингър.

Всичко зависеше от отговора.

— С вас съм.

После си спомни за визитната картичка в задния си джоб.

— Полицейски участък в Аркадия — каза лейтенантът, като въртеше в ръце визитката. — Детектив Едуардо Виляторо. После написал на ръка отдолу „пенсиониран“. От старото ни свърталище.

— Познаваш ли го? — попита Гонзалес.

— Да — отговори Сингър. — Всъщност знам за него, защото винаги избягвах да се срещаме лично. Той е същият онзи местен досадник, който непрекъснато идваше да задава въпроси. Не може да познае и каменен зид, ако не се блъсне в него. Или е това, или не му пука.

— Това може да е лошо — вметна Боби.

Лейтенантът поклати глава, отхвърляйки идеята.

— Ами ако е тук заради... Нали се сещате?

— Тогава ще се справим с него — отговори спокойно Сингър.

— *Едуардо Виляторо!* — Гонзалес изговори името със силен испански акцент точно както го бе направил Виляторо.

— Той е бивше ченге от малък град — каза лейтенантът, като върна визитката на Боби.

— Може би иска да се оттегли тук след пенсионирането си — подхвърли Гонзо. — Вероятно се е изтощил от многото големи случаи в кариерата си, като сваляне на котки от дървета или други подобни глупости. Това означава, че е пълна нула. Хайде да не ставаме параноици. Първо трябва да открием местонахождението на двама мъници.

Нещо удари силно по вратата и тримата бивши полицаи се спогледаха. Лейтенантът даде знак на Нюкърк да провери откъде е този шум.

Роб я приближи безшумно, после бързо хвана дръжката и рязко отвори.

Един чистач стоеше в коридора и тъкмо издърпваше парцала си от мястото, където бе блъснал вратата. На покрития с балатум под проблясваха в цветовете на дъгата мокри следи от сапунена вода. Нюкърк видя как човекът подскочи, когато той отвори, и неволно отстъпи назад. Чистачът изглеждаше около тридесет и пет годишен, затворник на облекчен режим, съдейки по оранжевия му гащеризон. Кестенявата коса се спускаше на кичури до тънките му рамене. Изпълнените му с тревога очи се местеха от Роб на Сингър и от него на Гонзалес.

— Какво искаш? — попита Гонзо иззад масата. Беше скръстил ръце пред гърдите си, така че бицепсите му изглеждаха по-големи, отколкото бяха в действителност.

— Нищо — отговори чистачът. — Просто мия.

— Чу ли нещо? — поинтересува се дружелюбно лейтенантът. — Всъщност как се казваш?

— Джей Джей.

— А какво ще кажеш за първия ми въпрос?

Джей Джей погледна за помощ към Нюкърк, но като не я откри, наведе глава и косата закри лицето му.

— Аз само мия. Не съм чул нищо. Дори не знаех, че тук има някой.

— Не че имаше какво да се чуе — каза Сингър. — Ние помагаме в разследването на изчезналите деца.

Чистачът кимна, от което косата му се разлюля.

— Не се тревожи, Джей Джей — рече лейтенантът.

Роб затвори вратата.

— Вие, момчета, сте станали параноични — заяви Гонзалес, като се усмихна. — Държим нещата под контрол по възможно най-добрия начин. Освен това изиграхме шерифа.

Нюкърк винаги се радваше, когато шофираше по дългия павиран път сред гората и виждаше дома си да се появява между дърветата. Беше голяма представителна къща, неговата къща, макар че с неоколониалния си стил изглеждаше не намясто сред огромните сгради от дървени трупи, които преобладаваха в областта. Единственото нещо, което му харесваше повече от гледката ѝ на дневна светлина, бе да я види осветена през нощта. Беше я построил преди три години и половина и още не можеше да повярва, че живее в нея.

На кръгообразната алея за коли имаше три автомобила: ленд роувъра на съпругата му, тауруса на сина му и стария пикап, който използваше за превоз на товари. Таурусът бе паркиран на мястото, което Роб бе запазил за себе си, така че влезе в къщата ядосан.

Понякога, помисли си той, семейството му не оценяваше какво притежаваха сега, както и че това не бе постигнато така лесно. Те

нямаха представа какви жертви бе направил, за да създаде този нов живот, какво бе извършил, за да могат момчетата му да растат като Том Сойер, а не като Фифти Сент^[3]. Сингър и останалите просто бяха искали да се махнат от една професия, която им бе станала противна и непоносима. Нюкърк бе напуснал заради семейството си, за да го спаси. Искаше му се те да го знаят, да ценят това, което имаха сега.

Момчетата и дъщеря му седяха край кухненската маса и вече вечеряха. Съпругата му Маги вдигна очи и го изгледа гневно. Роб забеляза празния куверт, сложен за него.

Едва тогава си спомни, че Маги му бе заръчала да се прибере рано за семейната вечеря с децата, тъй като събирането им заедно напоследък бе толкова рядко заради пролетните тренировки по бейзбол, футболните занимания на десетгодишната Линдзи и всичко останало.

— О, боже — изпъшка Нюкърк. — Съвсем забравих.

Момчетата гледаха в чиниите си. Знаеха, че майка им е ядосана, и не искаха да се окажат в центъра на кавгата.

— Бях в шерифството...

— И щеше да се обадиш — довърши изречението му тя.

Той затвори вратата зад себе си. В къщата се възцари тишина. Чувстваше се зле най-вече заради децата. Синовеите му можеха да го понесат, помисли си той, те бяха тийнейджъри, напълно погълнати от спорта, момичетата и айподите си. Обаче Линдзи можеше да съкруши сърцето му. Тя боготвореше баща си. Познаваше само добрия татко, този от Айдахо. Не знаеше какъв е бил преди, какво е направил, за да успее.

Маги блъсна назад стола си и отиде при него.

— Даваш ли си сметка колко е трудно да се планира нещо? — попита го тя. Той я погледна. Беше бясна. — Една вечер те помолих да се прибереш в определено време и ти не можа да го направиш. Една-единствена вечер.

Нюкърк отстъпи назад и се взря в очите й.

— Виж, съжалявам, че забравих. Обаче някакви деца са изчезнали и аз предложих помощта си, за да ги намерим. Бях в шерифството с лейтенант Сингър и сержант Гонзалес.

Като чу имената, тя застина.

— Какво? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Боби, мислех, че сме загърбили онзи живот. Обеща ми. Ти ми обеща.

Искаше му се да попита: „Не те ли е грижа за онези деца?“, но не можа да се насили да го каже. Не и с това, което знаеше.

— Е, поне окончателно ли се прибра у дома?

Той не отговори веднага.

— Не, дойдох, колкото да се преоблека. Вероятно ще съм там цялата нощ.

Очите на Маги се разшириха, лицето ѝ се изопна, придобивайки мъртвешки вид. Тя се извърна и се насочи право към банята, която бе в съседство с всекидневната. Трясъкът от затръшнатата врата отекна в цялата къща.

Нюкърк остана да стои със зачервено лице. По-малкият му син Джейсън погледна към него.

— Остана малко пържола, ако искаш.

Вместо да му отговори, Роб се обърна към седемнадесетгодишния Джош:

— Когато свършиш с вечерята, искам да преместиш колата си. Паркирал си на моето място.

— Добре — отвърна с въздишка Джош.

— Ще се видим утре, деца — каза Нюкърк, поемайки по стълбите към спалнята си, за да се преоблече. — Кажете на майка си, че трябва да тръгвам.

---

[1] ЛАПУ — Лосанджелско полицейско управление. — Б.р. ↑

[2] Разговорен термин за полицията и полицейските органи. — Б.пр. ↑

[3] Артистичен псевдоним на Къртис Джеймс Джаксън III — известен американски рапър. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 18:20 ЧАСА

Джес Ролинс изми отново раната на мивката и разгледа внимателно дупката в ръката си. Знаеше, че е добре, че кърви обилно, тъй като при подобни прободни рани свободното изтичане на кръвта отмиваше евентуалната инфекция. Той стисна дланта си, присви се от силната болка и отново я пъхна под течащата струя вода.

Ани и Уилям Тейлър седяха до масата в трапезарията и го наблюдаваха с виновно изражение. Изглеждаха по-малки отколкото в обора. Стъпалата на Ани — едното обуто, а другото босо и мръсно — едва докосваха пода. Уилям нервно люлееше краката си. Джес забеляза, че момчето го поглежда крадешком, а не открито като Ани. Може би се страхуваше, че ще има неприятности заради раната, която му бе нанесъл. Някои деца реагираха странно на откритието, че са способни да наранят физически възрастните.

— Нека да се превържа и ще приготвя нещо за ядене — каза Ролинс. — После ще се обадя на шерифа и ще му кажа, че съм намерил неговите бездомници.

— Съжалявам за ръката ви — промълви Ани.

— Ще оживея. Много си добра с куката за сено. Някога да си мислила да пластиш сено?

— Не. Освен това Уилям го направи.

Джес погледна към момчето, на чието лице се изписа смесица от страх и гордост.

— Знаеш ли — каза Ролинс, — този следобед едва не се сбих с двама колежани, които навярно можеха добре да ме подредят, но не го направиха. Обаче едно десетгодишно момче успя да ми причини сериозно нараняване.

Уилям засия, а Ани му хвърли укоризнен поглед.

— Трябва да се извиниш.

— Казах, че съжалявам — отвърна момчето. — Баща ми беше разбойник. Може би затова го направих.

Джес обмисли чутото и каза:

— Не съм сигурен, че трябва да си много горд от това.

На лицето на Уилям се изписа обида, а Ани засия от задоволство.

— Но много умело замахна с куката — добави бързо Ролинс.

Момчето се усмихна, но сестра му остана сериозна.

— Какво ще сготвите? — попита Уилям.

— Закуска. Палачинки, пържоли и яйца. Това добре ли е за вас двамата?

— Вече почти се стъмни — отговори Ани. — Защо ще приготвяте закуска вечерта?

Джес я погледна. Очите ѝ бяха вперени в него. Забеляза в тях едва доловимо огорчение, неприсъщо за годините ѝ, сякаш бе видяла много през краткия си живот и бе свикнала да бъде разочарована. Стана му болно. Определено имаше нещо в нея. Спомни си как се почувства, когато за първи път видя снимката ѝ на постера, и гнева, който го обхвана, когато чу онези колежанчета да си правят глупави шегички. Веднага бе изпитал някакво предразположение към нея. Не искаше да я разочарова.

— Защото — отвърна — знам как да приготвя закуска за деца. Преди често го правех. А от известно време готвя само за един човек и малко съм отвикнал.

— Къде са децата ви? — поинтересува се Уилям.

— Имам само един син — отговори Джес. — Отиде си. Порасна. — Потръпна от болка, докато мажеше раната с мехлем, после сложи две дебели парчета марля от двете страни на дупката и започна да увива ръката си с лейкопласт, за да ги закрепят. Когато се получи достатъчно здрава превръзка, вдигна ръка и скъса със зъби лейкопласта. Чу как Ани поучаваше шепнешком братчето си, заявявайки, че фермерът е доста стар, така че е естествено синът му да не живее при него. „Те вероятно са наистина стари, към четиридесетгодишни“, шепнеше тя.

— Добре, сега ще се обадя... — каза Ролинс, като предпазливо взе слушалка на стенния телефон с превързаната си ръка. — Знаете ли, че предизвикахте огромна тревога в града. Разлепили са постери и дори няколко бивши полицаи доброволно участват във вашето издирване. Майка ви сигурно се е поболяла от притеснение по вас.

Ани и Уилям се спогледаха.

Джес се зачуди дали да набере 911, или направо номера на шерифа. Изборът му се спря на втория вариант и той запрелиства

телефонния указател. Отново го поразил фактът, че всичките му познати и приятели са мъртви или ги няма. Беше го осъзнал внезапно преди няколко месеца и сега мисълта отново го загложди, изпълвайки го с нежелана носталгия и страх. Областта се бе променила, а той не. Някога имаше за съседни дузина добри мъже и жени, на които можеше да разчита да му дадат съвет при такава ситуация. Сега ги нямаше. Всички бяха починали или бяха продали земята си и заминали за Аризона.

Докато набираше номера, видя как Ани, която бе станала от масата, светкавично протегна ръка и натисна вилката, прекъсвайки връзката.

Той я погледна озадачено.

— Господине, господин Суон с тях ли е? Имам предвид с онези полицаи.

— Не го познавам — отговори Джес. — Може и да е.

— Кажу ми, Ани — подкани я Уилям от масата.

— Какво да ми каже?

— Не знаете какво видяхме — отговори момичето. — Видяхме няколко мъже да убиват един човек. Край потока. Видяхме лицата им. Но и те ни забелязаха.

Ролинс я изгледа напрегнато.

Докато разказваше припряно, а брат ѝ вметваше по нещо в подкрепа на разказа ѝ, тя не свали ръка от вилката на телефона. Джес продължаваше да стиска слушалката, вторачен напрегнато в момичето.

Хладнокръвно убийство, последвано от преследване, спасение като по чудо от някой си господин Суон, най-едрите свине, които някога е виждала, бягство през тъмната мокра гора до обора...

Но Ролинс явно се усъмни в разказа ѝ.

— Ани — каза той меко, — не съм чул нищо за застрелян човек. Тук не се случват такива неща, а ако беше станало, щях да узная за това.

Тя поклати глава и каза умолително:

— Наистина го видяхме. Аз и Уилям. Те стреляха в човека отново и отново, после ни видяха и ни преследваха. *Стреляха* по нас!

— Но откъде знаете, че и господин Суон е искал да ви нарани?

— Чух го да говори по телефона — обясни момичето. — Казах ви това.

— Обаче не знаеш с кого е приказвал. Може да си помислила, че казва едно нещо, а той да е говорил за съвсем друго. Защо тези мъже биха искали да ви убият?

Ролинс млъкна и пак си помисли за огорчението, което беше забелязал в очите ѝ. Явно то я беше направило предпазлива и недоверчива. Това беше тъжно. Днешните деца преживяваха толкова много и толкова рано...

— Ами ако след като се обадите на шерифа, тези мъже отново започнат да ни преследват? — попита Ани с насълзени очи. — Какво ще направите, ако това се случи?

Той понечи да обясни, че ще говори направо с шерифа, ще му обясни положението и причината за нейните страхове и ще оправи нещата. Но на лицето ѝ бе изписано такова отчаяние, такъв страх, че не можа да го каже. Тя бе толкова сигурна в това, което е видяла, в това, което се е случило...

Но пък едно убийство в окръг Панд Орей щеше да бъде голяма новина. Фиона Притцел щеше да го е надушила като ловджийско куче само за да може първа да му съобщи новината, а не беше го направила. Издирващите екипи бяха обходили бреговете на потока, за да търсят Ани и Уилям, и щяха да са намерили трупа в къмпинга. Някой със сигурност щеше да е съобщил за изчезнал човек. В думите ѝ нямаше никакъв смисъл.

Не знаеше как да постъпи. Може би да нахрани децата, да ги измие, да почака, докато заспят — те със сигурност бяха изтощени — и тогава да се обади?

Но Суон не беше ли направил точно това, ако историята на Ани бе вярна? Не беше ли ги предал по същия начин? Не искаше да им дава повод отново да бягат, не трябваше да ги плаши повече. Щеше да им покаже, че на хората може да се вярва. В крайна сметка това място беше добро.

— Вашата история звучи доста правдоподобно — каза той помирително накрая. — Обаче не може просто да останете да живеете тук. Трябва да се приберете у дома и да видите майка си. Може би дори трябва да ви прегледа лекар, за да се увери, че сте добре.

— Добре сме — каза Ани. — Ако се наложи, ще живеем в обора, в онази дупка.

— Това е укрепление — поправи я Уилям.

— Няма да живеете в обора — заяви Джес, като сбърчи чело.

Изминаха няколко минути. Момичето продължаваше да притиска с ръка вилката.

— А какво ще кажете да се обадя на майка ви? — попита Ролинс. — Ще ѝ съобщя, че сте добре. Така тя ще спре да се измъчва и съм сигурен, че ще знае какво да правим.

Видя, че Ани се мъчи да обмисли предложението му. Личеше си, че ѝ се иска да отговори „да“, но нещо я възпира.

— Ние сме ѝ сърдити — каза накрая.

— Вие може и да сте ѝ сърдити — рече Джес, — но съм сигурен, че тя ви обича и вие ѝ липсвате. Знаете как са майките.

Ролинс бе сигурен, че Ани искаше да възрази, но не го направи. Тя дръпна пръстите си от вилката и той чу сигнала на телефона.

— Какъв е вашият номер?

Безжичният телефон избръмча в ръката на Моника Тейлър и тя го погледна, все едно беше змия. Като чу звука, Суон влезе при нея от кухнята. Беше ѝ казал, че трябва да проверява всички обаждания. От местната телефонна централа подслушвали линията и при нужда щели чрез записващо устройство да проследят обаждането и да открият телефонния пост.

Всеки път когато звъннеше телефонът, в нея се надигаше паника и тя се вкаменяваше. Можеше да е добра новина за децата ѝ и тя отчаяно искаше да е така. Но можеше да бъде и най-лошата новина.

— Моника, ще ми дадеш ли слушалката? — попита Суон.

Отново се чу звън.

— Защо трябва ти да вдигаш моя телефон?

— Вече обсъдихме това. В случай че са похитителите... или шегаджийско обаждане. Откачалките обичат да тормозят хора в твоето положение особено когато попаднеш в местните новини.

Още едно извънмяване.

Оскар се приближи до нея и протегна ръка. Тя му подаде с неохота телефона.

— Домът на Моника Тейлър — каза той.

Тя наблюдаваше лицето му, мъчейки се да забележи някаква реакция. По ниския тембър на гласа в другия край на линията позна, че

се обажда мъж.

— Да, тя е тук — каза Суон. — Кой я търси?

Оскар изчака минута. Моника не чуваше гласа на мъжа отсреща.

— Ало? — рече Суон.

Мъжът от другия край на линията заговори нещо и тя се досети по интонацията му, че задава въпроси.

— Тук е сержант Оскар Суон, пенсиониран полицаи от ЛАПУ. Помагам на госпожа Тейлър. Кой се обажда?

Чу се приглушен глас. Суон кимна и няколко пъти каза „да“. После рече:

— Боя се, че не мога да ви помогна за това. Нямам правомощия тук. Предлагам да се обадите на шерифа.

Оскар затвори телефона.

— Нищо ли? — попита Моника, досещайки се за отговора по неговото държане.

Суон поклати глава и остави телефона на масата.

— Беше някакъв фермер. Не разбрах името му. Първо искаше да говори с теб, за да ти каже, че се надява скоро децата ти да бъдат намерени. Но всъщност истинската причина за обаждането му била, както каза, че някой от доброволческите отряди по издирването е съборил част от оградата му и няколко крави са избягали. Чудел се кой ще плати за щетите и ти чу какво го посъветвах.

— Аха...

— Исусе — възкликна Суон. — Човек очаква, че при всичко, което се случва, той би изчакал малко, преди да се оплаква за някаква ограда.

Моника безучастно се съгласи, но умът ѝ бе другаде. Защо, чудеше се тя, Оскар трябваше да поема разговорите ѝ? Ако наистина бяха похитителите, нямаше ли да е по-добре те да си мислят, че полицията не е замесена? Защо той да се обажда вместо нея?

Но после изведнъж осъзна какво вероятно се случваше. Суон, шерифът и доброволците не вярваха, че става дума за отвличане. Те допускаха, че е станало най-лошото. Оскар бе тук, за да поеме първия удар, да научи новината и да ѝ я съобщи внимателно, защото я познаваше.

Тя се опита да затвори очи и да заспи веднага, но не можа. Сетне се замисли за този „фермер“. В околността вече нямаше много такива.

Запита се дали бе възможно...

Ани бе наблюдавала Джес Ролинс, докато говореше, и бе чула всичко, което каза. Със сигурност, помисли си Джес, бе видяла как лицето му почервенява.

— Вие излъгахте — рече тя.

— Да, така е.

— Защо?

— Защото — отговори той, като разтърка очи с лявата си ръка — телефонът бе вдигнат от Суон.

— Той е у нас, така ли?

— Отговори на позвъняването.

— Значи сега ни вярвате? — попита тържествуващо момичето.

„Не знам на какво да вярвам“ — помисли си Джес, но на глас каза:

— Трябва да помисля за това.

— Мама добре ли е? — попита Уилям.

— Не знам. Не говорих с нея.

Ани се обърна към брат си, лицето ѝ изразяваше надежда.

— Още не можем да говорим с нея, Уилям. Това ще ни донесе неприятности.

„Неприятности — каза си Ролинс. — Колко по детски разсъждава. Сякаш ще ѝ се карат...“.

— Знам — измънка момчето, като наведе очи.

Джес не помръдна. Опитваше се да помисли, да съпостави нещата. Суон можеше да е такъв, какъвто твърдеше, че е: доброволец с опит в полицията на големия град, който помагаше на една опечалена майка и на един некадърен шериф. Въпреки че бившият полицай не каза много... Той можеше да е смятал нещо съвсем различно от това, което Ани твърдеше, че е станало в неговия дом. Може би се е грижел за тяхната безопасност, като е говорил със свои познати, преди да се обади на шерифа, а момичето бе изтълкувало погрешно разговора. Вероятно Джес приемаше една лъжлива детска представа за истина, вместо да се държи като възрастен, да мисли трезво и да уведоми властите, така че цялата област да си отдъхне с облекчение. Да не говорим пък за майката... Радваше се, че поне не бе казал името си.

А в случай че бе извършено убийство, като се имаше предвид атмосферата през последните два дни, не бе ли възможно шерифът да го пази в тайна? Ако не за друго, то поне за да не увеличава паниката сред и без това изнервената общественост. Или още по-вероятно беше Ани и Уилям да са си въобразили, че са видели нещо, което всъщност не се е случило... Просто тяхното развихрено въображение беше надделяло.

Не знаеше как да постъпи. Какво щеше да направи, ако децата в кухнята бяха негови?

— Вие, двамата, слезте долу и се измийте — каза той накрая. — Има хавлиени кърпи в шкафа в коридора. В задната спалня има кашони със стари дрехи, останали от моя син. Можеш дори да намериш обувки, които да ти станат, Ани. Докато се миете, аз ще ви приготвя някаква вечеря и после ще измислим какъв ще е следващият ни ход.

Каза го властно и бе почти изненадан, че двете деца кимнаха покорно и слязоха долу.

Във фризера винаги имаше пържоли, така че той извади един пакет и го мушна да се размрази в микровълновата фурна. Знаеше, че има яйца. Не беше правил палачинки отпреди десет години, но не бе забравил как се приготвят.

Чу шуртенето на душа, после кратък спор кой да бъде пръв. Ани спечели, както и бе очаквал.

Джес изми и подсуши съдовете след вечерята, все още удивен колко много бяха изяли децата и колко им бе харесало. По време на вечерята той просто ги бе наблюдавал на масата, радвайки се на невъзмутимото настървение, с което ядяха. По едно време Уилям дори вдигна поглед и каза:

— Господине, вие определено можете да готвите.

— Жалко, че това е единственото нещо, което умея да приготвям — отвърна му той с усмивка.

Момчето сви рамене и отново се съсредоточи върху храната.

Сега, докато нареждаше чиниите на сушилника, Ролинс подхвърли:

— Сигурно сте били примрели от глад.

Като не получи отговор, той се обърна и откри, че двамата са заспали на столовете. Ани бе положила глава върху ръцете си на масата. Уилям изглеждаше сякаш е бил застрелян: ръцете му висяха отстрани на тялото, главата му бе килната назад с отворена уста.

Ролинс ги занесе един по един в свободната спалня. Преди години тя бе стаята на неговия син. „Колко мънички са децата — помисли си той, — колко са крехки.“ Но бе забравил колко тежко е едно дълбоко заспало дете. Теленцата, които тежаха два пъти повече, бяха по-лесни за вдигане и носене. Спалното бельо не беше сменяно от години, но той се съмняваше, че това е от толкова голямо значение за тях. В крайна сметка не бе очаквал да има гости. Джес сложи Ани с глава към горната табла на леглото, а Уилям — на обратната страна, и ги зави с одеяла. Знаеше, че ще им бъде по-удобно без новите им дрехи, но не искаше да ги съблича.

Облегна се на рамката на вратата, присви очи и ги загледа. В къщата му отдавна не бе имало деца. Те бяха донесли някакъв свеж аромат и нещо друго, което бе забравил.

„Какво правя, по дяволите?“ — запита се Джес.

СЪБОТА, 19:45 ЧАСА

Виляторо седеше на едното от двете легла със стари матраци и ядеше вечерята си от книжния плик, който стискаше между коленете си. Беше взел два хамбургера от „Макдоналдс“ и пържени картопки, а кутията с бира бе купил от една бакалия. Ядеше лакомо, съжалявайки, че не си е поръчал повече, защото часът бе напреднал, а не беше обядвал. Или може би трябваше да отиде в истински ресторант, вместо да обикаля с колата улиците на Кутни Бей и да се чуди кое място е добро и къде да се отбие. Перспективата да яде сам го бе разколебала, така че щом откри заведение на „Макдоналдс“ в северната част на града, веднага си поръча меню за вкъщи. Комбинацията от пържени картопки и бира не беше много добра и знаеше, че по-късно ще страда от това.

През плъзгащата се стъклена врата на стаята до него достигаше глъчката на тийнейджърите, събрани на пясъчния бряг на езерото, които се смееха и понякога пееха откъси от песни. Зачуди се дали знаеха колко им е хубаво тук. Съмняваше се. Те винаги искаха да напуснат, независимо къде се намираха.

Товарен влак изтрака на юг през града, като разтресе стените.

Телевизорът работеше, като в момента предаваха новините от Спокан, щата Вашингтон. Водеща тема бе изчезването на децата на семейство Тейлър, но нито говорителят, нито репортерите на мястото знаеха нещо повече от това, което Виляторо бе узнал благодарение на факта, че този ден бе посетил банката и шерифството. Обаче се наведе заинтригувано напред, когато привлекателна русокоса репортерка вземаше интервю от шериф Ед Кери. Той изглеждаше искрен и дълбоко загрижен. Обясняваше, че прави всичко по силите си да открие децата, като проверява всяка следа и всяка гледна точка.

— Чух, че сте събрали един почти идеален екип, който да ви съдейства за намирането на децата — каза репортерката и завря микрофона в лицето на шерифа.

Виляторо забеляза как устата на Кери се разтегна в лека усмивка и от нея се отрони тиха въздишка на облекчение, сякаш това бе

единствената добра новина, която можеше да съобщи.

— Така е — отговори той. — Имаме голям късмет, че в нашия окръг живеят много пенсионирани полицаи, които преди са работили по подобни случаи. Те имат дългогодишен опит и доброволно предложиха услугите си на полицията и на цялата общественост.

— Това е чудесно — каза лъчезарно репортерката.

Кери кимна в знак на съгласие.

— Те работят неуморно, без заплащане. С помощта на тези хора разширихме значително обхвата на разследването и действаме по най-професионалния начин.

Репортерката върна разговора в студиото и говорителят приключи информацията с думите:

— Според сведенията ни доброволците са пенсионирани полицаи от Полицейското управление на Лос Анджелис.

Виляторо застина, както бе поднесъл хамбургера към устата си. Запита се колко бивши ченгета са предложили услугите си за сформирането на специалния отряд. И освен Нюкърк кои бяха останалите?

Като погледна часовника си и предположи, че още е будна, той позвъни на съпругата си Дона. Тя вдигна веднага и той си я представи как седи, завита в леглото, със свити колене и отворена книга. Извини се, че не се е обадил предишната вечер, а тя му се оплака, че майка му направо я подлудява.

— Къде си този път? — попита Дона. — В Охайо? Айова?

— В Айдахо — отговори той тихо. — Почти в Канада.

— Не е ли това щатът, където отглеждат картофи?

— Да, мисля, че е той. Но не толкова на север. Тук има планини и езера. Много е красиво, но и много изолирано...

— Ще ми хареса ли?

— За кратко, да. Няма много магазини и заведения за хранене.

Разказа ѝ за изчезналите деца и тя обясни, че ѝ се струва, че е видяла нещо за това в новините. Но може да е ставало дума за други изчезнали деца, добави. Напоследък било толкова често явление. Имало толкова изчезнали малчугани, че е трудно човек да ги запомни.

Дона беше с англосаксонско потекло. През последните десет години бе наддала доста и постоянно се опитваше да отслабне. Виляторо многократно ѝ бе казвал, и то честно, че за него няма значение. Обаче майка му бе влошила положението, когато преди седмици бе обявила на закуска, че им шие нова завивка.

— Реших да е лека — каза майка му от Салвадор, — защото дебелите хора отделят повече топлина.

Жена му беше съкрушена и оттогава бе в депресия.

— Имаш ли новини от Кари? — попита Едуардо, като неволно погледна към снимката на своето семейство, която бе донесъл. Тяхната дъщеря — красивата му, мургава, любяща дъщеря — следваше кинематография. Заминаването ѝ бе оставило празнота в дома им, която Дона и майка му не можеха да запълнят.

— Получих имейл — отговори жена му. — Има нужда от пари за някакъв киноклуб.

— Ами тогава ѝ изпрати — веднага каза той.

Изслуша Дона, докато му разказваше как е минал денят ѝ: закуска с мама, пазаруване на хранителни продукти, борба с химическото чистене. Следобеда спрели водата за два часа поради ремонт на улицата.

Твърде късно си даде сметка, че тя му бе задала въпрос, докато умът му бе другаде.

— Какво?

— Попитах те кога смяташ да се прибереш.

— Не знам — отговори той. — Ще остана още няколко дни. Имам чувството, че съм близо. Всъщност повече от чувство е.

— Вече си го казвал — въздъхна Дона.

— Обаче този път...

— Тази мания не е здравословна.

Беше повече от мания. Вече бяха водили многократно този спор.

— Защо това е толкова важно за теб? — попита тя. — Трябва да разбереш какво е да си пенсионер. Дори още не си опитал.

— Не съм готов.

— Говорих със семейство Чоу на улицата — рече Дона. В Аркадия половината жители бяха азиатци. — Господин Чоу се е пенсиониран преди месец и наскоро са си купили голям кемпер^[1]. Ще обикалят из страната. Приличат на две деца, толкова са въодушевени.

— Това ли смяташ, че трябва да направим?

Усети я, че се колебае.

— Не, всъщност не.

Виляторо се засмя престорено, надявайки се да сменят темата. Беше ѝ го обяснявал вече. Тя бе казала, че разбира. Но дори и да беше така, това не я спираше да повдига отново въпроса.

Осем години след обира Едуардо не бе преставал да живее със случая. Това бе единственото незавършено разследване на убийство в участъка и той бе натоварен с него. Пенсионирането не променяше нищо. Виляторо винаги бе приемал отговорно своите задължения, макар и никой друг да не го правеше с такава страст. Той гледеше сериозно на добрата полицейска работа и я считаше за призвание. Знаеше, че повечето от колегите му не мислеха по същия начин, и не можеше да разбере това. Те щяха да бъдат точно толкова щастливи и доволни, ако работеха като строителни инспектори или в градската служба „Отдых“.

Беше поразен, когато началникът му се съгласи да прехвърли случая на Лосанджелиското полицейско управление и отреди на Виляторо второстепенната роля на свързка. Полицаяте от ЛАПУ, с които поддържаше контакт, се интересуваха повече от това, да отидат в „Санта Анита“ и да залагат на коне, отколкото да разкрият убийството на охранителя. Детективите от Ел Ей гледаха на броените дни, прекарани в Аркадия, като на почивка от своята служба и ги запълваха с дълги обеда, разказване на истории и много малко въпроси към него.

Това го тревожеше в две отношения. Едното бе, че независимо от осъждането на служителите от хиподрума, убийците на охранителя така и не бяха открити. Но детективите не изглеждаха много загрижени за това. Бяха свикнали с объркани и неразрешени случаи. За тях бе важно да мине времето, да напишат няколко рапорта, колкото досието да стане по-дебело, и да спечелят някое конно надбягване.

Другото нещо, което непрестанно измъчваше Виляторо, бе, че тези мъже бяха авангардът на разпростиращ се във всички посоки мръсен, неопределен град. Той продължаваше да расте, да стига още по-надалече, поглъщайки малки селища като Аркадия. Изсмукваше ги, докато това, което оставаше от тях, нямаше нищо общо с онова, което бяха преди. Виждаше как колегите и съседите му се променяха, за да се адаптират, като снижаваха критериите си, избягваха отговорността

пред обществото и един след друг изчезваха в търбуха на звяра. Аркадия вече не беше някогашното малко, слънчево градче. Сега беше просто поредната колония.

Едуардо Виляторо беше горд човек въпреки кроткия си характер. Виждаше как лосанджелиските полицаи се споглеждаха, когато той говореше. Беше огорчен, когато те пренебрегнаха предложението му да се проследят маркираните банкноти. Единият от детективите, след като научи, че втората банкнота е била проследена до Айдахо, заяви: „Имаш ли представа с колко случаи съм натоварен? Стъпи на шибаната земя, човече“.

Той помисли върху това, което бе казал на жена си, и реши, че не е бил прав. Проблемът не беше, че не е готов да се пенсионира. Напротив. Обаче единственото неразкрито убийство го пареше като нажежен въглен. Беше го признал на Дона.

Съществуваха също вдовицата и децата на убития охранител. Никой — нито прокурорите, нито съдиите, нито лосанджелиските детективи — не беше се срещнал с нея, както бе направил Едуардо. Тя заслужаваше правосъдие и само той можеше да ѝ го даде.

Виляторо пожела лека нощ на съпругата си и я увери, че я обича.

Той седна отново на леглото, пред работещия, но с намален звук телевизор, и се замисли за последното си посещение в хиподрума „Санта Анита“.

Беше го правил всяка година след обира, дълго след като лосанджелиските детективи бяха спрели да идват в Аркадия, давайки си вид, че провеждат разследване. Избираше дни, в които нямаше надбягвания, когато старото грандиозно съоръжение бе тихо и спокойно. За последен път бе ходил там предната седмица в един необичайно горещ ден — 34 градуса през април.

Като паркира колата си на огромния празен паркинг, той прекоси горещия асфалт, усещайки как над горната му устна избиват капчици пот. Стените на стадиона бяха сини и масивни, маранята изкривяваше очертанията на палмите и хълмовете, които обграждаха пистата. Виляторо бе обикнал мястото, чувството, което то пораждаше, откакто бе завел там дъщеря си на конните състезания през лятото на 1989 година. То напомняше за изгубената елегантност на Лос Анджелис от

петдесетте години, когато градът е бил преизпълнен с енергия, гордост и пари. Една по-благородна, по-цивилизована и по-хуманна епоха, когато основните спорни въпроси са били водата и по-широките магистрали, а Аркадия е била тихо, потънало в зеленината на дърветата селище, каквото беше Кутни Бей сега.

Намери отворена порта, както се случваше при всяко посещение. Хората от поддръжката като че ли никога не я заключваха, сякаш бе предопределено, че той ще влезе. Докато минаваше по червената бетонна пътека през „Сийбискит Корт“, после през безупречно поддържаните морави с празни палатки и маси за гости, той погледна към статуята на коня, бронзовите фигури на известни жокеи и паметника на Джордж Улф. Мястото приличаше повече на парк, отколкото на хиподром — още нещо, което той харесваше. То го успокояваше. Птиците чуруликаха в нацъфтелите дървета, като придаваха тропически вид на тревните площи пред стадиона.

Ескалаторът не беше пуснат, така че се изкачи по стъпалата и плувна в пот, докато стигне най-горната площадка. Мина през „Ресторантът на победителите“, край масите с бели ленени покривки и сребърни прибори за хранене, и стигна до Клуба на хиподрума. Оттук се виждаше всичко. Овалната писта се простираше пред него, вътрешната тревна площ бе толкова яркозелена, че прогаряше очите. Обаче състезателната писта бе зловещо празна, не се виждаше нито един служител или кон.

Той влезе отново във входа и пак си припомни набързо събитията от онзи майски ден преди осем години.

Парите били преброени от десетина служители в административните помещения, намиращи се точно под трибуната, в офис без прозорци. Две бронирани коли на банката чакали пред офиса на служебната алея, затворена от двете страни и охранявана от въоръжени пазачи. Когато парите били преброени и сметките били засечени, банкнотите били сложени в големи брезентови чували, всеки от които съдържал от 900 000 до един милион долара, както и електронни извлечения от банкови депозити. Били общо четиринадесет чувала. По даден сигнал пазачите отворили вратите на офиса и служителите от бронираните коли влезли да вземат чувалите с парите, всеки от които бил завързан с пломбирана стоманена тел. Осем чувала били натоварени в първия автомобил, останалите шест — във

втория. Шофьорът на втората кола — млад мъж, баща на две деца — се казваше Стив Никълъс.

Както винаги бронираните автомобили изчакали, докато започне последното конно надбягване. Времето било избрано така, за да може те да се отдалечат от сградата, преди да приключат надбягванията и хилядите посетители да излязат и да се насочат към колите си. Плюс това заради добрите връзки с обществеността собствениците на хиподрума не искали автомобилите, пълни с парите от загубените залагания, да напускат хиподрума по едно и също време с клиентите, които ги били загубили.

Когато от трибуната се разнесъл ревът на публиката, пазачите отворили ръчно предната порта и бронираните автомобили поели по алеята, запазена само за персонала и скрита от очите на феновете от растящите покрай нея дървета. Те се показали в далечния край на паркинга, където сега маранята почти напълно скриваше табелата на автосервиз „Перфект“.

Виляторо отиде до южния край на хиподрума и погледна над парапета, за да види „Хънтингтън Драйв“. Представи си как двете бронирани коли, незабелязани от хилядите ликуващи посетители, които наблюдавали финалното надбягване, се отправили на изток, минавайки край гимназията „Светите ангели“ и стадиона „Солтър“.

В онзи ден колите спрели на червения светофар на кръстовището на „Хънтингтън“ и булевард „Санта Анита“. Оттам смятали да завият наляво, да изминат краткото разстояние до отбивката за шосе И-210 и да тръгнат на запад, към Лос Анджелис и банката. Но на това кръстовище се случило нещо...

Един мъж, който разхождал кучето си по „Хънтингтън“ на четиристотин метра оттам, станал неволен свидетел. По-късно той даде показания, че видял гъсти кълба жълто-кафяв дим да излизат от амбразури на бронираните коли, а после въоръжените охранители отворили широко задната врата и скочили на улицата. При полицейското разследване бе открито, че бомбички със сълзотворен газ, скрити в чувалите с парите, са били задействани чрез дистанционно управление. Охранителите се търкаляли в агония на тротоара, като димът във въздуха станал толкова гъст, че свидетелят не могъл да види нищо повече.

Обаче чул бръмчене на двигатели и свистене на гуми, а миг по-късно — резкия пукот на изстрели. Хипотезата бе, че крадците са чакали на паркинга на сградата на фондация „Х. Н. и Франсис С. Бергер“ от другата страна на кръстовището, както и че две коли с неизвестно описание са се приближили до бронираните автомобили. Крадците са били въоръжени и вероятно са носели противогази, иначе не биха могли да влязат в пълните с дим автомобили, за да вземат чувалите с парите и да убият шофьора на втората кола — Стив Никълъс.

Единственият свидетел на престъплението — човекът с кучето — се обърнал и побягнал, така че не видял колите да потеглят и не могъл да каже дали са се отдалечили на запад към Ел Ей, или на изток към Сан Бернардино.

Не бяха открити автомобили, които биха могли да бъдат свързани с обира, тъй като не бе намерено достоверно описание на превозните средства.

Заради поставянето на бомбичките със сълзотворен газ персоналът от стаята за брое на парите бе незабавно арестуван и разпитан. Полицията установи, че няколко от служителите са били замесени. Появи се и свидетел, който назова имена. Въпреки твърденията на служителите, че са невинни, трима от тях бяха осъдени и хвърлени в затвора. Главната касиерка Анита, която бе наречена във вечерните новини „Анита от «Санта Анита»“, бе осъдена първа.

Виляторо се срещна с вдовицата на Стив Никълъс шест месеца след обира. Тя беше млада, красива, с малко дете и бременна в осмия месец. Никълъс бе работил на две места, за да може да си позволи тясното жилище в Тъстин. След смъртта му вдовицата бе получила малко пари от застраховката му живот, но те скоро щяха да свършат. Щеше да загуби и къщата. Беше помолила Едуардо да ѝ помогне, а той не можеше да направи нищо. Когато си тръгна от дома ѝ онзи ден и мина край табелата „Продава се“, Виляторо си обеща още нещо — да издири човека, убил съпруга ѝ.

Но така и не се намери някого, който да съобщи имената на мъжете в двете коли, които бяха взели парите, бяха убили Стив и бяха избягали. Хвърлените в затвора също мълчаха или — както подозираше сега Едуардо — *не познаваха* онези мъже. Не се появи и никой, който да хвърли светлина върху тяхната самоличност.

Въпреки напредналия час Виляторо придърпа телефона до края на нощното шкафче. Макар че бяха почивни дни, той се обади на бившата си партньорка Селесте и остави съобщение на мобилния ѝ телефон.

Селесте, извинявай, че ти звъня в този час и в такъв ден, но ще бъдеш ли така добра да отидеш в службата в неделя и да извадиш досието по случая „Санта Анита“? Нужно ми е да го прегледаш и да видиш дали ще откриеш името Нюкърк. — Той го повтори буква по буква. — Не знам малкото му име, макар да подозирам, че е бил полицай в ЛАПУ. Може да фигурира в нашите официални доклади или да е написано на някое хвърчащо листче, или в полето на някой документ. Не съм сигурен. Искан ми се да можеш да си спомня. Обаче името ми е някак познато. — Едуардо направи пауза. — Ако го откриеш, звъни ми веднага. И независимо дали ще се свържеш с мен, или не, направи кръстосана справка за това име във всичко по случая: разследването, съдебния процес и след съдебния процес. Навсякъде. Давам си сметка, че това, за което те моля, е много повече, отколкото имам право сега, когато съм пенсионер. Не си длъжна да ми помагаш и няма да ти се разсърдя, ако не го направиш. Ала не знам към кого друго да се обърна, а трябва да разреши този случай. Знаем, че и ти го искаш. — Отново замълча. — Благодаря ти, Селесте.

„Защо ли ми звучи познато това име?“ — запита се Виляторо. Какво го тормозеше заради тази случайна среща в шерифството? Може би грешеше. Сигурно се дължеше просто на факта, че Нюкърк бе първият от хората, срещнал досега в Северно Айдахо, който го погледна подозрително. Разбира се, другите също го оглеждаха, но само защото бе различен от тях, което си бе истина. Обаче Нюкърк го бе изгледал студено, преценяващо. Той се бе отдръпнал и не му бе подал ръка, сякаш за да предотврати по-нататъшно сближаване.

Освен това бе първият срещнат човек, който след първоначалните любезности не го бе попитал: „Е, харесва ли ви тук?“.

Почукване на вратата го стресна. Едуардо стана от леглото, приглади с длани гънките на ризата си и я напъха в панталоните си. Нямахше шпионка, така че леко откряна вратата.

Беше администраторката от рецепцията, която държеше кофичка с лед.

— Здравейте — каза той. — Не съм поръчвал лед.

Тя го погледна и се усмихна съзаклятнически.

— Можем да сипем част от него в чаши, да го полеем с бърбън и да си направим коктейл.

Виляторо усети, че се изчервява. Въпреки че препречваше вратата, видя, че тя погледна в стаята, за да се увери, че е сам.

— Изглеждате ми много мил човек — каза жената.

— Мил женен човек.

Администраторката се засмя снизходително.

— Не искам от вас да се развеждате. Просто си помислих, че може да пожелаете да изпиете едно питие с мен. Току-що ми свърши смяната.

Не знаеше какво да каже. Тя бе толкова открита и самоуверена. И сега, когато не беше на работа, не изглеждаше толкова непривлекателна, колкото му се бе сторила първоначално.

Жената сякаш прочете мислите му и се усмихна.

— Някой друг път, а?

— Може би — отвърна той.

— Знаете къде да ме намерите — рече тя, като му подаде кофичката.

Той се загледа след нея, докато се отдалечаваше по коридора. Запита се как ли е изглеждала преди двадесет години. Жената спря в края на коридора, погледна назад към него и му намигна. Едуардо ѝ помахаше с пръсти и затвори вратата.

Занесе кофичката в стаята и я сложи разсеяно на бюрото, умът му бе зает с други мисли.

Като покрачи напред-назад из стаята, взе решение. Тази нощ щеше да спи на другото легло. Може би неговият матрак беше по-мек.

Виляторо лежеше в тъмното, смутен, но и малко развълнуван. От години не му се беше случвало непозната да го сваля...

Като включи нощната лампа, той се обърна към снимката на жена си и дъщеря си.

— Извинявай, Дона. Не се притеснявай — каза и угаси лампата.

Преди да заспи обаче, минаха часове.

[1] Автобус каравана. — Б.пр. ↑

СЪБОТА, 22:23 ЧАСА

Нюкърк бе на задната седалка на белия „Кадилак Ескалейд“ на Сингър и гледаше между главите на лейтенанта и Гонзалес светлината на фаровете, която проникваше между дърветата. Изкачваха се към дома на Гонзо по добре отгъпан черен път, вземайки серия остри завои. Сингър неочаквано наби спирачки, за да остави една кошута и сърнето ѝ да пресекат пътя, и Роб политна напред, като се вкопчи за опора в предната седалка.

— Не я видях — рече лейтенантът. — Извинявай, Нюкърк.

— Забелязах очите ѝ да проблясват на светлината на фаровете, но беше твърде късно да кажа нещо — обади се Денис. — Защо просто не пресичат пътя още като те чуят, че идваш? Чакай, докато не налетиш едва ли не върху тях, за да решат да претичат. Шибани елени.

— Има много в района — вметна Сингър.

След секунда Гонзо продължи:

— Забелязали ли сте, че всяко животно има различен цвят на очите, когато бъдат осветени? На елените са зелени. Видях един койот тук и очите му бяха сини. На зайците са жълти. Преди няколко вечери зърнах оранжеви очи на този път, но все още не знам на кое животно бяха.

— На язовец — обади се Боби. — Веднъж с моите момчета осветихме един язовец и очите му бяха оранжеви.

— Шибан язовец — изруга Гонзалес.

Денис живееше на върха на хълма, в къща, която бе кацнала на една стръмна скала. От нея се откриваше прекрасна панорамна гледка към тъмната гориста долина и облените в лунна светлина планини, извисяващи се на сто и тридесет километра оттам. От верандата Нюкърк видя далече долу едно бъбрековидно езеро, в което проблясваха отраженията на звездите и луната. Като всички тях Гонзалес живееше в дом, който бе непостижим десет години по-рано — нещо, за което дори не можеха да мечтаят. Само къщата щеше да

струва 7–8 милиона долара в Лос Анджелис, като в това не влизаха осемдесетте акра прилежаща земя.

Сингър излезе през отворената плъзгаща се стъклена врата и подаде на Роб кутия бира, като се облегна до него на парапета.

— Знаеш ли името на това езеро? — попита Нюкърк.

— Не.

— Тук има толкова много езера. Опитах се да науча имената им.

— Езерото на Гонзо — каза лейтенантът. — Можем да го кръстим така.

Роб отпи от бирата си. Отново го обезпокои фактът, че Сингър и Денис не проявяваха никакъв интерес към мястото, където живееха.

— Знаеш каква е уговорката ни, когато слезем долу — каза лейтенантът. — Ние двамата ще мълчим. Независимо какво ще се случи или ще се каже, ние ще мълчим. Не искаме той да разбере колко сме или кои сме. Не трябва да чува повторно гласовете ни, иначе ще свърже нещата.

— И Гонзо ли е съгласен с това?

— Разбира се, че е съгласен.

Нюкърк отпи една голяма глътка и погледна настрана.

— Да — каза Сингър, давайки да се разбере, че е наясно с тревогите му. — Сега поемаме премерен риск. Ще използваме Бойд, за да създадем достоверен повод за отвлечане на вниманието, което ще накара издирващите екипи да излязат от гората. Трябва да ги изкараме оттам, преди да открият нещо, и да отклоним интереса от отвлечените деца към намирането на Том Бойд. Като се привлече вниманието на шерифа и обществото върху него, ще се намали вероятността децата да бъдат открити и поставени под полицейска закрила или, не дай си боже, да бъдат интервюирани от някой телевизионен канал. А ако се съсредоточат върху Бойд, ние ще можем да използваме така спечеленото време, за да открием къде се спотайват малките. Просто една солидна, професионална полицейска работа, което означава: проследяване на всяка следа, разпитване на всички възможни свидетели, използване на нашия опит. Това винаги действа, Нюкърк, винаги дава резултат. По този начин ще ги намерим, преди да го направи някой тъп шерифски помощник.

— А ако ги открие някой гражданин? — попита Боби.

— Така сме подредили нещата, че ние да сме първите, които ще се намесят — отговори лейтенантът. — Ние първи ще стигнем там. После ще се оправим с това.

— Ами Бойд...

— Не се притеснявай — прекъсна го Сингър. — Ще го оставим жив. Може отново да ни потрябва.

Нюкърк почувства хлад, който нямаше нищо общо с нощния въздух.

Те заслизаха по стълбите към недовършения сутерен, като Гонзалес вървеше най-отпред и тропаше силно. Роб следваше Сингър, стъпвайки тихо като него. Мъжът в сутерена вероятно щеше да разбере, че са повече от един, но нямаше да знае колко са точно. Докато слизаше, Нюкърк чу червата си да изкъркорват. Страхът, който го бе обхванал, се усили. Миризмата също. Миризма на урина, изпращения, пот и страх.

Лейтенантът спря на площадката, обърна се с лице към Боби, измъкна носната си кърпа и я завърза, така че прикри носа и устата си. Нюкърк не разполагаше с кърпа, затова вдигна ръка и притисна лице в ръкава си.

Гонзалес светна лампата — гола крушка, която висеше на къс кабел от една от гредите на тавана. Сутеренът бе недовършен, с изключение на една спалня за гости и баня до северната стена. Подът беше от гол бетон.

Том Бойд извика:

— Кой е там? — Гласът му бе приглушен заради платнената торба, нахлузена върху главата му. Изгарянията от електрошока, като следи от ухапване от змия, се забелязваха точно под яката на светлокафявата му униформена риза. Нюкърк се зарадва, че не вижда лицето на мъжа.

— Помниш ли ме? — попита Гонзалес с преправен глас. Роб веднага позна интонацията — Денис я наричаше „най-беличкият ми глас“ и я използваше, докато работеха в полицията, за да се присмива на началниците и политиците. Гонзо бе страхотен имитатор, владеещ осем-девет диалекта. Той имаше обичая да чете полицейските сводки в съблекалнята с „най-беличкия си глас“ на току-що завърнал се от

уикенд в Хамптън^[1] и винаги предизвикваше голям смях. „Но сега преправеният му глас е отвратителен“, помисли си Нюкърк.

— Вероятно си помислил, че съм те забравил тук долу, господин Ю Пи Ес. Обаче бях зает през целия ден.

— Знам кои сте — каза Бойд. — Вие сте онези ченгета.

Сингър и Нюкърк се спогледаха.

Том седеше на твърд дървен стол с права облегалка. Ръцете му бяха оковани зад гърба му с три пластмасови белезници тип „свински опашки“^[2], за да е сигурно, че мускулестият мъж няма да може да ги скъса и да се освободи. Масивният му торс бе омотан стегнато с въже за облегалката, а голите му глезени бяха хванати със „свински опашки“ за краката на стола. Роб видя как те се бяха врязали дълбоко в кожата. Седалката и вътрешната страна на униформените шорти на Бойд бяха подгизнали от урината му. По някаква причина Гонзалес бе събул обувките му. Когато видя защо, Нюкърк едва не повърна.

Денис бе залепил ходилата на Том за пода със строително лепило.

— Боже мой, човече, трябва да отворя прозореца! — възкликна Гонзалес. — Наистина смърдиш ужасно.

— Моля ви — проплака Том, като отпусна глава на гърдите си. — Не знам какво смятате, че съм извършил. Не знам защо ми причинявате това...

Когато Денис отвори прозореца, Роб гледаше навсякъде другаде, но не и в Бойд. Нямахше нужда да го поглежда отново. Картината бе като жигосана в съзнанието му.

Към стената на избата бе хванат с планки работен плот. Върху него беше поставен калъф на видеокамера, обувките на Бойд, наполовина празна кутия с пластмасови белезници от управлението и отворено сандъче с инструменти. Нюкърк видя пистолета за лепило, който Гонзалес бе използвал, за да залепи ходилата на Том за пода.

— Ще започнем оттам, където свършихме рано тази сутрин — каза Денис, като взе една табуретка, стояща пред работния плот, и я сложи близо до Бойд. Той се качи на нея, за да бъде по-високо от Том. — Познаваш много добре онези деца. Искам да знам къде биха отишли, ако пожелаят да се скрият. Къде биха избягали?

Изпод платнената торба се чу ридание.

— Казах ви, че нямам представа... Не знам. Ако знаех, щях да ви кажа. Според мен ще изтичат в къщата на майка си, обясних ви го. Не знам да имат някакви роднини в околността, не познавам приятелите им. Уверявам ви, че никога не съм им обръщал особено внимание...

Гонзалес се обърна и погледна към Сингър, после сви рамене.

Лейтенантът кимна утвърдително. Роб се запита какво ли означаваше тази размяна на жестове.

Беше виждал и по-лоши неща. В Санта Моника имаше една къща, която полицията бе използвала известно време. Наричаха я *Ранчото на правосъдието*. Нюкърк бе ходил в нея няколко пъти. Къщата бе последното средство, към което се прибягваше, за изтръгване на информация от упорити отрепки, когато бяха изчерпани всички законни начини. Не беше място, където ще получиш признания, които да представиш пред съда, защото нито полицаите, нито жертвите искаха да стигнат до съд. Беше къща за мъчения, мястото, където Гонзалес често бе причинявал „виновна усмивка“ на разпитваните. Роб се бе запознал и с къщата, и с процедурата, когато съдия пусна насилник на дете заради процедурни формалности три дни преди да бъде съобщено за още едно изчезнало момче.

Насилникът бе заловен и натикан в една кола без номера. Закараха го в *Ранчото на правосъдието*. Гонзо ги чакаше там. Той се наричаше Главен каубой, но вместо конски амуниции имаше сандъче с инструменти. Никой не чу повече за насилника. После в къщата нахлуха федералните и я затвориха.

„Но това е различно“ — помисли си Боби. Винаги бе вярвал, че заподозрените, отвеждани в онази къща, са виновни, макар и полицаите да не можеха да намерят достатъчно доказателства, за да ги осъдят. А ако не бяха извършили конкретното престъпление, бяха виновни за други. В това нямаше никакво съмнение. Но тук нещата бяха съвсем различни. Том Бойд беше просто един местен грубиян. А с това Нюкърк не можеше да се примири изобщо...

— Виж, ще бъда откровен с теб — каза Денис, като слезе от табуретката. — Донякъде вярвам, че не знаеш къде са отишли тези деца. Но само донякъде. Не съм сигурен на сто процента. Трябва да съм напълно уверен, за да се успокоя.

Роб се помъчи да не слуша Бойд, който взе да се моли. Той едновременно плачеше и умоляваше, като повтаряше отново и отново

едни и същи неща. Предлагаше да направи всичко, да плати, колкото поискат.

— Всичко ли? — повтори Гонзалес и помълча малко. — Ще си отхапеш ли собствения пенис например?

Нюкърк потръпна.

Том изграчи:

— Това не мога...

— А, това е нещо различно. Казах, че искам стопроцентова гаранция. А ти не ми я даваш.

Бойд изстена и замята глава напред-назад.

— Какво искате? Какво искате, по дяволите?!

Денис отиде до работния плот и започна да рови в сандъчето с инструменти. Той извади чифт клещи с остри върхове.

— Нужно ми е стопроцентово съгласие.

— За да направя... какво?

Гонзо погледна назад към Сингър, който вдигна вежди, сякаш казвайки: „Това ще е лесно“.

— Искам да признаеш.

— *Какво?*

— Искам да признаеш, че си отвлякъл онези деца и си ги убил, защото си бил ядосан на майка им, а по това време мозъкът ти е бил замъглен от анаболните стероиди.

Бойд отново изстена и стенанието му премина в ридание.

— Можеш да кажеш, че е нещастен случай — заяви Гонзалес, като повиши „беличкия си глас“. — Че изобщо не си имал намерение да ги нараниш. Просто ти е причерняло и когато си дошъл на себе си, те са били мъртви.

— Не мога...

— О, да, можеш, господин Ю Пи Ес.

— Ще ме убиете, след като го кажа.

— Няма — отвърна Денис, поклащайки глава. — Това няма да се случи, ако признаеш, но със сигурност ще стане, ако не го направиш. Ако ми сътрудничиш, господин Ю Пи Ес, ще те кача в багажника на някоя кола и ще бъдеш откаран в Лас Вегас, където можеш да започнеш напълно нов живот. Това е мястото, където човек може да започне отначало — Лас Вегас, където мечтите могат да се сбъднат. Няма да ти дам пари, нито нова самоличност, нищо. Сам ще се

оправяш. Пич като теб, с всички тези мускули, трябва да може доста лесно да си намери работа. Там харесват мускулестите типове. Големи мускули и малък като на гущер мозък изглеждат добре на интервю във Вегас. И никога не трябва да се връщаш тук, разбра ли?

Том не отговори.

Макар Нюкърк да знаеше, че Гонзо лъже, изпълнението му бе убедително. Роб отново погледна настрана, страхувайки се, че ще повърне.

— Не мога да призная това — каза Бойд.

Денис въздъхна театрално. После щракна няколко пъти с клещите във въздуха — трак-трак-трак — наведе се към босите крака на Том и попита:

— От колко нокти на краката се нуждае един човек?

Нюкърк не го беше грижа дали Сингър ще го види, че затвори очи и притисна с длани ушите си, за да не чува писъците.

Джим Хърн се отпусна в леглото с широко отворени очи, дишайки учестено. Сърцето му биеше лудо в гърдите му — нещо, което винаги го плашеше. Баща му бе починал неочаквано от инфаркт на тридесет и осем години.

Усети хладната ръка на Лора на голия си корем.

— Какво има, Джим? Добре ли си?

— След минута... — каза той задъхано.

Пое дълбоко дъх, опитвайки се да нормализира пулса си. Мъчеше се да не мисли за децата на семейство Тейлър, Джес и Виляторо. След приема бе гледал да е зает, като напълно безсмислено бе окастрил с триона сухите клони на дърветата в овощната градина, струпвайки ги на куп, по-висок от самия него, и ги бе изгорил, когато мръкна. Физическата умора му дойде добре, защото след още два бързи коктейла бе готов направо да си легне.

Обаче през нощта всички мисли го връхлетяха отново.

Дали просто да не се обади на Виляторо? Да си признае? Да рискува кариерата си?

Или трябваше да позвъни на Сингър и да го предупреди, ако не за друго, то поне да закрие сметките си и да прехвърли парите си в друга банка? Да се опита да измие ръцете си сега?

„Моментът не е подходящ“, призна си той. Сингър внезапно се бе превърнал в местен герой, ръководейки неспособния шерифски екип в издирването на децата. Ако решеше, той можеше да създаде проблеми и на самия Хърн. А и какво щеше да стане, ако Сингър прехвърлеше парите си. Бордът на директорите щеше да забележи загубата и да задава въпроси. А и прехвърлянето нямаше да премахне факта, че той първоначално ги бе приел, което бе и проблемът, нали?

„Какво отрицих с моите действия?“, попита се Джим.

---

[1] Известен морски курорт в Лонг Айланд, САЩ, любимо място за летен отдих на елита от Манхатън. — Б.пр. ↑

[2] Пластмасови скоби за кабели, които се използват вместо белезници. — Б.пр. ↑

ТРЕТИ ДЕН. НЕДЕЛЯ

На пръв поглед нищо не изглежда по-маловажно от външния израз на човешките постъпки и все пак няма нищо друго, на което хората да отдават по-голямо значение: те свикват с всичко, освен да живеят в общество, което не притежава техните обноски.

Алексис дьо Токвил,
„Демокрацията в
Америка“, 1835 г.

НЕДЕЛЯ, 02:18 ЧАСА

За Моника Тейлър втората нощ бе още по-тежка от първата. Успокоителните помагаха, като притъпяваха чувствата ѝ, смекчаваха малко нещата, но под пелената, с която я обвиваха лекарствата, си оставаше неумолимият факт, че децата ѝ ги нямаше.

Тя лежеше напълно облечена в тъмната спалня, като се мъчеше да не обръща глава, за да поглежда колко е часът на цифровия часовник. Трябваше да поспи. Мускулите и ставите ѝ болезнено се нуждаеха от сън. Но беше по-успокояващо да се вира в мрака, отколкото да затвори очи и да се озове в провокираните от лекарството ужасяващи кошмари, включващи Ани и Уилям и всички възможни сценарии за това, което можеше да се е случило с тях.

Колко часа бяха изтекли вече? По някаква причина не можеше да ги пресметне точно. Знаеше само, че са около четиридесет. Спомни си, че във вестника бе чела за тригодишно момченце, което преди година бе изчезнало от къмпинг близо до Мисула. Открили го три дни по-късно, треперещо, но здраво, на една просека. Беше оцеляло, хранейки се с шипки и пиейки вода от потока. Три денонощия бяха много време, но момченцето бе издържало. Ани и Уилям бяха умни. Второто денонощие още не бе изтекло. Ако се налагаше, щяха да измислят заместител на шипките. Или щяха да намерят колиба, или да си изградят заслон.

Някак си усещаше, че те са още живи. Просто го знаеше.

Припомни си последното спречкване с Том и затръшването на вратата сега ѝ звучеше като изстрел. Още не можеше да повярва, че той има нещо общо с изчезването на децата ѝ, но шерифът като че ли мислеше друго. Как не бе забелязала това у него, ако бе вярно? Как би могъл да е способен на такава злина? А ако нямаше нищо общо с това, къде беше, по дяволите?

Когато всичко това свърши, когато децата ѝ се върнат, след като ги обсипе с целувки и обич, тя ще се обади. Това бе обаждане, което трябваше да направи преди години, но никога не бе имала смелост. Или достатъчно отчаяние. Човекът, на когото щеше да позвъни, имаше

право да знае за децата ѝ и за връзката помежду им. Но не и сега. Щеше да е неуместно, дори жестоко. Разговорът щеше да се състои, след като Ани и Уилям бъдат в безопасност у дома, което със сигурност щеше да стане. „Със сигурност ще стане“ — повтори си тя.

Моника седна, напълно разсънена. Отчаяно се нуждаеше да поговори с някого.

Тя влезе тихо във всекидневната и мина край Суон, който спеше, завит с леко одеяло, на дивана. Безжичният телефон беше на шкафчето до него, така че Моника го измъкна от гнездото, колкото се може побезшумно, занесе го в спалнята си и набра номера.

Както очакваше, отсреща го вдигнаха при първото позвъняване. Майка ѝ трябваше току-що да се е прибрала от бара до летището, където работеше.

— Мамо, Моника се обажда.

Колебание. Дълго шумно дръпване от цигара.

— Не се изненадвам, че се обаждаш по това време.

Тя си представи майка си в спалнята на апартамента ѝ, как лежи по пенъоар на леглото с чаша уиски с лед на нощното шкафче и включен телевизор в долния край на леглото, който хвърля бледи отблясъци по близките стени. Сигурно гледаше телевизия между изпружените си крака с боси деформирани стъпала, подутти от стоенето по цяла вечер зад бара.

— Сама ли си? — попита Моника.

— Що за въпрос е това?

— Просто искам спокойно да поговорим.

Майка ѝ се изсмя горчиво и тя долови в гласа ѝ следите от годините пушене, пиене и разочарование.

— Казвам каквото си искам, когато си искам. Вече не ми пука дали някой ще ме чуе, или какво ще си помисли. Аз съм над тези неща. Това е едно от преимуществата, които получаваш, когато остарееш, Моника. Може да нямам хубава външност или пенсия, но смятам, че имам пълното право да бъда груба, ако поискам. Преживях толкова неща, че направо се съсипах. Заслужавам го. И в отговор на въпроса ти: да, сама съм, както винаги.

— Невинаги — отвърна Моника, спомняйки си за всички онези мъже.

— Хайде сега, момиче.

— Мамо, Ани и Уилям изчезнаха.

— Чух. Говорят за това по всички новини. Видях снимките им по телевизията в бара. Направо е срамота. Отначало дори не ги познах.

— Мамо...

Моника говореше тихо, надявайки се да не събуди Суон в съседната стая. Тя притисна слушалката до ухото си, защото майка ѝ имаше висок глас, който се чуваше надалече. През годините той бе станал дрезгав и неприятен, без никакви оттенъци на нежност. Прииска ѝ се да знае как се намалява звукът на телефона.

— Репортерът, който ми купи питие, ме попита дали сме роднини, тъй като фамилията ми е Тейлър. Казах му: „Тя ми беше дъщеря, обаче вече не е“.

Моника стисна очи.

— Не си разговаряла с репортера, нали?

Отново дръпване от цигарата. После:

— Във всеки случай не и в началото.

— О, не. Какво му каза?

— Скъпа, обясних му, че от години съм изгубила следите ти, или по-точно, че ти ме изхвърли. И че не съм виждала внучетата си от четири лета.

Моника си спомни последния път, когато майка ѝ се появи да види „внучетата си“. Беше пияна и бе докарана до Кутни Бей от долнопробен постоянен посетител на бара с мека шапка, който стоеше в хола, очаквайки покана да седне, която така и не получи. Майка ѝ поиска от нея пред Ани и Уилям пари назаем, за да изкара месеца. Навлекът гледеше похотливо осемгодишната ѝ дъщеря и Моника ги изгони и двамата.

— Казах му, че подобни неща не се случват без причина — рече майка ѝ. — Може да изглеждат случайни, но не са.

— Какви ги говориш?

— Вероятно си го предизвикала по някакъв начин с твоето отвратително държане, с твоето чувство, че винаги си права. Всъщност с какъв мъж живееш сега?

Моника не отговори.

— Баща ти смяташе, че си малка принцеса. Носеше ти подаръци и ги трупаше на куп в стаята ти. А какво носеше на мен? Нищо. Не ми

донесе нищо освен куп неприятности — продължи тя, като гласът ѝ се повиши и стана по-груб.

— Това няма нищо общо с него, мамо. Няма нищо общо с никого. Става дума за Уилям и Ани. Те са невинни. Не са направили нищо лошо.

— Не това чух по новините.

— *Те не са направили нищо лошо* — повтори Моника през стиснати зъби.

— Някой е виновен и това не съм аз.

— Моля те, недей... — едва не изплака Моника. — Чувствам се толкова самотна, а ти не ми помагаш. Не става въпрос за теб.

— Ти ми се обади. Значи става въпрос и за мен.

— Не и този път. Имам нужда от подкрепа, за да преживея този кошмар.

— Трябваше да помислиш за това по-рано.

— Мамо...

— Време е да престанеш да се правиш на нещо, което не си. Кого заблуждаваш? Знам, че си необузdana. Аз съм го виждала, не помниш ли? Бях там. Сега се държиш така, сякаш то не се е случило, сякаш си някаква превзета госпожица. Познавам те добре. Ти също се познаваш. Всеки, който има очи, можеше да го очаква.

— Моля те, не сега.

— Всичко се дължи на него. На твоето татенце. Просто прекалено го обожаваш, за да го проумееш.

— Искане ми се да не бе говорила с онзи репортер — прошепна Моника.

— Имам сметки, момиче.

— Той ти е *платил, така ли?*

— Да, и ме почерпи няколко питиета.

Моника отпусна телефона в скута си и поклати глава. Чу майка си да казва:

— Уморена съм. Не мога да говоря повече. Утре трябва да работя.

— Мамо — каза Моника, като вдигна телефона до ухото си, — става дума за децата ми.

Майка ѝ издиша голяма струя дим и за секунда на Моника ѝ се стори, че го подушва по телефона.

— Аз дори не ги познавам — каза майка ѝ.
— Това трябваше да се случи на теб, не на мен.
— Но не се случи, нали?
Моника изключи телефона.

Докато седеше на леглото си, стискайки телефона, тя повтори мислено разговора с майка си, надявайки се, че е бил лош сън, но знаеше, че не е. По лицето ѝ потекоха горещи сълзи и тя ги избърса с опакото на ръката си.

Внезапно ѝ се прииска Суон да се махне от дома ѝ. Щеше ѝ се да остане сама. Не беше заради нещо конкретно, което бе казал или направил, но започваше да се чувства все по-неудобно в негово присъствие. Може би бе заради начина, по който я гледеше — някак злобно и хищнически, както ѝ се струваше. Вместо състрадание излъчваше прекалено фамилиарничене. Той сякаш знаеше как ще свършат нещата и беше там като още един участник в нейната драма. Сякаш знаеше повече, отколкото казваше.

Щом го попита защо я гледа така, той се престори на обиден и зае отбранителна позиция. Напомни ѝ, че доброволно жертва времето си, че изобщо не беше длъжен да се намесва. И тя изостави темата.

Но кой непрекъснато му се обаждаше по мобилния телефон? Защо след като видеше на дисплея кой звъни, Оскар незабавно излизаше от стаята? Защо отговорите му бяха толкова едносрични? И защо, когато го питаше кой се обажда, отговорите му бяха така неубедителни?

И защо Суон стоеше на вратата на спалнята ѝ точно сега... Осъзна го с внезапен ужас, проникнал през унеса, причинен от валиума.

— Какво правиш? — попита Моника с пресипнал от изтощение глас.

Той се изкашля и отговори спокойно:

— Стори ми се, че чух нещо. Исках да се уверя, че си добре.

— Говорих с майка ми.

— Тъкмо се чудех къде се е дянал телефонът. Хайде, дай ми го, в случай че някой се обади.

Тя покорно му го даде. Обаче той не напусна стаята ѝ.

— Това ли е всичко, което искаш? — попита го.

Оскар не отговори.

— Излез от спалнята ми!

Той не каза нищо, а просто се оттегли, сякаш изобщо не е бил там. Моника чу стъпките му в коридора.

Останала без сили, тя се надигна от леглото и затвори вратата. Спомняше си, че я бе затворила плътно и преди това, но може би не беше.

Този път я заключи.

НЕДЕЛЯ, 03:15 ЧАСА

Бременната крава стоеше в бокса с разкрасени крака, с потрепващи мускули и широко отворени очи, като дишаше тежко и ритмично. Тя с мъка обърна глава и погледна назад към Джес, който седеше на една обърната с дъното нагоре кофа, далеч от обхвата на ритниците ѝ.

— Просто се отпусни, мила — каза той, надявайки се теленцето да не е тръгнало със задника напред. — Всичко ще бъде наред.

Единственият шум, който се чуваше, освен задъханото дишане, бе шумоленето от преживянето на сено. В обора имаше още две бременни крави и Ролинс забеляза, че те поглеждаха невъзмутимо мъчещото се добиче, втренчваха се за миг в него, после отново се заемаха с яденето си.

Плъзгащата се врата се отвори със скърцане няколко сантиметра. Джес обърна очи по посока на звука. Видя русата коса и лицето на Ани, която надникна вътре.

— Какво правите? — попита тя.

— А *ти* какво правиш? Трябваше да спиш.

Момичето отвори още малко вратата и влезе. Носеше панталони, които не бяха по ръста ѝ, и суитчър с качулка, който бе няколко номера по-голям. Дрехите бяха познати на Джес и като ги видя, нещо трепна в него.

— Събудих се и не можах да ви намеря — каза Ани. — Уплаших се, че сте ни изоставили. После погледнах навън и видях да свети тук.

— Защо си помисли, че съм ви изоставил?

Тя сви рамене. Той забеляза, че е боса.

— Не можа ли да намериш някакви обувки?

— Добре съм си така.

Джес отбеляза наум, че кравата, която раждаше, сега бе обърнала глава на другата страна, сякаш за да види Ани.

— Ще се отели всеки момент — каза той.

— Колко е часът?

Ролинс погледна часовника си.

— Минава три след полунощ.

Ани потрепери. Джес стана и намери още една празна кофа и старо войнишко одеяло в стаята за конски амуниции.

— Ела тук, ако искаш. Седни, Ани. Можеш да увиеш краката си с това одеяло.

Момичето кимна и се присъедини към него. Независимо от прекалено големите дрехи, той отново бе удивен колко дребничка беше тя. Наблюдаваше я, докато увиваше босите си крака с одеялото.

— Виждала ли си как се ражда теле?

— Не.

— А виждала ли си нещо подобно?

— Едно момче на нашата улица имаше куче, което си имаше малки — отговори Ани. — Видях ги, преди да си отворят очите. Помислих си, че изглеждат като мишки.

— Това тук може да изглежда... хм, доста животинско — каза Джес. — Сама трябва да решиш колко дълго искаш да останеш.

Тя помълча известно време. Виждаше колко е изтощена. Едва държеше очите си отворени.

— Ще остана малко.

— Хубаво е да си имам някаква компания — рече той.

— Казахте на господин Суон нещо за някаква ограда. Не го разбрах. Мама беше ли там, когато се обадохте?

— Вече говорихме за това. Предполагам, че е била там, но не съм сигурен. Всъщност изобщо не знам дали постъпих правилно.

— Какво ще правите сега?

Ролинс я погледна.

— Ще помогна на тази крава.

— Не, имам предвид утре. Какво ще предприемете?

Той потърка наболата си прошарена брада.

— Предполагам, че ще отида до града, за да видя дали ще мога да разбера какво става, без да си показвам наранената ръка.

По лицето на Ани се изписа смущение.

— Имам предвид, че няма да кажа на никого, че сте тук, докато не реша, че е безопасно. Ако шерифът е готов да ме изслуша, без онези ченгета да се мотаят наоколо, може да говоря с него. Обаче първо трябва да проуча малко терена.

— Да проучите терена? Ама че смешно се изразявате — възкликна Ани.

— Да направя известно *проучване* — поясни търпеливо той. — Ще разбера дали е безопасно да съобщя на шерифа и на майка ви, че сте тук. Все още съм малко объркан защо никой не е споменал за застрелян човек. Нещо не е наред в цялата тази работа.

— Ние го видяхме.

— Знам, че смятате така.

— Не — настоя Ани, като се наведе пред кофата, на която седеше. — *Видяхме* го. Мога да ви заведа там, на мястото, където това се случи. Мога да ви нарисувам мъжете, които го извършиха.

— Наистина ли?

— Мога да рисувам.

— Тогава утре сутринта, след като закусиш, бих искал да направиш точно това.

— Добре.

След известно мълчание Ани попита:

— Трябва ли да се занимавате с това всяка нощ?

— Налага се по това време на годината. Сега е сезонът, когато се телят. През останалата част от годината мога да спя почти като нормален човек. Стига кравите да не съборят някоя ограда или някоя от тях да не се разболеят или нарани, или да не се случи нещо подобно. Животновъдството може да те ангажира по двадесет и четири часа, Ани.

— Мама работи в един магазин — каза момичето. — Понякога ѝ се налага да работи вечер, но не и до четири часа през нощта.

Отново настъпи продължително мълчание. Джес наблюдаваше кравата. Влагалището ѝ започна да се разширява. По единия ѝ крак потече струйка околоплодна течност.

— Времето приближава — рече той.

— Къде е жена ви? — попита Ани.

Ролинс изсумтя:

— Питаш направо по същество.

— Е, къде е тя?

Ани задаваше въпросите си с неутрален тон. Когато той ѝ отговори, тя не наведе глава, не се престори на загрижена. Просто искаше да знае как стоят нещата, защо е сам.

— Тя ме напусна. — Думите му увиснаха във въздуха и това не му хареса. Не обичаше и да ги изрича. Всъщност той за първи път ги казваше. — Решила е, предполагам, че няма голямо бъдеще на това място, и вероятно е права — добави Джес. — Тя е амбициозна жена и когато нашият син изчезна, нямаше кой знае каква работа. Вероятно можех да се променя малко. Обаче мислех, че съм твърде стар за това и че все още съм мъжът, за когото тя се омъжи. Предполагам, че съм грешал.

— А къде е синът ви?

— Джес-младши ли? Той е наблизил — отговори Ролинс. — Обаче е болен. Прекара известно време в клиника, после и в затвора. Оказа се замесен с наркотици, и то със силни. Опитвам се да обясня, че вече не е там. Не е приятна история.

„Боже — помисли си Джес. — Защо разказвам всичко това на едно малко момиче?“

— И нямате други деца?

— Исках да имаме — отвърна Ролинс. — Поне още две. Може би едно-две момичета. Помолих жена ми, но тя каза, че не желае да дава живот на друго дете в този свят. Обаче сега знам, че е имала предвид ранчото. Имала е предвид, че не иска друго дете от мен.

Изведнъж осъзна, че е казал твърде много, и извърна глава.

— Сам ли вършите цялата фермерска работа?

— Сега — да — отговори Джес. — Преди няколко дни се наложи да освободя моя управител.

— Ами ако се разболеете, или нещо такова?

— Тогава работата няма да бъде свършена.

— Това не е справедливо.

— Напълно справедливо е — възрази той. — Защо да не е? Обикновените хора нямат право на живот.

— Това просто не ми се струва правилно — каза Ани малко по-неуверено.

— Не казвам, че е правилно. Казах, че е справедливо.

Тя замълча, явно мислейки за нещо друго.

— Сигурна съм, че Били не беше мой баща. Той е баща на Уилям, но не и мой. Искам един ден да разбере какъв е моят произход. Знам, че произхождам отнякъде. — Ани вдигна поглед към него.

Ролинс нямаше представа какво да отговори.

Най-накрая тя отмести изпитателния си поглед от лицето му и отново погледна към кравата.

— Какво е това?

— Това е първият знак, че едно мъниче се опитва да излезе, а майка му се мъчи да го улесни, за да се запознае с него.

Бликна широка струя течност и се плисна на сбития пръстен под, обсипвайки прахта със ситни капчици.

— Започна се — каза Джес, като се изправи със сумтене и си сложи гумени ръкавици. — Хайде, Ани, помогни ми да посрещнем една чисто нова крава в нашия свят.

— Леле! — възкликна момичето. — Чисто нова ли? Доста е мръсна.

— Животът е мръсно нещо — въздъхна фермерът, имайки предвид едно, но давайки си сметка, че прозвуча като нещо съвсем друго.

НЕДЕЛЯ, 07:05 ЧАСА

Когато слънцето се показа над планините, Виляторо бе в своята малка кола и се движеше на запад по двулентовата щатска магистрала, като се опитваше да се ориентира къде се намира. Гърбът му беше схванат от спането на старото легло, а стомахът му къркореше от глад. Беше се събудил още в пет часа, бе прекарал един час в пиене на безвкусно слабо кафе от кафемашината на мотелската си стая, като бе изгълтал цяла каничка, гледайки от леглото си предаванията за фитнес.

Той мина покрай брега на езерото, потънал в сянка и мъгла, и излезе на една права отсечка и стар мост, пресичащ тясната част над водата. Тъмни, обрасли с гори планини се издигаха стръмно от лявата му страна. Пътят бе обграден от гъсти храсти и избуяла до коляно трева, обсипана с роса. Щом слънчевите лъчи заструиха над върховете, капчиците сякаш пламнаха, образувайки килим от искри. Въздухът бе изпълнен с аромат на бор.

Придоби по-добра представа за района, като се отдалечи от градчето Кутни Бей. Областта се намираше в преходен период, новите заселници налагаха своята култура над местната. Някои от по-старите и по-малки къщи се издигаха близо до пътя. Моравите на много от тях бяха украсени с големи похабени остриета от циркуляр с изрисувани върху тях алпийски сцени. Имаше нещо живописно, но уморено в по-старите къщи, несъмнено обитавани от потомците на някогашни семейства, работили в предишната развита промишленост — дърводобива и въгледобива. Тези домове имаха миниатюрни морави, ниски бели огради и излъчваха чувство на смирение — съзнателно усилие от страна на собствениците да не се изтъкват.

Сетне идваха огромните нови къщи от стъкло и дърво с широки дворове, с лъскави джипове, паркирани на кръговата алея за коли, с атрактивни табели на фасадата, носещи имена като ранчо „Патешки поток“, имение „Еленов рог“, „Смърчов дом“. Навсякъде се виждаха табели с надпис: „Продава се парцел за строеж“. Напълно ново селище се оформяше около скелета на старото. Бяха построени голф игрища. Живописни магазинчета и еспресо барове се помещаваха в старите

сгради, на чиито порти още стояха избледнели табели с надписи: „Смесен магазин“, „Рибарски принадлежности“.

Като видя границата с щата Монтана, той зави и пое обратно. Трафикът на пътя вече бе по-интензивен и по тротоарите се виждаха повече хора. По реповете се доставяха вестници, пред закусвалните бяха паркирани пикапи, чиито шофьори допушваха цигарите си, преди да влязат. В пълна противоположност на тях слаби, загорели от слънцето жени на неопределена възраст, някои от които водеха кучета на каишка, тичаха по брега на езерото в прилепнали пъстри екипи, а от ушите им висяха кабели на слушалки за айпод.

Като влезе отново в града, Виляторо погледна часовника си. Все още беше прекалено рано за Селесте да е отишла в службата, ако беше получила съобщението му от предната вечер, затова още не можеше да се надява на някаква информация за Нюкърк. Той стигна до центъра и спря на празното място зад очукан пикап, паркиран срещу старомодно ресторантче, наречено „Пенхендъл“.

Като изключи двигателя и посегна да издърпа ключа, Едуардо погледна през предното стъкло и ахна. На два метра от колата масивна кръгла мечка глава гледаше право в него.

Отне му минута, преди да осъзнае какво вижда и да успокои разтуптяното си сърце. Беше мечка, разбира се, лежаща в каросерията на паркирания пред него пикап. Въпреки отворените очи и сивия език, който висеше от устата, звярът бе мъртъв, а главата му се подаваше над задния капак на камионетката. Предните лапи на мечката бяха поставени от двете страни на главата, което създаваше илюзията, че животното се опитва да слезе.

Щом дишането му се нормализира, Виляторо отвори вратата и слезе от колата, без да откъсва очи от муцуната. Чак сега видя, че от долната част на задния капак на пикапа тече струя кафеникава кръв и образува локва в канавката.

— Пролетен лов на мечки — каза някой зад него и той стреснато подскочи, затръшвайки вратата на колата. Веднага се засрами от реакцията си. — Извинете — каза непознатият. — Не исках да ви плаша.

Беше зрял мъж в края на петдесетте или в началото на шейсетте години, слаб, със зацапана каубойска шапка и светло дънково яке. Едната му ръка бе превързана. Едуардо веднага го позна — беше

фермерът, който се бе срещнал преди него с Джим Хърн в банката. Обаче не си спомняше предния ден да носеше превръзка. Тогава не ги бяха запознали и Виляторо не беше сигурен, че мъжът го е познал. „Какво беше името върху папката, която Хърн премести настрана? Ролинс?“

— Вече съм добре — рече Едуардо. — Просто погледнах и изведнъж тази мечка...

— Знам — кимна мъжът. — Иска ми се да не правят това, но то е нещо като традиция тук. Когато някой ловец убие мечка, длъжен е да я докара в града и да почерпи всички в заведението.

Виляторо кимна към бар „Пенхендъл“ от другата страна на улицата.

— Това място става ли човек да закуси?

— Да, става. Е, не е толкова добро, колкото беше, обаче все още е от местата, където кореняците като мен обичат да се събират сутрин.

— Тукашните ходят ли на църква в неделя?

След кратко мълчание фермерът отвърна:

— Да, ходят. Обикновено и аз съм там, но не и днес.

— Просто се питах. Изглежда като градче на вярващи хора. И аз живеях в такова селище.

Фермерът го изгледа с леко подозрение.

Едуардо отново се обърна към мечката.

— Местните ядат ли месото им?

Мъжът сви рамене.

— Някои правят наденици от него. На вкус прилича на свинското. Аз самият никога не съм го харесвал особено.

Виляторо потръпна. Искаше му се поне очите на мечката да бяха затворени. Дразнеше го и фактът, че езикът е изплезен. „Ако някога ме открият мъртъв — помисли си той, — надявам се езикът ми да не стърчи така, надебелял и грозен...“

— Е, благодаря — каза Едуардо и пресече улицата, насочвайки се към ресторантчето. Преди да влезе, той пусна две монети от двадесет и пет цента в автомата за вестници и си взе последния брой на „Кутни Бей Кроникъл“. Поглеждайки назад, забеляза, че мъжът с каубойската шапка все още стои от другата страна на улицата и разглежда мечката. Виляторо плъзна очи по камионетката му и видя надписа на вратата — „Ранчо Ролинс“.

„Точно така — рече си той. — Ролинс.“

Беше време, когато голямата кръгла маса в ъгъла на „Пенхендъл“ повечето сутрини бе запазена за фермерите. Джес за първи бе седнал там като момче заедно с баща си. Все още си спомняше възторга, който изпита, когато той му махна да слезе от стола край бара, където се бе настанил, и освободи място за сина си на полукръглата, тапицирана с винил пейка. Това бе нещо като покана да седне редом с възрастните и всички мъже го знаеха, затова замърмориха добродушно, докато се отместваха вляво, за да му направят място. Те се пошегуваха с него заради горещия шоколад, който си донесе, и предложиха да напълнят чашата му със силно кафе. Джес им позволи. Беше достатъчно умен, за да седи мълчаливо и да слуша. Разговаряха за цените на говедата, вредните плевели, хищниците, за политика и за купувачите на едър рогат добитък. Но това бе преди много години...

Колко различно бе, когато Ролинс повтори жеста към собствения си син. Джес-младши отказа да дойде, примижавайки отегчено, и обърна гръб на масата. Всички останали фермери в сепарето видяха какво се случи и се загледаха в чашите си с кафе, сякаш те внезапно им се сториха много интересни. Джес се почувства унижен. Това бе първото от още много унижения, които щеше да понесе заради сина си.

Сега масата бе заета от голямо семейство гости на града, които очевидно планираха да прекарат деня в туризъм, съдейки по модерните им спортни обувки и облекло.

Ролинс се настани на един стол до бара и сложи шапката си на плота. До него група мъже говореха високо, наобиколили млад човек с брада, който имаше кръв по ризата. Той беше ловецът на мечки.

— Какво да ви поръчам? — попита ловецът, след като изтри бирената пяна от мустаците си.

— Едно кафе ще е достатъчно — отговори Джес.

— Нещо по-силно? Имам убита мечка отвън.

— Видях я — каза Ролинс. — Поздравления, но кафето ми стига.

Добави наум: „Преди малко приготвих закуска и ядох с две изчезнали деца“.

Виляторо слушаше размяната на реплики от едно сепаре, докато чакаше кафето си. В Ролинс имаше нещо, което го караше да му се възхищава. Фермерът излъчваше сдържано достойнство, нещо стабилно и старомодно. Искаше му се да се запознае с него, но мъртвата мечка го бе разтърсила до дъното на душата му. Щеше да го направи след закуската.

Бившият детектив си даде поръчката и разгърна вестника. В днешния брой преобладаваха материалите за изчезналите деца на семейство Тейлър. Снимките им — същите, които бе видял в банката и на листовки в шерифството, бяха отпечатани на първа страница. Фотографията на жената, която бе забелязал да сграбчва Ролинс за ръката — тя беше представена като пощальонката Фиона Притцел — бе поставена под заглавието „Последната, видяла децата“. Той прочете част от интервюто. Притцел казваше, че е имала чувството, че нещо не е наред, когато свалила от колата си братчето и сестричката, за да отидат за риба. „Трябваше да се доверя на интуицията си и просто да откарам тези деца у дома, при майка им“, добавяше тя. Обвиняваше се, а сетне сама се опровергаваше: „Но аз просто разбрах, че е невъзможно тези деца да са тръгнали ей така, без разрешението и одобрението на майка си“.

„Горката майка — помисли си Едуардо, като поклати глава. — Само това ѝ липсва, да я корят.“ Той потърси във вестника снимка на Моника Тейлър и намери една на следващата страница. Тя бе привлекателна жена, но бе отказала да даде интервю за „Кроникъл“. Вместо това някакъв доброволец, Оскар Суон, който се бе представил за неин говорител, заявяваше, че тя взема успокоителни и е твърде притеснена, за да направи изявление.

Името Суон му се стори познато. Виляторо почувства, че се задъхва. Възможно ли бе двамата от тях да са тук? Беше ли просто съвпадение? Не вярваше в това.

Той подчерта името във вестника, преди да продължи да чете. Шериф Ед Кери бе цитиран надълго и нашироко. Беше същото интервю, което Едуардо чу предната вечер по новините от Спокан. Кери на няколко пъти споменаваше своя разследващ екип.

Когато бе запитан за подробности за така наречения „Идеален екип“, за който се говореше, че е съставен от пенсионирани полицейски служители от Лосанджелиското полицейско управление, Кери отговори: „Доброволците безкористно отдават своето време и опит за разрешаването на случая. Аз и жителите на окръга ще им бъдем вечно задължени“. Но шерифът отказа да разкрие имената на доброволните следователи. Заяви само, че ги ръководи бивш старши полицай, който е участвал в десетки широкомащабни разследвания.

Джес четеше същата статия, след като нарочно бе скрил снимката на Фиона Притцел с чашата си с кафе.

Суон се представяше като говорител на Моника Тейлър... Какво, по дяволите, означаваше това? Докато размишляваше върху този факт, кафето му се стори студено и горчиво. Ако Ани и Уилям му казваха истината, Суон бе спечелил благоразположението на майка им, за да може да отклони или да попречи на всеки техен контакт с нея. Той щеше да бъде там, ако някой от тях се обадеше, и вероятно щеше да вдигне телефона.

„Мили боже!“ — помисли си Ролинс.

На телевизора в ъгъла се появиха вече познатите снимки на Ани и Уилям Тейлър, а след това и топографска карта на щата Айдахо. В помещението настъпи тишина, тъй като всички се обърнаха към екрана. Репортер, който предаваше на живо, проследи картата — той стоеше на сред главната улица на Кутни Бей, като държеше микрофон и гледаше право в камерата. Над рамото му се виждаше табелата на ресторанта.

— Този кучи син е застанал точно отпред — възкликна ловецът на мечки. — Ако изляза през главния вход, момчета, ще ме видите по „Фокс Нюз“.

— Вече достатъчно сме те гледали — подхвърли един от компанията му.

Джес трябваше да вземе важно решение. Лицата на Ани и Уилям, излъчвани по националните новини, го пришпорваха да го направи. Или вярваше на малките, или не. И в двата случая той ги укриваше, като не казваше на никого, докато цялата нация се

тревожеше за тях и ги търсеше. Тайно ги подслони в дома си, а с това вече беше прекрачил чертата...

Вината му ставаше по-голяма с всяка изминала минута, в която пазеше мълчание. Обаче трябваше да научи повече за ситуацията. Ролинс винаги бе мислил за себе си. По дяволите, всички тук го правеха. Кой би могъл да го вини, че изчаква и изучава нещата, за да е сигурен, че постъпва правилно?

Добре, сега светът бе различен. Работещите двадесет и четири часа новинарски канали казваха на всички какво да мислят, за какво трябва да се тревожат. А изчезването на две деца беше голяма новина... Неизбежно скоро щяха да ги открият. Само се надяваше, че ще успее да отдели лъжата от истината, преди това да се случи.

Да съобщи за Ани и Уилям, бе най-лесното нещо, което можеше да направи. Или просто да ги върне... но на кого? Нали при родната им майка стоеше загадъчният Суон...

— Здравейте, шерифе — поздрави сервитьорката зад бара. — Какво да бъде?

Като всички останали посетители Виляторо видя как Кери влиза в ресторанта, отива уморено до бара и сядна на един от столовете. Както бе направил фермерът до него, шерифът свали шапката си и я постави на плота. Даже ловецът на мечки и подпийналите му приятели бяха спрели да говорят.

— Предполагам, че трябва да хапна, макар че въобще не съм гладен — обърна се Кери към сервитьорката. — За по-лесно ми пригответи едни яйца с шунка, кафе, препечена филийка и бял хляб.

Сервитьорката записа поръчката и я занесе в кухнята.

Шерифът седеше с отпуснати рамене, униформената му риза бе смачкана, лицето — брадясало. Очите му бяха хлътнали, с тъмни кръгове под тях. Той държеше чашата си с две ръце и предпазливо отпиваше от кафето.

— Някакви новини, шерифе? — попита ловецът на мечки от края на бара.

Кери въздъхна:

— Не. — После, сякаш осъзнал колко безнадеждно бе прозвучало това, добави: — Обаче работим по въпроса.

Джес се помъчи гласът му да звучи спокойно. Той тихо попита:

— Как стои работата с доброволците? Наистина ли са бивши ченгета?

Шерифът го изгледа хладно, сякаш се опитваше да определи дали е негов поддръжник, или е от 49-те процента на гласувалите против него.

— А вие сте...

— Джес Ролинс.

— Точно така — каза шерифът, преструвайки се, че си спомня.

— Имам ферма северно от града, недалече от Санд Крийк.

— Точно така. Не е много далече от мястото, където изчезнаха децата на Моника Тейлър.

— На повече от шестнадесет километра е — отвърна Ролинс, като в гласа му се прокрадна отбранителна нотка.

Шерифът я долови и се смути.

— Нямах предвид това... Не наемках нищо подобно.

Джес пренебрегна думите му.

— Та какви са вашите доброволци?

Кери бе благодарен, че сменят темата.

— Да, всичките са бивши ченгета. Пенсионери от ЛАПУ, но не са толкова стари.

— Колко са на брой?

— Четирима работят директно с мен. Но още няколко десетки са в издирващите екипи.

Ролинс кимна разбиращо. Както я бе помолил, Ани ги бе нарисувала на лист върху кухненската маса. Сгънатата рисунка беше в джоба му. Изображенията бяха доста елементарни: слаб мъж с бяла коса и сини очи; друг, носещ бейзболна шапка; а третият бе по-едър, по-мургав и с черни мустаци. Бяха трима, а не четирима. После Джес си спомни за Суон.

— Те познавали ли са се преди това? — поинтересува се той.

— Така мисля — отговори Кери. — Държат се доста свойски. Във всеки случай са напълно наясно кой е лидерът сред тях.

— А кой е той?

— Казва се Сингър. Бил е лейтенант, доколкото разбрах.

— А този Суон? — попита Ролинс, като почука с пръст вестника, мъчейки се да скрие трепета в гласа си. — Пише, че е говорител на

Моника Тейлър. Как така?

„Шерифът като че ли застана нащрек“, помисли си Джес. Може би му задаваше твърде много въпроси.

— Познавате ли го? — поинтересува се Кери.

— Чувал съм името му — отвърна честно Ролинс.

— Ами, очевидно е приятел на майката. Сам пожела да стои при нея, в случай че някой се обади. Но при тази разгласа в пресата, вероятно прекарва повечето време да държи репортерите далече от нея. Аз наистина не мога да отделя човек за това.

Джес кимна разбиращо.

— Въпросът ми може да ви прозвучи малко странно, но това ли е единственото престъпление, по което работите в момента? Чух безумния слух за някакво убийство в окръга.

Шерифът вдигна изненадано вежди и го погледна по съвсем друг начин, сякаш казваше: „Този старец е луд“.

Той отговори тихо, както бе направил Ролинс, задавайки въпроса си:

— Къде, по дяволите, сте чули това?

— Знаете как говорят хората.

— И къде би трябвало да е извършено това убийство?

— Край потока.

Кери поклати отрицателно глава. Вената на слепоочието му бе изпъкнала и бясно пулсираше.

— Искате ми се да се придържат към реалния живот, дяволите да ги вземат.

— Значи няма друго голямо престъпление в района?

Кери се пресегна и почука с пръст по вестника, както бе направил Джес. Очите му бяха едновременно гневни и умоляващи.

— Това не е ли достатъчно?

Сервитърката излезе от кухнята със закуската за шерифа и отнесе празните чаши от кафето им.

— Бихте ли ме извинили — каза Кери, като се обърна към чинията си и започна да топи жълтъка на яйцата със залци от препечената си филийка.

Джес се облегна назад. Той не забеляза мъжа, който влезе в ресторанта и тръгна право към шерифа.

Обаче Виляторо го видя. Това беше Нюкърк. Той приближи до Кери и го прегърна през рамо, така че да му каже нещо лично.

Ролинс гледаше настрана, но слушаше внимателно. Мъжът прошепна нещо за видеокасета. Той носеше бейзболна шапка.

— Как се добрахме до нея? — попита шерифът и залъкът хляб увисна пред устата му.

— Някой я е подхвърлил тази сутрин. Намерихме я в пазарска торбичка близо до входа на участъка. Не са видели кой я е оставил.

— Изгледахте ли я?

Нюкърк тържествено кимна.

— Това е нещо, което трябва да видите, шерифе.

— Имам ли време да довърша закуската си?

— Не, не мисля.

Кери извика на сервитьорката да сложи в кутия храната му.

— Кой е сниман на нея? Децата заснети ли са?

Преди да отговори, Нюкърк бързо огледа помещението. Той сякаш изведнъж се развълнува и Джес проследи погледа му. Нюкърк гледаше към мургавия мъж, който закусваше в сепарето. Същият, който преди малко се бе стреснал от мечката на отсрещната страна на улицата...

След като Нюкърк забързано изведе шерифа от ресторанта, Ролинс извади рисунката от джоба си. Той беше на нея — мъжът с бейзболната шапка. Джес се замисли за миг, сетне остави два долара и стана от стола си. Нахлупи шапката си и се отправи към вратата, когато мъжът от сепарето го спря.

— Одеве не ви се представих. Приятно ми е, името ми е Едуардо Виляторо.

— Джес Ролинс.

— Може ли да ви черпя едно кафе? — попита Виляторо, посочвайки към празното място в сепарето.

— Благодаря, не си падам много по кафето.

— А може ли да ви попитам нещо?

— Питайте...

— Дочух разговора ви с шерифа. Той спомена името на някакъв мъж, с когото работи, бивш лейтенант. Може ли да повторите името на

този човек?

— Каза, че се наричал Сингър.

Едуардо присви очи. *Сингър*. Сега вече бяха трима.

— Познавате ли го?

— Да. Името със сигурност ми е познато.

Джес се опита да разгадае изражението на Виляторо, питайки се какво ли бе имал предвид...

— Мисля, че все пак ще пия едно кафе — каза той.

НЕДЕЛЯ, 09:55 ЧАСА

Първите тридесет секунди от видеозаписа показваха футболен мач от плейофите на „Сиатъл Сийхоукс“ от предишния сезон. Когато защитникът се изтегли назад, за да подаде топката, екранът внезапно избледня и се покри със снежинки. Чу се ясно изпукване, след това се изпълни с ярко осветения образ на мъж, който се виждаше само до раменете, в тъмна стая.

— Казвам се Том Бойд...

Бяха в командния център при затворена врата. Нюкърк стоеше в задния край на помещението, а пред него — шерифът. Усети силно парене в стомаха и очите му се насълзиха от вкуса на надигналата се в гърлото му киселина. Досега не беше виждал записа, защото бе отказал да го наблюдава, докато снимаха предната нощ. Вместо това бе стоял на верандата, като пиеше бърбън „Дива пуйка“ и се любуваше на отражението на звездите в далечното езеро.

Единственото, което знаеше, беше, че записът е продължил дълго. По думите на Гонзалес направили тринадесет опита, докато се получи както трябва. Роб се бе прибрал у дома в четири и половина сутринта. Вратата на спалнята му бе заключена, а на дивана във всекидневната бяха оставени одеяла и възглавница. Дори кучето му го избягваше.

— Работя за „Юнайтид Парсъл Сървис“ тук, в Кутни Бей, и трябваше да споделя това, за да ми олекне, преди да напусна завинаги щата.

„Бойд изглежда ужасно на записа“, помисли си Нюкърк. Лицето му бе бледо и изпито, очите му блестяха и в същото време блуждаеха. Роб забеляза, че или Сингър, или Гонзо бяха закопчали ризата на мъжа до яката, за да скрият изгарянията от електрошока. Но когато Бойд леко извърна глава, докато говореше, на Нюкърк му се стори, че зърва горния край на единия белег. Дали и някой друг щеше да го забележи, ако не го търсеше специално? Усети как го обгръща гореща вълна и се извърна настрана. Спешно се нуждаеше от чаша студена вода.

— Нямах намерение да нараня тези деца. Дори не си спомням как се случи. Но искам да кажа какво го провокира. Сякаш бях там само минута, а когато дойдох на себе си, то вече се бе случило. Сякаш бях загубил съзнание, или нещо такова. Чувствам се много зле заради това...

Шерифът изпъшка:

— По дяволите!

Нюкърк погледна към него. Кери изглеждаше зле на закуска, но сега беше неузнаваем. Шерифът сякаш всеки момент щеше да рухне. Раменете му бяха приведени, ръцете му висяха безсилно край тялото.

— Няма да съобщя къде са телата. Едва ли някога ще ги намерите. Всичко, което мога да кажа, е, че те не страдаха толкова много, колкото аз сега. Съжалявам, разбира се. Те не го заслужаваха. Може би ако майка им ги бе научила да не крадат, нямаше да се стигне до тези неща... Но не мога да я виня напълно. Тя се нуждае от помощ, ала не съм аз човекът, който може да ѝ я даде.

Бойд замълча, преглътна мъчително, сякаш изпитваше болка, после продължи:

— Не си правете труда да ме търсите. Когато видите това, ще съм толкова далече, че няма да ме откриете. Всичко, което искам да кажа, е, че ми се ще това да не се бе случвало и че няма да се повтори. Аз приключих с наркотиците и с алкохола.

За първи път Том погледна настрана от камерата, след това отново се обърна към нея. За Нюкърк причината бе очевидна: Бойд търсеше одобрение. Но дали някой друг щеше да го разтълкува по същия начин?

— Това е. Изчезвам.

„За теб със сигурност е вярно“ — помисли си Боби.

Екранът отново изсветля и се покри със снежинки, преди футболният мач да продължи. Стаята се изпълни с гласа на коментатора, който описваше някакво повторение. Няколко минути никой не проговори.

Най-накрая Сингър отиде до видеоапарата и го спря на пауза.

— Искате ли да го изгледате отново, шерифе? — попита той.

— Боже мой, не — простена Кери. — Не искам да го гледам втори път точно сега.

— Изглежда, вече се добрахме до нашия човек — каза лейтенантът. — А дали ще успеем да го намерим, е съвсем друго нещо.

— Клетите деца. Мили боже.

— Касетата принадлежи на Бойд, в това няма никакво съмнение — заяви Сингър. — Той притежава колекция с мачовете на „Сийхоукс“ от миналата година. Осемнадесет касети, всичките от една и съща марка, наредени на лавицата му за книги. Последната липсваше. Явно тя е тази, която току-що гледахме. Видеокамерата също липсваше, но е останал нейният калъф.

— Вероятно трябва да вземем обучени кучета — предложи Гонзалес. — Може да им дадем да подушат дрехи от къщата на майката и да ги пуснем край потока. Смятам, че там ще открием телата. Не познавам положението тук, но ние имаме на разположение няколко водачи на кучета, които можем да повикаме.

Кери изглеждаше неспособен да помръдне или да продума. Той се взираше невиждащо в застиналото изображение на екрана.

— Шерифе? — повика го внимателно лейтенантът.

— Майката трябва да научи — отговори Кери. — Не очаквам с нетърпение този разговор.

По лицето на Сингър се изписа съчувствие. На Нюкърк отново му се повдигна. Той пак се опита да не повърне. Погледна настрана, към празната заседателна зала на общинските съветници, надявайки се, че като не вижда лейтенанта, Гонзалес и шерифа, това ще успокои стомаха му.

— Можем да се обадим на Суон — предложи Сингър. — Той да й съобщи новината.

Кери изглеждаше загрижен.

— Не. Това е нещо, което аз трябва да направя.

— Суон я познава — възрази лейтенантът. — По-добре ще е да я научи от него.

Шерифът обмисли казаното.

— Вероятно сте прав.

„Страхливец“ — рече си Боби.

— Време е да обявим тревога „Амбър“ и да се обадим на ФБР — заяви Кери. — Вече имаме заподозрян, но това е извън нашите възможности. Досега Бойд вероятно е прекосил половината Невада или Канада.

В очите на Сингър проблесна гняв, но за толкова кратко, че Нюкърк бе сигурен, че шерифът дори не го е забелязал.

— Никакво ФБР — заяви лейтенантът. — Знаете ли, че щом пристигнат, веднага изземват целия случай? Преживявал съм го, повярвайте ми. Най-опасното място на света, на което можеш да се окажеш, е между говорителя на ФБР и телевизионната камера. Те изкарват местните некомпетентни и некадърни. Федералните не могат да направят нищо, за което вече да не сме помислили.

Кери поклати глава.

— Имаме нужда от някого, който да анализира видеозаписа. Може да открият къде е направен или да видят в него нещо, което ние не забелязваме.

Роб бе изненадан от решителността на шерифа и покрусен от внезапния обрат, който бяха взели нещата. Сингър беше сигурен, че Кери ще се съобрази с него.

— Какво значение има къде е направен записът? — попита лейтенантът. — Важното е какво казва. Той признава, шерифе. Имаме обвиняем. Сега трябва да се съсредоточим върху откриването на Бойд и на мястото, където са трупите. От ФБР не могат да бъдат истински полезни тук. Вие познавате областта по-добре от тях.

Кери въздъхна колебливо:

— Не ми се струва нормално Бойд да запише признанието си на касета и на практика да ни предизвика да го намерим. Той не изглежда горд от това, което е извършил. Напротив, чувства се много зле и със сигурност изглежда така. Може би е трябвало да го направи, за да облекчи съвестта си, но защо просто не се предаде? Том не е закоравял престъпник, а един местен младеж, който е тръгнал по лош път.

— Шерифе...

Кери погледна Сингър.

— Така е. Доколкото си спомням, аз все още съм шерифът тук. На мен ми се струва разумно да се повикат експерти.

На външен човек, помисли си Нюкърк, можеше да му се стори, че Ед Кери е победил. Обаче лицето на лейтенанта беше спокойно, безстрастно. Сякаш той обмисляше от всички страни казаното от шерифа. Но Роб познаваше Сингър и знаеше, че той е най-опасен, когато изглежда спокоен.

— Добре — съгласи се лейтенантът с лека усмивка. — Вие сте шерифът. Ние сме тук, за да ви помогнем, а не да ви казваме какво да правите. Но, моля ви, разберете — щом от ФБР пристигнат, това вече няма да е вашето шоу. Те ще прегледат всичко. Как е водено разследването, как ръководите службата си, всичко. Ако не открият Бойд или труповете, ще кажат, че се дължи на това, че разследването е водено нескъпосано през първите етапи. Ще дават ежечасно пресконференции, за да захранват медиите със сензации, и накрая вие ще излезете виновен. Не заслужавате това, шериф Кери. Не сте направили нищо нередно. Скъсахте се от работа, както и ние. Но в крайна сметка, каквото и да стане, ще има хора, избиратели, които ще си помислят, че сте чакали случаят да стигне до задънена улица, за да извикате тежката кавалерия. Нали казахте, че сте спечелили изборите с 51 процента? Колко избиратели ще наклонят везните в обратната посока? По-малко от сто, предполагам. Колко души ще си помислят, че сте се провалили, макар това да не е така? Не съм живял тук много години, но съм бил достатъчно дълго, за да знам, че гражданите не си падат по намесата на ФБР. Тук хората са независими. Защо да избират шериф, щом единственото, което ще направи, е да повика федералните агенти, когато не знае какво да предприеме по-нататък?

Кери слушаше мълчаливо, без да отмества очи от Сингър. Накрая извърна глава и погледна Гонзалес, който се бе облегал на стола си със скръстени ръце, очевидно разочарован от него. После се обърна назад към Нюкърк, който каза:

— Направете това, което смятате за необходимо, шерифе.

— Дванадесет часа — заяви решително шерифът, като се изправи. — Разполагате с това време да изясните нещата. В Кор Дълейн има един човек с ловджийски кучета, с когото имаме договореност. Ще трябва да издадем нов бюлетин за издирването на Бойд и да обявим тревога „Амбър“, за да сме сигурни, че всички в страната ще го търсят. Ще обявим, че подозираме, че е въоръжен и опасен. Но ако до дванадесет часа не намерим Бойд или телата, ще се обадя на ФБР.

— Напълно справедливо — съгласи се лейтенантът.

Роб се втренчи в Сингър. Какво си мислеше той? Какво значение имаше един ден?

Шерифът излезе от стаята и затвори вратата, но веднага я отвори и надникна вътре.

— Ще помолите ли Суон да съобщи новината на майката?

— Да — отвърна лейтенантът. — Впрочем аз бих се въздържал от публично разгласяване на признанието. Поне до утре, ако може.

— Ще кажа на пресата само за тревогата „Амбър“ — съгласи се Кери. — Дотогава ще ни се наложи да видим още много статии за белите расисти, които са живели тук.

Сингър изчака, докато шерифът влезе в кабинета си в дъното на коридора, и чак тогава се обърна към Гонзалес и Нюкърк.

— Това означава, че разполагаме само с днешния ден, за да намерим децата.

— Ама че дивотия... — изруга Гонзо. — Може би видеозаписът беше лоша идея.

Лейтенантът поклати отрицателно глава.

— Не, не беше. Сега шерифът изобщо не се съмнява кой го е извършил. В крайна сметка това беше целта на видеокасетата.

— Какво ще стане, ако федералните агенти я прегледат? — попита Боби. — Какво ще стане, ако открият къде е заснета? Или ако забележат как Бойд поглежда към Гонзо, за да разбере дали е казал всичко както трябва? Стори ми се, че видях изгарянията от електрошока, когато той извърна глава.

В отговор Сингър го изгледа студено. Роб млъкна.

— Ние осигурихме признание на шерифа, Нюкърк. Дадохме му печеливш ход. Той ще помисли за това и ще осъзнае, че е по-добре да приключи със случая, отколкото да нищи...

— Ами ако не го направи? Изглеждаше доста решителен.

— Тогава ще се занимаваме с това — отвърна лейтенантът. — Ще бъдем една крачка пред него. Не е толкова трудно.

— Къде ли са тези шибани хлапета? — попита риторично Гонзалес, като погледна картата на окръга, закована с кабарчета на стената. — Може вече да са мъртви. Колко време може да преживеят две деца в тези гори, без някой да ги види?

Гласът на Сингър се сниши до шепот.

— Може някой да ги крие. Ако е така, трябва да открием кой е той.

— Ами ако вече са ги *намерили*? — попита Нюкърк.

— Ако се появят, ние сме в отлична позиция да се погрижим за това — отвърна лейтенантът. — Ще можем да се доберем до тях, преди да са гъкнали. Имаме човек при майка им, не помниш ли? Мислиш ли, че ще проговорят, ако знаят какво може да ѝ се случи? Няма начин да останат достатъчно дълго извън нашия контрол, за да ни прецакат. Ала предпочитам да не ни се налага да поемаме по този път — добави той, сменяйки внезапно посоката на мисълта си. — Твърде е рискован. Един ден някой от тях ще проговори. Значи трябва да излезем и да ги намерим *сега*. Знаем, че са някъде там. Трябва да се справим с това *още сега*.

Гонзо се съгласи. Роб не каза нищо.

— Господа, погрижете се мобилните ви телефони да са заредени. След като се оправим с пакета, искам двамата да излезете на полето. Започнете оттам, където ги видяхме за последен път — от дома на Суон. Досега държах екипите на издирващите доброволци извън този район. Всички те са съсредоточили търсенето си край потока, където знаем, че децата не могат да бъдат. Така че тръгнете от имота на Суон. Вървете от къща на къща. Започнете да претърсвате сградите. Те може да се крият в някоя стара барака или изоставен обор.

Нюкърк изведнъж си спомни, че тази вечер трябваше да вземе децата си след тренировката им по баскетбол. *Боже...*

Сингър говореше по мобилния си телефон със Суон. Той махна на Гонзалес.

— Оскар може да се срещне с вас в дома си след четиридесет и пет минути. Дотогава ще успеете ли да доставите пакета?

Денис кимна утвърдително.

— По същия начин както преди ли?

— Да.

— Колко могат да изядат, за бога?

Лейтенантът се усмихна.

— Те могат много да ядат, Гонзо.

— Не е ли жестоко да ги храним с месо, пълно със стероиди? — изкиска се бившият сержант. — Свинското вече няма да е екологично.

— Почакай малко — каза Нюкърк, като направи крачка към него.
— Какво криеш от мен?

— Господин Бойд ни напусна — отговори Сингър.

— В крайна сметка той не се оказа толкова корав — вметна Денис. — Умря от страх, или нещо такова. Тази сутрин го намерих мъртъв.

Роб замълча, осмисляйки чутото. Гонзалес разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Какво да се прави?“.

— Беше твърде груб с него — рече Нюкърк.

Гонзо сви рамене.

— Каза, че ще го оставиш жив — обърна се Роб към лейтенанта.

— Ще се оправим с това — отвърна Сингър пренебрежително. После добави: — Иди да заместиш Суон в къщата на майката, докато него го няма. Не й позволявай да вдига телефона или да говори с някого, без да си проверил кой е. Всъщност просто я дръж настрана от всички. Оскар ще се върне бързо да те смени.

Нюкърк кимна покорно. Също като Гонзалес, той инстинктивно потупа по оръжието под якето си и по мобилния телефон в джоба на ризата си. Испита желание да закачи полицейската палка на служебния си колан, но разбира се, вече не притежаваше такава.

— И още нещо, Суон — рече Сингър по телефона. — Кажи й, че Том Бойд е признал. Това сигурно ще я задържи затворена в стаята й за известно време.

Лейтенантът пхна телефона в джоба си. После внезапно попита:

— Нюкърк, с нас ли си?

— Какво искаш да кажеш?

— Не си се разколебал, нали?

— Не. Просто имах да свърша някои неща тази вечер.

Денис изсумтя презрително.

— Това е по-важно, не мислиш ли? — попита Сингър, като пресече стаята и прегърна Роб през рамо. Независимо от жеста, Нюкърк усети как пръстите му болезнено се впиха във врата му. — Ще се измъкнем от това, Боби. После всичко ще бъде както преди, ще можем да забравим и да продължим напред.

— Добре.

— Повярвай ми — добави лейтенантът. — Всичко е под контрол.
— Нюкърк почувства, че пръстите му отпуснаха хватката си, и си

отдъхна. Сингър разроши косата му и събори шапката му. — Дръж телефона си включен — добави той.

Внезапно Роб се сети за нещо, което беше забравил да каже на лейтенанта.

— Тази сутрин в ресторанта отново видях онзи Барни Файф^[1], бившия полицаи от Аркадия.

— Виляторо ли?

— Той седеше там и наблюдаваше всичко. Това копеле ме изнервя, лейтенант. Около него се мъти нещо.

— Направих проучване... — тихо заяви Сингър. — Той може да се окаже проблем.

Гонзалес се изкиска.

— Добре. Още неприятности. Ударите не спират да се сипят.

Нюкърк се добра до тоалетната, преди да повърне. Докато триеше лицето си с мокра книжна салфетка, той погледна в огледалото и видя чистача — същия, който предната вечер неволно бе блъснал вратата, докато бършеше с парцала.

— Какво гледаш бе? — сопна се Боби.

— Нищо — отвърна чистачът. — Предполагам, че трябва да почистя това.

— Сигурно... — Нюкърк излезе, бършейки уста с ръкава си.

---

[1] Комичен герой от американската телевизионна програма „Шоуто на Анди Грифит“. — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 10:15 ЧАСА

Моника Тейлър прие новината с изненадващо и за самата нея спокойствие и каза простичко на Суон:

— Не вярвам.

— Какво намекваш с това „не вярвам“? — попита Оскар, като изключи мобилния си телефон. — Той е признал на *видеозапис*.

Тя поклати отрицателно глава.

Суон я гледаше, без да мига.

— Защо ще лъже за подобно нещо? Какво те кара да се съмняваш?

Моника не знаеше и не я беше грижа. И това нямаше нищо общо с Том Бойд, а беше свързано с чувството, с което се бе събудила тази сутрин. Не можеше да го обясни на самата себе си, още по-малко на Оскар. Ала бе отворила очи с убеждението, че децата ѝ са живи. Сякаш за първи път бе открила една невидима нишка, която я свързваше с Ани и Уилям и която винаги бе съществувала. Беше сигурна, че тя не е прекъсната. Те още бяха някъде там. Вероятно уплашени и самотни. Вероятно ранени. Обаче още бяха някъде там...

— Искаш ли да видиш записа? — попита Суон, повишавайки глас. — Може да отидем до участъка още сега и да го изгледаш.

— Не искам да го виждам.

Оскар въздъхна ядосано и извърна очи. Моника отпи от кафето си. Тази сутрин бе отказала да вземе предписаните ѝ успокоителни. Съзнанието ѝ се избистряше. Забеляза, че застаналият до печката мъж се е замислил, все още стискайки телефона си. Дали щеше да позвъни на някого?

Той отново се обърна към нея и въздъхна пресилено:

— Отрицанието е силна емоция, осъзнавам това. То е естествена първоначална реакция. В един момент обаче трябва да приемеш истината, колкото и да е трудно, Моника.

— Не трябва да приемам нищо, Оскар.

Очите му отново проблеснаха. „Изглежда странно“, каза си тя. Суон посрещаше непримириемостта ѝ не със съчувствие и състрадание,

а с гняв. Моника почти се усмихна, като си помисли: „Никога не съм играла по правилата. Това винаги е било проблем за мен. А може би този път това е моето предимство“.

— Бих могъл да помоля в шерифството да направят копие и да го донесат тук — каза Оскар повече на себе си. — Имаш видеоапарат, нали?

— Имам — отговори тя. — Но това няма значение.

— Заради Бойд ли е? — попита той. — В това ли е проблемът? Мислиш, че е неспособен да го извърши?

Моника не отговори. Знаеше, че Том е способен на всичко, когато е ядосан.

— Още обичаш този човек, така ли?

— Сега си давам сметка, че никога не съм го обичала — рече спокойно тя. — Не и с любовта, която изпитвам към децата си.

Суон понечи да каже нещо, но се въздържа. Просто се взираше в нея, сякаш тя беше мутант, лишен от нормални човешки емоции.

— Как се казваше онзи фермер, който се обади вчера? Спомняш ли си? — попита Моника.

— Какво общо има това? — тросна се Оскар. — Пък и той не ми каза името си.

— Защо отвори вратата на спалнята ми снощи? — поинтересува се жената.

Въпросът ѝ го извади от равновесие.

— Какво намекваш, по дяволите?

— Защо стоеше в моята стая? Не отричай. Видях те.

Суон се облегна на кухненския плот, като продължаваше да я гледа гневно.

— Исках да се уверя, че си добре.

Моника леко се усмихна.

— Наистина ли?

— Да, така е...

— И не се надяваше, че ще те поканя в леглото си?

Тя го наблюдаваше внимателно и забеляза как лицето му пламна.

— Ти не си с всичкия си — отговори той, но избягваше да я погледне в очите.

— Точно така е, както си помислих — заяви Моника.

Как бе възможно зрял човек като Оскар дори да предположи, че може да легне с майка, чиито деца са изчезнали? Защо се разгневи, като ѝ съобщи за убийството на рожбите ѝ и тя не рухна?

Наистина ли бе при нея, за да я защитава, напътства и утешава? Или бе дошъл, за да я държи затворена? И ако бе така, защо? Какво знаеше той?

Моника запази тези въпроси за себе си. Надяваше се, че лицето ѝ не е издало мислите ѝ. Надяваше се, че все пак не е полудяла.

Суон сякаш бе очаквал някого, защото вече се бе отправил към предната стая, когато на входа се звънна. Тя се вцепени от мисълта, която я осени, щом чу кратък разговор на прага.

Оскар въведе в кухнята един по-млад от него мъж. Непознатият я погледна предпазливо.

— Това е полицай Нюкърк — представи го Суон. — Ще остане няколко часа при теб, докато аз свърша малко работа у дома. Той е запознат с положението и е добър човек. Тук е, за да ти помогне, Моника.

Тя на свой ред огледа новодошлия. Той беше по-нисък от Оскар и имаше ужасно мръсна руса коса, която стърчеше изпод бейзболната му шапка. Изглеждаше напрегнат и блед, но в очите му се четеше същата твърдост като в тези на Суон. Още едно бивше ченге. Моника отбеляза наум, че носеше венчална халка.

— Вие новият ми тъмничар ли сте? — попита Моника.

Нюкърк погледна бързо Оскар за обяснение. Суон поклати тъжно глава.

— Тя току-що разбра за видеозаписа — каза той. — Потресена е от новината.

Новодошлият кимна съчувствено.

— Тук съм, за да ви помогна с всичко, с което мога — заяви той.

— На кого точно помагате?

Роб отново погледна Суон за обяснение.

— Тя трябва да изпие лекарството си — каза той като сърдит баща.

— Можете да ми говорите направо, господин Суон. Аз съм тук. Няма нужда да приказвате за мен, сякаш ме няма.

Оскар въздъхна и закопча ципа на якето си, за да тръгва.

— Виж дали ще можеш да я накараш да вземе успокоителните си. Ако не успееш, обади се на лекаря и го помоли да дойде. Тя се нуждае от почивка.

— Чувствам се отлично — каза Моника.

— Успех. — Суон погледна към Роб, преди да излезе. — Дръж я далече от телефона и ако дойдат от пресата, не им позволявай да се срещнат с нея.

НЕДЕЛЯ, 10:17 ЧАСА

Джес Ролинс и Едуардо Виляторо излязоха заедно от ресторанта, след като бившият детектив бе настоял да плати сметката. Джес усещаше присъствието му зад гърба си, докато вървеше през улицата към пикапа си.

— Хубава утрин — каза той, като спря на осевата линия и огледа планините, които се издигаха от всички страни. Нямаше никакво движение. Небето бе безоблачно и синьо, докъдето поглед стига. Ранните лъчи на слънцето топлеха лицето му.

— Много хубава утрин — добави Едуардо. Той видя новинарския екип на „Фокс Нюз“ да прибира камерите и озвучителната техника във вана си, паркиран надолу по улицата. Репортерът, който преди малко бе на екрана, стоеше отстрани и решише косата си пред едно огледало.

Бяха прекарвали последния половин час във взаимно изучаване. Джес научи защо Виляторо е дошъл в Кутни Бей, изслушвайки подробностите за обира в „Санта Анита“. Повярва му, когато той каза, че се приближава до нещо и колко важно е за него да разреши случая. Ролинс го изслуша търпеливо, като се опитваше да не мисли за ранчото си, където бяха децата, или за последиците от сегашното си положение. Беше изчакал да свърши историята за обира, за да се върнат към настоящия момент и да чуе какво ще каже Едуардо за бившите ченгета, които помагаша на шерифа в разследването.

Джес не искаше да му разкрие тайната си и прибързано да го попита за тях.

Когато стана дума за Сингър, Виляторо не даде толкова информация, колкото Джес се бе надявал да получи. Лейтенант Сингър бил познато име на Едуардо, защото участвал в разследването на обира в „Санта Анита“, но той не бил водещият следовател. По-скоро бил една от административните пречки. Нюкърк също бил свързан с разследването, обясни Виляторо. Той бил сигурен, че Нюкърк е от екипа, на който е бил възложен случаят. Според Едуардо имало и

други. Сега чакал да му съобщят имената им и връзката им с делото. Имало и още нещо, само че той още не можел да сглоби картината.

— Просто е твърде голямо съвпадение — каза Виляторо — двама души от замесените в „Санта Анита“ да бъдат точно тук от всички други възможни места. Не мислите ли?

Джес отвърна, че не може да прави категорични изводи.

— Не ми харесва единствено фактът, че в долината отново има лоши ченгета — добави фермерът.

Едуардо бе на същото мнение.

— Искрено се надявам случаят да не е такъв — каза той. — През целия си живот съм работил с полицаи. Повечето бяха почтени и отдадени на задълженията си. Разбира се, имаше и някои мързеливи. Но истински лоши ченгета не съм срещал. Тази мисъл ме безпокои и се надявам да е погрешна.

— Да, така е...

— Имаше някои полицаи, с които взаимно не се харесвахме. Доста от ченгетата в Лос Анджелис, с които работих, ме гледаха високомерно — и мен, и моя участък. Смятаха ни за второразредни полицаи. Може и да сме били такива, но бяхме много близо до хората от нашия град. Вече не е така. Трудно е да се приспособиш към отчуждението. Виждам това да се случва и тук.

— Не съм от хората, които се противопоставят на промяната. Не се обиждайте, но дядо ми е променил това място, когато е дошъл тук и е основал фермата си. Ще бъде егоистично от моя страна да си мисля: „Сега, когато съм тук, никой друг няма право да бъде“. Живей и остави другите да живеят, така си мисля аз — рече Ролинс.

Виляторо кимна в знак на съгласие.

— Хубав извод. Възхищавам се на това.

— Просто искам новите преселници да имат малко уважение към онова, което е било, преди да дойдат тук — добави Джес. — По дяволите, ако се преместя в Лос Анджелис, няма да очаквам хората да сложат по една крава във всеки двор и елени в парковете само за да се чувствам по-удобно.

Пенсионираният детектив каза с усмивка:

— На едно мнение сме за уважението.

— Дяволски сте прав. Може би трябва да имат и малко чувство за история — добави фермерът.

— И за дълг — вметна Едуардо. — Съществува и дълг. Все още мога да повтора последните думи на Етичния кодекс на полицаая, въпреки че не съм го изричал на глас цели тридесет години.

Ролинс учудено повдигна вежди.

— А какво гласи той?

Виляторо изрецитира:

— Знам, че само аз съм отговорен за собствените си умения при изпълнение на професионалните ми задължения, и ще се възползвам от всички разумни възможности, за да повиша нивото на знанията и уменията си. Непрекъснато ще се стремя да постигна тези цели и идеали, като се посветя пред Бога на избраната от мен професия — полицейски служител.

— Жалко, че сте се пенсионирали — съжали Джес.

— Но не съм се пенсионирал за този случай. Не още.

Ролинс си помисли колко необичайно бе да разговаря с някого по тези въпроси. Особено с човек, когото срещаше за първи път. Фактът, че имаше и други, които мислеха по този начин, го накара да се почувства добре. Харесваше Едуардо Виляторо, обаче още не можеше да му разкрие тайната за децата.

Докато пресичаше улицата, Джес реши, че ако не друго, детективът може да му бъде от помощ. Щом не можеше да работи с хората от шерифството, в което Ролинс бе все по-уверен, защото те се бяха компрометирали, щеше да му се наложи да се свърже с някого друго. Едуардо Виляторо бе човек, на когото можеше да се довери.

Като стигна до пикала си, Джес мушна ръка в джоба си, за да се увери, че визитката на Виляторо е там. Мъжът бе записал телефонния номер на рецепцията в мотела, където бе отседнал, както и номера на стаята си. На свой ред Ролинс му бе дал своя номер.

— Надявам се, че ще мога да говоря с вас от време на време, докато разследването ми продължава — каза Едуардо. — Добре е да разполагам с местен експерт, който познава нещата. Надявам се, че нямате нищо против. За мен това място е чуждо.

Джес се замисли за миг.

— Нямам нищо против. Само не ме карайте да доноснича за моите съседи. Няма да направя това.

— Не бих си и помислил подобно нещо — отвърна детективът с лека усмивка. — Просто вече виждам много неща, но не мога да сглобя

цялостната картина, твърде странна е. Чувствам се така, както бихте се усещали, ако ви пуснат насред Източен Лос Анджелис без някого, който да ви помогне. Няма да знаете какво да правите, къде да отидете, кое е правилно. И там има хищници — добави той, като посочи към убитата мечка, — но те се обличат в разноцветни дрехи и носят пистолети. Само това е разликата.

Ролинс не каза нищо. Винаги си бе мислил, че е по-лесно за селските хора да живеят в града, отколкото дългогодишни градски жители да се преместят на село.

— Например — продължи Виляторо, като посочи източната планинска верига — като погледна натам, единственото, което виждам, е обрасла с дървета планина. Вероятно има и повече, но това е всичко, което възприемам.

Джес се обърна да види накъде сочи Едуардо.

— Това е Уеб Маунтин — обясни той. — Виждате ли зеленото, което е по-светло от останалото пространство? Нещо като мозайка? Това са трепетлики. Преди двадесет години там имаше пожар и трепетликите първи израснаха отново. В крайна сметка боровете ще вземат връх над тях, но това ще отнеме векове. Говореше се в Уеб Маунтин да се изгради ски курорт, но предприемачите бяха прогонени от природозащитниците. Мястото е добро обиталище на мечки. Предполагам, че точно там нашият ловец е застрелял мечката тази сутрин.

Той забеляза, че Виляторо се усмихва.

— Точно това имам предвид — каза бившият детектив. — Аз виждам планина, която изглежда като стотици други. Вие я виждате в исторически план, виждате случилото се в нея.

Ролинс посегна към вратата на пикапа си, но му хрумна по-добра идея. Можеше да отиде пеша до желаното място.

— Ето защо тази страна е невероятна — каза Едуардо. — Толкова е голяма и е така различна. Човек никога няма да узнае всичко за нея.

Джес потисна усмивката си.

— Вие сте интересен човек, господин Виляторо.

— Аз съм като риба на сухо. Обаче съм решителна риба.

— Така е — съгласи се Ролинс. — Донякъде и аз се чувствам по същия начин.

Тъй като сградата на областния съвет се намиреше на две пресечки оттам, Джес реши да повърви. Нуждаеше се от няколко минути, за да помисли, да състави план. Той беше съкрушен и объркан. Имаше чувството, че нещата се въртяха вихрено около него и нарушаваха равновесието му.

Това бе започнало, когато управителят на ранчото, Хърбърт, си бе тръгнал и бе нарушил обичайния ред, към който Ролинс бе привикнал. При всички трудности, с които трябваше да се справя един фермер — атмосферни условия, цени, природни бедствия, законови наредби, браконieri, лоши работници — бе наложително да има някакъв установен ред. Работата трябваше да се свърши в определени часове. Ранчото не можеше да се управлява само по инстинкт. Но при липсата на Хърбърт и с появата на изчезналите деца и тяхната опасна история, той се чувстваше като кораб, изгубил пристан. Носеше се по течението и не бе сигурен в себе си.

Независимо дали бе съобщено за убийството, или не — независимо дали изобщо се бе случило — всичко останало, което бе научил тази сутрин, като че ли клонеше към версията на Ани и Уилям за събитията. Идеята, че убийците са бивши полицаи, които бързо са се внедрили в шерифството, за да могат да контролират нещата, пасваше. Поставянето на човек да пази майката — също. Обаче без трупа на застреляния мъж казаното от децата можеше да се отхвърли като плод на въображението им. Всичко зависеше от убийство, за което очевидно никой друг не знаеше. И от мъртвеца, който явно не липсваше на никого...

Джес си помисли за последиците от странната ситуация, в която се беше озовал, и това още повече го разтревожи. Ако всичко, което Ани и Уилям му бяха разказали, се окажеше лъжа, той щеше да бъде виновен за голяма измама пред обществото, а вероятно и за престъпление. Всеки изминал час, в който пазеше тайната си, беше поредният жесток час за майката.

А какво ли имаше на видеокасетата, за която Нюкърк бе прошепнал на шериф Кери?

Какво го възпираше да влезе в шерифството и да им каже, че знае къде са изчезналите деца, а после да ги заведе в своето ранчо?

Отговорът беше много прости́чък, внезапно осъзна Джес. Той имаше доверие на Ани.

Обаче още не беше напълно сигурен. Нуждаеше се от повече информация. Какво имаше на видеокасетата? Трябваше да разбере. После щеше да реши.

Като минаваше край агенцията за недвижими имоти, Ролинс ускори крачка, но тя го видя.

— Джес?

Той забави ход, чудейки се дали да спре, или да продължи. Съжали, че не бе поел с пикапа за шерифството, за да избегне тази среща.

— Джес?

Спря на тротоара и пъхна ръце в джобовете си, като погледна към нея изпод периферията на шапката си. Боже, колко добре изглеждаше! Елегантна, стегната, облечена с черни панталони, бяла риза и леко сако. Носеше матово червило, което не бе виждал преди, а тъмната ѝ коса беше прибрана назад. Нямаше бели коси — сигурно се бе боядисала. Тя никога не беше изглеждала толкова добре в ранчото.

— Здравей, Карън.

— Изненадах се, като погледнах навън и те видях да минаваш.

— Работиш в неделя, а?

— Финализираме сделка в единадесет часа. Чакам купувачите. Ей, какво ти е на ръката?

— Нараних се на една кука — отговори той, надявайки се, че това ще е достатъчно.

Карън спря на тротоара и неловко скръсти ръце пред гърдите си. Той не очакваше прегръдка, но му изглеждаше странно да говори с нея от метър и половина разстояние. Струваше му се огромно.

— Какво правиш в града? — попита тя.

— Отивам до областния съвет.

Карън сви устни.

— Те не работят днес.

— Търся шерифа...

— О! — възкликна тя, като го огледа внимателно, чудейки се какво ще последва.

— Искам да разбера дали има някакви новини за изчезналите деца — обясни той.

— Не е ли ужасно? — каза Карън, като поклати глава. — Никой, с когото съм говорила, не си спомня да се е случвало такова нещо преди. Надявам се да ги намерят и те да са добре. Направо е отвратително.

— Да — съгласи се Ролинс.

— Изминал си целия този път до града, за да попиташ за тях? — Тя го наблюдаваше внимателно.

— Закусих в „Пенхендъл“ и си помислих, че мога да проверя, докато съм тук — рече той.

— Това ли е единствената причина?

Джес знаеше какво има предвид тя и извърна очи. Не беше помислил за това. Жегна го познато чувство на вина. Не знаеше какво да каже. Мълчанието продължи твърде дълго.

— Говоренето винаги е било трудно за теб, нали?

Усети, че дланите му започват да се потят в джобовете му. За щастие тя смени темата.

— Моника Тейлър... — подметна Карън. — Чух някои неща за нея.

Ролинс отново я погледна.

— Чух, че хойка — продължи тя. — Знаеш ли, бившият ѝ съпруг е бил в затвора. Тя не се ползва с добра репутация.

— Общественото мнение е променливо като времето — отвърна Джес твърде бързо.

Лицето ѝ потъмня.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Забрави.

— Не можеш ли да го забравиш? Минаха три години.

Джес погледна към ботушите си, после към небето „Не — помисли си. — Не мога.“ Не че искаше тя да се върне при него, не и сега. Беше заради годините на измама преди изневярата. Тайните писма, обажданията по телефона, любовните афери, мъжете. Как би могъл просто да забрави? Как го правеха другите хора? Като погледнеше назад, тъмната страна в нея просто се беше оказала по-силна от слабата му надежда за потомство...

От агенцията излезе Брайън Балард, новият съпруг на Карън. Беше облечен по същия начин като в петък: разкопчана риза, яке, намачкани дънки „Докерс“ и мокасини.

— Тук всичко наред ли е? — весело се интересува той. — Попита ли Джес за имота?

— Не сме стигнали до това — отвърна Карън, без да отделя очи от Ролинс.

— Няма да продавам, докато не се наложи — заяви Джес. — Нищо не се е променило.

Брайън прегърна Карън през кръста и я притегли към себе си, сякаш да покаже, че е *негова*.

— Знаеш ли, не е необходимо това да се превръща в съперничество. Ние ще работим с теб.

— Точно сега съм зает — каза Ролинс.

Брайън извърна очи към жена си за обяснение. Тя гледаше Джес. Гледаше го по онзи съсредоточен начин, който той добре си спомняше, сякаш като се взираше в лицето му, можеше да прочете мислите му.

— Какво става, Джес? — попита Карън. — Чувствам, че нещо не е наред.

Ролинс се опасяваше, че гласът му ще го издаде.

— Няма нищо — отвърна той. — Трябва да тръгвам.

Като остави колана си, чифт многофункционални клещи „Ледърман“, джобното ножче и монетите си при жената, която проверяваше за сигурността, Джес влезе в офиса на шерифа и застана на гишето. Не беше сигурен какво или кого търсеше. Може би някой отзивчив служител. Някой, когото познаваше.

Той отстъпи встрани, когато трима мъже в края на петдесетте или началото на шейсетте си години се появиха от дъното на коридора, за да получат обратно вещите си.

Единият каза ядосано:

— Това са глупости.

Вторият вметна:

— Няма начин да осигурят достатъчно хора. Шерифът винаги се оплаква, че не му достига персонал, обаче ни отпрати.

Третият добави:

— Как биха могли да разполагат с достатъчно помощници? Това е заради онзи задник Сингър, обзалагам се. Чувал съм разни истории за този човек.

Първият мъж вдигна очи, докато пъхаше портфейла в джоба си, и видя, че Ролинс ги изчаква да минат през детекторната рамка.

— Извинете, не исках да ви карам да чакате.

— За да предложите помощта си ли сте дошли? — попита Джес.
— И вие ли сте полицаи?

— Пенсионирани — отговори вторият мъж. — От Лосанджелиския полицейски участък. Обаче шерифът дори не се срещна с нас. Накара секретарката си да излезе и да ни каже да оставим за всеки случай имената си, но в момента не се нуждаел от помощта ни. Можете ли да повярвате на подобни глупости при две изчезнали деца?

Ролинс си помисли, че това е повече от интересно.

Секретарката му каза, че шерифът е вътре, но не може да го приеме. Преди Джес да успее да попита защо, тя добави:

— Заспал е на бюрото си. Бедният човек е изтощен. Току-що проведе пресконференция, за да съобщи, че се обявява тревога „Амбър“. Сега всички в страната ще издирват Том Бойд и онези клетки дечица. Предполагам, че сте чули какво се случи. По спешен въпрос ли го търсите?

Спешен ли беше въпросът? Не беше сигурен.

Том Бойд... Беше чувал това име.

— Служителят на Ю Пи Ес ли? — попита той невярващо.

— Точно той — отвърна жената.

В другия край на стаята видя заместник-шерифа Бъди Милън, който веднъж бе участвал в бригада за събиране на сено в ранчо „Ролинс“. Бъди му махна с ръка и Джес отвърна на поздрава му, после мина през люлеещите се врати встрани от гишето и седна до бюрото на заместник-шерифа.

— Тъкмо си мислех за теб — каза Бъди. — Бях с издирващия екип недалече от фермата ти, за да търся изчезналите деца. Всеки път като видя ливадите ти, започва да ме боли гърбът.

Милън изглеждаше уморен и Ролинс си отбеляза наум, че униформата му беше се изцапала при търсенето.

— Защо са били отпратени онези мъже? — попита той. — Те са пенсионирани полицаи, които доброволно са предложили помощта си.

— Не са първите, които връщаме — отговори Бъди. — Половината от пенсионираните ченгета идваха тук.

— Тогава защо шерифът отхвърля помощта им?

Бъди сви рамене.

— По искане на Сингър. Предполагам, казал е, че вече има достатъчно хора навън. Той командва парада. Аз лично мисля, че това са пълни глупости. Ние трябва да имаме стотици издирващи там.

— И те мислеха така — каза Джес.

— Виж, остава малко, докато ми изтече смяната, после си отивам у дома и се просвам на леглото. Не съм спал от тридесет и шест часа.

— Нямате късмет, а? — попита Ролинс.

Заместник-шерифът тъжно поклати глава. После огледа помещението и се наведе към Джес.

— Не трябва да ти казвам това, но работите се развиват бързо. Попаднахме на нещо. Един местен човек е записал с камера признанието си.

Джес изненадано се отпусна на облегалката на стола.

— Наистина ли? Служителят от Ю Пи Ес? — *Видеокасетата.*

Бъди кимна утвърдително.

— За съжаление сменяме целта на търсенето — от издирване на изчезналите деца в търсене на телата им. Това е ужасно. Но моля те, пази го в тайна. До утре няма да се съобщава официално.

Ролинс се опита да прикрие смущението си. Щеше му се да каже: „Те са добре, Бъди“, но се овладя. Ала какво означаваше това, че Том Бойд е признал? За какво?

„Заместник-шерифът е добър човек — каза си Джес. — На него може да му се вярва. Навярно той може да помогне да се уредят нещата.“

— Бъди...

Телефонът на бюрото иззвъня. Заместник-шерифът протегна възпиращо едната си ръка, а с другата вдигна слушалката. Ролинс зачака, като се опитваше да подбере думите си и се чудеше дали няма да е по-добре да заведе Бъди някъде извън шерифството, за да му съобщи новината. Може би трябваше да направи още малко проучване, да получи повече информация за признанието, което бе променило

всичко и бе направило още по-смуцаващо и без това заплетеното положение.

Бъди слушаше, като издаваше звуци, потвърждаващи, че следи мисълта на обаждания се. Сетне надраска някакъв адрес в бележника си.

— Добре, госпожо. Той има ли мобилен телефон? Пробвахте ли в хотела му?

Заместник-шерифът погледна към Джес, като мърдаше вежди, докато му говореха отсреща.

— Не можем да обявим един човек за безследно изчезнал, преди да изтекат двадесет и четири часа от неговото отсъствие — каза той. — Съжалявам. В 99,9% от тези случаи всичко се оказва наред. Обаче ще си запиша това сведение и ще предам информацията на шерифа. Аз лично ще се свържа с вас още утре сутринта. Но когато той се появи, моля ви не забравяйте да ни се обадите и да ни уведомите незабавно.

Бъди затвори телефона и записа още нещо в бележника си.

— Някаква жена казва, че съпругът ѝ трябвало да се прибере снощи от риболов, ала не се върнал. Искане да го обявим за издирване, сякаш в момента си нямаме предостатъчно работа. Обзалагам се, че ще се прибере тази вечер. Навярно е затънал в калта или е претърпял авария, или по-вероятно се забавлява в някоя долнопробна кръчма или стриптийз бар. И се хващам на бас, че тя ще забрави да ни се обади, за да ни каже, че се е върнал.

Думите му поразиха като гръм Джес. Осъзна, че трепна. За щастие заместник-шерифът не забеляза.

Имаше изчезнал мъж...

Реши да покани Бъди да изпият по едно кафе.

Заместник-шерифът продължи:

— Жената каза, че той е пенсиониран полицаи и никога не е закъснявал, без да се обади.

— Да не би да е от онези ченгета от ЛАПУ? — попита Ролинс с внезапно пресъхнала уста.

— Точно това каза тя. Защо?

Джес не можеше да се сети за някоя лъжа. Не го биваше в тези работи. Вместо това той погледна бележника на Бъди и запомни името, което бе записано в него.

— Няма значение — отвърна.

С разбунтуван стомах Джес отиде в мъжката тоалетна. Наплиска лицето си със студена вода и го подсуши с книжна салфетка. Чувстваше се слаб, краката му се подгъваха, ранената му ръка пулсираше от болка.

Чу шляпането на парцал в кофа с вода и видя чистача зад гърба си. Ролинс затвори за момент очи. Точно сега това му идваше твърде много.

Чистачът завъртя парцала, като държеше главата си наведена, така че дългата коса скриваше лицето му, а раменете му бяха приведени, сякаш искаше да остане незабелязан.

— Джей Джей?

Парцалът застина. Чистачът бавно вдигна глава и погледна през кичурите коса. Джес си спомни как бе забелязал по-рано, че по снимката на детско лице човек може да открие отличителните черти на възрастния, в когото то ще се превърне. Не че беше ги разпознал навремето, но сега, като гледаше старите фотографии — онези от началното училище, ги виждаше. Момчето отрано бе загубило допир с реалността. Беше родено със заболяване, което винаги си е било в него, дебнещо, проявило се чак в края на пубертета, и което се бе развихрило през първата година в колежа. Лекарите казаха, че е параноидна шизофрения и разни други неща, чиито названия Ролинс не можеше да си спомни. Синът му винаги бе проявявал странности — говореше си сам, търкаше с четката зъбите си, докато не се разкървяваха, от дванадесетгодишна възраст не позволяваше да бъде докосван. После положението се влоши — проявиха се халюцинации, яростни изблици, даване на малки котенца, защото според него майка им се е опитала да го задуши, докато спи. Момчето избра да използва химически препарати, за да се опита да промени света около себе си, да го направи такъв, какъвто то го възприемаше. И бе успяло до известна степен. На Джей Джей не му беше съдено да се присъедини към фермерите на масата за закуска.

— Джес-младши, позна ли ме?

Синът му го погледна с мътен поглед. Лекарството, което пиеше и което му позволяваше да работи, докато бе лишен от свобода, го

правеше инертен и безстрастен. Но без него той щеше да навреди на себе си и на другите.

— Татко.

— Как си, сине?

На лицето му се появи лека усмивка.

— Не много добре.

— Изглежда, здравата работиш.

Джей Джей кимна утвърдително.

— Просто си мия.

Ролинс се опита да го насърчи:

— Нещата наред ли са?

С известно забавяне Джей Джей заклати наляво-надясно рошавата си глава. Фермерът пристъпи към него, но синът му вдигна парцала, за да го спре.

— Не ме докосвай.

— Няма, сине. Спомням си колко мразиш това. Какво не е наред?

Измина минута, докато въпросът му проникне в съзнанието на Джей Джей и той успее да състави отговор. Усилието му да събере мислите си и да ги изкаже на глас сломи сърцето на Ролинс.

— Тук има някои лоши хора, татко.

— В затвора със сигурност има такива.

— Не — Джей Джей ококори очи и още по-силно заклати глава.

— Бившите ченгета ли имаш предвид? — попита Джес, като измъкна рисунката на Ани, разгъна я и му я показа. — Това те ли са? — Тревогата, изписана на лицето на сина му, му подсказа отговора.

Джей Джей закима усилено.

— Те наистина са лоши.

— Вярвам ти, синко — каза Ролинс и очите му се насълзиха.

— Не ме докосвай.

— Няма, сине.

Като прибра вещите си от жената, отговаряща за сигурността, Джес намери един обществен телефон във фойето на областния съвет. Той се опита да прогони опустошителната мъка, която изпита от това, че бе видял Карън и техния увреден син в една и съща сутрин.

Измъкна визитката на Виляторо от джоба си, набра номера и бе свързан с мотелската стая. Линията бе заета, затова остави съобщение:

Господин Виляторо, обажда се Джес Ролинс. Не знам какво означава това, но може би трябва да проверите още едно име. И то е на бивш полицай. Имам името му...

Докато говореше, Джес си помисли, че нещата бяха станали много по-ясни и много по-лоши. Сега със сигурност знаеше на чия страна е.

НЕДЕЛЯ, 11:40 ЧАСА

Нюкърк ровеше в хладилника на Моника Тейлър не защото беше гладен, а защото знаеше, че трябва да яде. Тялото му жадуваше за нещо друго освен „Дивата пуйка“. Ръцете му трепереха, когато бутна настрана едно пълно шише с мляко и затърси на рафта нещо, което би могъл да стопли. Провери и във фризера. Освен кутиите със сок и формичките за лед, там имаше само една голяма тава, покрита с алуминиево фолио. Потупа я с пръст — съдържанието ѝ беше здраво замръзнало.

Беше смутен от телефонния разговор, който току-що бе провел с жена си. Тонът ѝ бе станал леденостуден, когато ѝ каза, че по всяка вероятност няма да се прибере още известно време. Напомни му за пролетната тренировка по бейзбол на сина им и за предишните планове да прекарат деня в подготовка на зеленчуковата ѝ градина. „Всичко това звучи толкова тривиално“ — помисли си той, имайки предвид ситуацията в момента.

То му напомни за лошите стари времена в полицията, когато той участваше в рискована операция, а тя му се сърдеше, че няма да е вкъщи, за да гледа телевизия с нея.

Сега отново се случваше. Точно това смяташе, че е оставил в Лос Анджелис — напрежението, обидите, споровете. Всичко се връщаше обратно. Колкото до съпругата му, на която беше предоставен дом, за каквото преди години можеше само да си мечтае, която не трябваше да работи извън къщи, чиято представа за труден ден беше да отиде на фитнес или да копае в своята зеленчукова градина, е добре, *майната ѝ*. Тя не знаеше какво преживява той, не можеше да види по-далече от изкуствените си мигли.

Моника Тейлър седеше на дивана във всекидневната и се взираше кой знае в какво. Изглеждаше отчайващо спокойна. „Има нещо сбъркано в нея — помисли си Боби, — та да се държи по този начин предвид обстоятелствата.“ Беше по-привлекателна, отколкото бе очаквал. Но сега, когато бе непоколебимо уверена, че децата ѝ са живи някъде там, беше непоносима. Освен това той не ѝ вярваше. Тя се

държеше така, сякаш знаеше какво правеха те... Но нямаше начин да го знае.

Нюкърк затръшна вратата на хладилника толкова силно, че чу как някакво шише се счупи вътре.

— Няма ли нещо за ядене в тази къща?

— Моля?

— Умирам от глад — каза той, като се втурна във всекидневната. — От два дни не съм се хранил нормално. Единственото, което се намира в хладилника, е мляко, салатата и яйцата. Имате ли нещо, което мога да хапна?

Моника равнодушно отвърна:

— Мисля, че в кухненския килер останаха някакви консерви със супа.

— Какво е това във фризера? Има нещо в някаква тава. То може ли да се размрази?

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— Не я пипайте. Това е лазанята, която приготвих вчера и я замразих. Тя е любимото ястие на Ани и съм я запазила за нея, за да я изяде, когато се върне. Първата изгоря в петък вечерта.

Роб изпъшка:

— Мили боже!

Мобилният му телефон иззвъня, той го извади и погледна дисплея. Обаждаше се Сингър. Нюкърк се върна в кухнята и затвори вратата.

— Как са нещата там? — попита лейтенантът.

Роб въздъхна.

— Добре. Макар че тя не е на себе си. Настоява, че децата й ще се върнат.

Настана мълчание.

— Няма.

Нюкърк потрепери едновременно от ужас и облекчение.

— Случило ли се е нещо?

— Не още. Но вярвам, че ти и Гонзо ще ги намерите. Колкото повече мисля върху това, толкова по-съгласен съм с Моника Тейлър. Тези деца се крият някъде. Ние трябва да ги открием.

— За миг си помислих, че...

— Не. Обаче държим всичко под контрол. Току-що се чух с Денис. Пакетът е доставен в дома на Суон и той се занимава с неговото унищожаване. Той сигурно ще дойде след час — час и нещо да те освободи.

Нюкърк се опита да не мисли от какво се отървава Оскар.

— Казах на Гонзо да започне да обикаля от къща на къща. Той разполага с няколко добри карти, които взе от шерифството, където са отбелязани всички къщи и други сгради в окръга. Ще тръгне да обикаля домовете, като започне от Санд Крийк. Когато Суон се върне, искам да се свържеш с Денис и да направиш същото.

— Заедно ли искаш да работим, или поотделно?

— Ще говоря за това с Гонзо. Мисля, че ще е добре да се разделите, но да се придържате към един и същ район. По този начин ще можете да обходите два пъти по-голяма територия, но ще бъдете достатъчно близо за да си осигурите подкрепление, ако е необходимо. Смятам, че е просто въпрос на време да ги намерим.

Нямаше нужда Нюкърк да пита какво ще се случи, като ги открият. Докато слушаше, той откряна вратата, за да провери поведението на Моника Тейлър. Тя все още седеше на дивана с ръце в скута и спокойно изражение на лицето.

— Чакам с нетърпение да се махна оттук — каза Боби. — Тази жена ми лази по нервите.

Сингър тихо се засмя.

— Суон може да се оправи с нея. Не се притеснявай.

— Ще ми се това вече да е приключило — каза Нюкърк и веднага му се прииска да не го бе доверявал на лейтенанта. — Знаеш какво имам предвид.

Дълго мълчание отсреща.

— Още ли си с нас?

— Разбира се, не е за това. — Но беше.

— Дръж се твърдо, Нюкърк. Ние сме силни само ако е здрава връзката ни.

— Повярвай ми, знам това.

— Всичко ще свърши, когато намерим децата — добави Сингър.
— Така че нека да се съсредоточим върху това.

— Да, сър.

— О, щях да забравя. Получих информация от моите хора за твоя тип, Виляторо.

— И каква е тя?

— Прав си. Може да имаме проблем. Той е бил главният разследващ на обира в „Санта Анита“ от полицейското управление в Аркадия. Ето къде съм чувал името му. Той създаваше главоболия на нашите момчета.

— Мамка му.

— Без съмнение онази ужасна недискретност на нашия бивш общ приятел го е довела тук. Така че сме били прави за това.

На Роб не му пукаше дали са били прави, или не. „Станалото — станало“, помисли си той. Обаче сега имаха нов, сериозен проблем, който лейтенантът много отдавна бе предсказал, че ще възникне, ако някой наруши уговорката и стане небрежен.

— Какво ще правим с него? — попита Нюкърк, предчувствайки какъв ще е отговорът.

— Още не съм сигурен. — Нотка на колебание, която бе необичайна за Сингър. — Той е пенсионер, така че не е тук официално. Няма никакви правомощия, значи не може да има никакви претенции. Знам, че няма никакъв напредък с шерифа. Ако имаме късмет, може просто да се откаже и да си замине. Обаче трябва да го държим под око. Но много дискретно, ако разбираш какво имам предвид.

— Аха.

— Преди да се присъединиш към Гонзо, пообиколи града. Прегледай хотелските регистри за името му, за да открием къде е отседнал. Ако някой попита, просто кажи, че правиш проучване за списъка със сексуални манааци, изготвен от шерифа. Виж докога е регистрацията му. Обади ми се и ще тръгнем оттам.

— Добре.

— Помъчи се той да не те забележи — добави лейтенантът. — Вече те е виждал няколко пъти, а не искаме да заподозре нещо.

„Тогава защо сам не прегледаш регистрите? — искаше да попита Боби. — Теб не те е виждал досега.“

— Съгласен ли си с това? — настоя Сингър.

— Разбира се — отговори с въздишка Нюкърк.

— Бъди дискретен — повтори лейтенантът. — После иди да помогнеш на Гонзо. Нека да уредим това нещо.

— Съобщението е прието — каза Роб и затвори телефона.

Докато Нюкърк беше в тоалетната, Моника се загледа в телефона и взе решение. Щеше да се обади на човека, който смяташе, че може да ѝ помогне, който ѝ бе помагал и преди. Ако не друго, поне щеше да я успокои, да я утеши, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. В крайна сметка той ѝ го дължеше и тя не му го бе напомняла през изминалите дванадесет години.

Жената прекоси стаята и вдигна слушалката. Не ѝ беше нужен телефонният указател. Беше запомнила номера преди години, стотици пъти бе възнамерявала да позвъни, но никога не го стори.

— Какво смятате да правите? — попита Боби, излизайки от тоалетната. Говореше достатъчно високо, за да надвика шума от казанчето.

— Да се обадя на един познат.

— На кого?

— Това не е ваша работа.

— По дяволите, стойте далече от телефона — ядоса се той, грабна слушалката от ръката ѝ и я затръшна върху вилката. — Трябва линията да е свободна, в случай че някой се обади за децата ви. — Лицето му бе зачервено, а очите — потъмнели от гняв.

— Вие помагате ли ми, или ме пазите? — попита тя.

— Обсъдете този въпрос със Суон — отвърна той.

— Може би трябва да отида да намеря онази репортерка и да ѝ кажа, че ме държите като затворничка в собствения ми дом.

— Никъде няма да ходите — каза Нюкърк. — Опитваме се да ви държим далече от светлините на прожекторите, за да може разследването да стигне до края си. Суон не ви ли обясни? Ще има време за пресконференции и други такива глупости, след като това приключи. Не искате да ви няма, ако някой се обади за децата ви, нали?

Моника го изгледа втренчено, мъчейки се да прозре какво се крие зад думите му. Зачуди се защо той внезапно се бе изпотил.

НЕДЕЛЯ, 11:41 ЧАСА

Сърцето на Виляторо подскочи, когато администраторката в мотела му подаде снопчето документи, които Селесте бе изпратила сутринта по факса от старата му служба. Жената го погледна развеселено, докато той прелистваше книгата, и заяви, че поканата ѝ важи и за тази вечер, ако го интересува.

— Какво казахте, моля? — попита Едуардо.

— Чухте ме. — Тя посочи към документите, които му бе дала. — Боже, никога не съм виждала човек, който да е така развълнуван, че ще работи в неделя.

Той си даде сметка, че се усмихва широко срещу нея.

— Не можах да не забележа, че повечето от тях са списъци с имена на полицаи — отбеляза свенливо администраторката. — Те имат ли нещо общо с причината, поради която сте тук?

Виляторо бе твърде въодушевен, за да се ядоса, че е надничала.

— Да, може би. Първо трябва да ги прегледам.

— Познавам някои от тези хора — каза жената. — Всички отсядат тук, докато търсят имот в района. Оpozнах доста от тях, поне по име. Ако искате, мога да прегледам някои от старите регистри.

— И нямате нищо против да направите това? — попита той.

— Ей, не се случва кой знае какво — каза тя и му намигна. — Трябва да се занимавам с нещо, за да мине времето, преди да прием по един коктейл тази вечер.

Виляторо се поколеба, но макар и неохотно, взе решение.

— Благодаря ви за помощта — отговори той.

Тя се усмихна и отметна кокетно коса.

Обзе го разочарование, като прочете документите. Имаше графици на дежурства, списък на персонала, отговарящ за сигурността в „Санта Анита“, копия на изрезки от „Лос Анджелис Таймс“, полицейски доклади, които вече бе чел и препрочитал няколко пъти.

Нюкърк е бил в „Санта Анита“, добре... Заедно с още трима, свободни от дежурство полицаи, той е бил нает, за да обезпечи сигурността в стаята за броене на парите. Беше обичайно за хиподрума да наема свободни полицаи и Нюкърк беше един от редовните в дните на надбягванията.

Едуардо прочете неговите писмени показания, които бе чел и преди това, затова името му беше познато. Полицай Нюкърк заявяваше, че не е видял нередности по време на преброяването на парите от персонала на хиподрума и не може да предостави никаква информация, освен че е била спазена рутинната процедура, на която е бил свидетел десетки пъти преди това. Парите били преброени и направени на пачки, обвити с бандерол, един служител записал серийните номера на избрани стодоларови банкноти, после парите били сложени в чували и завързани заедно с описа им. Той познавал мъжете от екипа на бронирания автомобил, разменил приятелски закачки с тях и стоял отвън, докато колата потеглила сред гръмогласния рев на публиката, наблюдаваща последното надбягване.

В това наистина нямаше нищо забележително. Фактът, че Нюкърк е бил на хиподрума в деня на обира, а сега живееше в Кутни Бей, беше интересно съвпадение, но не доказваше нищо. Виляторо прочете имената на другите трима свободни от дежурство полицаи — мъж и две жени — надявайки се да попадне на познато име, но не откри такова. Антъни Родейл, Пам Госинк, Морийн Дроз. Никой от тях не беше свързан с нещо друго, което можеше да намери.

Името на лейтенант Сингър се появяваше в няколко от документите, които Селесте бе изпратила. Сингър бе отговарял за връзката по случая между ЛАПУ и Калифорнийския отдел за криминални разследвания. Той бе цитиран от време на време в „Таймс“, казвайки, че разследването продължава. Точно той бе съобщил на пресконференция, че един от служителите на хиподрума е назовал имената на другите и че са извършени арести. Пак Сингър бе цитиран да съобщава „с дълбоко съжаление“ за ненавременното и нямащо нищо общо със случая убийство на главния свидетел при обир в един квартален магазин.

Виляторо никога не бе срещал лейтенанта. Той бе надменен, недостъпен, винаги твърде зает за да придружи своите служители до Аркадия. Едуардо си спомни и нещо друго. Детективите от ЛАПУ,

които се шегуваха с всичко и с всеки, никога не го правеха с лейтенант Сингър.

Виляторо си помисли, че Сингър и Нюкърк са свързани със „Санта Анита“, макар и по различен начин, а сега и двамата живеят в Северно Айдахо. Едуардо бе обхванат от вълнение, но колкото повече мислеше за това, толкова повече се обезкуражаваше. Разбира се, тук имаше нещо повече от случайно съвпадение. Но колко полицаи бяха участвали по един или друг начин в разследването на обира в „Санта Анита“? Стотици. Колко бивши ченгета се бяха пенсионирали и преместили в Синята зона? Стотици. А името на Суон още не беше се появило в документите.

Той се облегна назад на неудобния си стол и се втренчи в тавана. Предполагаше, че може да поговори с Нюкърк и Сингър. Може би щеше да измъкне от тях нещо повече. Обаче си спомни подозрението, изписано на лицето на Нюкърк, и се отказа от идеята.

Виляторо нямаше правомощия и не можеше да ги застави да говорят с него. До момента не разполагаше с достатъчно информация, за да отиде при шерифа и да поиска от него да им изпрати призовка. Бившите полицаи познаваха закона и щяха незабавно да си наемат адвокати, които да протакат до безкрайност или да попречат на разпитите. За тях това нямаше да е проблем, защото той трябваше да се върне вкъщи, а те щяха да останат. Полицайте знаеха как се играе играта.

Мисълта за лошите ченгета отново го разтревожи силно. В практиката му се бе случвало изключително рядко да попадне на действително лош полицаи. В Лос Анджелис — град с 3,5 милиона жители — имаше 9350 полицаи. Колко от тях бяха корумпирани? Колко бяха направо престъпници? Не беше логично да няма нито един.

Телефонът иззвъня и го стресна. Беше Селесте. Както очакваше, гласът ѝ звучеше развълнувано. Той искрено ѝ благодари, задето се е отказала от неделната почивка и църквата, за да отиде в службата и да му изпрати по факса документите.

— По-близо ли сме вече? — попита тя.

— Да — отвърна Едуардо, — но още нямаме достатъчно доказателства, за да предприемем нещо. Полицаи Нюкърк и лейтенант Сингър са тук, но това все още не означава нищо. Тук е и друг

полицай, някой си Суон, който е свързан с тях, но не виждам никаква връзка между него и престъплението или разследването.

— Има ли нещо друго, което мога да ти изпратя? — поинтересува се Селесте.

В гласа ѝ се долови разочарование. Изпита чувството, че я е подвел.

— Дори не знам какво да поискам — отвърна той. — Папките ми са тук, а ти си сигурна, че си прегледала всичко, с което разполагаме, за да сравним имената, нали?

Тя отговори, че е сигурна, и беше леко обидена от въпроса му. Била в участъка от четири часа сутринта. Виляторо отново се извини.

— Има още нещо — каза Селесте. — Обаче то не излезе от досието.

— Какво?

— Преди няколко минути направих едно обикновено търсене чрез Гугъл, като написах имената и на двамата. Открих нещо, наречено „Социална фондация на пенсионираните калифорнийски полицаи“, или СФПКП. Това е неправителствена организация. Според публичния регистър тя е организация с нестопанска цел, съгласно член 501, ал. В, т. 3 от Закона за вътрешните приходи, основана, за да отпуска стипендии на деца на полицейски служители, безвъзмездни помощи на вдовици и други подобни. Сингър и Нюкърк са членове на борда.

Едуардо помисли върху думите ѝ, но не можа да си представи как информацията за СФПКП би могла да му бъде от полза. После попита:

— Къде е основана?

— Чакай да видя — отвърна Селесте, очевидно преглеждайки информацията на екрана на компютъра си. — В Бърбанк. — Секунда мълчание. — И в окръг Панд Орей, Айдахо.

Това го накара да застане нащрек.

— Кога е основана?

Тя му каза датата на вписване в щатските регистри. СФПКП беше основана два месеца преди обира в „Санта Анита“.

— Как се финансира организацията? Написано ли е там? — попита той.

Чуваше как пръстите ѝ чукат по клавиатурата.

— С доброволни вноски — каза Селесте. — Изглежда, нямат установен членски внос.

Мислите му препускаха.

— Предполагам, че доброволните вноски се правят от други полицейски служители.

— И аз така мисля.

— Даренията се внасят в брой, в дребни банкноти. Един вид са събрани от полицаи, които ги пускат в шапка, която минава от човек на човек в участъка.

— Не знам, но предполагам, че е така.

— Има ли списък на дарителите?

— Тук няма — отговори тя. — Не знам как ще го открия, без да се свържа с организацията.

— Която вероятно няма да ти го предостави, тъй като няма дарители. Това е перфектен начин за изпиране на голямо количество пари в дребни банкноти. Бавно, с течение на времето, могат да се внасят пари в брой, които се предполага, че произхождат от спорадични събирания на волни пожертвования.

Селесте остана мълчалива известно време.

— Не схващам мисълта ти.

— Това е едно от нещата, които винаги са ме озадачавали — каза Виляторо. — Как ще могат крадците да използват всички тези пари, без някой да забележи? Банките забелязват, когато се депозират пари в брой, особено крупни суми. Те трябва да съобщят за тях, ако надхвърлят определен размер. Но ако парите се внасят в продължение на дълъг период в сравнително малки количества, да кажем от по няколко хиляди долара, лошите момчета остават незабелязани. Особено като се разбере, че парите идват от дребни дарители за благотворителни цели. Това е идеален вариант.

Селесте разбра ситуацията и възкликна:

— Боже мой, Едуардо!

— Обаче в плана ще има пробив, ако някой не внесе парите, както е уговорено, а похарчи част от тях. Особено ако банкнотите са маркирани. Такова нещо ще събуди подозрения, ако няколко от тези банкноти идват от едно и също място.

Докато говореше, Виляторо прелистваше папката, за да открие копията на белязаните стодоларови банкноти.

— Може би имаме нещо — каза той, като се помъчи гласът му да остане неутрален. — Кои са другите полицаи?

Тя му прочете списъка.

Ерик Сингър, президент. Оскар Суон, вицепрезидент. Денис Гонзалес, втори вицепрезидент. Робърт Нюкърк, секретар. Антъни Родейл, касиер.

Имената му звучаха познато. Той накара Селесте да му ги прочете втори път, буква по буква.

— Предполагам, че служителите на тази организация са добре платени — каза Виляторо. — От щатската данъчна служба може да се заинтересуват от това. А сега направихме и връзката с полицаи Суон.

— Всичките ли са там? — попита тя.

— Трима от тях със сигурност: Нюкърк, Сингър и Суон. Трябва да разбере за другите двама.

Едуардо чу шум от разлистване на книжа. Селесте му каза да почака малко, докато провери нещо.

— Гледам графика на дежурствата за деня в ЛАПУ — поясни тя и той разбра, без да се замисли, кой ден имаше предвид. — Суон е бил дежурен, а Нюкърк, Сингър и Гонзалес са били свободни от дежурство. Знаем, че Родейл и Нюкърк са работили като охранители в стаята за броене на парите.

Виляторо едва сподави удивлението си. Двама от борда на Социална фондация на пенсионираните калифорнийски полицаи са били в стаята за броене. Други двама са имали почивен ден. Свидетелят, разхождал кучето си, беше казал, че крадците, влезли в бронирания автомобил и убили Стив Никълъс, са били най-малко двама. Това може да са били Сингър и Гонзалес. Оставаше само Суон, който е бил дежурен в управлението. Колите, използвани за бягството, бяха поели с пълна скорост по магистралата и буквално бяха изчезнали. Това също бе загадка за Едуардо. Обаче ако автомобилите са имали полицейски ескорт...

— Добра работа, партньоре — възкликна той. — Чудесно... Моля те, кажи на шефа, че може би сме близо до разрешаване на случая.

Виляторо се изправи и коленете и гърбът му изпукаха. В ума му се въртяха различни възможности. Най-сетне нещата се навързаха... Но дали беше така? Той знаеше, че вероятно има празноти, логически пропуски. Какво беше недогледал? Нуждаеше се от време, за да подреди всичко това, да свърже точките, които ставаха по-големи и по-близки една до друга.

Тогава внезапно осъзна нещо. Беше чул, че четирима бивши полицаи помагат в разследването на изчезналите деца. А къде беше петият? Липсата му можеше да се обясни, ако между двата случая нямаше никаква връзка. Ами ако имаше?

Не го свърташе повече в стаята му. Беше твърде развълнуван. Той отвори вратата и излезе в коридора, без дори да забележи ярките слънчеви лъчи, които струяха през прозорците.

— Господин Виляторо — извика администраторката, като го видя. — Добре ли сте?

— Добре съм — отвърна той, като приближи до нея и сграбчи ръката ѝ с двете си ръце. — Повече от добре. Денят е прекрасен.

Жената се изчерви и не издърпа дланта си. Смутен, той първи пусна ръката ѝ.

— Извадих тези имена за вас — каза тя.

— Бях забравил за тях.

Администраторката държеше малко листче над главата си, така че той да не може да го стигне.

— Ще пийнем ли тази вечер?

— Да, разбира се — отвърна Едуардо. Нямаше избор.

— Чудесно — каза тя и му подаде листчето.

Той прочете имената: Сингър, Гонзалес, Суон, Нюкърк.

Бавно затвори очи. Още една връзка.

Ами Родейл? „Телефонният указател!“ — помисли си той. Просто ще потърси името му в телефонния указател и ще отиде да го види. Може би Родейл се беше скарал с другите. Ако бе така, това щеше да е идеална възможност да говори с него. Обаче първо трябваше да го открие. Беше оставил указателя в колата си тази сутрин, когато бе използвал картите в него, докато шофираше. Едуардо се обърна и се втурна през стъклената врата към паркинга. Видя Нюкърк да паркира, преди бившето ченге да успее да отвори вратата си.

„Ето те и тебе — каза си Виляторо. — Дошъл си да ме проучваш.“

Искрената изненада, която се изписа на момчешкото лице на Нюкърк, отговаряше напълно на сценария, който Едуардо бе разработил тази сутрин. Бившият полицаи се шокира, когато го видя да стои пред него. Защо би се стреснал, ако просто бе още един пенсионер, който се занимава със своите дела?

— Здравейте, господин Нюкърк.

— Здравсти. — Полицаят очевидно се мъчеше да измисли приемливо обяснение защо е тук. Въпреки че лицето му бързо придоби студеното безизразно изражение на ченге, за миг Виляторо бе зърнал в очите му страх и смущение.

— С какво мога да ви помогна, господин Нюкърк?

— Откъде знаете името ми?

— Знам го от моето разследване — отговори Едуардо, възпирайки се да каже нещо повече.

Нюкърк трепна и Виляторо забеляза това. Той не харесваше подобни неочаквани срещи. Беше човек, обичащ да планира, да анализира задълбочено фактите. Особено когато имаше толкова много несигурни и неизвестни неща. Обаче прие случая като изключителна възможност. Нюкърк беше изненадан от неговото присъствие и държането му може би щеше да издаде нещо, ако го попритиснеше.

Бившият полицаи пристъпи напред, като гледаше изпитателно.

— Какво искате да кажете?

— Това, което искам да кажа, господин Нюкърк, е, че не е твърде късно да се спасите. Вече не съм служител на силите на реда. Не мога, а и не смятам за необходимо да ви арестувам. Бях главен следовател в полицейското управление в Аркадия. Прекарах последните осем години от живота си в разследване на това престъпление. Искам да намеря убийците и парите или поне това, което е останало от тях.

— *Какво?*

Нюкърк беше шокиран, слисан...

„Продължавай“ — каза си Едуардо.

— Първия път, когато ви видях, си помислих, че сте човек със съвест. Забелязах халката на безименния ви пръст. Изглежда като моята. Работете с мен, за да разрешим този случай. Ако го направите,

ще сторя всичко по силите си, за да ви предпазя от неприятностите, които ще последват.

— Не разбирам за какво говорите — потрепна Нюкърк.

— О, мисля, че разбирате. Били сте полицаи, и то добър. Вие знаете най-добре, че могат да бъдат сключвани сделки, които са изгодни за всички страни. Обаче възможността да помогнете доброволно не трае дълго. Ако не се възползвате от единствения си шанс, кой знае какво ще се случи...

Виляторо виждаше как бившето ченге усилено мисли, как пулсират вените на слепоочията му.

— Имате семейство и хубав живот тук. Дали оказването на помощ за моя случай ще помогне да си запазите това? Има ли неща, които може да ми кажете и с това да донесете полза на себе си и на семейството си? — попита Едуардо. — Вие трябва да решите. Предполагам, че съвестта ви измъчва, и това е начин да я успокоите.

За изненада на Виляторо Нюкърк, изглежда, го слушаше внимателно.

— Днес е неделя. Утре ще се обадя на мой приятел във ФБР — добави Едуардо. — Така че трябва да вземете решение още тази вечер...

— Все още не разбирам за какво говорите — заяви бившето ченге, но гласът му прозвуча неубедително.

— Помислете си добре, господин Нюкърк. Идете при семейството си. Погледнете ги и после решете.

Роб понечи да каже нещо, но се въздържа.

— Помислете си добре — повтори меко Виляторо. — Свържете се с мен тук и ще поговорим.

— Искам да ви кажа нещо още сега.

— Да?

— Майната ви, господине.

Едуардо го наблюдаваше как се вмъква в колата си и потегля.

Когато се скри от погледа му, Виляторо си пое дълбоко дъх. Коленете му трепереха. Не го порази казаното от Нюкърк, а това, което не каза.

Той не попита какъв случай разследва Виляторо, нито какво се е случило в Аркадия, та го е довело тук. Не спомена, че е бил на

хиподрума във въпросния ден. Не попита защо Едуардо ще се обажда във ФБР.

Вече в стаята си, Виляторо отвори телефонния указател на коленете си. Името, което търсеше, не фигурираше в него. Той прелисти указателя за имената на Сингър, Нюкърк и Суон, но тях също ги нямаше. Докато търсеше, видя, че мига лампичката на телефонния секретар. Дона ли беше? Или Селесте? Нюкърк ли се беше обадил вече?

Съобщението бе оставено преди час, когато Едуардо бе разговарял със Селесте.

Господин Виляторо, обажда се Джес Ролинс. Не знам какво означава това, но може би трябва да проверите още едно име. И то е на бивш полицаи. Имам името му. Тони Родейл. Р-о-д-е-й-л. Съпругата му позвъни на шерифа и съобщи, че е изчезнал. Имам и адреса.

НЕДЕЛЯ, 12:59 ЧАСА

Старият телевизор в дома на Джес Ролинс приемаше само три канала, а от тях един имаше ясна картина. Отвън, върху бетонна плоча, бе монтиран по-стар модел сателитна антена, а върху телевизора имаше електронен приемник. Ани гледаше как Уилям се опитва да открие чрез кое копче на старото ръбесто дистанционно да включи сателитната антена. Искаше да гледа анимационни филми.

— Това направо ме *подлудява* — каза той, като насочи дистанционното към телевизора и електронния приемник и започна да натиска копче след копче. — Как може този старец да живее така? Без хубав телевизор? Дори не мога да хвана „Никелодеон“^[1].

— Продължавай да опитваш — насърчи го Ани. — Ще го откриеш.

— Чудя се дали всички кабели са свързани със сателитната антена отвън. Може би нещо е повредено.

— Стой вътре! — нареди му тя. — Чу какво каза той, преди да тръгне. Дръжте пердетата спуснати и лампите изгасени. Не би трябвало да се показваме навън.

Уилям направи гримаса.

— Ако този телевизор не заработи, излизам.

— Не, няма.

— *Не, няма* — повтори малкият подигравателно.

Ани взе дистанционното от ръцете му и го погледна. Имаше копче, на което пишеше „Сат“, и тя го натисна. Снежинките на екрана изчезнаха и на него се появи картина от испански сапунен сериал.

— Какво направи? — извика Уилям. — Дай ми го!

Ани му подаде дистанционното и брат ѝ започна да сменя каналите.

— Той не е толкова голям селяндур, колкото си мислех — каза Уилям.

Тя стана от дивана и отиде в кухнята. Преди да излезе, фермерът бе заключил вратите и прозорците и им беше заръчал да не отварят, ако не са сигурни, че е той. Ани бе изненадана, че им казва това, тъй

като за първи път заключваше входната врата. Даже му се наложи да напръска бравата с някакво смазочно масло, за да може да превърти ключа.

Тя надникна в кухненските шкафчета и хладилника. В шкафчетата имаше бисквити, подправки, овесени ядки, чай и кафе, а във фризера — замразени пакети с говежда кайма и пържоли. Никога досега не бе виждала толкова много кутии с червен пипер. Господин Ролинс бе обещал, че ще донесе хранителни продукти, като се върне от града. А преди това я попита какво обичат да ядат с брат й. Ани надраска набързо един списък и му го даде, а той го прочете, усмихна се и го мушна в джобчето на ризата си с дълъг ръкав.

— Кога ще се върнете? — попита го тя.

— В ранния следобед, мисля — отвърна фермерът. — И не забравяй: дръжте вратите заключени и всички лампи и уреди изключени.

— Вече ми го казахте три пъти.

Джес я погледна изпитателно.

— Е, надявам се, че някой от тях е оказал въздействие.

Уилям извика:

— Ани, ела да видиш това!

Беше намерил канала „Фокс Нюз“ и на екрана имаше снимка. Тя едва го позна, толкова зле изглеждаше.

— Защо показват Том по телевизията? — попита брат й.

Трескаво се мъчеше да открие копчето за увеличаване на говора.

— А, и нашите снимки... — възкликна той, когато училищните снимки на Ани и Уилям изпълниха екрана над надпис: „Тревога «Амбър».“

Ани многократно бе мислила да се обади на майка си. Дори бе стигала дотам да вдигне слушалката и да чуе сигнала „свободно“, преди да се откаже. Като видя снимките им на екрана, тя отново помисли за това.

Какво щеше да навреди, ако позвъни? Да каже: „Ние сме добре и те обичаме, мамо“. Да чуе гласа й? Обаче господин Ролинс беше казал, че Суон е в техния дом, а тя не можеше да понесе мисълта, че той ще вдигне слушалката.

Надяваше се, че когато се прибере, фермерът ще има някакъв план как да ги заведе вкъщи, където им беше мястото. Той, изглежда,

бе на тяхна страна, но хранеше и някакви съмнения...

Щеше ли да се обърне срещу тях, както бе направил Суон? Възможно бе, но тя не смяташе така. Той явно им вярваше, макар и по своя си бавен начин. Освен това като че ли я харесваше. Ани бе забелязала, че господин Ролинс я гледа с нежност и тъга, сякаш виждайки нея, мислеше за някого друго. Чувстваше, че фермерът е човек, на когото двамата с Уилям можеха да се доверят. Освен това нямаше друго място, където да избягат.

— Хей, Ани, ела да видиш това! — извика отново брат ѝ от всекидневната.

— Какво има пък сега? — попита тя, като го видя да стои пред един отворен шкаф от тъмно дърво.

— Това е страхотно — каза той, като се дръпна настрана, за да може тя да погледне вътре.

Винтовки и ловни пушки, общо седем на брой, бяха наредени на специална етажерка. До прикладите им имаше кутии с куршуми с различен калибър. Уилям посегна към една от пушките, но Ани го спря.

— Не ги пипай! — скара му се тя, като натисна ръката му надолу.

— Но те са страхотни! — възрази момчето. — Чудя се защо той има толкова много оръжия?

— Господин Ролинс е фермер. Фермерите притежават много оръжия.

— Да, за мечки и други такива... — размечта се Уилям, широко отворил очи. — Той дали ще ми покаже как действат?

Ани сви рамене.

— Попитай го, като си дойде...

Искаше ѝ се господин Ролинс да бе заключил по някакъв начин оръжията. Уилям очевидно бе очарован от тях и тя се опасяваше, че той може да ги извади и да си играе, ако реши, че може да му се размине.

— Аз мога вече да те защита — каза брат ѝ напълно сериозно. — Така че ако се наложи той отново да отиде в града, ще бъдем в безопасност.

Тя се пресегна, за да затвори вратата на шкафа.

— Недей — помоли я Уилям. — Погледни тази.

Преди Ани да успее да се намеси, той бръкна в шкафа и откачи една винтовка с лостова система за куршумите. Пушката очевидно бе стара, с протрита до блясък цев и резки по дървения приклад.

— Тази изглежда подходяща за каубой — каза брат й, като я извади от шкафа. — По-тежка е, отколкото си мислех. — На цевта имаше надпис. — Какво пише тук?

Ани прочете гравирания надпис:

— „Изработена от «Уинчестър Рипийтинг Армс Къмпани», Ню Хевън, Кън“.

— Кън ли?

— Кънектикът. „Патентована на 21 август 1884 година. Цев — хром-никелова стомана, 25-35“. Не знам какво означава това.

— Леле, чудя се дали е твърде стара за да стреля.

— Не знам — каза тя. — Остави я.

— Ани...

— Остави я веднага!

Той го направи, но се позабави, докато я намести на етажерката.

— Признай, че е страхотна стара пушка — каза Уилям.

Тя затвори шкафа с оръжията.

— Има още нещо — заяви брат й, като прекоси всекидневната и отиде до едно бюро, чиято надстройка се затваряше с рулетка. — Почакай да видиш това.

— Не трябва да надничаш в чужда къща — каза Ани, като приближи до него.

— О, ти не надничаше ли в дома на господин Суон?

Уилям издърпа едното чекмедже на бюрото. Най-отгоре се виждаше снимка в рамка на господин Ролинс — много, много по-млад, с военна униформа и фуражка. Фермерът гледаше право във фотоапарата, сякаш искаше да покаже колко е сериозен. В чекмеджето имаше и кутии с военни медали.

Брат й ги отвори.

— Бил е снайперист в армията — възкликна той, като й показа един от медалите. — Получил е и тази сребърна звезда. Има още няколко, но не знам какво означават.

Ани докосна сребърната звезда с върха на пръстите си.

— Може би е по-печен, отколкото си мислехме — добави Уилям.

— Чудя се къде ли е получил тези медали.

— Трябва да го попитаме — вдъхнови се брат й. — Обзалагам се, че има истории за разказване.

Щом чуха бръмченето на автомобил, двамата се спогледаха, после бързо захлопнаха капачетата на кутиите, върнаха ги в чекмеджето и го затвориха.

Уилям отиде до прозореца и дръпна леко пердето настрана, преди тя да успее да го спре.

— Някой се задава по пътя — каза той. — Обаче не мисля, че е господин Ролинс.

Те се свиха под бюрото, като прегърнаха с ръце глезените си, застанали нащрек.

— Кой ли може да е? — попита Уилям.

— Успя ли да видиш нещо?

— Само една черна камионетка.

— Колко души имаше в нея?

— Не мога да кажа.

— Не трябваше да дърпаш така пердето.

— Те не можаха да ме видят.

— Откъде знаеш? Следващия път само надзърни през процепа между пердетата, разбра ли?

Брат й понечи да спори, но се отказа.

— Добре.

Бръмченето на автомобила се усили, после замлъкна. Чу се шум от затръшната врата.

— Те са пред къщата — прошепна Ани. Тогава си даде сметка и възкликна: — Телевизорът! Оставихме го включен!

Уилям изпъзля изпод бюрото и взе дистанционното от малката масичка. Насочи го към екрана и започна да натиска бутоните. Преди да открие бутона за изключване, неволно натисна този за звука и музиката на анимационния филм прокъртня в празната къща. Дъхът на Ани секна, когато видя как брат й изпусна дистанционното и запъзля на четири крака, за да се скрие при нея.

— Съжалявам — прошепна той.

Тя го изгледа гневно.

Чу се силно чукане на входната врата, от което чиниите в кухнята се раздрънчаха.

— Ехо! Ехо!

Двамата се спогледаха. Викаше мъж с дълбок глас.

— Хей! Отворете! Полиция на Кутни Бей.

„Какво да правим?“ — попита с очи Уилям.

Ани сложи пръст пред устните си.

— Хайде, чух телевизора. Трябва да ви задам няколко въпроса.

Момичето разпозна лекия мексикански акцент на мъжа, с когото бе говорил господин Суон, докато те се криеха на пода на пикапа му.

Уилям закри с длани лицето си. Ани го потупа по гърба, за да го успокои.

— Хей, вие вътре. — Ударите по вратата се усилиха.

След това тя чу тракането на дръжката... Мъжът се опитваше да влезе. После настъпи тишина.

Ани усети, че брат ѝ се опитва да се намуши още по-навътре в мрака под бюрото. Чу го да подсмърча, докато се мъчеше да сдържи сълзите си.

Някой премина пред единия прозорец на всекидневната и тя ясно видя през пердето очертанятията на силуета. Той беше. Позна единия от убийците, онзи, мургавия. Беше набит мъж с едра глава и мустаци. Нарочно не каза на Уилям.

Мъжът мина пред втория прозорец, после се върна и фигурата му се очерта през пердето. Щръкналите му лакти приличаха на крила. Беше притиснал лице към стъклото и се мъчеше да погледне вътре през процепа между пердетата, като бе заслонил с длани очите си. Тъй като тя не го виждаше, предположи, че и той не я вижда. Обаче трябваше да изминат няколко кошмарни секунди, преди да осъзнае това.

Най-сетне мъжът продължи нататък. Тежките му обувки затрополяха по верандата, а след това настъпи тишина. Няколко секунди по-късно чакълът от едната страна на къщата захрущя.

Той отиваше да пробва задната врата.

Ани се опита да си спомни дали тя бе заключена. Господин Ролинс бе споменал нещо за заключването на вратите, но тя не го видя да отива в задната страна на къщата.

— Уилям — прошепна Ани. — Бъди готов да бягаш.

Задната врата изтрака, но не се отвори. В крайна сметка се оказа заключена. След това последва отново силно тропане.

— Хей, вие вътре, събудете се! — извика мъжът. — Полиция!

Момичето се запита лесно ли би могъл да разбие вратата. Доста лесно, заключи. Той беше едър човек, а вратата не беше много дебела.

После мъжът си отиде. Вече не се чуваше никакъв звук.

Дали си бе тръгнал?

Не, каза си Ани. Не беше чула двигателя на автомобила.

Сянката отново изпълни прозореца. Проехтя скърцане, пукане...

Той се опитваше да го отвори.

След няколко минути бутане мъжът се отказа. Въздъхна тежко и отиде до другия прозорец.

— Ще взема една пушка — каза Уилям през сълзи.

— Не — отвърна му тя шепнешком. — Дори не знаеш как да я заредиш.

— Виждал съм как се прави по телевизията.

Ани си помисли за всички кутии с патрони, които бяха видели в шкафа с оръжията. Откъде би могъл да знае брат ѝ кои от тях за кои пушки са? Нямаше как да стане...

Мъжът не успя да отвори и втория прозорец. Слава богу, господин Ролинс ги беше залостил чудесно.

Тя видя непознатият да се обръща и да потупва якето си. После се чу тихият звън на телефон.

— Нюкърк — каза мъжът, — къде си, по дяволите?

---

[1] Американски детски телевизионен канал, създаден през 1979 г. — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 13:04 ЧАСА

В продължение на двадесет минути, стиснал изготвения от Ани списък, Джес буташе количката между щандовете в гастронома по пътеки, където никога преди не беше стъпвал. Всичко му изглеждаше непознато. На два пъти трябваше да пита къде да намери някои храни от списъка. Захаросан корнфлейкс, кутии с плодов сок, замразени ролца от пица, сирене на конци, гевречета. Неща, които никога не беше виждал, ял или купувал.

Докато пазаруваше, все още бе зашеметен от разкритията, които бе направил сутринта, от случайните му срещи с Карън и Джей Джей. Ако бе имал чувството, че е загубил почва под краката си, докато караше из града, то се оказа нищо в сравнение с усещането, което изпитваше в момента. Смяташе, че познава гастронома, но сега му се струваше странен и чужд. Единственият познат артикул в количката му бе кутията с тютюн за дъвчене „Копенхаген“. Тя беше за него.

Той се нареди на опашката пред касата. Никога досега в количката му не бе имало толкова шарени кутии. Откри, че чака с нетърпение да види отново децата, да им сготви нещо. Винаги бе искал да има внуци и някога силно се бе надявал това да се случи. „Сега е горе-долу така“ — помисли си Джес. Нямаше причина да не поглези малко децата след всичко, което бяха преживели. Тази вечер щеше да прочете указанията на опаковката и да разбере как се готвят замразени ролца от пица — каквото и да представляваха те — ако това искаха да ядат.

А сетне трябваше да измисли какво, по дяволите, щеше да прави с тях...

Нечия количка леко го бутна отзад и той се извърна, за да види сияещата от радост Фиона Притцел.

— Хей, добре изглеждаш — каза тя с пискливия си детски глас.

Фермерът кимна за поздрав, а сърцето му се сви.

— Джес, четете ли вестника днес? Взеха интервю от мен за децата Тейлър. Има и моя снимка.

Ролинс погледна в количката ѝ и видя дузина вестници заедно със замразена пица, кутия с диетична кола и малки кутийки с козметични продукти.

— Искаш ли? — попита тя, като му подаде един вестник.

— Вече го прочетох.

— Какво ти е мнението за снимката? Мисля, че можеха да ме снимат при по-добро осветление. Сега на лицето ми има сенки.

— Хубава е — каза той, като му се искаше жената пред него да спре да рови в чантата си за чековата си книжка. Защо някои жени винаги бяха неподготвени да платят покупките си на касата, сякаш никога преди не го бяха правили?

— При все че материалът е доста добър — каза Фиона. — Удивително точен. Поисках да го видя, преди да го отпечатат, но ми отговориха, че няма такава практика. Утре имам планирано интервю за Си Ен Ен и покана от „Фокс Нюз“. Направо се бият за мен. Екипите и на двете телевизии са тръгнали насам и трябва да пристигнат довечера по някое време. Това наистина се превръща в голяма сензация, откакто обявиха тревога „Амбър“ — добави тя, като вирна глава, сякаш тази информация ѝ даваше статута на вътрешен човек. — Очаквам да ме потърсят и от телевизионната станция в Спокан. Те отразяват тази история доста добре и съм сигурна, че искат да говорят с последния човек, който е видял децата живи. Трябва да се прибера вкъщи и да проверя съобщенията на телефонния секретар, въпреки че им дадох номера на мобилния си телефон. Ще бъде голям късмет, ако ми се обадят утре, когато ме дават по телевизията или обикалям маршрута си.

Докато говореше, Фиона измъкна телефона от чантата си и погледна дисплея му.

— Засега няма съобщения — каза тя.

Джес си мислеше за израза, който бе употребила — „последния човек, който е видял децата живи“.

— Значи не мислиш, че децата ще бъдат намерени? — попита той.

Жената пред него най-после бе намерила чековата си книжка, но спореше за цената на една маруля.

Фиона ококори очи и превзето поклати глава. После заобиколи количката си, за да може да шепне на ухото на Ролинс.

— Не искам да казвам твърде много, защото, нали знаеш, сега ме считат за нещо като експерт по този случай — заяви тя, като огледа магазина, сякаш търсеше шпиони. — Мисля, че са в ръцете на сексуален маниак. Или че са били. Смятам, че е просто въпрос на време телата да се появят. И никак няма да се изненадам, ако открият, че децата са били... изнасилени.

Джес се отдръпна от нея и я изгледа косо.

— Сексуален маниак ли?

— Не говори толкова високо — смъмри го тя, като размаха късия си дебел показалец пред лицето му.

— Господине?

Ролинс се обърна. Касиерката беше готова да го обслужи и той с благодарност бутна количката си напред.

Докато нареждаше покупките на лентата, усети, че Фиона Притцел го наблюдава.

— Сирене на конци? Кутии със сок? Какво ще правиш с тях?

Джес почувства, че лицето му пламва. Не можа да измисли подходящо обяснение. Вдигна поглед към нея.

— Искам да пробвам нови неща — отвърна той. — Живея доста еднообразно. — Беше лош лъжец.

Фиона го изгледа с присвити очи.

— Имах куп купони — добави Ролинс. И това обяснение беше пълен провал.

Той плати в брой и я остави да стои там. Докато буташе количката си към вратата, с бучащи уши и зачервено лице, чу как Фиона попита касиерката дали е видяла днешния вестник.

Като излезе от Кутни Бей, Джес огледа небето на северозапад и видя кълбести буреносни облаци да пълзят над билото на планината. Денят беше ясен и топъл, но отново се задаваше дъжд. Атмосферното налягане щеше да се промени и имаше изгледи поне две от кравите да се отелят тази нощ. Оставаше му да провери още участъци от оградата. Тези мисли бяха дълбоко вкоренени в съзнанието му в резултат на рутината и опита. Оградата можеше да почака, но нищо не можеше да направи, за да отложи отелването. Обаче се надяваше, че ще успее да поспи, преди това да се случи.

Освен това се молеше децата да са в дома му, където трябваше да бъдат, и че всичко е наред. Той прогони леката паника, че може да са си отишли или да са наранени.

Както винаги спря пред портата, преди да осъзнае, че някой я е оставил отворена. Джес бързо се качи отново в пикапа, мина през покритата с решетка канавка и затвори портата. Кой беше дошъл в ранчото му? Първата му мисъл бе, че натрапникът не е местен. Местните хора затваряха портите. Когато се изкачи на върха на хълма и излезе изпод дърветата, видя дома си в ниското и усети прилив на безпокойство и вледеняващ страх. Непозната черна камионетка бе паркирана почти напреки на кръглата алея. Мургав мъж, когото никога не бе виждал, стоеше на верандата му с вдигната до лицето си ръка — говореше по мобилен телефон? — а другата размахваше във въздуха. Ролинс го позна по рисунката на Ани. Беше едрият мъж с мустаците.

Фермерът натисна педала на газта и страхът му се замени с гняв. Къщата изглеждаше така, както я бе оставил — здраво заключена. Вратите бяха затворени и пердетата на прозорците — спуснати. „Децата сигурно са още вътре — помисли си той, — но вероятно са уплашени до смърт.“ Кой бе този човек, този натрапник, който крачеше напред-назад по верандата му с такова неуважение и безцеремонност?

Джес намали и спря зад черната камионетка. Мъжът на верандата го видя, затвори телефона и се намръщи. Той спря, скръсти масивните ръце пред гърдите си и зачака.

Въпросът му изпревари този на Ролинс:

— Ваше ли е това място?

Джес затвори вратата на пикапа си, като остави покупките вътре. Мургавият човек излъчваше заплаха. Беше по-тежък от фермера поне с двадесет килограма и беше по-млад. Ролинс спря и се подпря на предния капак на пикапа. Двигателят тихо припукваше, докато се охлаждаше. Обикновено държеше уинчестъра си за който на стойката за оръжие, но преди няколко дни го беше взел да го почисти и бе забравил да го върне.

— Това е моята ферма — отвърна Джес. — Въпросът е вие какво правите тук.

Мъжът изсумтя.

— Аз съм от шерифството. Ако не сте чули, две от местните деца са изчезнали.

— Не съм ви виждал досега.

— А — каза мургавият, — сигурен съм, че е така. Сътруднича на управлението като доброволец. Няколко от нас помагат за разследването на шериф Кери.

Докато говореше, Ролинс погледна отражението му в стъклото на прозореца на всекидневната. Видя дръжката на пистолет да стърчи отзад, от колана на панталона му.

— Значи сте едно от ченгетата — язвително го изглежда Джес. — Имате ли си име?

— Денис Гонзалес, сержант Денис Гонзалес от Лосанджелиското полицейско управление.

— Вече не сте от него.

Гонзалес се усмихна глупаво и завъртя очи. Зъбите му блеснаха под гъстите мустаци.

— Не, вече не съм. Но това няма значение. Ние работим с вашия шериф.

— Чух. И защо сте проникнали незаконно в чужда собственост?

— Проникнал съм? — възкликна мургавият и усмивката му стана по-широка. Обаче очите му си останаха тъмни и безмилостни. — Трябва да внимавате за изразите си, господине. Обикаляме от къща на къща, за да търсим някаква следа от онези деца. Това място е в моя списък.

За свой ужас Джес видя пердетата зад Гонзалес да се разделят леко и сините очи на Уилям да се показват на прозореца. Момчето гледаше към пистолета на мургавия. Прииска му се да извика на Уилям: „Махни се оттам!“, а на Гонзалес да каже — „Не се обръщай!“.

— Добре тогава — каза с въздишка Ролинс. — Аз се върнах. Сега можете да си вървите.

— Не бързайте толкова. Когато пристигнах, чух някакъв шум вътре. Искам да поогледам.

— Само аз живея тук — заяви Джес, надявайки се, че лицето му няма да издаде тревогата, която изпитваше. — Управителят ми напусна преди няколко дни. Сам се грижа за фермата.

— И жена ви не е вътре?

— Разведен съм.

— Значи сме другари по съдба — усмихна се Гонзалес. — Е, щом няма никой вътре, защо не ме поканите на чаша кафе?

— Чака ме работа.

— В неделя?

Фермерът кимна утвърдително.

— Да. Имам няколко крави, които ще се отелват.

Мургавият се взря изпитателно в лицето му.

— Наистина бих искал да огледам това място, за да го зачеркна в списъка си. Трябва да хвърля един поглед в обора и в къщата. Искам да се уверя, че не са ми се причули никакви неща, когато пристигнах.

— Причули ви са се.

За момент се възцари тягостна тишина. Джес погледна към прозореца. Гонзалес забеляза това и се обърна. Слава богу, Уилям не се виждаше.

— Нека да изясним нещо — каза мургавият, като отново погледна напред. — Отказвате ли да ми разрешите да огледам имота ви? Тук съм, за да ви отметна от списъка си като похитител. Разбирате ли колко подозрително изглежда това?

Думата *похитител* порази силно фермера и той се помъчи да не трепне. Можеше ли да позволи на Гонзалес да огледа? Той нямаше да открие нищо в обора, защото вероятно нямаше да знае какво да търси — липсващата кука за сено и конския чул, подредбата на балите слама на върха на купчината — но как да го пусне в къщата? Дори и децата да се бяха скрили, щеше да има издйнически предмети: обувки в задното антре, твърде много чинии в мивката, неоправени легла.

— Точно това казвам — заяви накрая той. — Влезли сте незаконно в ранчото ми без заповед. Дори шерифът не ми се е обадил да ми съобщи, че ще идвате. Това е мой имот, който семейството ми притежава от три поколения. Никой няма право да влиза без разрешение във фермата ми.

Гонзалес се изсмя остро.

— Ти си голям чешит, старче. Ако бяхме в Лос Анджелис...

— Но не сме — прекъсна го Ролинс. — Намираме се в моето ранчо. Сега се махайте и не се връщайте без шерифа или без съдебна заповед за обиск.

Широката фалшива усмивка изчезна.

— Можеш да направиш живота си много по-лесен, ако ме оставиш да огледам, *компадре*^[1].

— Свикнал съм с трудния живот — отговори Джес. — А сега се махайте.

Нещо проблесна в очите на Гонзалес и за секунда фермерът очакваше, че мъжът ще скочи от верандата и ще напъха пистолета си в лицето му. Но моментът отмина и мургавият вдигна поглед към дъждовните облаци, които се събираха над главата на Джес.

— Ще се върна — каза Гонзалес, като слезе от верандата и се насочи бавно към камионетката си. — Двамата с теб ще се разправяме. Можеше да го избегнеш, но реши да се правиш на шибан каубой пред мен.

Ролинс запази мълчание. Той продължи да притиска дланите си върху капака на пикапа, за да не проличи, че треперят.

Мургавият отвори вратата на камионетката си и погледна назад.

— Ама че хора. Много си глупав да проумееш какво направи току-що, старче — подхвърли той и на лицето му отново се появи усмивка, която смрази кръвта на фермера. — Пак ще се видим.

— Не ме заплашвайте — каза Джес тихо, но твърдо.

— Не те заплашвам. Само те информирам.

— Като излизате, този път затворете портата — подвижна фермерът. — Имам крави. Ако излязат навън, ще подам оплакване срещу вас.

— Ще подадеш... — повтори Гонзалес, но не довърши изречението, защото се разкиска.

Джес остана да гледа, докато камионетката се изкачи по хълма и се скри сред дърветата. Той бавно отдръпна ръце от капака, оставяйки дълги мокри следи.

— Той беше един от тях, нали? — попита Ролинс, като вадеше покупките в кухнята.

Ани и Уилям стояха на вратата на всекидневната с пребледнели лица. Очевидно бяха чули разправията.

— Да — отговори момичето. — Помислихме си, че ще влезе вътре и ще ни намери.

Ролинс се обърна и насочи треперещия си показалец към Уилям.

— Като надничаше така през прозореца, едва не стана причина да наранят теб и сестра ти. Когато ти кажа да стоиш вътре и да не

гледаш навън, говоря сериозно.

Момчето не помръдна, но очите му се навлажниха.

— Съжалявам — каза то и ъгълчетата на устата му увиснаха, въпреки че се мъчеше да не заплаче.

— О, човече — каза Джес и като прекоси кухнята, притисна двете деца до краката си. — Просто се радвам, че сте добре. Всичко е наред, Уили. Всичко е наред.

— Уилям — поправи го момчето с приглушен от прегръдката глас.

— Ще се върне ли? — попита Ани.

Ролинс ги пусна и клекна, за да гледа и двете деца в очите.

— Да, предполагам.

— Какво ще правим?

— Още не знам — отговори той. — Ще помисля върху това.

— Може да ми покажете как се стреля с една от онези пушки в шкафа — предложи Уилям. — И на мен, и на Ани.

Джес го погледна, готов да му се скара. После се отказа и вместо това рече:

— Засега нека просто да ви приготвя нещо за хапване.

---

[1] Кръстник, приятел (исп.). — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 16:03 ЧАСА

Джим Хърн седеше на стола с отворен в скута си вестник, а на екрана срещу него мудоно течеше бейзболният мач на „Сиатъл Маринърс“. Не знаеше кой ининг е, какъв е резултатът, нито с кого играят. Вместо това се взираше в нещо в пространството между себе си и телевизора — стена, през която не можеше да види, стена, която сам бе създал, която от тази сутрин сякаш ставаше все по-дебела и трудна за игнориране...

Стената — Джим бе започнал да мисли за нея като за бариера пред всичко останало — бе започнала да расте, докато двамата с Лора бяха на църква. Причина за появата ѝ не беше проповедта на пастора, нито обстановката наоколо. Причината бе, че за първи път от два дни и половина умът му бе празен, което отчасти се дължеше на тежкия махмурлук, който го измъчваше. Празнотата се изпълни с мисли за срещата му с Едуардо Виляторо и прочетеното във вестника за усилията да бъдат намерени изчезналите деца на Моника Тейлър. За бившите полицаи от Лос Анджелис, които бяха начело на специалния отряд. За собствената си роля във всичко това, за собствената си отговорност.

Сякаш съзираше нещата за първи път, Хърн огледа стаята, в която седеше. Беше прекрасна всекидневна с висок таван, с под от шистови плочи, покрит със скъпи килими, и стереоуредба, чиито възможности не познаваше. През огромния панорамен прозорец се виждаше дългата полегатата морава, която водеше до малко, обградено с дървета езеро, на чийто бряг бе обърната с дъното нагоре дървената му рибарска лодка. Чуваше Лора в кухнята, където готвеше и говореше с майка си, която беше в санаториум в Спокан. Ароматът на неделната вечеря изпълваше дома му. Тя пържеше пиле — любимото му ястие, което приготвяше по старомодния южняшки начин, като накисваше парчетата в мътеница, след това ги овалваше в галета, а после пак ги потапяше в мътеница. Това отнемаше цял следобед. Искаше му се да бъде развълнуван, но яденето бе последното нещо, за което мислеше.

Хърн се чувстваше като измамник в собствения си дом. „В тази къща трябва да живее някой истински бизнесмен, а не аз“ — мислеше си банкерът. Някой, който нямаше да се измъчва като него от случващото се в долината; някой, който можеше да оправдае участието си в този процес. Независимо от къщата, езерото, имението и статуса си, Джим се чувстваше като беден родео каубой, който е сключил сделка с дявола. Трябваше да спре да се терзае и да направи нещо по въпроса.

Той се изправи и се протегна, а костите му изпукаха глухо. Местата на старите травми се схващаха, когато стоеше неподвижен твърде дълго, както бе направил днес, и му бяха нужни няколко минути на болезнено разтягане, за да се отпуснат.

В къщата имаше три телефона: един в кухнята, където беше Лора, един в спалнята и един в кабинета му. Като пхна сгънатия вестник под мишница, той надзърна в кухнята и вдъхна дълбоко наситения аромат на ястието, което се приготвяше, докато Лора се извърна от печката и го видя. Беше притиснала телефона на рамото си, така че ръцете ѝ да са свободни. Тя вдигна въпросително вежди.

— Ще се бавиш ли още?

— Майка ми е — измънка тя.

— Поздрави я от мен — каза Хърн. — Ще говориш ли още дълго?

Лора го стрелна нетърпеливо с очи и покри слушалката с ръка.

— Тъкмо ми разказва за танците, които са имали снощи в санаториума — поясни тя. — Както знаеш, двете разговаряме всяка неделя. Какво е толкова спешно?

— Няма нищо спешно — излъга той. — Не се притеснявай за това.

Чу я да подвиква след него, докато прекосяваше всекидневната. Сетне грабна мобилния си телефон от библиотеката, където го бе оставил, и излезе навън.

По следобедното небе пълзяха дъждовни облаци, които закриваха слънцето, и той усети мирис на влага във въздуха. Ароматът на борове беше особено силен, сякаш ниското атмосферно налягане го притискаше към земята. Във вестникарската статия бе посочен телефон на разследващия екип, на който да се съобщава информация за изчезналите деца. Хърн нямаше какво да съобщава, но предположи,

че това е най-добрият начин да се свърже с човека, с когото искаше да говори. Той набра номера и след три позвънявания се обади една секретарка.

— Бих искал да говоря с лейтенант Сингър, моля.

— Изчакайте за момент, сега ще ви свържа.

Джим изчака една минута, слушайки лоша музикална интерпретация на „Нощта, когато сломиха стария Дикси“^[1].

После чу:

— Сингър слуша. — Гласът беше глух и делови.

— Лейтенант Сингър, обажда се Джим Хърн — каза той.

Никакъв отговор.

— Вашият banker — припомни Хърн.

— Знам кой сте — отвърна лейтенантът безстрастно, с лека нотка на раздражение.

— Надявам се, че можем да поговорим няколко минути.

— За какво? Точно сега съм зает, както можете да си представите.

— Става дума за един пенсиониран детектив от Калифорния. От Аркадия, където и да е това. Посети ме в службата и задаваше въпроси за парични депозити и банкноти, появили се на пазара, които явно са били маркирани. Тези банкноти са били проследени обратно до моята банка.

Студеното мълчание в другия край на линията изнерви Хърн.

— Лейтенант Сингър?

— Тук съм.

— Мисля, че трябва да се срещнем и да поговорим за тази ситуация.

— Защо? — попита бързо Сингър, като гласът му се снижи.

— Ами... — Джим не знаеше какво да каже.

— Какво ами?

— Сигурен съм, че той ще се върне. Няма да му отнеме много време да открие притежателите на някои сметки и ще иска да узнае всичко за тях. — На Хърн не му хареса как прозвучаха думите му: като на уплашен конспиратор. Искаше му се лейтенантът да каже нещо, с което да го увери, че няма за какво да се притеснява.

Най-накрая отговорът дойде.

— Слушайте ме внимателно, господин banker — каза Сингър почти шепнешком. Джим откри, че натиска бутона за звука на телефона си, за да може да го чуе. — Засега не казвайте нищо на онзи човек. Нищо.

— Но...

— Няма но, господин banker. Що се отнася до вас, вие нямате никаква представа за какво говори той. Или още по-добре, ще бъдете зает за среща с него. Той не може вечно да се мотае тук. Ще изчезне.

Хърн не можа да не обърне внимание на думите „ще изчезне“.

— Ще говорим, когато това приключи — каза лейтенантът. Всичко ще сложим в ред. Договорихме ли се?

Джим погледна мобилния си телефон, сякаш той бе преминал на другата страна и се бе обърнал срещу него. После го затвори и сложи край на разговора.

Когато се обърна отново към къщата, Лора стоеше на вратата.

— Откога водиш разговорите си на моравата? — попита тя.

Той сви рамене и се опита да мине край нея, но тя му препречи пътя.

— Джим?

„Достатъчно“, каза си той. Не трябваше повече да крие. Хърн протегна ръце и я хвана нежно за раменете, като я погледна право в очите. Видя, че тя е готова да чуе всичко, но в същото време е уплашена.

— Забърках се в сложна ситуация — призна той. — В банката. Сега тя се връща да ме скрива в задника. Може да имам големи проблеми.

Тя се взря изпитателно в лицето му.

— Всъщност — продължи Хърн, като направи жест, обхващащ целия имот — може да съм изложил на риск и двама ни, както и всичко, което притежаваме.

— Какво си направил, Джим? — попита Лора.

— Не става въпрос за това, което съм извършил — отвърна той, — а за това, което не съм. Затворих си очите, когато знаех, че не е редно, което е също толкова лошо. Позволих нещо да случи, без да го спра, без да задам правилните въпроси. Направих го, защото знаех, че

ако нарочно отвърна поглед, това ще увеличи бизнеса, и точно това се случи. Обаче знаех, че не трябва. Знаех, че нещо не е наред.

Тя бавно поклати глава. Щеше ли да настоява за подробности?

— Джим — каза Лора, — това не си ти. — Думите ѝ го засегнаха повече от всичко друго, което би могла да каже.

Той наведе глава, не можеше да я гледа в очите.

— Лора, имам нужда от твоето позволение да се опитам да оправя нещата, знаейки, че може и да не успея. Така ще изложам на риск моята работа и нашата репутация.

Жена му въздъхна, което го изненада.

— Винаги те е било грижа за нашето социално положение много повече от мен. Ще бъда също толкова щастлива в старата ни къща и с долината такава, каквато беше, докато растяхме. Знам, че не мога да върна времето назад, както и ти не можеш. Обаче няма да имам нищо против, ако не сме постоянно заети с това да правим впечатление и да каним всички. Не съм сигурна, че си заслужава. Няма значение колко хубава е нашата къща, за да сготвя неделната вечеря.

Хърн бавно вдигна глава, изумен, влюбен в нея...

— Направй каквото трябва, за да оправиш нещата — добави Лора.

— Тогава ще пропусна вечерята — отвърна той.

— Тя ще те чака, докато се върнеш.

---

[1] Име на рок песен за края на Гражданската война в САЩ. Дикси е събирателно название на Юга и Южните щати. — Б.р. ↑

НЕДЕЛЯ, 17:15 ЧАСА

Докато Ани и Уилям се хранеха на масата, Джес търсеше в телефонния указател раздела на федералното правителство и намери номера на службата на ФБР в Бойзи. Погледна часовника си. Пет и петнадесет следобед в неделя. Дали щеше да има някого там? Като обърна гръб на децата, той набра номера и чу записано съобщение:

Свързахте се с областната служба на ФБР в Бойзи. Обичайното ни работно време е от осем до пет часа, от понеделник до петък. Ако случаят е спешен, моля, затворете и наберете 911, за да се свържете с местните власти. Ако случаят не е спешен, моля, оставете съобщение. Наш специален агент ще ви се обади възможно най-скоро.

Като чу звуковия сигнал, Ролинс се поколеба за момент. После тихо съобщи името си, телефонния си номер и каза, че знае нещо за изчезналите деца на семейство Тейлър.

Той затвори, без изобщо да е сигурен, че е постъпил правилно. Дали агентът щеше да се обади директно на него, или първо щеше да се свърже с шерифа и с бившите полицаи? Ако се случеше второто, всичко можеше да отиде по дяволите. Джес се взираше в слушалката, като му се искаше да може по някакъв начин да изтегли обратно съобщението си и да го изтрие.

Трябваше да затвори и да изчака до утре, когато щеше да има възможност да говори с реална личност. Не му беше присъщо да бъде импулсивен. Обаче трябваше да направи нещо. Присъствието на Гонзалес на собствената му веранда го беше изнервило. Сега щяха да го заподозрат и беше сигурен, че ще се върнат.

Децата изглеждаха спокойни, каквито бяха, откакто пристигнаха. Те седяха във всекидневната и превключваха от един на друг телевизионен канал. Той ги наблюдаваше от прага на кухнята, като му се искаше да бъде безгрижен като тях. Ани погледна към него и се усмихна, после отново извърна очи към екрана.

Помисли си, че е настъпила промяна. Тъй като бяха чули спречкването му с Гонзалес, сега му имаха пълно доверие. Смятаха, че той може да се грижи за тях. Ролинс не беше толкова сигурен. Имаше нужда от помощ и от някакъв план. Не знаеше към кого да се обърне.

Сети се за мъжа, с когото беше закусвал — Виляторо. Джес бе сигурен, че той има контакти, че познава агенти извън долината. Може би знаеше техните телефонни номера. Навярно бившият детектив би могъл да го свърже с някой добронамерен агент от ФБР, който да избегне обаждането до шерифа. Фермерът извади визитната картичка от джоба си, позвъни в мотела и пак попадна на гласовата поща. Като изруга тихо, той остави съобщение на Виляторо да му се обади, когато се прибере в стаята си.

Кой друг можеше да помогне? Бъди?

Намери номера на заместник-шерифа и го набра. Линията беше заета. „Сигурно е оставил отворена слушалката, за да може да поспи“ — помисли си Джес.

Той се върна в кухнята, изми и подсуши чиниите, погледна часовника си и телефона, който мълчеше.

Може би шериф Кери щеше да му повярва, ако успееше да говори с него, без онези бивши ченгета да се навъртат наоколо. Вероятно. Трябваше да опита, защото не можеше да поеме риска да чака до сутринта. Дотогава бившите ченгета можеха да дойдат в къщата му или от ФБР да се свържат с тях. Трябваше да стане тази вечер.

Като погледна отново децата, които се бяха изтегнали на дивана му, си помисли: „Не ги разочаровай. Вече си виждал разпадането на едно семейство — твоето собствено. Не позволявай това да се случи отново“.

Те имаха нужда от майка си, а тя трябваше да узнае, че са добре. Тези деца му имаха доверие, че ще ги защити. Щеше да направи всичко по силите си или да умре. Нямахме какво да губи.

— Ще изляза за малко — каза им Джес, като намали звука на телевизора, за да привлече изцяло вниманието им. — Трябва да отида до града.

— Тази вечер? — попита Ани. — Тук ли ще ни оставите?

Той кимна утвърдително.

— Налага се.

— Ами ако онзи мъж се върне?

Ролинс помълча за миг.

— Ани, ще ти покажа как се стреля с пушка. Ако някой друг освен мен дойде тук тази вечер, искам да знаеш как да я използваш.

Тя кимна леко неуверено. Уилям я гледаше с явна завист.

Джес отвори шкафа с оръжията, извади ловната си пушка и я огледа.

— С тази пушка научих сина си да ловува — каза той. — Само запомни, че не е играчка. Ела тук да ти покажа как действа.

Преди да излезе, Ролинс отиде отново до шкафа с оръжията. Той огледа всички пушки, като набързо прецени качествата на всяка от тях. Отказа се от ловните карабини с оптичен мерник. Те, разбира се, бяха добри за далечно разстояние, но бяха неудобни за близки или бързодвижещи се цели. Волтовият им затвор ги правеше бавни за презареждане, а и щеше да разполага само с три-четири патрона. Ловджийските пушки имаха опустошително действие на близко разстояние и не изискваха отлично прицелване, ето защо Джес показа на Ани как да си служи с една от тях. Но при разстояние над двадесет и пет метра те губеха ударната си мощ. Той се нуждаеше от оръжие, което да отговаря и на двата показателя — ефективност на дълги и къси разстояния, и най-важно: нещо, с което бе свикнал да борави.

Ролинс извади „Уинчестър 25-35“. Беше принадлежал на дядо му — солидна карабина с открит мерник, чийто магазин побираше седем патрона. Висока скорост на куршума, малокалибрена, проста и надеждна. Беше застрелял първия си елен с нея, когато беше момче, и я беше запазил за Джей Джей, който никога не бе проявил интерес. Докато държеше оръжието, почувства го като много стар приятел, свързан с миналото му.

Зареди уинчестъра, докато децата гледаха.

— Не забравяй какво си говорихме — каза Джес, като пъхаше патрон след патрон. — Ако някой друг освен мен дойде в тази къща, насочи пушката към най-широката част от тялото му и натисни спусъка. Не забравяй първо да дръпнеш предпазителя. Независимо дали ще го улучиш, или не, искам двамата да изчезнете оттук веднага след като стреляш. Ани, къде ще те намеря, ако се наложи да избягате и да се скриете?

— В стария корал сред дърветата зад къщата — отвърна тя.

— Добре. Готов ли си за това, Уилям?

Момчето кимна утвърдително. Ролинс имаше чувството, че Уили чака с нетърпение събитията и ще бъде разочарован, ако Гонзалес не дойде.

— Добре тогава — каза фермерът. — Дръжте вратите и прозорците заключени, а пердетата спуснати. Ако някой се появи, не гледайте навън.

Децата го увериха, че са разбрали.

Той им намигна окуражително:

— Няма да се бавя.

Нямаше да се разделя с уинчестъра, докато всичко това не приключеше.

НЕДЕЛЯ, 17:30 ЧАСА

— Какво правиш, по дяволите? — попита ядосано Суон.

Моника си приготвяше багажа, като слагаше дрехи в малък куфар, поставен върху леглото ѝ. Нейни дрехи, дрехи на Ани и Уилям. Те сигурно имаха нужда да се преоблекат. Тя се стресна, тъй като не бе забелязала, че той стои в коридора и я наблюдава.

— Трябва да изляза.

— Никъде няма да ходиш.

— Задушавам се до смърт в тази къща. Чувствам се като затворничка. Защо да не мога да се махна?

— Ами ако се обадят? — напомни ѝ Оскар. Той също изпадна в паника, както бе направил Нюкърк малко по-рано, когато бе заявила, че иска да излезе. Това ѝ доказа всичко, което ѝ трябваше.

— Кой да се обади, Оскар? Мислех, че всички сте убедени, че Том ги е похитил. Откога говорите за Том в множествено число?

Суон се поколеба. Видя го как прехапа устни.

— Може да говоря с репортерите в сградата на областния съвет, да отправя апел да ми върнат децата — каза предизвикателно Моника, за да го изпита.

Намеренията ѝ бяха да излезе извън града, обаче не искаше да му издава подозренията си. Реакцията му бе потвърдила, че положението се е променило. „Оскар — помисли си тя — не е тук, за да ми помогне.“

— Седни си на задника, по дяволите!

Заповедта му я накара да застине на мястото си. По лицето му си личеше, че ако се наложи, той ще я принуди да остане със сила.

— За твое добро е — добави Суон. — Повярвай ми.

Моника претегли думите му, които противоречаха на налудничавия поглед в очите му, позата на раменете му и стиснатите юмруци.

— Изобщо не ти вярвам — каза тя.

Оскар вдигна единия си юмрук и го разтвори. На дланта му лежаха ключовете за колата ѝ.

— Никъде няма да ходиш — повтори той.

НЕДЕЛЯ, 17:49 ЧАСА

Домът на Антъни и Джули Родейл беше прекрасен. Огромна нова къща, изградена от дървени трупи, с южно изложение и много прозорци. Меки наземни светлини маркираха алеята за коли и тази за разходка. Дебели индийски килими застилаха пода, а високият сводест таван в голямата стая го караше да се чувства незначителен. Препарираните глави на елени и лосове, закачени от двете страни над каменната камина, и половин дузина разноцветни лакирани риби — предположи, че са съомги, макар че никога не беше виждал такива — блестяха на светлината на полилея.

Джули Родейл, която гледаше „60 минути“, когато Виляторо пристигна, седеше на един фотьойл на няколко крачки от големия екран и ядеше макарони със сирене от една огромна купа. Заговориха, ала тя продължаваше несъзнателно да си гребва, като понякога го караше да чака отговора ѝ, докато дъвчеше.

Госпожа Родейл беше висока руса жена с кръгло лице и пълни бузи. От начина, по който роклята ѝ се бе опънала около копчетата, Едуардо предположи, че или е надебеляла наскоро, или просто е отказала да приеме, че има нужда от по-свободни дрехи. Тя не се поколеба да разговаря с него.

— Казахте, че сте били детектив, нали? — попита Джули Родейл. — Като пристигнахте, си помислих, че работите към шерифството. Очаквам да науча нещо за моя съпруг Тони.

Виляторо си записваше в малко тефтерче, което бе намерил в мотелската си стая, най-вече за да прави нещо. От практиката си знаеше, че хората са склонни да говорят и да кажат повече, когато разпитваният ги обръща внимание на всяка тяхна дума и си води бележки. За нея явно не беше важно, че той не е от местната полиция или че е пенсионер, а само, че се интересува от това, което тя имаше да каже.

— Споменахте, че е отишъл да лови съомга.

— Да. — Жената погледна към закачените на стената риби. — Той живее за това. Е, поне всеки уикенд. През зимата си купува такъми

и чете риболовни списания, а през пролетта, лятото и есента ходи за риба. Бях с него няколко пъти, дори си купих книга на тази тема, но ми се видя ужасно скучно.

— Той често ли ходи сам?

Тя лапна една лъжица макарони и кимна утвърдително.

— Не през цялото време. Понякога убеждава някого от неговите стари приятели да отиде с него. Роб Нюкърк ходи от време на време, но както знаете, той има деца и не може да се измъква толкова често, колкото Тони. Никой не може, това е нелепо.

Виялото си записа името на Нюкърк.

Опитваше се да говори спокойно и дружелюбно.

— И трябваше да се прибере тази сутрин?

— Дори още снощи — отговори госпожа Родейл, дъвчейки. — Каза, че има някаква работа в понеделник, така че трябваше да се прибере досега. Вече започвам страшно да се нервирам.

— Притеснявате ли се за него?

— Не съвсем — отвърна тя, като поклати глава. — Той е здрав мъж. Винаги носи служебното си оръжие. Не за това се тревожа. Просто си мисля, че камионетката му може да е заседнала някъде или че се е изгубил, или че се е напил. Казвам му да си носи мобилния телефон, но Тони винаги твърди, че ходи много далече и няма сигнал.

Тя продължи да дъвче невъзмутимо.

— Една жена се чувства самотна, когато е рибарска вдовица — добави Джули. — Така се наричам аз: „рибарска вдовица“. Виждате ли всичките тези риби на стената? Това е нищо. Трябва да надзърнете в мазето ни. Искате ли да го видите?

— Това е достатъчно — каза той. — Не искам да ви отнемам твърде много време.

— Да ви изглеждам заета? — Госпожа Родейл се изсмя.

— Значи живеете тук от четири години? — попита Едуардо.

— Имате предвид в тази къща или в Айдахо?

— И двете...

— Да, от четири години. Преместихме се тук, след като Тони се пенсионира рано от полицията. Бях готова да отида където и да е след всички онези години, в които се чудех дали той няма да бъде застрелян или пребит до смърт, или нещо от този род. Беше такова облекчение, знаете ли?

— Съпругата ми е напълно наясно с това чувство.

Тя загреба пълна лъжица макарони.

— Не ми изглеждате като тукашен човек.

Виляторо се усмихна.

— Значи няколко от вас, имам предвид няколко пенсионирани полицаи, се преместиха тук по едно и също време? Тони приятел ли е с другите? Споменахте Нюкърк.

За първи път тя се поколеба за момент.

— Защо ме питате за неговите приятели?

— От любопитство. Чух, че няколко от тях помагат на областния шериф по случая с изчезналите деца. Ала очевидно Тони не участва в това.

Джули се засмя.

— Повярвайте ми, ако не беше за риба, щеше да е с тях. Мъжът ми обича да се мотае със старите си приятели ченгета. Човек би си помислил, че са му втръснали след всички онези години, но не е така.

Едуардо се размърда на стола си.

— Те не участват ли в някаква благотворителна фондация?

— Да, има нещо такова. Аз не знам много по този въпрос. Те се срещат от време на време. Обаче Тони не говори много за това. Имате предвид лейтенант Сингър и сержант Гонзалес, нали?

— Те разбират ли се добре? Приятели ли са? — Виляторо се надяваше, че Родейл се е отчуждил от другите бивши ченгета и че това е причината той да не е предложил помощта си заедно с тях. Ако Тони имаше проблеми с тях, разсъждаваше Едуардо, може би щеше да е по-лесно да говори с него, отколкото с другите.

— Така мисля — отговори жената не много убедено.

— В последно време бил ли им е малко сърдит?

Джули духна силно, за да махне един кичур коса от лицето си.

— Бих казала, че напоследък е станал раздразнителен. Обаче не искаше да обясни защо. Сега, като се замисля, Тони се промени след срещата им преди две седмици. Може да са си казали нещо, не знам. Той не говореше за тези неща.

— Добре. Вие обадохте ли им се да ги питате дали знаят къде е отишъл Тони?

— Разбира се, че го направих. Още вчера. Но единственото, което знаеха, бе, че е казал, че отива за риба.

— Всичките ли го знаеха? Не бяха ли изненадани, когато им позвънихте?

Тя помълча за миг със застинала във въздуха вилица.

— Не. Защо да бъдат изненадани? Всички бяха загрижени. Особено лейтенант Сингър. Той каза, че винаги е смятал, че не е добра идея човек да ходи сам на лов или риболов. Аз му отвърнах, че съм напълно съгласна с него. Защо питате?

— Просто така — отговори той и бързо смени темата. — Имате доста голям дом. Обзалагам се, че в Ел Ей такава къща ще струва няколко милиона долара.

— Даже повече — рече госпожа Родейл с усмивка. — Тони се справи добре с пенсията си. Освен това се справи много удачно с инвестициите. През всички онези години нямах представа, че е купувал акции и други подобни неща. Но когато ми спомена, че иска да се пенсионира по-рано, ми съобщи, че е спечелил цялото това... богатство... на фондовата борса. Обясни ми също, че се е отказал, преди балонът да се спука, така че можем да си позволим подобна къща.

Вилияторо я наблюдаваше внимателно. Тя говореше откровено, очевидно вярваше, че съпругът ѝ е забогатял по законен начин.

— Добре се е справил — съгласи се той, като се огледа. — Съпругата ми Дона само би си мечтала за такъв дом.

Джули се усмихна собственически.

— Мъжът ми ме порази. Направо ме шокира. Не знаех, че се е интересувал от акции, или нещо подобно. Дори не подозирах за страстта му към риболова, докато не се преместихме тук. Това само доказва, че можеш да живееш с някого двадесет години и да не го познаваш истински, нали?

Тя се облегна назад и въздъхна.

— Все пак трябва да призная, че понякога ми липсва старият квартал. В него нямаше нищо специално, просто улица с много стари къщи... Обаче съжалявам за гласовете на децата навън и за кварталните празненства, които си организирахме от време на време през лятото. Беше истински хаос, но сега ми е тъжно, че не съм част от него. Предполагам, че ми липсват и съседите. Единственото, което чувам тук, са птичките. На моменти това леко доскучава. Знаете ли, бих искала да имам повод да изскоча от къщи, за да видя какво става.

Виляторо се изправи и затвори бележника си. Испита съжаление към нея с огромната ѝ къща, дебело тяло и голяма купа макарони със сирене. Тя изглеждаше мила, нормална жена, човек, с когото съпругата му би се сприятелила.

— Знам какво имате предвид — увери я той, благодари ѝ и каза, че няма нужда да го изпраща.

— Завъртете се наоколо — препоръча му Джули. — Тъкмо ще видите как ще накълцам на кайма моя човек, щом най-сетне се прибере. Следващия път ще залепя проклетия мобилен телефон на челото му.

Небето се озари от светкавица и се разнесе тътен на гръмотевица, когато Виляторо приближи до колата си на алеята за автомобили. Буреносните облаци бяха закрили залязващото слънце и бе станало по-тъмно от обичайното. Въздухът бе изпълнен с влага и той очакваше всеки момент да завали.

Тони Родейл беше изчезнал...

Същият, който бе работил като охранител в „Санта Анита“ заедно с Роб Нюкърк в деня на обира; който се бе пенсионирал преждевременно; който беше касиер на Социална фондация на пенсионираните калифорнийски полицаи и следователно бе натоварен да прави паричните депозити в тяхната сметка...

Ако се пояवेशе, Едуардо искаше да се срещне с него. Трябваше да има причина, поради която само четирима от петимата бивши полицаи бяха предложили помощта си на шерифа, а петият бе поел по собствен път. Може би бяха възникнали разногласия между тях, сигурно се бяха скарали. А имаше и вероятност, допусна Виляторо, Родейл просто да е искал да отиде за риба.

Проблесна нова светкавица, последвана от трясъка на гръмотевица, който с мощта си сякаш люшна върховете на дърветата и плътни дъждовни струи зашибаха клоните. Нямаше отделни капки, дъждът плисна изведнъж, с пълна сила. Виляторо пусна чистачките на висока скорост и включи фаровете.

Докато шофираше, той бе толкова погълнат от мислите си и от проливния дъжд, че когато фаровете му осветиха една кола, спряна така, че почти изцяло препречваше автомобилната алея на Родейл

близо до шосето, реагира късно и едва не я блъсна. Премина на сантиметри от предната ѝ броня. Едуардо натисна спирачките, като спря на метър и нещо след нея и погледна в огледалото за обратно виждане.

Шофьорската врата, която за малко не беше ударил, се отвори и Нюкърк слезе от автомобила. Бившият полицаи бе осветен за миг в червено от габаритите на колата на Виляторо, после излезе извън видимостта на огледалото и почука на прозореца.

След известно търсене на бутона за отваряне в наетия автомобил, Едуардо го намери, натисна го и стъклото се смъкна надолу. Нюкърк мушна глава вътре.

— Мислих върху това, което ми казахте на паркинга. Смятам, че трябва да поговорим.

Дъхът на бившето ченге вонеше на уиски.

— Искате ли да се срещнем някъде? — попита Виляторо.

Нюкърк поклати отрицателно глава.

— Нито едно място не е безопасно. Не трябва да ни виждат заедно.

Виляторо откри, че стиска волана толкова силно, та чак ръцете му са изтръпнали. Той бавно отпусна пръсти.

— Твърде много хора познават колата ми — продължи бившето ченге. — Да вървим с вашата.

— Колата не е много голяма.

Нюкърк огледа вътрешността. Седалката до шофьора беше покрита с карти, папки и листове.

— Разчистете това и аз ще се кача.

— Не съм сигурен...

— Искате ли да говорим, или не? Решавайте. Не ми се нрави да стоя тук, навън, където някой може да мине с колата си и да ме види. Освен това започвам да подгизвам.

Едуардо си даде сметка каква възможност може да е това. Можеше да разреши случая. Обаче се страхуваше. Отново проблесна светкавица и проехтя гръмотевица. Той събра книгата и ги хвърли през облегалката на малката задна седалка, а Нюкърк се отпусна тежко до него и затвори вратата. От дрехите му се издигаше пара.

— Къде отиваме? — попита Виляторо.

— Просто карайте — отвърна бившето ченге.

Едуардо включи на скорост и те поеа по щатската магистрала.
Дъждът се лееше върху предното стъкло.

— Ще ви покажа къде са заровени труповете, така да се каже —
добави Нюкърк.

НЕДЕЛЯ, 18:25 ЧАСА

Джес влезе в Кутни Бей сред хаос от светкавици, блясващи на кратки интервали като светлините в дискотека, и проливен дъжд, който барабанеше по покрива на пикапа, напомняйки на звуците от африканско джембе^[1]. Паднала наблизко мълния освети кабината и в съзнанието му се запечата образът на уинчестъра, подпрян с дулото надолу на седалката до него.

Шериф Ед Кери живееше в скромна къща в стария квартал, недалече от центъра на града. Водните струи блестяха в сиянието на уличните лампи по ъглите и се стрелкаха като сини мълнии към мокрите улици. Служебният „Шевролет Блейзър“ на Кери беше паркиран на алеята му за коли. Пред къщата бе спрял и един бял джип, който Джес не познаваше. Бял джип? Като онзи, който Ани и Уилям бяха видели?

Зад блейзъра на шерифа имаше малък жълт пикап. Ролинс се намръщи, защото го позна от ежедневните си срещи. Какво, по дяволите, правеше Фиона Притцел в дома на шерифа в седем и половина вечерта?

Той бавно мина край къщата и видя, че в стаите свети, а пердетата не са спуснати. Продължи до следващата пресечка и паркира в сянката, която хвърляха короните на старите тополи, колкото се може по-далече от уличните лампи.

Джес държеше жълт каубойски дъждобран, навит зад седалката, но реши да не го взема. Жълтото щеше да се откроява в мрака. Предпочете да се намокри.

Като остави уинчестъра в пикапа, Ролинс тръгна под дъжда към дома на Кери. Спъна се в няколко плочки на тротоара, които се бяха надигнали от корените на едно дърво.

Не знаеше дали да почука, да позвъни, или първо да се опита да разбере какво прави там Фиона. Докато наближи къщата, от периферията на шапката му потече тънка струйка вода. Той не можеше да чуе нищо от ставащото вътре заради шума на дъжда в клоните на дърветата и плисъка на водните струи по улицата и тротоара.

Вместо да тръгне по тротоара към входната врата и осветената веранда, Джес се отправи през тревата на съседа на Кери към ъгъла на шерифската къща. На фасадата имаше голям панорамен прозорец, а на страничната стена — един по-малък, който беше отворен, като се изключи мрежата против комари. Насочвайки се към отворения прозорец и сенките до него, той нагази в рядка кал. „Боже — помисли си, — вървя през новозасадената им градина. По-късно ще се извиня.“

Ролинс застана в калта до отворения прозорец, скрит под стряхата, така че дъждът да не го вали. Той се огледа и не видя никакви коли на улицата, нито съседни, които да надничат през прозорците си.

Пискливият висок глас на Фиона Притцел прорязваше шума от дъжда като бръснач.

— Винаги е имало нещо странно в него, не мислиш ли? — тъкмо казваше Фиона. — Всъщност аз забелязах това напоследък. Сякаш има таен живот и не иска никой да знае за него.

Джес рискува и надникна през прозореца. Надяваше се с цялото си сърце, че няма да попадне в нечие полезрение.

Фиона седеше в средата на стаята, на крайчеца на един стол, който сигурно бе донесен от кухнята. Дланите ѝ бяха притиснати между коленете. Тя се бе навела напред към Кери, който седеше на дивана по тениска и долнище на анцуг, с разрошена коса. Ролинс виждаше половината му лице, но и така си личеше, че шерифът е смутен или раздразнен. Тъй както госпожица Притцел седеше там и говореше с него, Джес си помисли, че двамата си подхождат.

Един мъж, когото той първоначално не можа да познае, се бе разположил на фотьойла срещу Кери и слушаше Фиона. Той имаше стегната фигура и късо подстригана посребрена коса. Държането му излъчваше авторитет, лицето му изразяваше огромна досада, с изключение на очите, които разглеждаха Притцел с почти маниакален интерес. Фермерът виждаше само част от лицето му, ала успя да определи самоличността му по рисунката на Ани. Беше Сингър.

— Той изглежда някак уклончив — продължи Фиона. — Опитвам се да бъда дружелюбна и мила, но той сякаш винаги е някъде другаде, разбираш ли? Сякаш други неща се въртят в ума му.

Сингър се обърна към Кери, пренебрегвайки жената, и попита:

— Познавате ли го, шерифе? Днес следобед Гонзо е имал проблем с един фермер, който не му е позволил да претърси имота му.

Това същият човек ли е?

— Познавам го — отговори Кери. — Всъщност точно тази сутрин седях до него на закуска в „Пенхендъл“, господин Сингър. Доколкото си спомням, той ми зададе няколко въпроса за разследването.

„Боже — помисли си Джес, — те говорят за мен. Какво е намислила Фиона?“

Ролинс се отдръпна от прозореца и се притисна в стената до него, за да може да чува, без да го виждат.

Госпожица Притцел се обади:

— Знаеш не по-зле от мен какво се случи там през последните няколко години. Първо го напусна жена му. Известно ти е положението на сина му. Това е трагедия, истинска трагедия. Очевидно нещо е станало с него.

Шерифът поясни на Сингър:

— Той е младежът под попечителство, който мие подовете в участъка. Вероятно сте го виждали.

— Да, виждал съм го.

Джес не можеше да повярва на ушите си.

Пощальонката продължи:

— Защо иначе един самотен старец ще купува храна, която ядат само малките деца?

— Това не е нещо, което може да послужи като основание, Фиона — възрази шерифът.

Гласът ѝ се извиси:

— Но я помисли. Фермата му запада. Синът му е напълно сбъркан. Жена му го е изоставила, но той не показва абсолютно никакъв интерес към противоположния пол. Искам да кажа, един самотен мъж и жена на разположение — Джес си представи как тя посочва себе си — и той не прави нищо? В началото сметнах, че проблемът е в мен, но може би това е така, защото той има други интереси, не мислиш ли? Разбрах, че дори неговият управител го е напуснал наскоро. Той е напълно сам там. Кой знае какво е намислил... Може би е хванал онези деца и ги държи затворени.

— Фиона... — Гласът на шерифа прозвуча скептично. Той се обърна към Сингър: — Какво общо има това с теорията ни за Том Бойд?

Лейтенантът бързо поклати глава.

— Нищо.

Кери замълча, чакайки разяснение.

— Притежаваме видеозаписа — каза Сингър. — Бойд е изчезнал. Тази част от теорията ни все още е в сила.

— Така че къде се вписва този фермер, ако изобщо се вписва?

Джес бе замръзнал на мястото си, зашеметен от чутото. Но и страшно ядосан.

— В списанията съм чела много статии за сексуални манази — намеси се Фиона, повишавайки глас. — Дълбоко в себе си те изпитват тази нужда. И тя просто нараства, докато не изникне възможност да бъде задоволена. Никога преди не съм се замисляла колко много съответства той на профила. Ами вижте само — жената отново понижи глас, — той получава поща в големи пликове без адрес на изпращача. Може би така се снабдява с порнографски издания.

„Не — помисли си Ролинс. — Напоследък предприемачите така изпращат офертите си, защото знаят, че няма да ги отворят, ако разбере откъде са изпратени. Боже...“

— Изненадан съм, че не си погледнала, за да се увериш — вметна шерифът с невъзмутимо лице.

— Не мога да повярвам, че го казваш — рече нацупено госпожица Притцел. — Това е огромна обида. Ако го направя, мога да изгубя работата си в пощенската служба.

На Фиона внезапно ѝ хрумна нещо и тя почти се изстреля от мястото си.

— Почакайте! Може би така той се е запознал с Том Бойд. Нали знаете, че от Ю Пи Ес правят доставки тук. Сигурно двамата са се сприятелили на базата на общия си интерес. — Тя замълча драматично. — *Педофилията*. Чела съм, че тези хора се търсят взаимно.

Джес нямаше представа как да постъпи. Да се втурне вътре и направо да изясни нещата? Но той беше толкова объркан, че даже не знаеше дали ще може да говори ясно. Ала как би могъл да обясни покупките си, без да им каже и останалото или да измисли някоя лъжа? Какво щеше да стане, ако шерифът го арестуваше на място? Сингър можеше да изпрати онова мургаво бивше ченге в дома му да намери децата. Искаше му се лейтенантът да не беше там, защото можеше да

има късмет да изясни нещата, ако бяха само Фиона и шерифът, тъй като Кери очевидно не вярваше много на пощальонката. Обаче Сингър беше там...

— Или направѝ нещо, или аз ще се обадя на моите познати в телевизионните канали — заплаши госпожица Притцел. — Сигурна съм, че това ново развитие ще им се види много интересно.

Ролинс се отдалечи от прозореца. Дъждът забарабани по шапката му. Беше ядосан и гневът му все повече нарастваше. Той се мушна в кабината на пикапа си, включи двигателя и се понесе с рев по улицата, без да го е грижа дали някой ще го чуе.

---

[1] Най-разпространеният африкански ударен инструмент в света. — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 18:56 ЧАСА

Джес видя Джей Джей през заключената входна врата на областния съвет. Облечен както винаги в оранжевия си затворнически гащеризон, синът му чистеше, пръскаше перилата на стълбите с дезинфекционен препарат и търкаше дървото до блясък. Ролинс почука силно по стъклото на вратата. Джей Джей вдигна очи, но погледна в грешна посока. Джес отново почука, като удари стъклото толкова силно, че кокалчетата на пръстите му се ожулиха. Синът му обърна глава и очите му се присвиха, като го видя. Имаше нещо кучешко в начина, по който младежът го погледна.

— Джей Джей, трябва да говоря с теб — извика Джес. Дъждът плющеше по улицата зад него и се стичаше през короните на дърветата.

Синът му сви рамене в знак, че не го е чул. Обаче пусна парцала и бавно тръгна към вратата.

Ролинс прочете по устните му, че казва: „Заклучено е“.

„У кого ли е ключът?“ — зачуди се Джес. Трябваше да говори със сина си.

Той задърпа безуспешно вратата, като я раздрусваше силно. Джей Джей гледаше така, сякаш очакваше да се включи аларма. Той поклати отрицателно глава, страхувайки се да отвори.

— Почакай — каза Ролинс, като вдигна ръка и се отправи обратно към пикапа си, който бе паркиран на улицата. Върна се с пушката. Като я видя, синът му заотстъпва с широко отворени очи.

Джес използва приклада, за да счупи едното стъкло на вратата. Не прозвуча никаква аларма. Той мушна ръка през дупката, дръпна резето и отвори.

— Не исках да те плаша — каза на Джей Джей, като влезе и остави вратата да се затвори със скърцане.

— Не можех да си навлека неприятности — отвърна синът му. Ролинс забеляза, че гласът му звучеше по-ясно отпреди. Той имаше дълбок тембър, който обикновено не се долавяше. Джес знаеше какво

показва това. Случваше се, когато, макар и за кратко, се откряваше прозорец — моменти на просветление. Те не траеха дълго.

— Джей Джей, мисля, че можеш да ми помогнеш — каза Ролинс.
— Нуждая се от твоята помощ.

— Ти разби вратата, човече. Сега ще си навлека неприятности.

— Кажи им, че аз го направих.

Синът му кимна в знак на съгласие.

— Изглеждаш ми добре. Така ли е?

— Всъщност не съм добре — отговори Джей Джей, като поклати глава. — Трябва да се прибера за лекарствата си. Колко е часът?

Джес погледна часовника си.

— Наближава осем.

— Закъснял съм. Трябваше да се върна в килията. Те ще дойдат да ме търсят.

Ролинс опита да се овладее. Ако не беше спокоен, синът му щеше също да се притесни.

Джей Джей каза:

— Когато действието на лекарствата ми намалее, болният ми мозък взема връх. Виждам разни неща, които знам, че не може наистина да са там.

— Знам това, сине — каза Джес, като пристъпи към него.

Момчето отстъпи.

— Не се притеснявай — каза баща му. — Няма да те докосна.

— Не е заради теб — каза Джей Джей, — а заради твоите микроби. Не мога да се изцапам като тези подове. Непрекъснато ги чистят ли, чистят, но хората ги замърсяват отново всеки ден. Те донасят мръсотия отвън. Не мога да я победя.

Ролинс си пое дълбоко дъх. Изпита силна болка, че се възползва по този начин.

— Джей Джей, кажи ми за бившите ченгета. Има четирима такива. Ти си бил около тях. Добри ли са?

— Не. — Каза го толкова енергично, че от устата му се разхвърчаха слюнки.

— Честни ли са?

— Не!

— Какво си чул?

— Те искат да намерят онези деца — каза синът му.

Джес го изгледа разочаровано. Разбира се, че искаха да ги намерят.

— Те искат да ги наранят — продължи Джей Джей. — И наричат Моника кучка.

— Моника Тейлър? — попита Ролинс, изненадан от фамилиарното му отношение към нея. — Познаваш ли я?

Синът му се усмихна загадъчно. Това му напомни какъв беше той, преди всичко това да се случи. То не беше непременно хубаво.

— Тя е красива жена — каза Джей Джей. — Беше необуздана.

Думите му стреснаха Джес.

— Откъде я познаваш?

— Някои неща си ги спомням, сякаш са се случили вчера. Помня Моника по този начин.

Джес имаше още въпроси, но не искаше да повежда Джей Джей по път, по който щяха да се изгубят. Той не знаеше колко ще трае този рядък миг на просветление и трябваше да го използва.

— За онези бивши ченгета. Защо не каза на шерифа? — попита той.

— Той няма да ми повярва. Не искам да си навличам неприятности. Харесвам тази работа, обичам да чистя. Не мога да стоя в килията. Тя е мръсна и отвратителна, пълна е с микроби. Трябва да съм навън. Далече от кошмарите... — Младежът погледна някъде встрани.

— Джей Джей, остани с мен — помоли го нежно Ролинс. — Знам, че можеш да напуснеш това място, когато си поискаш. Ти излежа наказанието си. Можеш просто да отидеш където си пожелаеш.

— Имам нужда от лекарствата си, татко.

Татко. Той го нарече татко. Усети как сърцето му се изпълва с щастие.

— Ела с мен — предложи внезапно Джес. — Хайде да се махнем оттук.

— Наистина ли?

— Наистина.

Лека усмивка.

— Искам да видя ранчото. И мама.

Ролинс не искаше да обяснява. Не още. Сега трябваше само да изведе сина си далече оттук. С това, което знаеше, той бе изложен на

опасност. Заплашен бе и от бившите полицаи, а вероятно и от шерифа. Джей Джей не знаеше това, но Джес не можеше да го остави, за да го открие сам. Главата му се замая, чувстваше се объркан от обзелите го емоции. Това бе първият истински разговор, който водеше със сина си от десет години насам. Той бе въодушевен и в същото време се запита дали Джей Джей е бил през цялото време там и е чакал да излезе. А Джес дори не бе опитал да му помогне.

Той отстъпи назад и отвори вратата.

— Хайде, сине — каза нежно.

Джей Джей застина. Той сякаш ставаше по-висок, колкото повече се стягаше. Дланите му, които висяха до тялото му, се извиха застрашително.

— Не.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ролинс.

— Не мога да изляза навън. Там е много мръсно.

— Вали дъжд — отвърна фермерът с надеждата, че това ще прозвучи по-смислено на сина му, отколкото на самия него.

— Не! — изпищя Джей Джей и тропна с крак. — Не, татко! Не мога.

Джес се спря на вратата със сломено сърце. Синът му се бе върнал в дъното на фойето и бе взел отново своя парцал. Той започна да търка плота на бюрото на дежурния толкова силно, че разпиля купчина книжа по пода.

— По дяволите! — изруга младият мъж, като сграбчи книжата, за да ги върне на мястото им. Те обаче се изплъзнаха между пръстите му и паднаха обратно на пода.

— Ще се върна за теб, сине — каза фермерът. — Наистина ми помогна много. Постъпи добре, като говори с мен. Обаче недей да казваш на никого за какво сме говорили, нали? Моля те.

Джей Джей яростно се мъчеше да вдигне книжата от плочките.

— Липсваш ми, сине.

Младият мъж не го погледна. Отново се бе затворил в своя свят.

— По дяволите! — изкрещя той.

Джес се обърна и тръгна, шибан от дъждовните струи. Той спря до пикапа си и погледна назад. Навел глава, Джей Джей с дива ярост сграбчваше книжата и отново ги изпускаше.

НЕДЕЛЯ, 19:16 ЧАСА

Моника вдигна очи, когато прозвуча звънецът на входната врата, а Суон скочи на крака от дивана. Той говореше с някого по мобилния си телефон — още един от тайните му разговори. Нещо, свързано с повторното му прибиране вкъщи тази вечер, като явно не му се ходеше.

Не бяха обелили и дума, след като Оскар ѝ бе показал, че държи ключовете за колата ѝ. Сега тя просто изчакваше удобен момент. Щеше да избяга, щом той излезеше от стаята. Можеше да заеме кола от някой съсед. Или да спре някого на стоп. Обаче искаше Суон да мисли, че я е отказал от тази идея, така че седеше мълчаливо. Нека да смята, че е размислила.

— Очакваш ли някого? — попита Оскар, като отиде до вратата.

— Не, разбира се — отвърна Моника, надявайки се, че ѝ носят новини за Ани и Уилям.

Суон се наведе и погледна през шпионката.

— Някакъв мъж — каза той и отвори вратата.

Моника не позна мокрия каубой на предната веранда. Личеше си, че е ядосан, от начина, по който погледна вътре с присвити очи, сякаш се прицелваше или слънцето му блестеше.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Оскар.

— Вие Моника Тейлър ли сте? — попита мъжът по-високо, отколкото бе необходимо, без да обръща внимание на Суон. Дъждът продължаваше упорито да плющи зад него.

Тя инстинктивно разбра, че е във връзка с децата ѝ, и кимна утвърдително.

— Тогава вие трябва да сте Суон — каза мъжът.

Миг след това посегна назад към нещо, което не се виждаше. После се втурна в стаята, стиснал с две ръце пушка. Преди бившето ченге да успее да посегне към пистолета, пъхнат в колана на панталоните му, непознатият му нанесе силен удар в лицето с приклада. От носа на Суон шурна кръв, той политна назад, размахвайки ръце във въздуха, краката му се оплетоха в стойката за

списания. Оскар се блъсна в стената и се плъзна надолу, събаряйки една рамкирана снимка на Ани. Лакътят му се подпря на дивана и това го спря да не рухне на пода.

Непознатият, който вече бе влязъл във всекидневната, се разкрачи над Суон и за ужас на Моника замахна отново и му нанесе рязък и силен удар в главата. Тялото на бившия полицаи се отпусна, той се завъртя с лице към стената, от теглото му диванът се отмести и ченгето падна на пода зад него. Сега единственото, което Моника виждаше от Оскар, бяха подметките на обувките му.

Каубоят се наведе, взе пистолета на Суон и го пъкна в предния джоб на дънките си. После вдигна очи и си пое дъх.

Моника не бе изпищяла, но се бе свила на стола си, подвила крака под тялото си, и бе притиснала с юмруци устата си.

— Ще оживее — каза мъжът, като кимна към Суон. След това погледна право към нея. — Аз съм Джес Ролинс. Дойдох, за да ви заведа при децата ви.

Като чу името му, гърлото на Моника се сви. Джес Ролинс. Винаги бе познавала този човек. И ето го сега в нейната всекидневна, дошъл да я спаси.

НЕДЕЛЯ, 20:21 ЧАСА

Джим Хърн усети как го обзема паника, когато ДЪЖДЪТ намаля, превръщайки се в студена мъгла, която увисна над павираните улици, а гумите на колата му преминаваха с плясък през образувалите се локви. Нещо се случваше в неговия град в този късен час на неделната вечер, но той още не можеше да разбере точно какво, колко значително беше то, нито колко души бяха замесени. Също както във всекидневната си, когато внезапно се бе почувствал като измамник в собствения си дом, той шофираше през Кутни Бей с натрапчивото впечатление, че е чужденец в този град, независимо от познатите сгради и околности.

Джим зави със своя „Шевролет“ към паркинга на Областния съвет и спря до блейзъра на Ед Кери. Зарадва се, че откри шерифа, тъй като двамата мъже, които опита да намери по-рано, ги нямаше. Лейтенант Сингър не беше в стаята на специалния отряд в Областния съвет, нито в дома си. А Едуардо Вилиаторо не беше се връщал в мотелската си стая от късния следобед.

Хърн слезе от автомобила си и се помъчи да се успокои, като вдъхна дълбоко от влажния въздух. Погледна часовника си. Не беше свършил нищо при цялото си обикаляне наоколо, освен да се увери, че каквото и да ставаше, то се случваше някъде другаде, а той нямаше представа къде.

Сега си помисли, че се е озовал на правилното място, съдейки по трите телевизионни буса, които заемаха по-голямата част от паркинга пред сградата. Кипеше трескава дейност. Личеше си, че всички те са пристигнали минути един след друг и техническите екипи бяха на тротоара, борейки се за по-добра позиция. Някои развиваха дебели кабели, които се виеха като змии на асфалта. Хърн позна един известен репортер, ярко осветен от няколко преносими прожектора, и си помисли, че изглежда по-нисък, по-слаб и по-крехък, отколкото по телевизията. Мъжът сякаш чакаше някой да му каже нещо по слушалката в ухото му. Като погледна към бусовете и суетящите се мъже и жени, Джим изпита страх за Кутни Бей.

Избягвайки новинарските екипи, които се бяха разположили така, че предните врати и табелата на Областния съвет да се виждат на заден план при заснемането, той заобиколи отзад, където се намираше служебният вход. Вратата бе отворена, както трябваше да бъде, но секретарката — пълна жена с яркочервена коса — погледна разтревожено през дебелия стъкла на очилата си. Тя не беше свикнала с посетители, влизащи отгук в сградата, и за разлика от повечето хора в града не го познаваше.

— Шерифът вътре ли е? — попита Хърн. — Видях колата му отпред.

— Мисля, че е тук за малко — отговори жената, като се огледа, а очите ѝ примигваха като луди зад стъклата, — но смятам, че ще се прибира вкъщи. Не е ли нещо, което може да почака до сутринта?

Джим бе обхванат от нетърпение.

— Мислите ли, че ще съм тук по това време, ако беше нещо, което можеше да чака? Къде е той? В кабинета си? — попита той, като бутна люлеещите се врати встрани от бюрото ѝ и мина край нея.

— Да, но изчакайте да му позвъня... — каза жената.

Шериф Кери тъкмо оставяше телефонната слушалка. Кабинетът му бе ярко осветен, въпреки че останалата част от управлението тънеше в мрак. Когато Хърн се показа на вратата, Кери бавно го погледна с безизразен поглед. Той не изглеждаше изненадан, че местният банкер е в кабинета му късно в неделната вечер. Изглеждаше ужасно, помисли си Джим, напълно различен от самоуверения мъж, който бе водил пресконференцията предния ден.

— Добре ли сте, шерифе?

Кери бавно кимна. Очите му изглеждаха влажни. Тъмните кръгове около тях имаха вид на нарисувани.

— Здравейте, господин Хърн.

Джим се пресегна през бюрото, за да се здрависа с него. Ръката на шерифа беше студена и отпусната.

— Шерифе, изглеждате ужасно.

Кери се усмихна печално.

— Наистина съм уморен, господин Хърн.

— Наричайте ме Джим. Няма да ви задържам. Просто се опитвам да разбера две неща и се надявам да ми помогнете.

— Много е късно за това.

— Знам — каза банкерът, без да е сигурен дали Кери имаше предвид напредналия час, или положението като цяло. Той се вгледа в шерифа и видя един физически и емоционално изтощен човек. Моментът не беше подходящ за признания. Те трябваше да почакаат.

— Когато се кандидатирах за шериф, наистина не си мислех, че ще има вечери като тази — каза Кери тихо, гледайки в някаква точка зад Хърн. — Не мисля, че съм... подготвен за такива ситуации. Случват се твърде много неща. Това надхвърля възможностите ми, Джим. Знаеш ли, искам просто да се прибера у дома, да си легна в леглото и никога да не се събудя.

Хърн не знаеше какво да каже. Той едва познаваше човека, а онова, което знаеше, не беше окуражаващо. Не бе очаквал да стане свидетел на емоционалното му рухване.

— Мога ли да ти донеса нещо? Кафе? — попита неуверено банкерът.

Шерифът поклати отрицателно глава.

— Един куршум в мозъка може да помогне.

Когато видя разширените очи на Хърн, Кери вдигна ръка.

— Само се пошегувах — каза той. — Или нещо такова. — Шерифът кимна към вратата на кабинета си. — Онези хора отвън чакат изявление от мен. Сега е сублимният момент.

Кери започна да разказва на Джим какво се е случило през последните три дни — от изчезването на децата до признанието на Том Бойд; от създаването на специален разследващ отряд до телефонното обаждане, което бил получил току-що от своя заместник за тежкия побой над Оскар Суон. Не стигало това, ами Моника Тейлър била изчезнала от дома си, отведена от мъж, който по описание приличал на Джес Ролинс.

— Фиона Притцел също подозира Ролинс — добави шерифът.

Хърн беше смаян от всичко чуто.

— Как може да се случва всичко това? — възкликна той накрая. — Сякаш вече не познавам това място.

Кери поклати глава.

— Аз също.

Джим помисли върху чутото. Умът му се замая да прехвърля възможности, всички до една ужасни.

— Шерифе, знаеш ли къде е сега Сингър? Или останалата част от специалния отряд?

Кери поклати отрицателно глава. Сякаш искаше да каже, че като всичко останало този отряд е извън неговия контрол.

— Как може просто да са си тръгнали? — попита Хърн. — Да не би да са в болницата при Суон?

Шерифът сви рамене.

— Може би. Не знам.

— Ами Едуардо Виляторо? Детективът? Знаете ли къде е той?

Кери пак сви рамене.

Ядосан, Хърн повиши глас:

— Виж какво, шерифе, давам си сметка, че е трудно в момента. Вероятно не си спал от два дни. Но ти си шерифът, дявол да го вземе! Не можеш просто да седиш тук.

Кери го погледна с празен поглед.

— И това, което ми каза за Джес Ролинс... — продължи Хърн. — Не вярвам на нито една дума. Познавам Джес, откакто се помня. Няма начин — никакъв начин — той да е замесен в изчезването на тези деца. Всеки, който го познава, знае това. Фиона Притцел е клюкарка, и то от най-лошите. За бога, смяташ ли, че Сингър и останалите от отряда са й повярвали?

Шерифът погледна настрана.

— Може би.

Джим се изправи.

— Трябва да ги разубедиш. Върви при тях и им кажи, че Джес е добър човек, а Фиона е луда. Кажи и на онези репортери отвън, преди да излъчат тези твърдения в цялата страна. Виж, дойдох тук тази вечер, защото преди четири години открих сметка в банката, която не трябваше да откривам. Беше точно когато полицаите от Ел Ей започнаха да идват в нашия град. По онова време се направих на недоразбрал, признавам си. Трябваше да задам повече въпроси, но исках тези пари заради бизнеса. Обаче аз не държа под контрол цялата долина. Никой не я държи. Тя все още е наша, просто трябва да предявим отново правата си над нея. Време е да покажеш известни качества на водач. Затова са те избрали хората. *Шерифе!*

Хърн откри, че крещи — нещо, което рядко му се случваше. Но вместо да достигнат до Кери и да го раздвижат, крясъците му

постигнаха обратен ефект. Шерифът сякаш още повече се затвори в себе си и не каза нищо.

Банкерът се огледа. Червенокосата секретарка стоеше на вратата с отворена уста и премигваше с такава скорост, че погледът ѝ се замъгляваше.

— Шерифе, чух да се вика — едва прошепна тя.

— Всичко е наред — отвърна Кери толкова уморено, че на Хърн му дожаля за него. — Връщай се на работа.

Когато секретарката напусна кабинета, Джим се помъчи да говори по-спокойно.

— Значи не знаеш къде са всички?

Шерифът поклати отрицателно глава.

— Сингър може да е в болницата, както предполагам.

— Добре тогава — каза bankerът, като се изправи. — Моля те, свържи се с лейтенанта. Кажи му, че Джес Ролинс е добър човек. Не позволявай на пресата да тиражира онези глупости. Не бива да позволяваме да се случи нещо, което не трябва.

Кери кимна безизразно.

Хърн се обърна към вратата.

— Джим — извика омаломощено шерифът. — Прехвърлям всичко на щатските и федералните власти. Обадох им се и те ще пристигнат тук утре сутринта. Знам, че са изминали само два дни, но това е твърде голям случай за мен.

— Може дори да сме закъснели — отвърна bankerът. — Изненадан съм, че си чакал толкова дълго. И, шерифе, предлагам да се вземеш в ръце. Иди си вкъщи, изкъпи се и се обръсни. Опитай се да действаш като професионалист.

Кери вдигна очи, като гледаше отнесено.

— Ще се опитам — каза той.

Докато се отдалечаваше от областния съвет по посока на болницата, Хърн се помъчи да се свърже с Джес Ролинс по мобилния си телефон. Никой не вдигна, а фермерът не разполагаше с гласова поща. Искаше да предупреди Джес какво става, да го уведоми в какво го подозират заради клюките на Фиона Притцел. Притъмняваше му

само от мисълта, че Ролинс е заподозрян в отвличане или блудство с деца.

На излизане от града реши да се отбие в болницата, за да види дали ще може да открие Сингър. Смяташе за наложително да каже на лейтенанта, че техните бизнес дела приключват, че трябва да разчистят нещата без значение какви ще са последиците. Независимо от всичко, което се случваше, и героичната роля на Сингър в специалния отряд, Хърн отчаяно искаше да запази техните взаимоотношения. Това щеше да бъде първата му стъпка към възвръщане на почтеността, въпреки че щеше да бъде и повод за банковите одитори да поставят под съмнение преценката му, а за Борда на директорите да обсъди неговото оставане на работа.

Той паркира колата зад болницата и остави мотора включен, като измъкна мобилния си телефон, за да се обади на Лора и да я предупреди, че ще закъснее повече отколкото си е мислел. Докато звънеше, се загледа как червеният неонов надпис „Спешна помощ“ над входа се отразяваше наопаки върху капака на колата му, оцветявайки като мъниста капчиците дъжд.

— Здравей, скъпи. — Гласът на жена му звучеше уморено.

— Извинявай, че ти звъня толкова късно — каза Джим, все още загледан в отражението. — Преди да се прибера, ще отида до ранчото на Джес Ролинс.

— На Джес? Той добре ли е?

— Така мисля — отвърна Хърн и се опита да ѝ разкаже накратко това, което знаеше.

Докато говореше, а тя слушаше съпричастно — Лора никога не бе харесвала Фиона Притцел — той едва не пропусна леката промяна в отражението на светлината върху капака на колата, когато нечия фигура мина пред нея. Взирайки се през набраздения от водните струи страничен прозорец, Джим продължи да говори, докато фигурата — мъж, облечен сякаш в бели болнични дрехи и с дебело бинтована глава — се заклатушка между редиците автомобили, като се подпираше от кола на кола, за да не падне.

— Мили боже! — възкликна внезапно Хърн. — Няма да повярваш кой мина току-що край колата и дори не ме видя.

— Кой?

— Бившият полицаи, за когото ти казах. Онзи, който е бил пребит. Оскар Суон.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко — отвърна той, наблюдавайки как Суон преминава, залитайки, от кола на кола, като сега се навеждаше и надничаше във всяка от тях. Но за какво?

Откри отговора, когато бившият полицаи отвори вратата на един стар червен автомобил и алармата се включи. Видя как Суон с мъка се настани на шофьорската седалка и чу грубия вой на стартирац двигател.

— Той краде кола — каза Хърн.

Чу как Лора ахна.

— Ще тръгна след него — заяви, знаейки, че веднага ще последва протест от нейна страна.

Суон явно се прибираше вкъщи. Банкерът го следваше на доста голямо разстояние и дори изостана още повече, когато бившето ченге напусна града и пое по засенчената от дървета щатска магистрала, която водеше към къщата му. Той виждаше да проблясват задните му светлини, когато Суон завиваше или имаше пролука между тъмната стена на дърветата.

Защо този човек си бе тръгнал просто така от болницата? И открадна кола?

Мобилният телефон лежеше в скута на Хърн и той видя как чертичките на батерията му бавно намаляват, докато на дисплея не замига надписът „Няма захранване“. Където и да отидеше, каквото и да направеше сега, щеше да бъде без връзка с външния свят, освен ако не намереше стационарен телефон. Съжали, че не бе помолил Лора да се обади на шерифа, после си помисли колко безполезно щеше да е това, предвид състоянието, в което беше Кери, когато бе напуснал кабинета му.

Мина половин час, преди стоповете на Суон да присветнат, когато той зави от магистралата по двупосочното шосе, което водеше към дома му. Джим ги видя, спря край пътя и угаси фаровете си. Изчака, докато колата на бившия полицаи се скри между дърветата, преди отново да включи фаровете и да потегли.

Хърн никога не бе посещавал къщата на Суон и знаеше, че стъпва по тънък лед, щом навлезе в частната собственост и се заизкачва бавно по склона. Нямаше намерение да се изправя очи в очи със Суон, нито да се доближава до дома му. Единственото, което искаше, бе да види къде ще го отведе пътят, както и че бившият полицаи се е прибрал жив и здрав — за което се надяваше — и да продължи към ранчото на Джес Ролинс.

Чувстваше се едновременно развълнуван и ужасен от това, което правеше. Но чистата случайност да види Суон на паркинга и да го проследи до неговия дом, му беше дала цел в нощ, когато безрезултатните му усилия го подтикваха да направи още нещо. Може би проследяването на бившето ченге нямаше да доведе до нищо. В такъв случай само Лора щеше да знае.

Когато зърна приглушена светлина на лампи между дърветата, той угаси фаровете и спря. Не искаше да кара до къщата на Суон.

Джим изключи двигателя и се измъкна от колата, като внимаваше да не затръшне вратата. Докато вървеше между дърветата към светлините, очите му привикнаха към тъмнината и невидимите досега дървесни стволове се откриха в мрака. Земята в гората беше подгизнала от влага и той стъпваше внимателно, за да не се подхлъзне и да падне.

Хърн долови движение, шум от стъпки, така че застина и се взря в тъмнината. Пред него пробяга елен. Сърцето му биеше толкова учестено, че той действително чуваше ударите му.

Разположена на седемдесет и пет метра нагоре по хълма, къщата на бившия полицаи бе ярко осветена както отвътре, така и отвън. До червената кола, която бе откраднал Суон, Джим разпозна белия джип на Сингър. Имаше и лъскав черен пикап с хромирани джанти на колелата. Той веднага се досети, че целият специален отряд е в дома на Суон. Испита истински ужас. Къщата изглеждаше странно място за среща, когато групата бивши ченгета разполагаше с цялото шерифство. Явно нещо не беше наред...

Страхът го сграбчи и краката му сякаш натежаха, а движенията му станаха по-бавни. Вървеше достатъчно близо до голямо заградено място, за да долови грухтенето вътре. Прасета... Огромна свиня се

втурна към него. Хърн отскочи назад, стъпи върху издаден над земята корен и падна на лакти. Докато лежеше в калта, чу накъсаното дишане на свинята и до него достигна горещият ѝ зловонен дъх.

Задникът му бе осветен от идващ от къщата лъч светлина, който се процеждаше между дъските на оградата. Като се изправи отново на крака, мобилният телефон падна от джобчето на ризата му, удари се в коленете му и отскочи на няколко крачки пред него, наскреде един осветен участък.

В момента, в който излезе от сенките, за да го вземе, входната врата на къщата внезапно се отвори. Хърн замръзна на място, виждайки как трима мъже — той разпозна силуетите на Сингър, Суон и Гонзалес — излязоха на предната веранда. Дали можеха да го забележат?

Дъхът му секна. Местеше очи от телефона към мъжете на верандата. Щом той го виждаше в осветения участък, значи можеха да го съзрат и те. Мъжете погледнаха в неговата посока. Не видяха да изваждат оръжия.

После Сингър се обърна към Суон и каза нещо, което той не можа да чуе, показвайки в посоката на Хърн. Едва тогава bankerът осъзна, че те гледаха към тъмния път, а не към него. Сякаш очакваха някого. Способността му да диша се възвърна, но дъхът му излизаше хрипливо.

Джим отстъпи назад в сенките, без да откъсва очи от лейтенанта и Суон. Молеше се да не настъпи някоя суха клечка под дърветата или да не нагази отново в калта. Трябваше да остави телефона. Нямахше друг избор.

Докато си проправяше път между дърветата към колата си, Хърн мислеше за банковите сметки, които беше открил за Сингър. И които бързо нарастваха с депозитите в брой, всеки от които бе малко под лимита от десет хиляди долара, над който банката трябваше да уведоми Комисията за финансов надзор. Джим бе посъветвал своя главен касиер да не се притеснява от това, защото парите идват от дарения чак от Лос Анджелис и са за добра кауза. Обаче знаеше още от първата си среща с лейтенант Сингър и Тони Родейл, че нещо не е съвсем наред. Първият депозит беше на стойност от 9780 долара в банкноти от по десет и двадесет долара. Вторият депозит от 9670 долара пристигна още на следващия ден. Сетне и на по-следващия...

Джим Хърн осъзнаваше своята вина. Знаеше, че като се е направил на недогледал, е допуснал да се случи всичко това, и че малкото му прегрешение е поставило началото на поредица от проблеми и недоразумения.

Трябваше да предупреди Джес Ролинс. Ранчото бе отдалечено само на няколко километра. Щеше да отиде първо там.

НЕДЕЛЯ, 20:32 ЧАСА

Откакто Джес и Моника бяха напуснали Кутни Бей и се бяха насочили на север, дъждът ту спираше, ту започваше да вали. Тя не бе взела нищо със себе си, освен едно яке от закачалката, защото той я накара да бързат. Уинчестърът бе сложен на седалката между тях, с дулото надолу. По приклада имаше следи от кръвта на Суон.

Пестеливо, със задъхан глас, фермерът я бе осведомил за всичко. Как децата ѝ са се появили в обора му, как са се защитавали, а после са му разказали своята история. И как стояха нещата сега.

— Какво ще правим? — попита тя. — Как ще ги опазим оттук насетне?

— Не знам, трябва да помисля — отговори Ролинс.

„Моника е спокойна“, помисли си той. Изпитваше доверие към него още от мига, в който се бе появил пред къщата ѝ. Тя като че ли веднага му бе повярвала. Джес се питаше на какво ли дължеше това удоволствие, тъй като те никога не бяха се срещали. Изглеждаше така, сякаш някак го познаваше.

Той я поглеждаше крадешком, докато шофираше, разглеждайки профила ѝ. Беше привлекателна, но явно изтощена. Кожата ѝ изглеждаше синкава, когато преминаваха през осветените от уличните лампи участъци, очите и страните ѝ бяха хлътнали. Гласът ѝ прозвуча меко, когато каза:

— Знаех си, че са живи. Не знам защо, но го знаех.

Мисълта, че ще я събере с децата ѝ, го караше да се чувства добре. Тя като че ли не искаше нищо повече от това, да бъде с тях.

Спомни си онова, което Карън бе казала за нея — че няма добра репутация. Как Фиона бе омаловажила способността ѝ да бъде майка, заявявайки във вестника: „Но аз просто разбрах, че е невъзможно тези деца да са тръгнали ей така, без разрешението и одобрението на майка си“.

„Виж кой е източникът“ — каза си Джес. Не знаеше нищо за седящата до него жена, освен че тя иска да бъде с децата си. Останалото нямаше значение.

— Изглеждате ми познат — призна Моника, — макар че току-що се срещнахме. Винаги съм мислила за вас като за представител на онова, което беше старо, стабилно и добро за тази долина, преди всичко да се промени.

Той я погледна озадачено, сетне се пошегува:

— Във всеки случай по отношение на „старо“ имате право.

Като спря пред къщата си, фермерът каза на Моника да изчака за малко в пикапа.

Тя понечи да протестира.

— Вижте — прекъсна я Джес, — дъщеричката ви седи там с пушка в ръка. Казах ѝ да не отваря вратата, освен ако не е сигурна, че съм аз. Ако се паникьоса и нещо се обърка, не искам да застреля собствената си майка.

— Ани държи оръжие ли? — възкликна Моника и лицето ѝ пребледня.

Ролинс внезапно се усмихна.

— Кое е толкова смешно? — ядосано попита тя.

— Дори не искам да го казвам... Като възкликнахте така, се сетих за „Ани, вземи си пистолета“^[1]. Не знам защо ми се стори смешно.

— Не мисля... — въздъхна Моника.

Забеляза в очите ѝ топлина, която му хареса.

Джес отиде до вратата на къщата и почука силно.

— Ани, Уилям, аз съм Джес Ролинс. Майка ви е с мен.

С крайчеца на окото си забеляза как пердето на всекидневната леко се повдигна и Уили надникна предпазливо. И на лицето му се разля усмивка, когато видя майка си в кабината на пикапа.

Ролинс остана настрана от семейната среща и отиде в кухнята да направи кафе, след като видя Моника, разплакана, да пада на колене и да прегръща двете си деца. Чу как Уилям и Ани говореха един през друг, разказвайки за убийството, което бяха видели, и за господин Суон, за мургавия мъж, който бе дошъл до къщата този следобед, и как Джес Ролинс се бе погрижил за тях...

Но преди да се заеме с кафето, той си спомни за пушката във всекидневната и отиде да я вземе. Опита се да не гледа към семейство Тейлър, които вече се бяха разположили на дивана — Уилям се бе притиснал до майка си, положил глава в скута ѝ, а Ани седеше до нея, говорейки непрестанно...

Моника изглеждаше различно, сякаш излъчваше светлина. Уилям вече не се правеше на голям мъж и като че ли не го интересуваше, че Джес можеше да го види как прегръща майка си, сякаш никога няма да я пусне. Тази сцена накара Ролинс да си помисли, че е постъпил справедливо със Суон.

Той сложи ловджийската пушка до уинчестъра на кухненската маса, като се зачуди дали Моника пие кафето си със сметана. Сетне помисли със съжаление, че дори и да го пиеше така, в дома му от четири години нямаше сметана.

Когато разговорът във всекидневната утихна, Ролинс забеляза, че отвън дъждът беше спрял. Той дръпна леко пердето пред прозореца над мивката и погледна към двора на фермата. Локвите отразяваха звездите на проясняващото се небе. Отвъд двора се виеше калната лента на пътя, който водеше до гористите хълмове и заключената порта.

Спомни си за Гонзалес, застанал на верандата му, и за Суон, окървавен и зашеметен зад дивана в дома на Моника Тейлър. Имаше и още двама, замесени в стрелбата, на която бяха станали свидетели Ани и Уилям...

Веригата и ключалката на входната врата нямаше да представляват никакво препятствие за четирима въоръжени бивши полицаи, които вече бяха извършили убийство. И бяха планирали да изпреварят всяко събитие, което можеше да им донесе неприятности. Това бяха мъже, които не само бяха проникнали в местната полиция, но и бяха поели контрол над нея.

В този момент Джес усети нечие присъствие до себе си, някой се притисна до него. Джес погледна и видя Ани, обърнала към него откритото си лице.

Вълнението стисна гърлото му и той не каза нищо. Вместо това протегна ръка и нежно разроши косата ѝ, а после обхвана в длан брадичката ѝ.

— Така се радвам, че мама е тук — каза момичето. — Благодаря ви, че я доведохте. Толкова съм щастлива, че всичко свърши.

Фермерът стисна устни. Очите му се замъглиха от едва сдържаните сълзи.

„Не е приключило, Ани — помисли си той. — Краят е още далече.“

---

[1] Мюзикъл по текст и музика на Ървинг Берлин, написан по книгата на Хърбърт и Дороти Фийлдс. Историята е романизирана версия на живота на Ани Оукли, известна жена стрелец от Охайо, участвала в шоуто на Бъфало Бил. — Б.пр. ↑

НЕДЕЛЯ, 21:36 ЧАСА

В колата миришеше на бърбън, дъжд и обгоряла прах от парното, което не беше използвано скоро. Виляторо се опита да настрои вентилатора, така че стъклото да не се замъглява отвътре. Нюкърк, мокър, пиян и развълнуван, го бе запотил с дъха си.

Като излязоха от алеята за коли на Родейл, Роб каза:

— Карайте натам! — И посочи наляво с отворената бутилка „Дива пуйка“, която бе извадил изпод якето си.

Едуардо завъртя волана и чу плисъка на водата, пръскаща изпод гумите, по шасито на малкия автомобил. Не знаеше по кой път, нито в коя посока поемат. Всичко му изглеждаше еднакво: черни мокри дървета, обграждащи като стени пътя, мокър асфалт, никакви светлини.

— Искате ли малко? — попита бившето ченге, като му подаде бутилката.

— Не, благодаря.

— По-добре си пийнете. Ще имате нужда.

Тъй като му се искаше Нюкърк да говори, пенсионираният детектив взе бутилката и отпи от нея. Бърбънът беше едновременно сладък и парлив. Той опари устните му, които бяха напукани от надморската височина, от силното слънце и редкия въздух.

— Спрете ей там! — каза бившето ченге.

— Къде? Защо?

— Просто го направете и излезте.

Виляторо направи, както му каза. Роб слезе от колата заедно с него. Двамата мъже оставиха вратите си отворени. „Какво? — зачуди се Едуардо. — Той ли иска да кара?“

— Сложете си ръцете на капака и се разкратете! — нареди бившето ченге. — Знаете реда.

— Това не е необходимо...

— Направете го — настоя Нюкърк. — Това, което ще ви кажа, е само за вашите уши. Трябва да съм сигурен, че не сте въоръжен и не носите подслушвателно устройство.

— Аз съм пенсионер.

— Така казвате вие.

Виляторо се подчини и постави длани върху мокрия метал. Роб отиде зад него, умело го претърси от яката и раменете до обувките. Едуардо усети, че смъква чорапите му.

— Какво правите?

— Проверявам дали не носите резервен пистолет — отговори бившето ченге, като се изправи, доволно, че е чист.

„Резервен пистолет?“ — помисли си Виляторо. Фактът, че на Нюкърк изобщо му бе хрумнало това, говореше откъде идва полицаят. През всичките си години в управлението Едуардо дори и не бе помислял да носи незаконно оръжие. Не беше се налагало. Очевидно Нюкърк идваше от различен свят, където резервните пистолети бяха нещо обичайно.

— Съжалявам — каза бившето ченге. — Трябваше да се уверя.

Виляторо се качи отново в колата и погледна дигиталния часовник на таблото. Сети се за администраторката в мотела. Тя сигурно го чакаше и той изпита угризения.

Роб вдигна бутилката и отпи.

— Доста е серт, човече — каза той и изтри устата си с ръкава.

Едуардо рече:

— Значи искате да говорите?

Усети, че бившият полицаи извърна глава към него и го загледа втренчено.

— Не. Просто не исках да пия сам. Не бъдете тъп, по дяволите.

Виляторо стисна зъби. „Остави го да говори. Не проваляй всичко, като го подканяш.“

Минутите се нижеха, докато караше. Нюкърк отпи отново, после се отпусна назад на седалката. Едуардо не откъсваше очи от пътя.

— Исках да бъда най-доброто ченге в полицията — каза Боби. — Нямах намерение да променям света, или нещо подобно, а просто да си върша работата възможно най-добре и да се грижа за семейството си. Но най-вече мечтаех да бъда страхотно ченге. Исках, като се погледна в огледалото вечер, след работа, да кажа: „Човече, ти си много добър полицаи“.

Виляторо кимна и намали вентилатора на размразителя на стъклото.

— Бях като всички, отначало се стараех — продължи да говори Роб. — Когато видех бебе на майка наркоманка или човешки същества да се отнасят към себеподобните си като към парцал, го приемах много лично. Мислех си, че ще мога да убедя тези хора, да им покажа, че някой го е грижа за тях. Но знаете ли какво научих? Разбрах, че най-доброто, което можеш да направиш, е да арестуваш колкото се може повече от тях и да доведеш нещата докрай, да се увериш, че ще отидат в затвора. Научих, че едва десет на сто от тях могат да тръгнат по правия път и че това е всичко, на което можеш да се надяваш. Дори не ме интересуваше дали са десет или пет процента, докато си вършех работата. Просто исках да пълня затворите, да държа тези отрепки далече от добрите хора, това желях да правя. И свърших доста добра работа, макар че вън, на улицата, бе като военна зона. Нямата представа какво беше...

— Не, нямам.

— Но не можеш да обсъждаш тези неща с никого, освен с други ченгета — продължи Нюкърк. — Не можеш да се прибереш вкъщи за вечеря и да кажеш: „Маги, скъпа, как мина денят ти? Ходи ли да пазаруваш? Как беше в първи клас, Джош? Днес баща ти имаше интересен ден. Намери в един контейнер за боклук труп на единадесетмесечно бебе с изгаряния от цигари по цялото тяло“.

Виляторо го погледна изпитателно. В очите на бившето ченге се отразяваха зелените светлини на таблото. Роб гледаше право напред, говорейки повече на себе си, отколкото на него.

— Знаете ли какво е да издържаш семейство с деца с полицейска заплата? Жена ми трябваше да работи, а децата ми бяха малки. Трябваша забавачници и всичките там тъпотии. Служителите в тях не бяха кой знае колко по-добри от копелетата, които арестувах по улиците. Всъщност натъкнах се на някои от тях на улицата. Реших, че трябва да отведа синовете си и дъщеричката си далече от подобно място. Тогава започнах да кандидатствам за работа на места, където исках да живея. Монтана, Уайоминг... Но полицейската заплата там беше много по-ниска, отколкото тази, която вече получавах. Взех да си мисля, че никога няма да се измъкна. И че ще се превърна в един от онези наемни работници, които, дори на сън да ги бутнеш, могат да ти обяснят до стотинка каква пенсия ще получат.

Виляторо поиска да каже: „Знаел си каква е заплатата, когато си кандидатствал за работата“. Но замълча. Трябваше да остави Нюкърк да продължи да говори.

— Точно тогава разбрах за охранителната дейност в извънработно време. — Бившето ченге се усмихна. — Открих, че мога почти да удвоя доходите си, ако искам да нося униформа и да бъда наемен охранител. Това означаваше много извънредни часове, мамка му, но взех да изплувам на повърхността. Освободих се от дълговете. Вижте, жена ми обича да живее над възможностите ни... А и на децата не мога да кажа „не“, когато става въпрос за щастието им. Така че доста работех като охранител.

— В „Санта Анита“ — вметна Едуардо.

— Наред с други места. Но най-много в „Санта Анита“. В стаята за броене на пари, но вие знаете това.

От начина, по който го каза, Виляторо настръхна. Започна да си мисли, че бившето ченге смята, че му е известно повече отколкото знаеше в действителност. За да поддържа заблудата му, реши да не коментира думите му.

Нюкърк отпи голяма глътка, после потърка очи.

— На този етап все още бях горд, че съм полицаи. Гордеех се, че работя в Лосанджелиското полицейско управление. Независимо от това, което виждате — каза той, като посочи към себе си, — все още мисля, че е от най-добрите управления в страната. В него има хиляди всеотдайни мъже и жени, които всеки ден рискуват живота си, като излизат на улицата. Те са добри хора, човече, упорити и честни, с малки изключения. Жалко, че всички сочат малцината лоши и изкарват всички нас шибани престъпници. Казват, че сега е по-добре, че новият шеф прочиства нещата. Би било чудесно, ако това е вярно. Обаче градът си е все такава помийна яма, а управлението има нужда от два пъти повече хора. Боже, нуждаем се дори от три пъти повече полицаи. Обаче данъкоплатците не искат да дават парите си за тях.

Виляторо го слушаше търпеливо. Сетне вметна:

— „Санта Анита“.

— Само това ли ви интересува? — Роб го изгледа насмешливо.

— Не, не само това — отговори Едуардо, за да поддържа разговора. — Обаче прекарах последните седем години, опитвайки се да разбера какво се е случило там.

Бившето ченге се изсмя:

— Аз също.

Виляторо взе да си мисли, че не са стигнали доникъде, когато Нюкърк въздъхна:

— Това беше доста прилично занимание, също като при голяма част от полицейската работа. Дори не отваряхме вратата, докато не пристигнат бронираните коли. Тогава само излизахме навън и охранявахме периметъра, докато товареха автомобилите. Навъртахме се наоколо, докато се разотидат всички залагачи, после се прибирахме у дома. Добър ангажимент за мен и Родейл. Работихме заедно през цялото време. Служителите ни харесваха и ние ги харесвахме.

Нюкърк замълча за миг, потъвайки в спомените си.

— Гонзалес беше нашият сержант — продължи да разказва той. — Всички го уважаваха и се страхуваха от него. Той много ни юркаше, задето работехме като охранители в „Санта Анита“, шегуваше се, че сигурно там си имаме някакви момичета, щом тази дейност толкова ни привлича.

Виляторо мълчаливо направи връзката. Гонзалес фигурираше в списъка, беше един от полицаите в организацията с нестопанска цел, съгласно член 501, ал. В, т. 3 от Закона за вътрешните приходи, един от доброволците, които помагаша на областния шериф.

— Гонзо беше велик, защото не му пукаше от нищо. Той винаги правеше това, което е справедливо, независимо дали беше коректно, или не, от полицейска гледна точка. Мога да ви разкажа истории за него, от които ще ви се изправи косата. Чували ли сте за „виновната усмивка“?

— Не — отвърна Едуардо.

— Напомнете ми да ви обясня за нея по-късно. Казано просто, когато той заведеше някоя отрепка в *Ранчото на правосъдието*, тази отрепка си заслужаваше всичко, което ѝ се случваше, разбирате ли?

Виляторо беше чел нещо за разследване на място, наречено „Ранчото на правосъдието“, но не бе чувал за резултатите от него.

— Сингър беше командващ офицер, беше старши на Гонзалес — продължи Нюкърк. — Той беше най-безпощадното копеле в управлението, макар че никога не повишаваше глас и не крещеше. Въпреки това защитаваше хората си до смърт. Навличаше си неприятности заради тях и запазваше такова спокойствие под

напрежение, че началниците винаги идваха да го търсят, когато положението ставаше неудържимо. Нямаше човек в отдела, който да не бе готов да се жертва за лейтенант Сингър или Гонзо. Те бяха като *митични* герои. Една вечер Гонзо покани мен и Родейл да пием по чаша бира в един бар, където се събираха ченгета. Беше минала около година, откакто работехме като охранители в „Санта Анита“. Двамата си помислихме, че това е страотно, и отидохме. Суон също беше там, тогава го видяхме за първи път. След няколко коктейла Гонзо започна да ни разпитва как бихме ограбили хиподрума, ако бяхме лоши момчета... Нали разбирате, нещо като какъв би бил най-добрият сценарий за извършване на обир.

Виляторо се взря в мъжа до себе си.

Нюкърк сви устни.

— Не беше така, както изглежда, човече. Беше просто разговор. Знаете как ченгетата постоянно го правят: опитват се да си представят как лошите момчета биха свършили нещо, за да могат да го предотвратят. Понякога трябва да мислиш като престъпник, за да можеш да го спреш. Освен това там не ставаше дума за истински пари, като тези, с които хората трябва да изхранват семействата си. Бяха загуби от залагания. Идиотите вече ги бяха загубили, така че нямаше да е толкова важно за тях. Хазартни пари, нали разбирате, като всички онези, които държавата събира от лотарии и други подобни глупости.

— Но те са принадлежали на някого — възрази Едуардо. — Принадлежали са на собствениците на хиподрума.

Нюкърк се изсмя.

— Сякаш не са ги застраховали. Очаквате да ми пука за застрахователна компания? Всички мразят тези типове. Завийте тук.

— Къде отиваме? — попита Виляторо, поемайки по друго двулентово шосе.

— Просто карайте. Вече ви казах.

Едуардо понечи да въздъхне, но се спря, за да не покаже, че започва да го мъчи лошо предчувствие.

Роб отново отпи от бутилката, после додаде:

— Никой не трябваше да пострада. Мамка му. Планът не беше такъв.

„Най-последно“ — помисли си бившият детектив. Нюкърк бе признал, че е участвал. Беше работил седем години, за да чуе това.

— Двамата с Родейл измислихме поставянето на бомбички със сълзотворен газ в чувалите с парите. Така те можеха да бъдат задействани с дистанционно, когато колата спре на кръстовището. В началото имахме великата идея Сингър и Гонзо да нахлуят маскирани в стаята за броене на парите и да наредят на всички да легнат на пода. По дяволите, дори бяхме разработили вариант, при който Гонзалес щеше да удари с пистолета си Тони или мен, за да изглежда всичко достоверно. Обаче вероятността да се измъкнат с автомобила, след като направят това, и да не ги види никой или да не бъдат заловени, беше много малка. Така че на Сингър му хрумна да изчакаме, докато бронираната кола излезе от парка, и да я ограбим, когато е далече от хиподрума. Това беше най-добрата идея, така че гласувахме за нея.

— Значи идеята е била на Сингър? — попита Виляторо.

— По дяволите, не знам дали беше на Сингър, или на Гонзо. Това няма значение. Но, слава богу, лейтенантът отговаряше за нея. Той не е от хората, които пришпорват нещата. Говорихме за обира и го планирахме в продължение на година и половина. Правехме си срещи, на които обсъждахме всичко в подробности и се опитвахме да отхвърлим някои неща. Няколко пъти минахме по трасето през нощта, за да засечем времето и да синхронизираме детайлите. След като се спряхме на идеалния план, изминаха още четири-пет месеца преди да решим да го реализираме. Сингър дори не искаше да опитваме, преди да измисли как да изпере парите. Даже не бях помислил за това, но лейтенантът е страшно умен. Той обясни, че в днешно време най-трудното нещо след обира на някое място е да измислиш какво да правиш с парите, защото вече никой не плаща в брой. Точно тогава му хрумна да основем фондация и всички ние да станем нейни служители. Щяхме да скрием парите и да ги внасяме на малки части в легитимни сметки, а не да ги депозираме наведнъж. А като служители на фондацията щяхме да си плащаме заплати и големи премии. Беше направо блестящо.

Виляторо съжали, че няма подслушвателно устройство. Но дори да не успееше да спечели доверието на Нюкърк, дори сетне бившият полицай да отрече всичко, той щеше да знае как е извършен обирът, кой е участвал в него и къде са парите.

— Освен това — продължи бившето ченге, почуквайки по таблото с бутилката — трябваше да изчакаме, докато всички

обстоятелства се подредят идеално. Да бъде ден с големи парични постъпления на хиподрума, двамата с Родейл да сме на смяна, Сингър и Гонзалес да не са на работа, за да могат да задействат бомбичките със сълзотворен газ и да нападнат бронираните автомобили, Суон да е дежурен патрул, за да ескортира бягащата от местопрестъплението кола до моргата за автомобили, където тя щеше да бъде смачкана. Спомняте ли си, че не бе намерена?

— Спомням си.

Нюкърк се изсмя доволно.

— Суон откара лейтенанта и Гонзо, заедно с 13,5 милиона в брой, до Лос Анджелис с полицейски ван, на който бяхме извадили седалките и ги бяхме оставили в домовете си. Представяте ли си?

Виляторо го прекъсна:

— Обаче един от охранителите беше убит.

Нюкърк сякаш помръкна.

— Да, това все още ме ядосва. Някакъв тъпак се опитал да се прави на каубой. Наложило се Гонзо да го застреля.

— Той се казваше Стив Никълъс — вметна Едуардо. — Имаше жена и две деца.

Отначало Роб не отговори, само се взираше през предното стъкло.

— Това не трябваше да се случва — каза той. После се умълча за дълго.

Най-накрая Виляторо попита:

— А какво ще кажете за онзи служител, който натопи колегите си от стаята за броене на парите? Защо го направи, ако не е бил замесен?

Нюкърк сви рамене. Той сякаш бе изгубил желание да разкаже останалата част от историята.

— Беше човек на Сингър — рече накрая бившето ченге. — Лейтенантът разполагаше с нещо уличаващо срещу него, което нямаше никаква връзка с хиподрума. Снимки, на които той продава дрога или е с някакво жиголо, нещо такова... Не знам какво точно, но бе достатъчно лошо, та онзи да направи каквото му нареди Сингър.

— Но служителят умря, преди да успее да свидетелства в съда — вметна Едуардо.

— Колко удобно, нали? — отвърна мрачно Нюкърк. — Попаднал под кръстосан огън, докато си купувал пакет цигари в магазин от веригата „Севън Илевън“. Продавачът получил куршум, свидетелят също, а крадецът изпразнил касата и избягал невредим. Единственото, което видели на охранителната камера, бил едър мъж в черно да влиза и да стреля.

Виляторо осмисли чутото.

— Бил е Гонзалес, нали? — попита той.

Бившето ченге кимна утвърдително.

— А Суон разследваше случая.

„Боже — помисли си Едуардо. — По-лошо е, отколкото си мислех.“

— Създаването на благотворителна организация е било майсторско попадение, признавам го — каза той на глас. — Правенето на малки депозити в банка в Северно Айдахо не привлече ничие внимание в продължение на години. Единственият проблем бе проследяването на няколко стодоларови банкноти дотук. Може да не сте си дали сметка, че някои от тях могат да бъдат свързани с обира.

Нюкърк се обърна, на лицето му се изписа презрение.

— *Разбира се*, че знаехме за серийните номера на някои стодоларови банкноти. Дватама с Родейл бяхме в стаята за броене на парите, не помните ли? Знаехме за това. Да не мислите, че сме тъпи?

— Не — побърза да отвърне Виляторо, чувствайки как в гърдите му се надига страх. Той се опита да не го покаже.

— Точно там Тони Родейл оплеска нещата — добави бившето ченге, като повиши глас, а очите му заблестяха от гняв или сълзи, Едуардо не можеше да определи. — Той беше касиерът. Той правеше депозитите. Сингър бе измислил всичко. По график Тони внасяше парични суми, които се предполагаше, че са събрани от полицаи от Лос Анджелис и други места. Обаче знаехме, че серийните номера на някои от стодоларовите банкноти са записани. Така че работата на Тони бе да се качи в колата си и да обикаля страната, за да разваля стодоларовите банкноти в ресторанти, бензиностанции, барове или където и да е другаде. Той казваше на жена си, че отива за риба, но задачата му бе да разваля стотачките и после да внася по-дребните банкноти. Това бе единственото шибано нещо, което трябваше да прави.

Сега Виляторо започна да разбира. Той си помисли за съомгите, закачени на стената в дома на Родейл, за всичките години, в които той бе мамил жена си за отсъствията си. Спомни си за местата, където се бяха появили някои от идентифицираните маркирани банкноти: Калифорния, Невада, Небраска. Всичките бяха на един или два дни път с кола от Кутни Бей, но достатъчно далече едно от друго, за да не може да се установи никаква схема.

— Обаче копелето стана алчно — продължи Нюкърк. — Сингър забеляза, че някои от депозитите са намалели, и разбра, че Тони краде, което се оказа вярно. Идиотът бе използвал някои от стодоларовите банкноти, за да залага на футбол при някакъв долнопробен букмейкър в Кор Дълейн. Разбира се, Тони не искаше да признае, но лейтенантът намери букмейкъра, изнуди го и ни доказа истината.

Бившето ченге се наведе, така че лицето му се озова на сантиметри от това на Едуардо. Когато заговори, Виляторо усети киселия му дъх.

— Тони изложи на риск *всичко*. Не само себе си, но и всички нас, плащайки дълговете си към букмейкъра с откраднати стодоларови банкноти. С *нашите* пари. Когато откри това, Сингър се опасяваше, че е само въпрос на време някой като вас да дойде тук, проследявайки онези банкноти.

— И ето ме и мен — вметна Виляторо, без да е сигурен защо го каза.

— Ето ви и вас, по дяволите — рече бившето ченге, сякаш нещо го измъчваше.

— Но къде е Тони Родейл?

Нюкърк понечи да отговори, после погледна настрани. Капчици пот блестяха по челото му. Измъченото му лице бе осветено от светлините на таблото.

— Точно това ще ви покажа — отговори той.

— О, не — прошепна Едуардо. — Убили сте го!

— Не само аз. Всички. Договорката бе всички да му пуснем по един куршум, за да бъдем еднакво виновни. Всички освен Суон, който закъсна.

„Още едно убийство“ — помисли си пенсионираният детектив. Беше твърде изумително за осмисляне. Стив Никълъс, вътрешният свидетел, продавачът в магазина. Сега и един от тях.

— Това можеше да успее — каза Нюкърк, — ако не бяха онези шибани деца, които ни видяха да премахваме Тони. Хей, продължавайте да карате.

Виляторо не си бе дал сметка, че е намалил скоростта до пълзене. Нещата се свързваха по начин, който не бе очаквал. Имаше чувството, че цялата кръв се е оттекла от лицето и ръцете му.

— Децата на семейство Тейлър! — възкликна той. — О, боже!

— Всичко става все по-лошо — каза бившето ченге и този път по лицето му се стичаха истински сълзи. — Едно престъпление, едно идеално планирано престъпление... Бяхме се уговорили да сме заедно цял живот. После Тони ни прецака, онези деца ни видяха, след това онзи тип от Ю Пи Ес. Имам чувството, че вече съм в ада. — Гласът му пресекна. — Всъщност смятам, че точно сега адът ще ми се види приятен и прохладен.

Виляторо увеличи скоростта, но си даде сметка, че ръцете му треперят. Беше му трудно да кара в своето платно. Какво имаше предвид Нюкърк, като спомена човека от Ю Пи Ес?

— Това е много по-голямо, отколкото си представях — каза той.

Реакцията на бившето ченге го изненада. Нюкърк се изсмя горчиво, после избърса с ръкав сълзите от лицето си, преди да мушне ръка отзад и да извади своя черен полуавтоматичен пистолет. Той го насочи към Едуардо, като завря дулото в тила му.

— Скоро ще стане още по-голямо — рече тихо с искрен глас. — Съжалявам, че трябва да направя това, човече. Особено след като и вие сте били полицаи. — Изглеждаше така, сякаш бившето ченге не можеше да спре това, което вършеше, което бе в ход, въпреки че може би искаше.

— Намалете и завийте тук! — каза Нюкърк, като кимна към мокра черна пощенска кутия встрани от шосето, която бе в началото на черен път.

— Какво правите? — попита Виляторо, като гласът му прозвуча по-уверено, отколкото очакваше.

— Завийте тук! — повтори по-настойчиво бившето ченге.

— Някой идва — каза Едуардо, като кимна към светлините на фарове, които се показаха на шосето, на четиристотин метра от тях.

— Мамка му, кой ли може да е?

— Те ще ни видят — продължи Виляторо. — Ще видят оръжието.

Нюкърк свали пистолета, но го притисна под мишницата на пенсиониерия детектив.

— Казах да *завиете*, по дяволите.

Пътят, по който искаше да поемат, беше черен път с две платна, осеян с локви от дъжда, който се изкачваше между дърветата нагоре по хълма.

— Не мисля, че тази малка кола ще може да се справи — отвърна Едуардо. — Нямаме никаква видимост, а пътят е стръмен.

— Увеличете скоростта! — нареди Нюкърк, видимо разтревожен. — Не намалявайте! Карайте! — изкрещя той, като заби пистолета в ребрата на Виляторо. — Тръгвайте веднага!

Като се подчини на заповедта и пое нагоре по хълма, задните гуми поднесоха в калта и Едуардо си спомни името, написано на пощенската кутия в началото на пътя, името на собственика на къщата, която скоро щяха да наближат: Суон.

Със странно спокойствие, може би дължащо се на шока, бившият детектив си помисли: „Ще умра“.

НЕДЕЛЯ, 22:01 ЧАСА

Джес тъкмо взе телефона, за да пробва отново да се свърже с Бъди, когато видя светлини от автомобил да проблясват между дърветата край пътя, водещ към ранчото. Той остави слушалката, пресече кухнята, за да вземе пушката си, като погледна към всекидневната, където Моника, Ани и Уилям се бяха сгушили на дивана и си говореха тихо.

Ролинс надникна в стаята.

— Угасете лампите и не отваряйте вратата на друг освен на мен — каза спокойно. — Някой идва насам по хълма. — Упрекна се, че не бе занесъл верига до портата, за да я заключи.

Моника обърна пребледнялото си лице към него.

— Колата е само една — поясни фермерът. — А сега угасете лампите.

Ани се отдели от майка си и пресече тичешком стаята, за да натисне ключа на лампата. На връщане тя угаси и настолната лампа.

— Може да е фалшива тревога — опита се да ги успокои Джес.

— Къде отивате? — попита Уилям. — Ще се върнете ли?

— Разбира се — отговори фермерът, като взе уинчестъра, угаси лампата в кухнята и тръгна през задното антре към мрежестата врата.

Чакълът хрущеше под ботушите му, докато вървеше през двора на фермата. Монтираната на високо лампа в загражденията за кравите хвърляше синкаво сияние, което удължаваше и правеше по-дълбоки сенките. Джес нямаше време да я угаси, съдейки по скоростта, с която се приближаваше колата. Така че той се отдалечи от осветеното пространство и се прислони до стената на обора. Застанал там в тъмнината, можеше да вижда автомобила, който седи в него, както и предната част на къщата. Като забеляза, че някой е оставил включена лампата в банята, тихо изруга.

Колата пристигна бързо, стоповете ѝ проблеснаха и двигателят замлъкна. Джес изчисли времето за прицелване преди отварянето на

вратата. Щом погледна надолу към уинчестъра, видя блясъка на месинг, когато патронът се плъзна в затвора. Той вдигна пушката, но не се прицели.

При отварянето на вратата се видя, че в колата има един, а не трима или четирима пътници. И този пътник бе Джим Хърн.

Озадачен, фермерът се намръщи в тъмнината.

Хърн слезе от автомобила, но остави вратата отворена. Банкерът се обърна към къщата и извика:

— Джес? Джес Ролинс? Тук ли си?

— Зад теб — обади се фермерът от мрака.

Гласът му накара Джим да се обърне рязко и да се свие, сякаш да избегне удар.

— Уплаши ме — каза той.

— Какво искаш? — попита Ролинс, като се отдели от стената на обора, но остана в сянка. Макар да искаше да вярва на Хърн, още не желаше да се показва.

— Джес, повечето ти лампи са загасени и не знаех дали си вкъщи. Не вдигна телефона, когато ти звънях по-рано. Трябва да чуеш какво става.

Фермерът свали уинчестъра и се приближи до Джим. Видя как очите му се насочиха към пушката.

— Боже, Джес, щеше ли да ме застреляш?

— Може би. Да влезем вътре.

— Значи сега всички са там — каза Ролинс, като поклати глава и сръбна от чашата си с кафе, което току-що бе сварил.

— Всички освен Нюкърк, него не видях. Обаче си личеше, че очакват някого.

— И после какво?

Банкерът сви рамене. Той отново се завъртя на стола си и погледна през вратата във всекидневната, където беше семейство Тейлър.

— Още не мога да повярвам, че те са тук — каза тихо. — Какво облекчение.

Фермерът кимна в знак на съгласие. Той премисляше казаното от Джим за безсилието на шерифа, за идването на ФБР, за Фиона и

нейните проклети сплетни, за тайното събрание на бившите ченгета в дома на Суон.

— Може би трябва да се съберем всички — каза Хърн, като посочи към семейство Тейлър — и да избягаме в града.

— И къде ще отидем?

Банкерът се замисли за секунда.

— Може би, ако шерифът ни види всички заедно...

Джес поклати глава.

— А какво ще стане, ако не го намерим? Какво ще стане, ако той повика Сингър? Не, тук се чувствам в по-голяма безопасност поне докато не научим какво става. От това, което ми каза, смятам, че единственото, което трябва да направим, е да кротуваме и да изчакаме до сутринта. Ще обясним всичко на федералните, когато дойдат тук.

— Може да отидем в моята къща — предложи банкерът.

— При всички случаи ще трябва да минем с колите право по щатското шосе, което минава точно пред дома на Суон. Какво ще стане, ако са блокирали пътя? Или ако няколко въоръжени мъже между дърветата ни чакат в засада?

— Въобщо не се сетих за това — отвърна мрачно Хърн.

— Знам едно — каза Ролинс, като се изправи и остави чашата с недопитото си кафе в мивката. — Не обичам предположенията. Ще се побъркаме от тях.

— Тогава какво ще правим?

— Ще отида да видя какво са намислили онези типове — отговори фермерът.

Джес чу Хърн да излиза зад него. Той се обърна и каза:

— Дръж подръка тази пушка, докато ме няма.

— Ще отидеш дотам? До къщата на Суон? Какво ще стане, ако те видят да приближаваш?

Ролинс се усмихна.

— Няма да ходя с колата.

На банкера му бяха нужни няколко секунди, докато разбере.

— Ще ти помогна да я оседлаеш.

В обора Джес пхна пушката си в кобура на седлото и се метна на гърба на Чили. Хърн отстъпи настрана, като едва не се блъсна в бременната крава в бокса.

— Мога да стигна дотам по-бързо, като мина направо — каза Ролинс, пришпорвайки кобилата към отворената врата. — Ще прекося ливадите и после през гората до имота на Суон. Те ще гледат за светлини на автомобилни фарове, а не за ездач.

— Ако не се върнеш до половин час — отвърна Джим, — ще натоваря тримата Тейлър в колата и ще отида в града.

— Това ми звучи като план — извика Джес, докато извеждаше червената кобила от обора. — Подай ми онази верига, за да заключа пътьом портата. А през това време наглеждай тази крава. Тя е готова да се отели.

След като уви веригата около бравата на портата и я заключи с два големи катинара, фермерът пришпори кобилата и навлезе с нея сред дърветата. Сетне пое в лек тръс през ливадата... Тропотът на копитата ѝ в мрака едновременно го успокояваше и зареждаше с енергия. Накара кобилата да препуска в умерен галоп, разчитайки, че тя вижда в тъмното по-добре от него. Независимо от това нахлупи здраво шапката си и се приведе напред, за да не го свали от седлото някой увиснал клон. Дъждът бе намалял, ръмеше ситно.

Фермерът прекося ливадата и навлезе между боровете, от които капеше вода. Докато се изкачваше по хълма, той погледна назад, към къщата си в седловината. Представи си семейство Тейлър, сгушено на дивана в мрака, и Хърн, седнал на верандата с пушка на коленете, който в момента не приличаше много на banker.

НЕДЕЛЯ, 22:32 ЧАСА

Малката кола се справи с нанагорнището и стигна до равен участък. Виляторо видя между дърветата да проблясва самотната лампа на веранда. Вече не чувстваше пръстите на ръцете си и краката си. Беше го обхванало пълно спокойствие.

— Спрете тук! — нареди Нюкърк.

Едуардо се подчини. Бившето ченге се наведе и измъкна ключовете на автомобила.

— Слизайте!

Виляторо отвори вратата и слезе. Студеният дъжд боцкаше лицето му и шумолеше в листата на дърветата. Пред него имаше някакво заграждение, а зад летвите на оградата тичаха някакви огромни тъмни фигури. Чу сумтене, сякаш издадено от човек, а после квичене. Това бяха свине.

Едър мъж, облечен с дъждобран и насочил пистолет към него, излезе от сенките край една барака. Позна Гонзалес.

— Добра работа, Нюкърк — каза Гонзо.

— Имам жена и дъщеря — продума Виляторо. Гласът му прозвуча неузнаваемо.

Бившият сержант спря на няколко крачки от него и хвана пистолета с две ръце, дулото сочеше в лицето на пенсионирания детектив.

Едуардо чу Нюкърк да казва:

— Съжалявам, човече.

Гонзалес попита:

— Ти ли ще го направиш, или аз?

Роб отговори задавено:

— Ти го направи.

— Не трябваше да идваш тук, старче — рече Гонзалес на Виляторо. — Трябваше да си останеш във второстепенната дивизия. Мамка му, пенсиониран си, нали? Какво те е прихванало?

Едуардо вдигна поглед и видя един сребрист пръстен да виси в тъмното, на сантиметри от очите му. Беше отворът на дулото. Запита

се дали да замахне, да се опита да удари или да изрита някого и да се помъчи да избяга. Обаче не го биваше в боя. Двете сбивания, в които бе участвал на младини, бяха завършили зле — беше се озовал треперещ на земята, докато го налагаха с юмруци и го плюеха. Не притежаваше психиката на бияч, предпочиташе разума пред силата. През тридесетте години служба никога не бе нападан и принуждаван да извади оръжието си. „О — рече си с горчивина, — ако можех да изживея отново живота си, щях да се науча да се бия.“ През ума му мина странна мисъл: „Дали да гледам, или да затворя очи?“. Горещи сълзи запариха очите му и той ядосано ги избърса.

— Майната ти — каза Гонзалес и дулото се отмести. — Човек трябва да довежда докрай започнатата работа. Това ти каза лейтенантът, нали?

— Предполагам — каза с въздишка Нюкърк.

— Тогава довърши я.

Виляторо усети как стомахът му се разбунтува и се помъчи да не повърне.

— Погрижи се за този тук — каза Гонзо, като се обърна към къщата и се отдалечи. — Оправи се с този измислен полицай. — После се изкиска тихо.

Едуардо се почувства унижен. Беше и ядосан, но най-вече ужасен.

Усети натиска на дулото в гърба си, подканващ го да върви напред.

— Идете до края на кочината, като се придържате до оградата — нареди Нюкърк със слаб глас. — И не поглеждайте назад към мен.

„Той ще ме застреля в тила. Така е по-добре, отколкото в лицето.“

Като тръгна, препъвайки се, усети, че едно от прасетата, най-огромното, върви успоредно с него от другата страна на оградата. Чуваше го как изгрухтява при всяко поемане на дъх.

Обувката му се закачи в някакъв корен и той залитна, но Нюкърк го сграбчи за яката на ризата и го задържа прав.

— Гледайте къде стъпвате, дявол да ви вземе.

— Съжалявам.

— Млъкнете!

Бившето ченге го забута напред, докато не стигнаха под дърветата в ъгъла на заграждението. Без да изпуска яката му, Нюкърк

продължи да го насочва. Виляторо чуваше прашенето на боровите иглички под краката си, въпреки че навсякъде около тях капеше вода от дърветата.

„Всеки момент ще го направи.“ Той почти не чуваше шума от дъждовните капки заради бученето в ушите си. И заради още нещо...

— Господине, готов съм да пръсна окото ви.

Думите не бяха казани от Нюкърк, осъзна Едуардо. Гласът идваше откъм дърветата, от тъмнината. Беше дълбок и някак познат, но Виляторо не можа да определи чий е и за момент си помисли, че е игра на собственото му въображение, на мозъка му, който му дава секунда-две фалшива надежда. Обаче усети, че пистолетът се отдръпва от гърба му и чу бившето ченге да пита:

— Кой е там?

От тъмното прикритие на дърветата се разнесе още един звук — конско пръхтене.

— Човекът, който се кани да ви пръсне главата.

Виляторо почувства как Нюкърк сграбчи по-здраво яката му, но махна пистолета от гърба му. Там наистина имаше някого! А гласът беше на онзи фермер, с когото бе говорил на закуска. Ролинс.

Пистолетът се появи отново, но този път бе притиснат до слепоочието му.

— Не знам кой си — каза бившето ченге, — но ако не отстъпиш, този човек е мъртъв.

— Както изглеждат нещата, той така или иначе е мъртъв. Така че стреляй. Тогава чисто и просто ще има двама мъртъвци.

Едуардо се опита да погледне в посоката, откъдето смяташе, че идва гласът, но пистолетът, опрян в главата му, не му позволи да мръдне. Всеки момент очакваше да чуе гърмежа, да зърне блясъка на експлозията и тялото му да се свлече на земята. Обаче Нюкърк не направи нищо.

— Кой си ти? — попита той с треперлив глас.

— Знаете ли какво — каза Ролинс, — без пострадал няма проблем. Пуснете човека и отстъпете назад, а аз ще ви оставя да си тръгнете.

Виляторо почти физически усети как бившето ченге мислеше върху казаното и претегляше шансовете си. Едуардо искаше да каже нещо, но гласът му сякаш го бе напуснал.

— Не мога да се върна ей така — рече накрая Нюкърк с тънък като на момче глас.

— Пуснете го да си върви, а аз ще ви оставя да стреляте в земята — заяви Ролинс. — Те ще си помислят, че сте свършили работата си, а аз никога няма да ви издам. Няма да го направи и господин Виляторо.

„Той произнесе правилно името ми“ — помисли си пенсионираният детектив.

— Това няма да мине — възрази Нюкърк.

— Не мисля, че имате избор.

— Те ще разберат.

— Лошо за вас, ако го направят.

— Но...

Виляторо усети, че мъжът пусна яката му, както и че пистолетът вече не е опрян в главата му, въпреки че кожата му пареше на мястото, където той бе притиснат. Беше свободен. Той се осмели да направи крачка напред и нищо не се случи.

— Продължавайте да вървите, Едуардо — каза Ролинс. — Не спирайте, не се обръщайте назад.

Виляторо го послуша. Той излезе изпод дърветата и почувства студените дъждовни капки върху главата си. Никога не бе изпитвал по-приятно усещане. Продължи да върви. От тъмнината една ръка го сграбчи за мишницата и го придърпа до топлото мокро тяло на някакъв кон.

— Тръгвайте напред и стреляйте — каза Ролинс на Нюкърк, — но не си и помисляйте да вдигнете отново пистолета.

Гърмежът беше рязък, но приглушен, и Едуардо усети как коленете му се разтрепериха от звука. Други изстрели не последваха.

— А сега се връщайте в къщата — нареди фермерът на бившето ченге.

Най-сетне Виляторо се обърна и зърна гърба на Нюкърк, който се отдалечаваше от гъсталака. Сянката на огромното прасе го следваше край оградата. Животното грухтеше, гладно и възбудено.

— Качвайте се — прошепна Ролинс на Едуардо, като му подаде ръка.

— Никога не съм яздил — отвърна пенсионираният детектив.

— Няма да яздите. Ще се държите за мен.

НЕДЕЛЯ, 22:55 ЧАСА

— Спря да вали — каза Нюкърк на Гонзалес.

— Без майтап — отвърна мургавият.

Бяха на терасата в дома на Суон и седяха на метални градински столове под козирката. Роб още трепереше, но гледаше червеното огънче в края на пурата на Гонзо. Наблюдаваше го как става по-ярко, когато бившият сержант дръпваше от нея — достатъчно ярко, за да освети очите му.

Лейтенант Сингър и Суон бяха вътре и Оскар говореше нещо. Нюкърк чуваше как прасетата грухтят и квичат от глад. Тези проклети свине щяха да го издадат. Ако Гонзо отидеше там и не намереше трупа...

— Този тип от Аркадия трябва да е вкусен — каза Денис и Роб почувства да го залива вълна на облекчение, тъй като Гонзо бе объркал повода за грухтенето. — Той създаде ли ти някакъв проблем?

— Не.

— Не мога да разбера това, особено от един бивш полицаи. Аз щях да се боря до последния си дъх. Щях да бъда като онзи рицар от Монти Пайтън^[1], знаеш ли? Отсечи ръката ми и аз пак ще напредвам, отрежи крака ми. Няма да ми пука. Няма да оставя някой просто да ме изведе и да ме застреля в главата.

Нюкърк изсумтя.

— Един изстрел в главата, нали?

— Да.

— Чух само един изстрел. Обаче валеше.

Роб Нюкърк беше пиян, но не толкова много. Силни тръпки разтърсваха тялото му. Той се опитваше да не мисли за Виляторо и за случилото се. Искаше му се да може да направи това, което правеше в полицията, когато ставаше напечено.

Както в случая, когато за първи път се озова на мястото на гангстерско убийство — четири, завързани с електрически кабели тела с множество огнестрелни рани в главите. Тогава бе успял да мисли за себе си в трето лице. Не той се разхождаше сред кръвта в склада, беше

някой друг, който се обади за подкрепление със спокоен глас. Точно както тази вечер не той спечели доверието на пенсионирания детектив, като му разказа всичко, с единствената цел да го доведе в дома на Суон. Беше друг човек, който се правеше на него, който играеше роля и четеше дадения му от някого сценарий.

Не беше Боби. Той не беше зъл. Имаше съпруга и деца и беше треньор по футбол. Дори бе започнал да харесва този детектив от малко градче. И да върне Виляторо на човека в тъмнината без бой, а после да запази мълчание по този въпрос? Е, това също не беше той. Онова, което не можеше да реши, бе дали действията му се дължаха на добродетел, малодушие, или на нещо друго. Може би на депресия. Но край на тези размисли.

— Какво планира Сингър там вътре? — попита Боби, като отпи голяма глътка от бутилката, която бе взел със себе си.

— Преценява нещата — отговори раздражено Гонзалес. — Той е стратегът. Знаеш това. Зададе ми същия въпрос преди пет минути. Започваш да ме изнервяш, Нюкърк. Просто мълчи, ако няма какво да кажеш.

Роб се радваше, че Гонзо не може да го види в тъмното, че не може да види смесицата от омраза и отвращение към себе си, която със сигурност бе изписана на лицето му.

— По-добре намали и пиенето — каза бившият му шеф, като в гласа му прозвуча загриженост. — Тази нощ може да се наложи отново да действаме. Трябва да си трезвен.

— Смятах да оставя ти да го убиеш — каза Нюкърк, изненадан, че го е изрекъл. Мислеше си го, разбира се, но нямаше намерение да го казва на глас.

— Какво означава това, по дяволите? — попита Гонзо, станал веднага враждебен.

— Нищо.

Мургавият мъж се обърна на стола си и подпря масивните си ръце на масата между тях двамата.

— Смяташ, че това ми харесва? Така ли мислиш?

На Роб му се искаше да върне думите си назад, но не можеше.

— Не, не мисля така. Забравй, че съм казал нещо.

— Но го каза, задник — повиши глас Гонзалес. — Значи си го имал предвид. Точно това си мислиш — че обичам да застрелвам хора

в главите. Смяташ, че ми харесва, нали?

Нюкърк кимна енергично, опитвайки да се вземе в ръце. Обаче в организма му имаше твърде много алкохол.

— Не, аз наистина...

Гонзо се наведе през масата и ръката му се стрелна напред. Преди Роб да успее да се отдръпне, той мушна палеца си в устата му, между зъбите и бузата, и като стисна с другите си пръсти, направи въртеливо движение, сякаш се опитваше да разкъса бузата му. Нюкърк изпъшка и се задави, главата му се извъртя по посока на усукването и бе притисната към масата.

Сержантът се надвеси над него, като доближи устата си на сантиметри от ухото му. Палецът му още бе в устата на Боби. Натискът и болката бяха ужасно мъчителни.

— Не смей да ми се правиш на по-добродетелен от мен, Нюкърк — изсъска Гонзалес. — Да не си посмял, копеле. Затънал си в тинята, колкото и аз, колкото всички нас. На никого не му харесва случилото се. Нямах нищо против този човек... Освен факта, че искаше да ме вкара в затвора. Искаше да отнеме новия ми живот. Харесвам живота си, Нюкърк. Ще направя всичко, за да го запазя. И ако това означава да застрелям в главата някой лицемерен боклук като теб, ще го направя.

Роб премигваше, за да прогони сълзите, и се мъчеше да не издаде и звук. Палецът в устата му имаше вкус на метал и тютюн. Искаше да остане неподвижен, да остави мига да отmine, да даде възможност на Гонзо да се успокои.

— Съжалявам — каза Нюкърк след миг. Или поне се опита да го каже. Обаче с палеца в устата думите му прозвучаха като дрезгав стон.

Мургавият го пусна и Роб остана на стола си.

— Казах, че съжалявам — повтори той. — И наистина го мисля. Онова бе пиянски брътвеж.

— Да — отвърна Гонзалес, като изтри мократа си ръка в панталоните си. Гневът му се уталожваше.

Откъм стаята се чу шум от преместване на стол.

— Някой идва — каза Нюкърк.

— По-добре да е Сингър — рече Гонзо и се изправи.

Лейтенантът излезе на терасата.

— Разреша ли нашия проблем? — обърна се той делово към Боби.

— Разрешен е — обади се Гонзалес. — Прасетата са щастливи. Лицето на Сингър стана непроницаемо, докато слушаше.

— Насече ли го на парчета?

Нюкърк отговори задавено:

— Не.

— Казах ти да го насечеш.

— Като го застрелях, той падна назад в кочината — излъга Боби.

— Прасетата се нахвърлиха върху него. Не исках да влизам там.

Сингър погледна настрана, видимо ядосан.

— Какво направихте с колата му?

— Засега е в гаража — обади се Гонзалес, — точно до камиона на Ю Пи Ес. — По-късно можем да я закараме в магазин за авточасти втора употреба.

— Той създаде ли някакъв проблем? — обърна се лейтенантът към Нюкърк.

— Не, дойде с колата право дотук.

— Някой видя ли ви?

— Не — отговори Боби. Нямаше нужда да усложнява още повече нещата.

Сингър го изгледа с присвити очи.

— Какво се е случило с лицето ти?

Нюкърк вдигна ръка и разтърка челюстта си. Можеше да каже на лейтенанта какво е станало или да извади пистолета си и веднага да застреля Гонзалес като превантивна мярка. Или можеше да премълчи, което и направи.

Гонзо отстъпи назад и го прегърна през рамо, смачквайки го в яката си прегръдка.

— Страстите малко се разгорещиха, лейтенант. Двамата се посчепкахме, но сега всичко е наред, нали, Нюкърк?

Роб кимна утвърдително, като сведе очи, за да избегне втренчения поглед на Сингър, и отвърна:

— Да. Всичко е наред.

Лейтенантът погледна от Нюкърк към Гонзалес, после обратно към Нюкърк. Невъзможно бе да се разбере какво си мисли.

— Добре, хайде да се съберем — каза Сингър, извърна се и влезе вътре.

Лейтенантът мина зад кухненската маса и се обърна към тях, като влязоха. Суон изглеждаше зле.

— Носът, едната скула и челюстта му са счупени — каза Сингър.
— Някой го е пребил и е отвел Моника Тейлър.

— Мамка му — изруга Гонзалес.

Нюкърк си помисли, че знае кой го е направил.

— Шерифът се е паникьосал — продължи лейтенантът. „Говори толкова спокойно, сякаш разказва приказка за лека нощ“, помисли си Боби. — Свързал се е с щатския отдел за криминални разследвания и с федералните. Опитах се да го убедя да не го прави, но без успех. Шерифът смята, че трябва да се оправя с две отвлечения. Федералните ще пристигнат утре сутринта с хеликоптер.

Нюкърк се опита да се съсредоточи върху това, което казваше лейтенантът, да го свърже с обстановката и да мисли в перспектива.

— Кой го направи? — обърна се Гонзалес към Суон.

Лицето на Оскар беше възвърнало нормалните си размери само наполовина. Беше му трудно да говори, но отвърна:

— Висок слаб мъж, около шейсет — шейсет и пет годишен, с каубойска шапка. Носеше „Уинчестър“, който използва срещу мен.

Роб си помисли: „Да, прилича на него“.

— Защо е отвел жената? — попита той, което му спечели пронизващ като лазер поглед от страна на Сингър.

— Не знам защо я е отвел — отговори лейтенантът, — но имам доста добро предположение. Да не си пил, Нюкърк?

Роб усети, че лицето му почервенява.

— Малко — отвърна той.

— Годен ли си за работа?

— Да — отговори шепнешком Нюкърк.

— Ще се справи — намеси се Гонзалес, опитвайки се да заглади нещата между тях по своя грубоват начин. — Може да изпълнява заповеди и да пусне куршум в задника на някой стар каубой, ако това се изисква от него.

Сингър отново премести очи от Гонзо към Боби. Анализираше ги, изследваше ги подробно, стигайки до някакъв неразгадаем извод.

— Спомняте ли си Фиона Притцел? — попита той и продължи, преди да успеят да отговорят. — Жената, возила децата, когато са

отивали за риба. Тя е клюкарка, тукашното „инфобюро“, но се появи с интересна история в дома на шерифа по-рано тази вечер. Каза, че видяла в супермаркета местен фермер да купува храна, която ядат само децата, а той няма такива. Каза също, че живеел в долината, на около тринадесет километра от къмпинга „Санд Крийк“. Шерифът познава този жител, чиято фамилия е Ролинс. Джес Ролинс — нашият каубой. Във всеки случай Притцел смята, че Ролинс може би държи децата. Тя мисли, че е стар перверзник. Тогава шерифът не повярва, обаче съм сигурен, че ще го каже на федералните.

— Ролинс — изрече бавно Гонзалес. — Днес се натъкнах на това старо копеле. Той ме изгони от ранчото си, каза, че не мога да го претърся без съдебна заповед. Нямам нищо против да се видя отново с него. Имаме проблеми за разрешаване.

Нюкърк мълчеше.

За момент Сингър остана неподвижен, загледан в някаква точка зад Боби. Но той не гледаше нещо конкретно, а размишляваше, съставяше план.

— Те са при него — заяви накрая. — Той крие децата, както и Моника Тейлър.

Лейтенантът замълча, оставяйки ги да осмислят този факт.

— Очевидно — каза той със сериозен, леденостуден тон — трябва да го хванем, преди да пристигнат федералните и щатските ченгета. Трябва да предизвикаме конфликт. Какво ще се случи? Фермерът ще бъде застрелян, а семейство Тейлър ще загинат под кръстосания огън. По-късно убитият фермер ще бъде обвинен за всичко: отвлечане, сексуално престъпление, убийство. Няма да убием децата с нашите оръжия, а ще ги застреляме с пушката на фермера.

— Исусе! — прошепна Гонзалес.

Нюкърк не можеше да каже нищо, дори и да искаше. Беше твърде зает да потиска киселините от бърбъна, които се надигаха от стомаха му.

— Какво правим, когато имаме случай със заложник? — попита Сингър.

Никой не отговори.

Лейтенантът стовари длан по масата толкова силно, че стъкларията в шкафовете иззвънтя.

— Господа — повтори той с остър като бръснач тон, — какво правим, когато имаме случай със заложник?

Роб запуши с ръка устата си, отиде, залитайки, до кухненската мивка и повърна. Усети погледите им, вперени в гърба му, но не се обърна, докато не изгълта две чаши вода.

Най-накрая изфъфли:

— Прекъсваме телефонната връзка и електрическото захранване. Опитваме се да ги накараме да излязат навън, на открито.

— Правилно — каза доволно лейтенантът.

Нюкърк се обърна, подпря се на шкафа и избърса с ръкав устата и очите си.

Сингър се наведе към Гонзалес.

— Спомняш ли си от първото си посещение къде са електропроводите, които водят към ранчото?

— Да. Край шосето.

— Да започнем от най-важното — каза лейтенантът. — Гонзо, идете със Суон в гаража и вземете куфарчето с инструменти, после идете бързо до портата на онова ранчо. Използвайте вашата кола да блокирате изхода, така че да не могат да излязат, нито да ви заобиколят през дърветата. Открийте къде са телефонните линии. Сигурен съм, че минават край шосето заедно с електропроводите. Тръгвайте!

— Вече съм излязъл — отвърна Гонзалес, като се отправи бързо към вратата.

Суон се запрепъва след него.

— Ще се срещнем там — каза Сингър и се обърна към Боби: — Искам да караш след мен с камиона на Ю Пи Ес.

Нюкърк поклати глава, озадачен.

— Защо?

— Трябва да е наблизно — отговори лейтенантът. — Достатъчно близо до ранчото, за да го вземем оттам, когато всичко приключи. Той ще ни помогне да изградим версията за Джес Ролинс.

---

[1] „Монти Пайтън и светият Граал“ — комедия от 1975 г., написана, изиграна и режисирана от английската комедийна трупа „Монти Пайтън“. ↑

НЕДЕЛЯ, 23:17 ЧАСА

— За миг си помислих, че ще оставите Нюкърк да ме застреля — каза Виляторо.

— Нямаше — отвърна Джес. — Само блъфирах.

— Беше добър блъф — заяви сериозно пенсионираният детектив. — Аз му повярвах.

— Господин Виляторо, трябва да говорите по-тихо — каза меко Ролинс. — Тук звуците се разнасят надалече, а ние не искаме да ни чуят.

— Съжалявам — прошепна Едуардо. — Просто нервите ми са изопнати.

— Моите също.

Бяха навлезли дълбоко в гората, кобилата минаваше предпазливо над повалени дънери и сред гъсто растящи дървета, от чиито листа капеше вода. Неведнъж Джес трябваше да се навежда и да предупреждава спътника си да направи същото, когато минаваха под много ниски клони.

Навлязоха в територията на ранчото и той се почувства по-сигурен. Виляторо го стискаше толкова силно през гърдите, че понякога му бе трудно да диша и се налагаше да го моли да разхлаби прегръдката си. Уинчестърът лежеше напречно на предния лък на седлото. Въпреки че луната още бе скрита от облаците, небето се проясняваше и снопове приглушена лунна светлина струяха тук-там между дърветата, хвърляйки сини отблясъци по цевта.

— Вашият кон ще може ли да ни отнесе двамата до ранчото ви? — попита шепнешком Едуардо.

— Надявам се.

— Още не мога да повярвам, че съм яхнал кон.

— Малко е неудобно, нали?

— Надявам се, че няма да падна.

— И аз.

Виляторо въздъхна дълбоко, сякаш всичко, което се бе случило, внезапно бе отнело силите му.

— Боже — изпъшка той. — Каква нощ. През всичките ми години в управлението не ми се е случвало подобно нещо. Чувствам се глупаво, че дори не се отбранявах, но какво можем да направя?

— Не много неща... — отвърна Ролинс. — Като се замисля, Хърн беше прав. Щом се върнем, трябва да се качим всички в колата му и в моя пикап и да отидем в Кутни Бей. Ще се справим с всичко това. Ще отидем направо при шерифа и медиите и ще се опитаме да изясним случая. Предпочитам тази нощ децата да бяха там, а не тук.

Пенсионираният детектив си пое предпазливо дъх, преди да попита:

— Кои деца?

Джес му обясни.

— Мили боже! — успя само да възкликне Виляторо.

Ролинс чувстваше, че Чили е уморена, защото взе да забавя ход и да се препъва на участъци, където преди минаваше уверено. Обаче тя не протестираше, правейки резки подскоци, не се опитваше да ги хвърли от гърба си. „Чили е боец“ — помисли си той. Възхищаваше се на характера ѝ.

— Хайде да слезем и да я поводим малко на юзда, за да може да си поеме дъх — предложи той, като спря кобилата.

— Предполагам, че двамата сме доста тежки.

Джес кимна мълчаливо в мрака и усети как спътникът му тромаво се смъкна от гърба на Чили. Той ловко слезе след него и пъкна ръка между подложката на седлото и тялото на коня, което бе горещо и мокро от пот.

— Щом ѝ мине потта, ще можем отново да я яхнем — прошепна фермерът, като поведе кобилата за юздата. Едуардо крачеше до него с ръка на седлото, защото за разлика от Чили и Джес, той не знаеше накъде вървят.

В дърветата над тях проблесна светлина.

— Какво беше това? — попита Виляторо.

Ролинс вдигна облечения си в ръкавица показалец пред устата си и му изшътка.

— Автомобилни фарове — прошепна той.

Спряха и се послушаха. Далече от изток се чу бръмченето на мотор и пращенето на чакъл под автомобилни гуми. Разнесе се

скърцане на спирачки, форсиране на двигател, после отново скърцане на спирачки, преди моторът да бъде изключен.

— Блокират портата — каза Джес.

На лунната светлина видя как Виляторо отчаяно закри с длани лицето си.

НЕДЕЛЯ, 23:59 ЧАСА

Виляторо и Хърн седяха край кухненската маса и пиеха кафе. Пушката лежеше на масата заедно с кутия патрони. Пенсионираният детектив тихо разказваше на банкера за преживяването си сред дърветата в имота на Суон, а през това време Хърн поглеждаше към Ролинс. Опрял гръб на кухненския шкаф, Джес сръбваше от кафето си и ги слушаше, потънал в мислите си.

Завити с одеяло, Ани и Уилям спяха на дивана във всекидневната. Моника сновеше между хладилника и бюфета, търсейки продукти, за да приготви лазаня, но не можа да намери нито юфка, нито сирене, и се отказа. Тя заяви, че иска да сготви нещо, защото е твърде изнервена, за да заспи.

— Значи всичко се връзва — каза Джим, като се облегна назад, сякаш беше на събрание на кредитни инспектори. — Петимата са извършили обира в „Санта Анита“ и са се преместили тук. После Родейл е оплескал нещата и затова те са го убили, но Ани и Уилям случайно са станали свидетели на екзекуцията. Това е задействало всичко.

Моника бе решила да опече кекс и Джес я наблюдаваше, докато тя начесто поглеждаше указанията на кутията с кексова смес. Личеше си, че го прави само за да върши нещо. Кой щеше да иска да яде кекс?

Виляторо се обърна към него.

— Какво ще предприемем? Тези мъже са убийци.

Хърн се намеси:

— Шерифът ми каза, че се е обадил на ФБР. Те ще пристигнат утре сутринта. Както спомена Джес, единственото, което можем да направим, е да изчакаме, за да им разкажем нашата история. Обаче бившите ченгета сигурно са разбрали къде сте вие и кой още е тук — добави той, като кимна с глава към спящите деца. — Те ще искат да ги накарат да замлъкнат, както и нас, преди да проговорим.

Едуардо погледна часовника си.

— Ще ми се да имаше на кого да се обадим. — Селесте сигурно си беше вкъщи и можеше да задейства нещата, като пришпори

местната полиция да се свърже с ФБР или с властите в Айдахо. После си помисли да събуди Дона и да ѝ обясни какво става. Тя щеше да изпадне в истерия. Освен това с нищо не можеше да помогне. Но беше важно, каза си той, да ѝ каже, че я обича. Че винаги я е обичал.

Ролинс се намеси:

— На мен ми се иска да знаех имената на онези бивши полицаи, които са били отпратени, когато са пожелали доброволно да участват в издирването. Предполагам, че те щяха да ни помогнат. Смятам, че тук има много свестни бивши ченгета. Здравата ще се ядосат, ако разберат какво правят тези типове.

Докато говореше, фермерът забеляза, че Моника гледа ту него, ту Хърн, сякаш преценяваше нещо друго, освен как да опече кекса...

— Имате ли някаква идея? — попита я той.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не за това. — После го изгледа напрегнато. — Джес, искам да говоря с вас.

Ролинс се почувства неудобно, че го вика настрана от Виляторо и Джим.

Хърн се усети по същия начин и каза:

— Извинете ме. Ще се обадя на съпругата ми. Искам да знае, че съм добре.

— Отлична идея — зарадва се бившият детектив, като стана от масата. — Първо позвънете вие, после аз ще говоря със Селесте и с жена си. — Каза го с тон, който не може да прикрие опасенията му: „В случай че никога повече не ги видим“.

— Можем да излезем навън — предложи фермерът на Моника.

Когато тя се насочи към задната врата, bankerът се обърна към тях със слушалка в ръка.

— Няма сигнал.

Джес застина. Знаеше какво означава това.

— Срязали са кабела — каза Виляторо.

— Джим, опитай с мобилния си телефон — предложи Ролинс.

— Няма го — отговори Хърн, като разпери ръце. — Изгубих го край къщата на Суон.

— А вашият? — обърна се фермерът към Едуардо.

Той сви рамене.

— Моят изобщо не проработи тук. Явно съм избрал неподходяща телефонна компания.

— Значи сме блокирани и не можем да се свържем с никого — заяви Джес. — Имал съм и по-хубави дни.

Насред изречението светлините угаснаха. От всекидневната се разнесе писъкът на Ани.

ЧЕТВЪРТИ ДЕН. ПОНЕДЕЛНИК

Когато положението е най-тежко, то почти никога не може да бъде променено, но когато започне да се подобрява, това позволява на хората да си поемат дъх, да размислят, да споделят мисли помежду си и да преценят от това, което вече са постигнали, докъде се простират техните права и тяхното недоволство от неправдите. Тогава бремето, въпреки че е малко по-леко, изглежда още непоносимо.

Алексис дьо Токвил,
„Демокрацията в
Америка“, 1835 г.

ПОНЕДЕЛНИК, 01:24 ЧАСА

Джес влезе в къщата откъм обора, като носеше два фенера за къмпинг. Той сложи единия на масата, а другия вдигна на височината на рамото си, така че да види лицата на всички, които бяха обърнати към него. Моника държеше Ани и Уилям пред себе си. Хърн седеше до масата. Виляторо стоеше зад него с пушка в ръка.

Ролинс се обърна към банкера:

— Можеш ли още да яздиш?

— Не съм забравил как се прави.

Фермерът кимна към обора.

— Тогава иди с Чили в града. Тя още е оседлана. Така ще можеш да избегнеш шосето. Може да успееш да стигнеш до шериф Кери преди зазоряване. Убеди го да събере хората си и да дойде тук.

Джим кимна в знак на съгласие, отиде до шкафа с оръжията и извади една пушка.

— Може ли да взема тази?

— Да.

Джес се обърна към Виляторо и семейство Тейлър:

— Аз няма да бягам. Това е моята ферма. Познавам всяко кътче от нея. Ще разбере дали ще се опитат да дойдат, защото могат да влязат с кола само от едно място.

Всички останаха мълчаливи. Осъзна, че чакаха да каже още нещо.

— За разлика от тях аз познавам всеки сантиметър от това ранчо — продължи Ролинс. — Това е единственото ни предимство. Ние ще удържим позицията си. Не се притеснявайте, цял живот съм се подготвял за това.

— Но вие сте стар, Джес — каза загрижено Ани. Дори не бе разбрал, че тя е тук.

— Ани! — скастри я майка й.

— Оставете я — засмя се фермерът. — Може и да е права.

Докато Ролинс затягаше колана на седлото на Чили и нагласяше стремената за по-късите крака на Хърн, банкерът каза:

— Джес, да сключим споразумение.

Като приключи, фермерът се обърна към него.

Джим продължи:

— Ако не оцелея, обещавай ми, че ще се погрижиш за Ани и ще ѝ помагаш в затруднения. Помагай също и на Уилям, и на Моника.

Фермерът се опита да разбере нещо от изражението на Хърн, но видя само решителност.

— Аз ще направя същото, ако нещо се случи с теб тук — каза банкерът.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли? — попита Ролинс.

Джим само го погледна и рече:

— Наистина го мисля, Джес.

— Дадено тогава — отвърна фермерът след миг мълчание. Споразумението изглеждаше почтено и полезно. Той протегна ръка и Хърн я стисна крепко.

— Не забравяй — напомни му Джес, — довери се на коня да намери пътя в тъмното.

Застанал с Виляторо на верандата, Ролинс проследи как Джим Хърн смуща кобилата и препусна в мрака. До него достигаше тропотът на копитата, който стана приглушен, когато конят навлезе в ливадата.

Джес подаде на пенсионирувания детектив пистолета, който беше взел от Суон.

— Може би знаете повече от мен за пистолетите.

— Досега не съм стрелял по никого — призна Виляторо.

— Искате да кажете, че не умеете или че не ви се е налагало?

— Не ми се е налагало.

— Обаче можете да го направите, ако е необходимо.

Едуардо не се поколеба нито за миг:

— Разбира се. Категорично. Да, готов съм да го сторя. Като стоях сред онези дървета, се заклях, че ако имам втори шанс, ще се боря.

— Добре. — Ролинс сложи ръка върху рамото на пенсионирувания детектив, за да му вдъхне увереност.

Виляторо въздъхна унесено:

— Жена ми изобщо няма да повярва. През всичките тези години никога не са насочвали пистолет срещу мен. Винаги съм се чудил какво бих направил, ако това се случи, но сега знам. Аз просто стоях там и чаках куршума. Срамувам се от себе си.

Джес вдигна очи към хълма над седловината, където минаваше пътят към ранчото, не видя светлина на фарове и каза:

— Недейте. Понякога всеки се сковава от страх. Погледнете откъм добрата страна — може да имате втори шанс да постъпите правилно.

Виляторо се засмя притеснено и отвърна:

— И това ако е добра страна...

ПОНЕДЕЛНИК, 02:30 ЧАСА

Моника откри Джес в обора, седнал на дъното на една обърната кофа. Уинчестърът лежеше на коленете му, а до него един фенер за къмпинг съскаше и хвърляше топла жълтеникава светлина. В бокса срещу него, разкрачила широко крака, стоеше бременна крава с огромен корем и потрепваща от болка опашка. Тя чу мъчителното дишане на животното.

— Чудех се къде сте отишли — каза Моника. — Сложих децата отново да спят и си дадох сметка, че ви няма в кухнята. Тогава видях светлината, идваща оттук.

Беше облякла дебело яке, което бе намерила, окачено на пирон в задното антре. Дрехата миришеше на дим от лагерен огън и сено.

Ролинс обърна глава към нея.

— Кравите не се интересуват от новините за деня или от нашето положение. Те просто продължават да раждат малките си, независимо какво мисля аз по този въпрос или колко друга работа имам да върша.

— Не знам как можете да се съсредоточите върху това точно сега.

Джес сви рамене.

— Вършенето на нещо обичайно ми помага да мисля.

Моника влезе в обора и се загърна по-плътно с якето срещу влажния студ.

— Тя добре ли е?

Фермерът погледна към бокса.

— Притеснявам се за седалищно раждане при тази крава — каза той. — Миналата година теленцето се роди така и се опасявам, че може да се случи отново.

— Колко й остава?

— Ще роди всеки момент — отговори Ролинс.

— А ако малкото е тръгнало седалищно?

Той й показа чифт дълги гумени ръкавици.

— Тогава ще се наложи да бръкна в нея и да го обърна, за да може да излезе. Ако не се получи, ще трябва да го вадя парче по парче.

Тя потръпна и кимна разбиращо, поглеждайки към кравата, после към гумените ръкавици.

— Работата е доста мръсна — каза Джес, като видя изражението ѝ, което издаде мислите ѝ. После кимна към кофата до него. — Можете да седнете, ако искате. Ани я използва снощи, докато също ме наблюдаваше.

— Ани е гледала раждането на теле? — попита Моника, приближавайки се до фермера. — Как го възприе? Нищо не ми каза.

— Тя е много издръжлива — отговори Ролинс. — Добро дете е, ако нямате нищо против, че го казвам.

Моника се усмихна на шегата му и седна. Кофата се разклати леко и тя посегна към ръката му, за да запази равновесие. Забеляза как той се напрегна от докосването ѝ.

— Разбира се, че нямам нищо против — каза Моника, възвърнала равновесието си. — Ани наистина ви харесва. Както и Уилям. Той каза, че трябва да дойдете да живеете с нас, когато това свърши.

Тя погледна към него, за да види реакцията му, и изненаданото му изражение едва не я разсмя.

— Той е казал *това*?

— Да. Каза ми го, когато го завивах с одеялото.

Джес поклати глава и сведе очи към прашните си ботуши. Моника не можеше да прецени какво си мисли той, дали беше поласкан, или ужасен.

— Джес — каза тя, събрала смелост, — това, за което одевете исках да говоря с вас...

Жената си пое дъх и застина нерешително.

— В живота си съм познавала много мъже. Обаче не се сещам за нито един от тях, който би направил това, което сторихте вие.

Той не я погледна и тя видя как страните му почервеняха. Фермерът промърмори:

— Има още няколко. Единият е в къщата, а другият язди в момента.

— Нямам думи, с които да ви изкажа своята благодарност — продължи Моника. — Вие рискувахте всичко за мен, а дори не ме познавахте. Досега в живота на Ани и Уилям не е имало мъж като вас.

Ролинс не откъсваше очи от кравата. Вената на слепоочието му пулсираше. Тя забеляза влагата в очите му.

— Джес, добре ли сте?

— Да — отвърна той.

— Какво мислите за това, което ви казах?

Фермерът бавно поклати глава.

— Наистина е много мило.

За момент настъпи тишина, докато тя чакаше да чуе нещо повече.

— Жена ми винаги ме кореше, че имам проблем с говоренето — добави Джес смутено.

Трогната, Моника отново докосна ръката му.

— Не искам да ви карам да се чувствате неудобно. Особено след това, което направихте за нас. Вие ме събрахте с децата ми. Не е нужно да говорите.

— Нямам нищо против да си приказваме — рече Ролинс със зачервено лице. — Просто не ми идват наум подходящите думи.

Трябваша й няколко минути, за да събере смелост за онова, което се канеше да каже. Той се поокопити от колебанието й и я погледна, но без да се вторачва в нея, което я улесни.

— Джес — започна Моника, — има нещо, което може да искате да узнаете. Знам, че през годините се носеха слухове за мен, и искам да ги изясня. Преди тринадесет години... — Като спомена цифрата, фермерът се обърна и я погледна объркано. — Тогава бях на седемнадесет и си мислех, че съм млада и хубава. Всъщност така си беше... Но исках да порасна бързо. Тъй че една петъчна вечер заедно с три приятелки отидохме в университета в Спокан, тъй като бяхме поканени на купон. По онова време това изглеждаше невероятно вълнуващо... Парти с *колежани*, нали разбирате.

Джес кимна утвърдително. Той очевидно се чувстваше малко неловко от чутото до този момент, но бе твърде учтив, за да не я изслуша и да види докъде ще стигне историята.

— Малко след като пристигнахме там, с приятелките ми се разделихме и макар че бях хубава мацка, бях доста уплашена, защото се озовах на непозната територия. Имаше толкова много хора, които се познаваха... И много пиене. На мен ми дойде в повече. За щастие обаче на партито имаше едно момче, което познавах. Момче от тук.

Въпреки че в действителност не се знаехме много добре — той беше три години преди мен в училище — беше страхотно да видя познато лице. Освен това той беше много мило, дружелюбно и красиво момче. А и умно. Прииска ми се да намеря глупавите си приятелки, за да видят колко добре се бях уредила. Той каза, че ще ме разведе из къщата и ще се опитаме да ги открием. А ако не успеем, ще обикаляме от парти на парти в студентското градче, докато ги намерим.

Моника видя, че фермерът поклаща глава вероятно без дори го съзнава. Знак на неодобрение ли беше? Тя продължи:

— Бях на седмото небе, че съм с него. Исках да го сваля. А и той — мен. Беше невероятен младеж, най-харизматичният мъж, когото бях срещала, освен баща ми. Озаряваше всяка стая, в която влезеше, и аз му казах, че го желая. Нито един студент не може да устои на това, повярвайте ми. Следващите два дни прекарахме заедно, заключени в стаята му. Беше вълшебно. Само като погледнеше това момче, човек разбираше, че с него ще се случи нещо велико, че е на прага на нещо неописуемо. По-късно разбрах какво е било това, но тогава не го забелязах. Не мисля, че изобщо някой го бе забелязал. Накрая приятелките ми ме намериха и трябваше да ме довлекат насила до Кутни Бей. Исках да продължа се виждам с него, така че му се обадох. Страхувах се до смърт, че като му кажа „Моника е“, той нямаше да се досети коя съм. Обаче когато позвъних в студентската му квартира, оттам ми отговориха уклончиво. Обясниха ми, че той вече не живее там, но не могат да ми кажат къде да го намеря. Това беше странно. Отначало си помислих, че те знаят коя съм и се опитват да го скрият от мен, но в това нямаше смисъл. После си казах, че съквартирантите му са глупаци. Той вероятно се бе преместил в друга квартира, а те не искаха да признаят, че ги е напуснал, или нещо подобно. Сетне взех да се притеснявам. Така че се обадох на един приятел, който винаги ми бе помагал, и му доверих, че се страхувам да не би нещо да се е случило с това момче. Той ме закара с колата си до Спокан и тогава разбрах, че моят човек се е разболял психически... Че седмица преди това е получил сериозно нервно разстройство и е бил прибран.

Когато погледна към Ролинс, Моника видя, че той я гледа с напрежение, което не можеше да скрие.

— Джес, това момче беше Джей Джей.

— Той ми спомена, че ви познава.

— Само това ли каза?

Фермерът преглътна мъчително.

— Каза, че сте необуздана. Няма да ми съобщите, че Ани е моя внучка, нали?

Тя се поколеба за секунда.

— Не, няма. Ани е дъщеря на Джим Хърн.

Ролинс остана безмълвен.

— Той бе приятелят, на когото се обадох да ме закара в Спокан, за да се опитам да разбера какво е станало с Джей Джей. Беше най-добрият приятел на баща ми и мисля, че смяташе, че дължи нещо на мен и на вас. Но едното доведе до другото. Никой от нас не го беше планирал и след това Джим се чувстваше ужасно. Каза ми, че ще се разведе, ако пожелае, макар че обичал жена си, защото ѝ бил изневерил с дъщерята на приятеля си. Отговорих му никога повече да не споменава за това и да се прибере вкъщи при Лора. Не му казах, че съм бременна. Оставих го да мисли, че бебето — Ани — е на Джей Джей. Но не беше. Джей Джей се пазеше, когато спеше с мен, а Джим го направи. Сигурна съм в това. В известен смисъл мисля, че и той го знае, но беше твърде изплашен, за да попита през всички тези години. Ако сте се чудили защо местният банкер препуска с коня към града в момента, смятам, че сега знаете отговора.

— Боже мой! — възкликна Ролинс. — Сега разбирам какво се опитваше да ми каже Хърн.

Моника продължи:

— Аз не съм жертва. Той не се възползва от мен, както изглежда. Джим изпълни желанието ми. Тогава бях такава. Обаче не исках да съсипя живота на един добър човек или да разруша един брак. Имах някакво достойнство. А Ани е такава радост, такава прекрасно момиче... Аз съм благословена да ѝ бъда майка. Тя е специална и смятам, че е по-добра и от двамата си родители.

Моника се опита да познае какво си мислеше Ролинс. Изглеждаше така, сякаш не можеше напълно да асимилира казаното от нея, и тя не успя да определи дали изпитва облекчение, или е разочарован.

— Толкова пъти исках да споделя с някого — добави Моника, — обаче не го направих. Предполагам, че съм чакала подходящия момент, но той никога не настъпи. Когато се омъжих, със сигурност нямаше

смисъл. Съпругът ми така и не узна кой е бащата на Ани. Запазих го в тайна от него. Така че съм изумена как се развиха нещата. Сякаш има някаква причина да се съберем заедно тази вечер и най-малкото, което можех да направя, бе да ви разкажа истинската история.

Ролинс се изправи бързо и се усмихна тъжно.

— Донякъде се надявах, че ще ми кажете, че имам внучка.

— Съжалявам, че не е така.

— Това няма значение — отговори фермерът развълнувано. — Обичам ги, сякаш са мои внуци.

Тя се усмихна топло.

— Джес, не знам какво сте чули за мен... — въздъхна Моника и виждайки, че очите му трепнаха, разбра, че е чул лоши неща. — Ала докато траеше всичко това, дадох обет пред себе си, който ще спазя: децата ми ще са на първо място. Ако изобщо излезе нещо добро от тази ситуация, то е, че научих този урок. Повече никакви мъже като Том Бойд, Джей Джей, Джим Хърн, никакви други... Ани и Уилям са най-важните. Дадох това обещание пред Бог.

Ролинс кимна.

— Мисля, че това е добре.

Тя го погледна отново с топлите си очи и това го накара да се усмихне.

— Да, така е — продължи Моника. — Трябва да си пробия път в живота, без да разчитам на някой мъж да го направи за мен. Смятам, че това е възможно, нали?

— Разбира се — отвърна той.

— Ще докажа, че това може да се постигне — заяви тя, като сложи ръка на гърдите си, сякаш даваше клетва. — Може да се наложи да взема децата и да се преместя някъде, където не ме познават, но ще докажа, че е възможно.

Фермерът отново трепна, което я изненада.

— Има ли нещо лошо в това? — попита невинно Моника.

Той сведе очи.

— Не, предполагам... нищо.

— Какво става, Джес?

Ролинс погледна към ботушите си, към кравата, към голата електрическа крушка, навсякъде другаде, но не и към нея. После, сякаш набрал кураж, той открито се взря в лицето ѝ.

— Както и да приключат нещата, бих искал да поддържам връзка с Ани и Уилям. Може да се престорим, че са мои внуци.

Моника сякаш онемя.

— Моето собствено семейство се разпадна — продължи фермерът. — Бих искал да помогна на децата ви може би за да компенсирам щетите, които нанесох тук.

Тя вдигна ръка и изтри сълзите си с подвития ръкав на якето. Изненада се, че той продължи.

— Това място — каза Джес, като посочи през отворената врата на обора към ранчото — е единственото ми притежание, което ме свързва с моите родители и с моя дядо, който го е основал. Те ми оставиха хубав завет. Казаха ми да работя здраво и да го предам на моите собствени деца. Това никога няма да се случи. Както изглежда, няма да мога да го задържа или да го оставя на някого. Кредиторите го искат и по всяка вероятност ще го получат. То принадлежи повече на банката, отколкото на мен. Така че няма да има нищо, което да предам в наследство. Няма да оставя следа в тази долина. Но ако мога да помогна на Ани и Уилям да стъпят на краката си, това би било чудесно. Това означава, че ще имам за какво да живея. Това означава... всичко.

Ролинс се извърна настрана, по изражението на лицето му Моника се досети, че е казал твърде много. Но не беше така... Тя се наведе към него и го прегърна, като зарови лице в рамото му и промълви:

— Джес, вие сте много добър човек. — Изпитваше такава привързаност към него, че се запита защо не му се бе обадила преди години, за да разбере как е Джей Джей. Така съдбата щеше да ги срещне много по-рано.

ПОНЕДЕЛНИК, 02:41 ЧАСА

Джим Хърн си помисли: „Хубаво е да яхнеш отново кон“.

Щом навлязоха в горичката зад ливадата, остави Чили да се движи в лек тръс. Искаше хем да запази силите ѝ, хем да ѝ даде възможност сама да избира пътя сред храсталаците. Тя виждаше по-добре от него в мрака под плетеницата от ниски клони, така че той отпусна юздата и я остави да го води. Кобилата заобикаляше повалени дървета и дънери, като пристъпваше внимателно, подчинена на инстинкта си. Джим знаеше, че някъде напред има ограда от бодлива тел, която отделя ранчото на Ролинс от земята на Горското стопанство. Кобилата вероятно щеше да я види преди него.

Харесваше му, че Чили е упорита. Разбираше защо Джес я обича. Беше от конете, които са най-добри, когато им поставиш задача: да отделят животни от стадото, да подкарват говедата или, както бе в случая, да препуснат до Кутни Бей...

Джим се радваше, че той също има цел, че върши нещо, което може да спаси живота на семейство Тейлър, Виляторо и Ролинс. Това бе най-малкото, което можеше да направи. Нощният преход беше тежък, но поне нямаше време да мисли за това, как с действията си беше предизвикал сегашната ужасна ситуация, че беше виновен... Най-послед правеше нещо добро, нещо правилно за Моника и Ани. Тази трудна езда беше неговото изкупление. Мисълта за това го накара да се усмихне.

Дъждът беше спрял и гората отново се изпълни със звуци: тихото прашене на боровите иглички под копитата на коня, шумоленето от панически разбягващи се от пътя му животинки, които изобщо не виждаше... Яздейки, той сякаш се свързваше с природата, ставаше част от нея. Можеше да усети трептенето на земята, което достигаше до него чрез копитата на кобилата. Сякаш енергията, която се излъчваше от земята, го изпълваше отново. Беше забравил чувството да бъде свързан с нея. Дали щеше да убеди шерифа? Смяташе, че може...

Усети колебанието на Чили, почувства как мускулите ѝ се напрегнаха и след миг зърна четирите тънки жици бодлива тел, които минаваха между коловете пред него. Като стигна до оградата, Хърн зави надясно и пое нагоре по хълма, покрай бодливата тел, търсейки някаква порта. Ако не можеше да я намери, щеше да се наложи да направи стария каубойски трик — да откачи телта от коловете и да стъпи на нея, докато преведе коня. Това понякога стряскаше конете, не беше безопасно.

Дърветата се разредиха и пред него се ширна ливада, окъпана в синкавата светлина на звездите. Излезе под открито небе. Сега видимостта бе по-добра, но никъде не виждаше портата.

Хърн разглеждаше оградата толкова напрегнато, че първоначално не си даде сметка, че звуците в гората са секнали и сега се чуваше единствено тропотът на копитата и скърцането на коженото седло. Нещо бе накарало дивите животни да замлъкнат. Той забеляза, че Чили гледа напред с наострени уши, широко отворени очи и потрепващи ноздри.

В тъмната гора, от другата страна на поляната, изпука съчка.

Джим дръпна юздите, за да обуздае коня, и изпълнал гръб на седлото, се взря в мрака. Помисли си: „Телената ограда стига чак до пътя. Ако някой обикаля ранчото, сигурно ще се води по нея“.

Откъм дърветата се чу глас:

— Господине, имате ли нужда от помощ?

Гласът беше дълбок, с мексикански акцент. Хърн застина.

Пушката беше мушната дълбоко в кобура на седлото, под дясното му бедро, и прикладът ѝ стърчеше от кожения ръкав. Джим се наведе назад, като посегна надолу с дясната си ръка. Почувства хладината на метала в долния край на приклада и го обхвана с пръсти.

Чили отскочи назад, когато една фигура се показа сред тъмните дървета. Скокът ѝ свари Хърн неподготвен и той се изви напред на седлото, за да запази равновесие, но светлината на електрическото фенерче го заслепи. Прозвуча изщракване, но той никога не чу гърмежа.

ПОНЕДЕЛНИК, 04:08 ЧАСА

Когато облаците се разнесоха, разкривайки студените млечнобели звезди, Нюкърк почувства пулсираща болка в тила от махмурлук с епични размери. Гърлото му бе пресъхнало, в устата си усещаше вкуса на бърбъна и на палеца на Гонзалес, а очите му пареха за сън. Той погледна часовника си. Денис го нямаше от часове.

Нюкърк и Сингър седяха в белия „Кадилак Ескалейд“, паркиран в малката горичка срещу заключената порта на ранчото на Ролинс. Фаровете бяха изгасени, а прозорците — отворени, и бяха достатъчно далече от шосето, за да може някой да ги види оттам. Преди да тръгне да разузнае фермерската къща в ниското, Гонзалес бе паркирал своя пикап до тях. Суон седеше в него, облегат на вратата. Внезапната му поява в собствения му дом бе изненадала всички. От Оскар се разнасяше миризма на антисептични препарати, кръв и паника. Порезните рани по лицето му бяха защити, под очите му се бяха образували морави синини. Роб си бе помислил, че той е трябвало да остане в болницата, защото на човек направо му се повдигаше от вида му, но лейтенантът бе приел радушно проявата на лоялност и бе тупнал доволно Суон по гърба. Сега обаче Оскар спеше и според Нюкърк бе напълно безполезен.

Преди да се присъедини към Сингър в кадилака, Роб бе паркирал камиона на Ю Пи Ес на един горски път, навътре в гората, на десет минути от портата на ранчото. Нямаше представа защо лейтенантът бе настоял да го закара там, но предположи, че скоро ще разбере.

Гонзалес бе взел портативната радиостанция и своя „Уинчестър 308“ с оптичен мерник. Над тях електрическите и телефонните жици, които Денис беше срязал от стълба часове преди това, лежаха отпуснати върху боровите клони и се полюшваха от лекия северен вятър. На Сингър и на Нюкърк им се стори, че чува приглушен гърмеж в далечината, и зачакаха да чуят втори изстрел, но такъв не последва. Лейтенантът се опита да се свърже с Гонзалес по радиостанцията, но не получи отговор. Той предположи, че Денис я е изключил, и не им остана друго, освен да седят и да чакат.

Роб се размърда на седалката и неволно изпъшка — главата му пулсираше от болка, сякаш в нея думкаха барабаните на уличен оркестър. Сингър се обърна към него и той видя как устните му се извиха в пренебрежителна усмивка, от която разбра, че лейтенантът презира проявите на слабост.

— Ще се справиш ли? — попита Сингър.

— Да, добре съм.

— Трябва да упорстваш. Пийни малко вода.

— Водата ще ми дойде добре — съгласи се Нюкърк, като посегна към манерката. Едва потисна налудничавия порив да признае, че не е убил Виляторо и е оставил фермера да го отведе. Просто за да види яростта и объркването, които тутакси ще се изпишат по надменното лице на лейтенанта. Ала се въздържа и утоли жаждата си.

Под таблото в колата на Сингър бяха монтирани полицейски скенер и радиостанция. Те мълчаха през по-голямата част от нощта. В града не се случваше нищо друго, освен че градските ченгета се обаждаха в края на смяната си и бе извършена проверка на регистрационния номер на една кола, изоставена на паркинга на някакъв бар. Лейтенантът бе предупредил Нюкърк, че се безпокои да не би шерифът да свика хората си на съвещание рано сутринта, но това не се случи. Очевидно Кери просто щеше да изчака да пристигнат федералните, да ги запознае накратко със ситуацията около Моника Тейлър и изчезналите деца и да прехвърли на тях целия случай. Фактът, че Сингър го бе убедил да отлага това толкова дълго, беше голяма победа за тях.

На седалката между лейтенанта и Роб бе разтворена топографска карта на района, в който влизаше ранчото на Ролинс. Върху картата бе сложена портативна радиостанция, чийто звук бе намален до минимум. Другата беше у Гонзалес, някъде навън в мрака. До радиостанцията лежеше мобилният телефон на Сингър, който бе включен на вибрация.

Нюкърк нямаше представа какво си мисли лейтенантът. Планът, който бе предложил Сингър, беше прост: прекъсване на електричеството и телефона, засада пред портата и изчакване Ролинс да отиде при тях. Когато фермерът слезеше от пикапа си, за да отключи портата, щяха да го застрелят с кръстосан огън. После, като използват пушката му, щяха да се погрижат за семейство Тейлър и да

припишат убийството им на него. Нюкърк щеше да докара камиона на Ю Пи Ес от имота на Суон и да го скрие в обора на Ролинс. По този начин щяха да направят връзката между Бойд и фермера — двама прикрити педофили, единият от които е отвлякъл и докарал децата, а другият е блудствал с тях и ги е убил. Точно като теорията на Фиона Притцел, но малко по-потресаваща. Когато всичко приключеше, щяха да се обадят на шерифа и да кажат: „Стана толкова бързо, че нямахме избор и трябваше да отвърнем на огъня“.

Само че фермерът не се появяваше. Нюкърк беше наясно, че при него е и Виляторо, а това можеше да усложни нещата. Ала Сингър не го знаеше.

Роб забеляза, че с напредването на нощта лейтенантът поглежда часовника си все по-често. Обаче дори да беше притеснен, не го показваше. Но пък той никога нищо не показваше.

Когато радиостанцията изпиука, Нюкърк подскочи, от което пулсиращата болка в главата му се развихри с нова сила.

Лейтенантът грабна приемника и попита шепнешком:

— Ти ли си, Гонзо?

Секунда мълчание.

— Да. Наближавам портата. Не оставяй Нюкърк да ме застреля.

След минута Роб забеляза от сенките на гъстата гора да излиза една фигура. На звездната светлина проблесна цев на пушка, когато Гонзалес се промуши между бодливата тел на оградата. В следващия момент сержантът подаде глава през прозореца от страната на Сингър.

— Обходих оградата по цялото й протежение и се натъкнах на твоя банкер — каза Денис. — Дявол знае защо беше там, но ми изкара акъла. Помислих си, че е каубоят, който се опитва да се измъкне, яхнал коня си. Той вече няма да ни създава проблеми.

— Боже мой — възкликна Нюкърк.

Усмивката на сержанта разкри зъбите му, които изглеждаха синкави на лунната светлина.

— Един изстрел и той се строполи на земята. Конят избяга. Предполагам, че не сте чули гърмежа.

— Чухме го — отвърна мрачно лейтенантът. После добави: — Не очаквах това. Не мислех, че Хърн ще е наоколо. Как ли се е случило?

Гонзалес вдигна рамене.

— Кой знае? Винаги има по нещо.

Роб си помисли: „Има и още...“.

— Спуснах се по пътя дотам, откъдето се вижда къщата — продължи сержантът. — Стори ми се, че зърнах светлина на единия прозорец, но когато погледнах през телескопичния мерник, не видях нищо. Къщата е тъмна и не забелязах никакво движение.

— Пикапът на фермера там ли е?

Гонзалес кимна утвърдително.

— Паркиран е отпред. Каубоят определено е в къщата. Има паркирана още една кола. Предполагам, че е на банкера.

— Може би спят — обади се напрегнато Боби. — Може изобщо да не знаят, че няма ток. Може семейство Тейлър изобщо да не са там.

Сингър и сержантът едновременно го погледнаха, но не казаха нищо, игнорираха го. Нюкърк затвори очи, опитвайки се да преглътне обидата от унижението, да смекчи пулсиращата в главата си болка.

— Видя ли някакъв друг изход освен този път? — попита лейтенантът. — На картата се вижда и един на юг, но това е адски дълъг път, за да се стигне до магистралата.

Гонзалес поклати отрицателно глава.

— Имаш предвид дали не са излезли? Дали не са взели друго превозно средство? Не мисля така. Зад къщата има голяма ливада и аз я огледах много добре през телескопичния мерник. Не видях никакъв пешеходец и не чух бръмченето на никакъв мотор.

Сингър обмисли информацията, като потърка с показалец носа си.

Внезапно радиостанцията се включи.

— ЩСС-4^[1] търси шериф Ед Кери. Обадете се, шериф Кери.

— Пилотът на хеликоптера — каза лейтенантът, като погледна към радиостанцията.

— Шериф Кери слуша.

„Гласът му звучи много бодро“ — помисли си Нюкърк.

— Хеликоптерът е зареден с гориво и напълно готов, получихме разрешение за излитане — каза пилотът. — Почти всички са качени на борда.

— Добре — отговори шерифът, — вдигайте се. Ще сложа да сваря кафе. Кога смятате, че ще пристигнете?

— Очаквано време на пристигане 06:00 часа.

— Тогава до след около час — каза Кери.

— Прието.

— След един час — повтори Сингър.

— Чудя се дали шерифът му е казал за това място — обади се Гонзалес.

Лейтенантът сви рамене.

— Съмнявам се. Това би имало твърде много смисъл.

— А какво ще стане, ако минат над нас на път за града? Мисля, че ще бъдем точно в траекторията на полета им — каза Гонзо. — Или ако долетят направо тук? Мамка му.

Сингър отново потърка носа си.

— Можем да го обърнем в наша полза — каза той.

Роб се запита как ли ще стане това.

Като грабна радиостанцията, лейтенантът я настрои и каза:

— Шерифе, обажда се Сингър. Чувате ли ме?

— Да, лейтенант — отвърна Кери. — Не знаех, че сте на тази честота.

Нюкърк се заслуша за скептицизъм или гняв в тона на шерифа. Не долови нито едното от тях, а само смъртна умора.

— Така е, шерифе — потвърди Сингър. — Слушах съобщенията. В този момент сме заели позиция точно срещу ранчото на Ролинс. Смятаме, че той ги държи в къщата си.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Роб си представи Кери, внезапно объркан, чудейки се какво да направи след това.

— Шерифе, ние прекъснахме електричеството и телефона в дома на субекта. Чакаме го да излезе.

— За бога, лейтенант — едва не изплака Кери, — кой ви разреши да направите това? Кой е с вас там?

Нюкърк забеляза лека усмивка на устните на Сингър.

— С мен са сержант Гонзалес и полицаи Нюкърк. Полицай Суон също е тук. Той е напуснал болницата, за да бъде полезен. Колкото до разрешението, нямаме такова, сър. Поехме отговорността в качеството си на ваши пълномощници. Искаме да сме сигурни, че субектът няма да избяга, преди вие и федералните да пристигнете.

— А какво ще стане, ако той ни слуша сега? — попита Кери.

— Повтарям, електричеството и телефонът са прекъснати. Няма начин да ни чуе, шерифе.

— О, да, вече го казахте. Не знам, лейтенант...

— Искате ли да се оттеглим, сър? — попита делово Сингър. — Можем да го направим, но рискуваме субектът да избяга или да нарани децата и майката. Обаче ще се оттеглим, ако ни наредите, сър.

Роб откри, че се възхищава на способността на лейтенанта да манипулира Кери както си иска. Шерифът нямаше да рискува да направи друга грешка.

— Просто не ми е приятно, че сте там — отговори колебливо Кери. — Не сме сигурни, че той е правилният човек.

— Повтарям още веднъж, сър — каза Сингър. — Ще се оттеглим, ако ни наредите.

— На първо място не трябваше да ходите там, без да сте говорили с мен.

— Наясно съм с това, сър. Взехме решението, след като видяхме господин Суон в болницата, пребит почти до смърт от субекта.

Гонзалес се дръпна от прозореца на лейтенанта и Нюкърк го чу да хихика.

Радиостанцията замлъкна за няколко минути. После се чу:

— Добре, лейтенант. Но стойте на място. Не предприемайте нищо срещу субекта, докато ние не пристигнем. Повтарям, не предприемайте нищо срещу субекта.

Сингър погледна нагоре и на лицето му се изписа престорено разочарование.

— Прието, шерифе. Ще останем на място, без да предприемаме нищо, освен ако той не се конфронтира с нас.

— Хей, не съм казал нищо за...

— Разбрано, шерифе — заяви лейтенантът, без да го изслуша, като прекъсна връзката и изключи звука на радиостанцията. — Добре — каза след това, като погледна часовника си. — Разполагаме с около час преди зазоряване. — Той вдигна очи. — Готов ли си, Гонзо?

Гонзалес кимна утвърдително. Джим видя как зъбите му проблеснаха на звездната светлина.

— Нюкърк?

— Разбира се, лейтенант.

— Дадоха ни ловния билет — каза Сингър. — Да вървим да приключим с това. Гонзо, имаш ли клещи за тел в пикапа си?

[1] Щатска следствена служба. — Б.пр. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 04:55 ЧАСА

Джес лежеше на върха на скалния хребет, който бе изследвал като дете, а влагата от тревата отдавна се бе просмукала в дънките и ватенката му. Ловната му карабина с оптически мерник, калибър 270, лежеше до него, както и уинчестърът 25–35, и кутия с патрони. Той гледаше как небето постепенно изсветлява и усети ледения полъх на появилия се сутрешен вятър. Помисли си как Моника и Хърн са били свързани през всичките тези години. Как се бе надявал, докато тя му разказваше историята си, че е бил Джей Джей. Беше изненадан как просто ей така ѝ бе разкрил болката си. Как думите му бяха излезли с лекота, сякаш ги бе репетирали. Разбира се, беше казал твърде много. Ала след като бе споделил онова, което тежеше на сърцето му, сега се чувстваше някак по-чист, доволен, че има мисия. Чувстваше се добре.

Изпита ожесточение, когато съзря коня без ездач да препуска през ливадата към обора. Видя плъзналото се настрана седло и развяващите се стремена, докато Чили тичаше. Знаеше колко е невероятно Джим, бивш състезател по родео, да е бил хвърлен.

Ролинс разбра какво означава това. Помисли си за Ани и Моника. Джим Хърн беше добър човек.

Но сега те бяха сами.

В гората, по посока на пътя, изпука съчка. Скоро след това се откърти камък и той го чу как се търкаля по склона на хълма, докато не се удари с тропот в ствола на някакво дърво. Не видя никого сред мрака на дърветата, но разбра, че там има някой, който разузнава.

Сега се чу звън на метал, слаб, но отчетлив. И познат. Беше звук от срязана верига.

Минута по-късно долетя дрезгавото бръмчене на запалени двигатели. Джес се извъртя на мястото, където лежеше, и се вгледа в дърветата близо до пътя. Между тях не проблеснаха автомобилни фарове. Или колите не бяха започнали да се спускат по пътя, или се движеха с изгасени светлини. Предположи, че е второто.

Погледна бързо към къщата. Тя беше тъмна и нищо не помръдваше. Запита се дали Моника и Виляторо са чули бръмченето на автомобилите.

Вече нямаше начин да спре това.

ПОНЕДЕЛНИК, 05:10 ЧАСА

Нюкърк нервно потърка с палец дървения приклад на пушката на седалката до него. Още беше твърде тъмно, за да различи ясно пътя, а дърветата, които се издигаха от двете му страни, бяха толкова черни и високи, та имаше чувството, че се движат в тунел. Кадилакът пълзеше надолу по хълма така, че на лейтенанта да не му се налага да натиска спирачките и стоповете да присветват. Как той изобщо виждаше къде отива?

Автоматичната пушка AP-15, с дълъг извит пълнител, също лежеше на седалката до Сингър.

Един боров клон се отърка в колата и от него се посипаха иглички през отворения прозорец. Роб ги бръсна с ръка от скута си, а лейтенантът зави малко наляво.

После почти незабележимо дърветата оредяха. Пред тях се ширна открит терен, по-светъл, но все още бе твърде тъмно, за да се вижда ясно. Небето на изток беше металносиво, въпреки че зората приближаваше.

Сингър плавно спря автомобила, като му се наложи да натисне спирачките.

Нюкърк погледна назад, надявайки се, че Гонзалес е видял стоповете и няма да се забие в тях.

— Ще изчакаме тук, докато имаме по-ясна видимост — прошепна почти недоловимо лейтенантът.

Джес видя как двете коли се показаха от гората и зърна проблясването на стоповете, когато спряха. Въпреки че бяха заели позиция там, където очакваше, не можеше напълно да повярва, че това наистина се случва. Като подпря цевта на карабината на един камък, той погледна към автомобилите през окуляра, благодарен, че през него се вижда по-добре, отколкото с просто око. Белият цвят на първата кола се открояваше по-ясно в мрака, но Ролинс още не можеше да види

нищо в нея. Изминаха няколко минути, преди да му се стори, че различава две фигури на предната седалка и още две в пикапа отзад.

Мерникът се закова на страничния прозорец на шофьора на белия джип, обаче беше твърде далече за точен изстрел. Независимо от това, фермерът дръпна затвора и зареди. Щракването в тихата утрин го стресна, но не мислеше, че мъжете в автомобилите са могли да го чуят.

Нюкърк маниакално проверяваше колко е часът. Беше му студено и носът му течеше. Къщата, оборът и другите пристройки започнаха да се очертават по-ясно в подножието на хълма. Вляво от тях се издигаше затревен хребет с назъбен скалист връх. Вдясно имаше плитка седловина, обрасла с черни борове, които стигаха до хълма.

Роб погледна към Сингър, който седеше неподвижно и наблюдаваше долината под тях. Той бе толкова невъзмутим, че на Нюкърк му се прииска малко от това самообладание да се предаде и на него.

Изведнъж го полазиха тръпки и зъбите му затракаха. Той стисна уста, изчаквайки тръпките да преминат. Те нямаха нищо общо със студа.

Джес си пое дъх на пресекулки. Мерникът, насочен към страничния прозорец на шофьора, потрепна. Даде си сметка, че е стоял на позиция твърде дълго, че получава спазми в краката и ръцете, от които целият трепери. Опита да се отпусне, да диша равномерно, за да държи карабината стабилно и да изравни мерника с мишената.

Кога за последен път се бе прицелвал с карабината? Не си спомняше. Исусе, можеше да е загубил напълно уменията си.

Отново погледна към къщата си. Никакво движение, никаква светлина. Добре.

В обора теленцето, на което бе помогнал да се роди предната вечер, мучеше за майка си.

После колите потеглиха надолу по зигзаговидния път. Белият джип увеличи скоростта, сега мъжете в него не се стараеха толкова да хитруват. Черният пикап — същият, който Джес бе видял предния ден пред къщата си — го следваше.

На около 250 метра от Ролинс пътят правеше завой, където бившите ченгета трябваше да намалят, за да го вземат безопасно. Щяха да бъдат достатъчно близо за приличен, но не съвсем точен изстрел. Джес притисна приклада до рамото си, долепи око до окуляра и видя кръстчето на мерника да танцува по лицето на Сингър. Натисна спусъка и нищо не се случи.

— Мамка му! — изруга той, като си спомни, че трябва да освободи предпазителя. Но докато го направи и отново се прицели, автомобилите бяха взели завоя и се отдалечаваха бързо по пътя. Не можеше да повярва, че е допуснал такава аматьорска грешка в това критично положение. Побесня от яд към себе си.

Нюкърк показа ръка през отворения прозорец и се хвана за покрива, за да се задържи изправен на седалката, когато Сингър завъртя кормилото. Двигателят изрева и те стигнаха подножието на хълма, където пътят най-сетне стана прав. Той видя къщата да изпълва предното стъкло и лейтенантът се насочи към нея. Пикапът на Гонзалес и Суон ги задмина от страната на Боби.

Двата автомобила спряха на чакъла срещу входната врата на къщата.

Рутината си каза думата и Нюкърк се измъкна от кадилака, като остана зад отворената врата, така че тя да бъде между него и сградата. Прицели се с пушката си във входа на къщата, като я опря на ръба на отворения прозорец. С периферното си зрение видя Сингър да прави същото, след като издърпа лоста, за да зареди AP-15.

Гонзалес също бе слязъл от своя пикап и зареди оръжието си с толкова остро и заплашително щракване, каквото Нюкърк не беше чувал. Суон бе останал в автомобила.

Докато лейтенантът и Роб го прикриваха, Гонзалес прибяга през моравата, после по стълбите на верандата и се прилепи до стената, близо до вратата на къщата. Нюкърк хвърли поглед към панорамния прозорец. Пердетата бяха плътно спуснати, с изключение на тесен процеп между тях. Другият прозорец в далечния край на къщата бе закрит с щори. Не се виждаше никакво движение зад нито един от прозорците. Гонзо държеше пушката пред гърдите си, после се извъртя и удари вратата с приклада.

— Джес Ролинс! Полиция. Незабавно излезте от къщата!
Звукът от удара и дълбокият му глас раздраха утринната тишина.
Роб дръпна лоста на собствената си пушка, отново се прицели във входа и зачака.

Денис хвърли поглед към Сингър, питайки с очи: „А сега какво?“.

Лейтенантът кимна: „Направи го отново“.

Този път Гонзалес удари вратата на къщата с такава сила, че Нюкърк очакваше стъклото на прозореца да изскочи от черчевето. Той видя, че Суон се измуши от пикапа, после застана несигурно на моравата с пистолет в ръка.

— Джес Ролинс! Искаме да излезеш незабавно! Веднага!

Нищо. Ехото от удара се разнесе откъм издигащата се като стена гора на север.

— Исусе Христе — възкликна Денис, като отново погледна Сингър.

Суон закуцука през ливадата, изкачи стълбите на верандата и тръгна с усилие към ъгъла на къщата.

Роб си помисли: „Те не са тук. Вътре няма никого. Хеликоптерът вече е на път. Прецакани сме, но, слава богу, това свърши. Ала...“.

Гонзалес отстъпи от входа и за секунда Нюкърк очакваше, че сержантът ще се опита да я изкърти с ритник. Но той явно реши нещо друго, защото се обърна и се насочи към панорамния прозорец. Там се наведе и се помъчи да погледне през процепа между пердетата.

Джес наблюдаваше всичко през оптичския мерник на карабината си, този път бе освободил предпазителя. Не беше си поемал дъх, откакто Гонзалес бе ударил вратата за втори път и звукът го бе залял като студен душ.

Мургавият стоеше пред прозореца, навел глава, опитвайки се да надникне вътре. Ролинс се изненада, като видя, че Суон е с тях. Главата му бе превързана и изглеждаше облечен в болничен халат.

Джес прошепна:

— Сега.

В предната стая Едуардо Виляторо насочи цевта на пушката към сянката от другата страна на пердето, прицели се между очите на Гонзалес и стреля.

Нюкърк чу гърмежа и видя главата на Гонзо да се отмята назад сред дъжд от парчета стъкло, а пушката му да изтраква на цимента на верандата. Сержантът направи две крачки назад, блъсна се в парапета и се преметна през него. Той падна на тревата с разперени ръце, ботушите му още бяха на верандата, а от прозореца продължаваха да се сипят стъкла.

Суон изкрещя и се спусна към стената на къщата близо до вратата, но далеч от прозореца. Държеше пистолета си с две ръце, готов да реагира.

— Дявол да го вземе! — изруга Сингър, изправи се, вдигна пушката си и утринният въздух се изпълни с дългия, раздиращ звук на автоматичните откоси, с които той обстрелваше прозореца от ляво надясно и обратно.

Ани бе надзърнала иззад чугунената печка, където двамата с Уилям се бяха скрили, точно когато Виляторо вдигна пушката си и стреля. Майка ѝ я дръпна обратно долу. След гърмежа, който бе много по-оглушителен, отколкото Ани бе очаквала, Моника я придърпа заедно с Уили към себе си, докато някои от куршумите, проникващи през стената, дрънчаха по печката, зад която се бяха свили.

Като се прицели в гърба на лейтенанта, Джес натисна спусъка. Карабината го ритна в рамото, оптическият мерник отскочи нагоре, сочейки над покрива на къщата му. Той бързо презареди и се взря през окуляра, видя Сингър да се извива назад, сякаш опъваше схванатия си гръб, после бавно да се обръща в неговата посока, като държеше насочено напред оръжието си.

„Дали съм пропуснал? Не.“

Ролинс видя как на палтото на лейтенанта цъфна петно от тъмночервена кръв, която опръска капака на белия джип.

Фермерът бързо откри Нюкърк през оптичeskия мерник. Той беше клекнал и бе вдигнал глава, оглеждайки хребета за източника на изстрела. Изглеждаше объркан и със съвсем човешко изражение. Джес стреля в него, видя го да пада назад, блъскайки се във вратата на колата, после да се претъркулва под нея и да се скрива от погледа му.

Когато фермерът отново насочи карабината си към Сингър, него го нямаше, вероятно се криеше под джипа.

А къде беше Суон? Не се виждаше на верандата.

Нюкърк усети силен удар, сякаш някой го ритна в стомаха и му изкара въздуха. Той се претърколи под джипа, докато рамото му не се блъсна в предния диференциал.

Отгоре двигателят излъчваше топлина, а тревата под него бе леденостудена и мокра. Постепенно чувството от удара отмина и се появи някакво парене. Представи си нагорещен до червено ръжен, притиснат към голия му стомах. Знаеше какво е. Беше прострелян. Винаги се бе чудил какво е чувството да бъдеш ранен, вътрешните ти органи да са разкъсани от куршум.

От мястото под колата, където се бе напъхал, той се обърна по гръб и се огледа.

Тялото на Гонзо лежеше в тревата, на три метра от него. От пихтиестата маса, която някога бе лицето му, се издигаше пара. Въпреки това видя половината от мустаците на Денис. Другата половина бе изхвърчала някъде.

Обърна глава на другата страна. Сингър отново се бе изправил. Ботушите му се виждаха близо до предницата на джипа.

— Дявол да го вземе, Нюкърк — каза той, като в гласа му се долови гъргорене от бликащата в устата му течност. — Улучиха ме. Къде си? Имам нужда от прикриващ огън.

Както никога, Роб си замълча. Зачуди се къде ли му е пушката. Измъкна резервното си оръжие, дръпна предпазителя и стисна здраво пистолета до тялото си.

Отново мислеше за себе си като за друг човек, какъвто копнееше да бъде. Беше се надвесил над тялото на мъж, заклещен под колата, гледаше го и клатеше разочаровано глава, облекчен, че всичко това се случва на някого друго...

„Понеделник е“, помисли си Нюкърк. Понеделник сутрин. Момчетата и Линдзи сигурно се приготвиха да отиват на училище. Нямаше ли да се срамуват, ако знаеха къде е баща им сега?

Джипът се разтресе и от хребета се разнесе още един гърмеж. След това втори. Този път Роб чу звън от счупено стъкло, което се посипа по тревата около него.

Дълъг откос от автоматичната пушка на лейтенанта накара ушите му да забучат.

Къде бе изчезнал Суон?

Когато патроните му за карабината свършиха, Джес грабна своя „Уинчестър 25-35“. Докато зареждаше първия патрон, около фермера се разрази вихрушка от яростно свистящи куршуми, които рикошираха в шистовите плочи, и счупени клонки от дърветата зад него. Нещо жилна лицето му, той вдигна ръка и видя кръв по пръстите си. Претърколи се на една страна, после промуши цевта през един V-образен процеп на скалата.

Без оптичeskия мерник едва различаваше палтото на Сингър през счупения прозорец на джипа, но все пак го виждаше, така че стреля.

Помисли си: „Стрелям по хора, но нямам такова чувство“. В Югоизточна Азия никога не бе участвал в стрелба на открито, не и като тази. Не можеше да мисли за мъжете долу като за човешки същества, а като за вражески цели. Цели, които щяха да наранят децата, Моника, него и да опустошат ранчото му.

Ани чу задната врата да се отваря с трясък, но видя Суон едва когато той я издърпа за косата иззад печката. Тя изпищя и взе да се бори, ритайки с крака по пода, чу Уилям да избухва в плач и да изкрещява: „Не!“, видя майка си да се обръща и да вдига умолително ръце. Виляторо се бе свил зад бюрото, но се изправи, като чу писъка.

— Хвърли пушката или всички ще умрат — заповяда му Суон.

Едуардо се поколеба, но пусна пушката на пода.

Бившето ченге изрева:

— Ти трябваше да си мъртъв. Шибаният Нюкърк... — Стреля два пъти във Виляторо и пенсиониерият детектив се свлече на пода.

— Оскар, не я наранявай — замоли се Моника. — Вземи мен, ако трябва да вземеш някого. Не наранявай повече Ани.

Той погледна към нея, но само изръмжа, изправи момиченцето на крака, дърпайки я за косата, и притисна в тила ѝ горещото дуло на пистолета си.

— Оскар, моля те... — извика майка ѝ.

— Затваряй си устата — изруга Суон. — Ще я използвам, за да се измъкна отук и да пипна този фермер.

Моника погледна към пушката, която Виляторо бе хвърлил на пода.

Ани усети как бившето ченге стисна гневно косата ѝ още по-здраво и видя пистолетът му да се подава над рамото ѝ. Насочи го към майка ѝ. Пенсиониерият детектив не помръдваше.

— Сега иди в онази стая отзад и вземи момчето си — извика Суон. — Ще ви заключа, защото по-късно може да ми потрябвате. Но ако се опиташ да излезеш, тя ще умре, всички ще умрете.

Нюкърк чу как още един куршум улучи Сингър. Звукът беше рязък като тупването, което се чуваше, когато бейзболната бухалка удареше топката. Внезапно видя лейтенанта отново да попада в полезрението му, проснат на земята до него, като се гърчеше, сякаш се опитваше да изтръска мравки от дрехите си. От вътрешността на къщата се разнесоха два последователни изстрела. Роб си помисли: „Адът се е отворил“.

Нюкърк и Сингър лежаха един до друг. Палтото на лейтенанта бе подгизнало от кръв. Роб долови миризмата ѝ — гореща, с метален привкус. От устата и ноздрите на Сингър излезе кървава пяна, когато се опита да си поеме дъх, но втрещените му в Нюкърк очи бяха сини и пронизващи.

— Ти се скри — каза лейтенантът, плюейки кръв. — Ти, копеле, се скри.

— Нещата не трябваше да стигат толкова далече — отговори Боби.

— Ние си ги заслужихме, спечелихме си ги! — изрече яростно Сингър. Гласът му звучеше, сякаш вътрешно се давеше, и вероятно бе така, помисли си Нюкърк. Дробовете на лейтенанта се пълнеха със собствената му кръв. Лош начин да си отиде човек, но на Роб му се искаше той да спре да говори и да се гърчи.

— Не си заслужаваше — каза Нюкърк. Той вдигна оръжието си и пусна един куршум в челото на Сингър.

Тялото на лейтенанта спря да потръпва.

— Ето — каза Боби. — Достатъчно.

След това чу бръмченето на приближаваща по пътя кола и далечното бучене на хеликоптер.

Обаче зад него входната врата на къщата внезапно се отвори и на прага застана Суон, който държеше момичето с допрян до главата ѝ пистолет, а лицето му бе изкривено от болка и страх.

— Хей, Ролинс! — извика Суон към хребета и гласът му раздра внезапно настъпилата тишина. — Държа тук това момиченце. Искам да се изправиш и да хвърлиш оръжието си. Можем да се разберем така, че никой друг да не пострада.

Докато викаше, Ани почувства как ръката му се стяга около врата ѝ, а дулото на пистолета се притиска още по-силно през косата ѝ и се врязва в слепоочието ѝ. Тя си помисли: „Ако Джес се хване на приказките му, ще загине. Той трябва да остане скрит. Виж какво се случи на господин Виляторо, когато послуша Суон“. Надяваше се Уилям да не направи глупав опит да я спасява.

— Трябва да ми отговориш — извика отново Суон с треперещ глас, който издаваше страха му.

Ани изви врат, за да го погледне. От виковете лицето му се бе опънало и няколко шева се бяха скъсали. От тях се стичаше кръв и капеше от брадичката върху яката му. Тя се просмукваше през ризата му и мокреше врата ѝ. Беше топла като маслото, което капе под някоя кола. „Бъди твърда — помисли си Ани. — Покажи смелост. Не плачи.“ Беше повече ядосана, отколкото уплашена, и ако той отпуснеше ръката си, щеше да се бори да се отскубне като дива котка.

Почувства, че Суон внезапно си пое дъх и изпъшка разтревожено. Обърна се и не можа да повярва на очите си.

Джес Ролинс тичаше надолу по хълма към тях, все още с пушка в ръка, като цевта проблясваше на утринното слънце.

— Какво правиш, старче? — извика Оскар. — Спри веднага и хвърли оръжието си. Стой!

Бившето ченге дръпна пистолета си от главата ѝ и го насочи с несигурна ръка към тичащия срещу тях Джес, после стреля три пъти. Ани подскачаше при всеки гърмеж. Ролинс трепна и се спъна, но не спря да тича.

Сега той бе достатъчно близо и тя чуваше хрущенето на чакъла под ботушите му.

Суон неочаквано я захвърли настрана като кукла, за да стъпи стабилно и да се прицели, държейки пистолета с две ръце. Стреля отново — четири бързи, последователни изстрела. Поне два от тях попаднаха в целта. По якето на гърдите на Джес се появиха кървави петна, но решителността на лицето и очите му не се промени.

Фермерът най-сетне спря на дващест метра от тях. Вдигна пушката и се прицели спокойно. И застреля Оскар Суон между очите. Бившето ченге се строполи назад през прага, а пистолетът му тупна на верандата. Невредима, Ани се претърколи настрана.

Моника стовари с всичка сила чекмеджето на скрина върху вратата на спалнята и тя зейна отворена със счупена брава. Жената прекрачи тялото на Виляторо и като сграбчи ръката на Уилям, го задърпа след себе си, прекосявайки всекидневната.

Видя трупа на Суон на прага на входната врата. Лежеше по гръб, от ушите му течеше кръв и образуваше локва върху дъсчения под.

Ани скочи на крака и се затича към двора.

Тогава Моника го чу — тътена от перките на приближаващ хеликоптер.

Тя прекрачи трупа на Суон и пред очите ѝ се разкри цялата картина. Сингър лежеше мъртъв на тревата пред джипа си. Лицето на Гонзалес приличаше на пихтия, от изкривеното му тяло се издигаше пара.

Хеликоптерът, който се спускаше над южния хълм и летеше толкова ниско, че вдигаше прахоляк и клонки, идваше право към къщата. Джипът на шерифа, чиито сирени внезапно завиха, се носеше с пълна скорост по пътя към фермата, следван от две полицейски коли и линейка.

Джес седеше насред двора. Пушката му бе захвърлена настрана, голата му глава бе отпусната напред, сякаш спеше, а шапката му, обърната с периферията нагоре, лежеше в тревата, до краката му.

Ани тичаше към него с разперени ръце.

Последното нещо, което Нюкърк видя, преди да обърне пистолета към себе си, бяха Моника и двете ѝ деца, които седяха на земята до фермера. Прегръщаха го и ридаеха, поддържайки го прав на тревата, докато шерифът тичаше към тях.

МАЙ

Без колебание ще кажа, че макар американската жена никога да не напуска сферата на домакинството и в някои отношения да е много зависима от него, никъде другаде тя не се радва на по-висок обществен статус. И ако някой ме попита коя според мен е основната причина за необикновенния просперитет и нарастващата мощ на този народ, ще отговоря, че това се дължи на превъзходството на неговите жени.

Алексис дьо Токвил

Джес Ролинс на три пъти едва не умря в хеликоптера, преди най-сетне състоянието му да се стабилизира, въпреки че имаше периоди, когато не беше сигурен от коя страна на границата между живота и смъртта се намираще. Това беше преди месец.

Сега той като че ли излизаше от травматичното си състояние, макар и за кратко. Имаше неща, които просто знаеше, че са се случили, без да си спомня подробностите. Летенето с хеликоптера, медиците от екипа на „Бърза помощ“, които се вираха в отворените му очи, задаваха му въпроси, говореха за него, сякаш той не беше там. Виляторо лежеше от едната му страна, Хърн — от другата. И двамата — заспали или мъртви. „Моят екип“ — помисли си той.

Светът на Ролинс на два пъти бе ставал черен и после удивително бял, докато бяха във въздуха. Бялото беше ефирно и приветливо. Но всеки път се връщаше благодарение на електрошока, който възстановяваше ритъма на сърцето му. След това операция, лекари, ярки светлини, още операции, боцкането на иглите от вътрешната страна на ръцете, острата миризма на антисептичните

препарати и на собствената му кръв, звъntenето на извадените от тялото му куршуми при пускането им в металните съдчета.

След операциите имаше дълга процесия от лица, гласове, редуващи се един след друг, някои познаваше, други не, а трети не искаше да познава. Щеше му се да седне, за да посрещне и да поздрави хората, които идваха да го видят, но краката му отказваха да го слушат. Понякога успяваше да говори, да се усмихва, да обсъжда разни неща. Имаше моменти, когато ги виждаше и чуваше ясно, а умът му бе бистър, но не можеше да накара устните си да се раздвижат. Мразеше това.

Обаче имаше неща, които ясно си спомняше.

Моника, облечена в различни дрехи, с променена прическа, която му казва да оздравее, да се оправи, защото трябва да живее...

Шериф Кери, с шапка в ръка, който сякаш говори на ботушите си, извинява се колкото на себе си, толкова и на Джес, придружен от Бъди, който мести поглед от шерифа към Ролинс. А Кери казва: „Те са изготвили петиция за отзоваване, за да се отърват от мен. Цялата проклетата долина. Аз обаче ще си подам оставката, преди да ме изхвърлят“. Бъди добавя: „Старият ни шериф иска да поеме отново поста“.

Карън и Брайън. Карън клати глава, сякаш си е знаела, че тези неща ще се случат. Брайън я успокоява, като я прегръща, нежно се опитва да я изведе от стаята, преди тя да се разплаче. Карън казва, че не знае как ще се справи, ако сега Джес умре, че той е истински герой, питайки се на глас защо никога не е показвал такъв героизъм пред нея, заявявайки, че това е толкова... разочароващо.

Джей Джей, придружен от Бъди, който сломява сърцето му, когато посяга и докосва ръката му през чаршафите, преди да се отдръпне отново, а Джес знае колко е трудно за него да направи това и си мисли, че е по-добре, че синът му не знае за Моника и Хърн, че така е най-добре за всички засегнати. Джей Джей, който кара сърцето на Джес да прелива от щастие, когато казва, че се чувства по-добре, че иска да се върне в ранчото и да се опита да влезе отново в обществото, за да види докъде е стигнало то, че домът и баща му са му липсвали повече отколкото си е давал сметка.

Лекари, които показват на други лекари къде е бил прострелян. Възпроизвеждаха траекторията на куршума, който е нанесъл най-

голямо поражение, като е счупил ключицата, под ъгъл се е врязал в белите дробове и е излязъл през гръбнака му. Други два куршума са пронизали бедрото, единият от които е предизвикал най-голямо кървене. Друг е уцелил шията му, като е преминал през нея. И най-болезненият — в задника — който обикновено му създаваше най-голямо неудобство. Там го болеше най-много. После спря да го боли.

Три изненадващи посещения, които в онзи момент изобщо не му се сториха изненадващи...

Фиона Притцел, затъмняваща вратата, с цветя в ръката, пита: „Как си, мое голямо момче?“. Джес, който излиза от кожата си, хвърля шишето с вода от нощното шкафче, не я улучва, а уцелва стената и водата се разплисква навсякъде. Фиона избягва уплашена, сестрите се втурват вътре да го успокоят, да го настанят обратно в леглото, да сложат отново системата на ръката му.

Джим Хърн, с дънки и каубойски ботуши вместо с банкерския си костюм, се извинява на Джес, че не е стигнал до града, казвайки: „Предполагам, че това не е първият път, когато не съм успял да финаширам“.

— Гордея се с теб — отвръща му Джес. — Ти опита.

— Не съм се постарал достатъчно — казва Джим смутено. — Най-много от всичко исках да бъда герой.

— Ти си герой — отговаря Ролинс.

— Не съм — казва Хърн, като извързва настрана пълните си съсълзи очи. — Предадох Лора. Искан ми се да можех още веднъж да й кажа, че я обичам.

Той помълчава няколко секунди, за да се съвземе, и продължава:

— Предадох хора, които ме уважаваха, предадох себе си. И в крайна сметка не успях да се справя заради Ани и Моника. Искан ми се да можех да поговоря с тях, да не останат недоразумения.

— Това не е необходимо — успокоява го Джес. — Те знаят, че си направил всичко възможно. Това ще запомнят. Ти даде живота си за тях.

— Не ми изглежда достатъчно — отвръща Джим.

— Че какво още би могъл да направиш?

Робърт Нюкърк дойде в стаята му, след като мръкна, носейки бейзболна шапка. Изглеждаше добре, самото въплъщение на здравето.

Той застана в долния край на леглото и не смееше да срещне очите на фермера.

— Мислех, че си мъртъв — каза Ролинс.

Нюкърк погледна навън през прозореца.

— Мъртъв съм. Дойдох само да видя как си.

— Не много добре, по дяволите.

— По-добре си от мен.

Джес каза:

— Животът е мръсно нещо, нали?

Очите на бившето ченге гледаха тревожно.

— Вярно, трудно е. Но вероятно човек би могъл да живее в мир със себе си, ако вземе правилните решения. Ако прави това, което знае, че е правилно. Нещата може и да не се получат, но той поне ще може да е в мир със себе си.

Ролинс заспа и никога повече не видя Нюкърк. Обаче имаше чувството, че ще види Хърн.

Едуардо Виляторо, с патерици, облечен в кафявия си костюм, запозна Джес със съпругата си и с майка си. Долетели от Южна Калифорния, каза Едуардо, и щели да останат с него в мотела, но сега били в дома на Джули Родейл, за да ѝ правят компания.

— Джули убеди Дона да помисли върху възможността да се преместим тук — продължи Виляторо, вдигнал невярващо вежди. — Може дори да го направим. Трябва да се наслаждавам на пенсионирането си, не мислиш ли? Може би ще си купя кон.

— Страхотно — отвърна с усмивка Джес. — Още един бивш полицаи ще се премести тук.

След като Дона и майка му си тръгнаха, Едуардо разказа на фермера, че неправомерно лишениите от свобода служители на „Санта Анита“ са били освободени от затвора. Обясни му също, че от ФБР са изяснили всичко, даже и как бившите ченгета са използвали свинете, за да се отърват от труповете на Антъни Родейл и Том Бойд, и анализът на свинския тор го е потвърдил. Той благодари отново на Ролинс, че го е спасил от подобна участ. После добави, което прозвуча странно на фермера, че се възхищава на това, как Джес може да погледне една планина и да разбере нейната история.

Лора Хърн, съпругата на Джим, дойде да го види и му донесе папката за ранчото. Каза, че знаела колко много положението с фермата на Джес е безпокояло Джим и се чувствала задължена към паметта на съпруга си да довърши започнатата от него работа. Допълни, че е направила някои проучвания. Нейната идея бе да се дари ранчото на щата Айдахо, при условие че бъде запазено непокътнато.

— Горкият Джим — каза Ролинс. — Липсва ми.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не заплака. Беше кораво момиче. Селските хора бяха свикнали повече с цикъла на живота и смъртта, сблъскваха се с него всеки ден.

— И на мен ми липсва — отвърна Лора, като вдигна очи към Джес. — Винаги съм знаела за Моника, въпреки че той никога не ми каза. Не се и налагаше. Простих му още преди години, но също никога не му го казах. Сега ми се иска да го бях направила.

Той кимна разбиращо, като си помисли, че Хърн щеше да се радва да узнае това, и се надяваше, че сега вече го знае.

Джес ѝ каза да забрави за дарението. Той имаше по-добра идея. Когато ѝ я съобщи, тя го изгледа дяволито и заяви, че ще помогне за подробностите, защото Джим би желал това.

— Не исках той да умре, чувствайки се виновен — каза Лора покъсно. — Това ме измъчва.

— Накрая не беше така — увери я Ролинс. — Той се отдаде на едно добро дело и отново яхна кон след толкова години. Джим те обичаше. Той ми го призна.

Това, което премълча, бе кога му го бе казал Хърн.

Този път тя заплака.

Джес се събуди. Чувстваше ума си прояснен за първи път, откакто бе влязъл в болницата, когато и да бе това. Болката просто я нямаше. Всичко бе изчезнало. Нямаше усещания от гърдите надолу. Извърна глава на възглавницата. Слънчевите лъчи струяха през прозореца и стопляха лицето му. Стаята бе пълна с цветя, което вероятно бе причината постоянно да сънува, че се намира в градина.

Ани седеше на един стол до леглото.

— Не трябва ли да си на училище? — попита той.

Тя вдигна очи. Изглеждаше някак по-възрастна. По-сериозна.

— Наистина ли сте вие? — попита момичето.

— Да.

— Трудно е да се каже. Понякога сте тук, понякога ви няма.

— Тук съм — увери я Джес. — Поне така мисля. — Чувстваше топлината на слънцето, а то изглеждаше реално. Липсата на болка със сигурност бе реална.

— Идвахме всеки ден през последните две седмици — каза Ани.
— Мама ни води след училище.

— Две седмици? Нямах представа — промърмори фермерът. —
Значи е месец май.

— Предполагам.

Той се помъчи да си спомни изминалите дни. Оказа се невъзможно. Знаеше само едно: лицата, посещенията, обясненията на живи и мъртви хора. Може би когато отново укрепнеше, щеше да успее да възстанови в съзнанието си какво всъщност се беше случило.

Ани погледна към вратата, после се изправи и се наведе към него.

— Госпожа Хърн ни каза какво сте направили.

Джес измъкна ръка изпод завивките и я протегна към нея. Шокира се, като видя колко е изтъняла ръката му, колко възлести и сбръчкани са пръстите му. Въпреки това тя стисна дланта му между малките си ръчички. Изглежда, нямаше нищо против. Той усети как устните му се разтеглят в усмивка.

— Какво мисли майка ти за това?

— Не може да повярва.

Ролинс опита да се усмихне. И възкликна, изненадан:

— Преди ме болеше, като се смеех, а сега — не.

— Защо го направихте? — попита Ани.

Той отвърна:

— Защото си силна. Можеш да се справиш. И то добре.

Тя кимна. Нямаше смисъл да оспорва това.

— Значи си съгласна с мен — каза Джес.

— Ани. — Беше Моника, която влезе в стаята със зачервено лице. — Извинявай, Джес — добави, — знаеш какво момиче е тя. — После изгледа строго дъщеря си, която ѝ отвърна с усмивка.

Ролинс погледна към Моника, която бе застанала на вратата. Зарадва се, че я вижда отново.

— Тя е огън момиче — каза той пресипнало.

— Джес, трябва да поговорим за това, което правиш. Лора Хърн разговаря с нас и ни обясни как ще стане всичко. Тя се държи като истински ангел, имайки предвид обстоятелствата. Каза, че ще стори всичко по силите си да ни помогне, както щял да направи Джим. Лора е забележителна жена.

— Съгласен съм — отвърна Ролинс.

— Но аз още не разбирам защо го правиш...

Джес кимна към дъщеря ѝ.

— Ани знае — рече той, поглеждайки към момичето.

Тя кимна утвърдително, сякаш двамата имаха обща тайна.

— Може би трябва да премислиш това, когато се справиш — каза Моника. — Сега си съсипан.

„И не само това“, искаше му се да вметне. Той наведе очи и погледна към очертанията на тялото си под одеялото, към чаршафите, които се слягаха на мястото под коленете. Искаше му се да види тялото си в по-добра форма, но това никога нямаше да стане.

Ани още стискаше дланта му.

— Както ти е казала Лора, Ани, не ме интересува какво ще правиш с ранчото, докато имаш полза от него. Можеш да го продадеш на предприемаческа фирма или да го разделиш, или да сториш каквото си поискаш. Джим имаше някои добри идеи как да се запази непокътната по-голямата част от фермата. Той беше умен човек, а Лора е не по-малко умна. Двете с майка ти трябва да се вслушвате в съветите ѝ.

Ани поруменя и премигна изразително с очи: „О, боже!“.

Моника сложи ръце на раменете на дъщеря си.

— За Ани това е твърде сложно, за да го разбере в момента. Аз самата не мога да повярвам. Вероятно ще промениш мнението си, когато се почувстваш по-добре — каза тя, като се засмя тихо.

Джес вдигна ръка и махна един непокорен кичур от лицето на Ани. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя знаеше.

Внезапно се почувства щастлив и изтощен. Усети как сънят го поглъща и отнася в някакво тъмно, сенчесто и приятно място, а когато отвори очи, отново беше светло и той яздеше Чили, краката му бяха здрави и силни, слънцето бе високо в безоблачното небе, а въздухът миришеше на бор и стада.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторът би искал да изкаже своята признателност на чудесните хора от Сандпойнт, Айдахо, които ми осигуриха информация и гостоприемство, в това число и на Мариан Лав, и на Роли и Джанис Скуновър. Благодарности и на Марк Уитуорт от Лос Анджелис, който пръв спомена за място, наречено Синята зона.

Искрена признателност и на Бен Севиер, който стана причина за написването на тази творба.

Този роман нямаше да съществува без търпението и постоянството на Ан Ритънбърг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.